

# நான்காவது தமிழாராய்ச்சி மாநாடு நினைவுமலர் இலங்கை

4<sup>TH</sup> INTERNATIONAL CONFERENCE SEMINAR  
OF  
TAMIL STUDIES  
SRI LANKA

JANUARY, 1974

**சீர்மல்கு செந்தமிழ் விளங்கும் யாழ்ப்பாண நாட்டைப் பாரதிய  
அரசாண்ட மன்னர் பட்டியலைப் பார்க்க :**

<u>மன்னர் பெயர்</u>	<u>சிங்காசனப் பெயர்</u>
விஜய ஆரியச் சக்கரவர்த்தி	செகராசசேகரன் I — 1242
குலசேகர சிங்கையாரியன்	பரராசசேகரன் I —
குலோத்துங்க ,, ,,	செகராசசேகரன் II —
விக்கிரம ,, ,,	பரராசசேகரன் II —
வரோதய ,, ,,	செகராசசேகரன் III —
மார்த்தாண்ட ,, ,,	பரராசசேகரன் III —
குணபூஷண ,, ,,	செகராசசேகரன் IV —
வீரோதய ,, ,,	பரராசசேகரன் IV — 1344
செயவீர ,, ,,	செகராசசேகரன் V — 1380
குணவீர ,, ,,	பரராசசேகரன் V — 1414
கனகசூரிய ,, ,	செகராசசேகரன் VI — 1450
செண்பகப் பெருமாள் வரவு	— — 1450
கனகசூரிய சிங்கையாரியன் மீண்டும் அரசு கட்டில் ஏறல்.	— 1467
	பரராசசேகரன் VI — 1519
சங்கிலி	செகராசசேகரன் VII — 1561
புவிராச பண்டாரம்	பரராசசேகரன் VII — 1565
பெரியபிள்ளை	செகராசசேகரன் VIII — 1582
புவிராச பண்டாரம்	பரராசசேகரன் VIII — 1591
எதிர்மன்னசிங்க குமாரன்	செகராசசேகரன் IX — 1616
சங்கிலி குமாரன்	பரராசசேகரன் IX — 1620

**பிறீ இலங்கா ஸ்ரோஸ்**

268, பிரதான வீதி,

**240. 4-ஆம் குறுக்குத் தெரு, — கொழும்பு-11**

தொலைபணி : 24820

**நான்காவது**

**அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு**

**நினைவுமலர்**

**அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மன்றம்**

**(இலங்கைக் கிளை)**

**யாழ்ப்பாணம்**

**ஜனவரி, 1974**

## COUNCIL OF MANAGEMENT

**President :**

Prof. S. Vithiananthan

**Vice Presidents :**

Mr. S. Ambikaipakan

Mr. B. Bastiampillai

Mrs. M. Balakrishnan

Mrs. P. Tiruchelvam

Mr. K. C. Thangarajah

**General Secretaries :**

Rev. Fr. X. S. Thani Nayagam

Mr. James T. Rutnam

Dr. Kopalapillai Mahadeva

**Hony Tresurers :**

Mr. S. Ambalavanar

Mr. R. Namasivayam

Mr. V. S. Thurairajah

**Members :**

Mr. M. Sivasithamparam

Mr. M. M. Uwise

Mr. M. K. Kanagendran

Mr. S. Saravanamuttu

Mr. D. Rajendra

Mr. K. Selvanathan

Mr. C. Kumarabharathi

Mr. T. Sabaratnam

Mrs. M. Mahadeva

Dr. W. L. Jayasingham

Dr. K. Indrapala

Dr. P. Poologasingham

Dr. S. Pathmanathan

Dr. S. Anandarajan

Mrs. Gaurie Tyagarajah

## ACADEMIC COMMITTEE

**Chairman :**

Prof. S. Vithiananthan

**Vice Chairman :**

Dr. S. Pathmanathan

**Secretaries :**

Mr. B. Bastiampillai

Dr. P. Poologasingham

Dr. K. Indrapala

## ORGANISING COMMITTEE

**Chairman :**

Prof. S. Vithiananthan

**Vice Chairman**

Mr. James T. Rutnam

**Secretary :**

Mr. V. S. Thurairajah

**Members :**

Rev. Fr. X. S. Thani Nayagam

Dr. Kopalapillai Mahadeva

Mrs. P. Tiruchelvam

Mr. R. Namasivayam

Dr. S. Pathmanathan

Mr. K. Sachithanathan

Mr. N. Satyendra

Mr. R. Perinpanayagam



என்றுமுள செந்தமிழின் இனியநலன்கண்டும்

இன்தமிழில் மன்னுகலைச் செல்வமெலா மோர்ந்தும்  
நின்றுநில வுந்தமிழர் பண்பினையுணர்ந்தும்  
நீங்காத சீர்நிறையும் அவர்திறன் வியந்தும்  
மன்றுதொறுந் தமிழமுதின் சுவைதெரிந்து கூறும்  
மங்காத புகழுடைய நாவல்லீர் நீவிர்  
இன்றெமது ஈழத்தில் தமிழாய வந்தீர்  
நும் வரவால் நம்மன்னை உயர்வுற்றுள் காணீர்!

முன்னைநாட் சங்கத்தில் தமிழாய்ந்த பூதந்  
தேவனார் முதலாகப் புலவர் பலர் தோன்றி  
மன்னுபுகழ்த் தமிழன்னை மலரக முவப்ப  
மருவுநூல் செறிந்தநுண் கலைகள்பல சேர்த்துப்  
பொன்னொளிரும் அவள்மேனி புதுமைநலம் மல்கப்  
புத்தணிகள் பல செய்து புகழ்விளங்கப் பூட்டித்  
தென்னிலங்கை அவள்மகிழும் சிறந்தபதி யாக்கிச்  
சீராகும் பண்பினொடு செழுந்தமிழைப் பேண

தொன்னலமும் புதுவளமும் கண்டுள மகிழ்ந்து  
திசைகள்தொறும் அறிஞர்புரி தொண்டினை யுணர்ந்து  
பன்னரிய தமிழாய்ந்து பணிபுரிந்து நிற்கும்  
பண்பாளர் திறமறிந்து பரிவுட னழைத்துப்  
பொன்னிலங்கை பூதலத்துப் பேரறிஞர் கூடிப்  
பேராய்வு நடத்தவொரு பேரரங்க மாக்கித்  
தன்னிகரில் தமிழ்ப்பெருமை தாரணியில் நாட்டத்  
தமிழ்மக்கள் செய்பணியைக் கலைத்தெய்வம் காக்க.

— மகேஸ்வரி மகாதேவா

## ‘அன்பு உரை’

அகத்திய மகாமுனிவரின் தலைமையை மேற்கொண்ட தமிழ்ச் சங்கத்துச் சான்றோர்கள் அன்புச் சாதகர்கள்.

ஒரு உண்மையை ஆராய்ந்தறிதல் வேறு; அறிந்த உண்மையில் நிலைத்து நிற்கல் வேறு.

“கற்பவை கற்க, கற்றபின் அதற்குத் தக நிற்க” என்கின்றார் வள்ளுவதேவர்.

கற்ற உண்மையில் நிலைத்து நிற்கற்குச் செய்யும் சாதகமே அன்புச் சாதகம். அன்புச் சாதகத்துக்கு மற்றொரு பெயர் தமிழ்ச் சாதகம். தமிழ் என்பதற்கு அன்பு என்பது பொருள்.

அன்பை ஐந்தினை செய்து ஆராய்ந்தது இறையனார் களவியல்.

அன்பினைந்தினைக் களவியல் என்னுதலிற்றோ வெனின் “தமிழ்” நுதலிற்று என்கின்றது நக்கீரர் வழி வந்த களவியலுரை.

அன்பை வெளிப்படுத்தும் அன்பு நடை சங்கத்தார் ஆராய்ந்த தமிழ் மொழியேயாம் என்பது ஆழ்ந்து சிந்திற்கற்பாலது.

ஸ்ரீ லங்காதிபதியாகிய இராவணன் இராக்கத சரீரி. ஒரு நாள் யுத்தமுனையில் ஸ்ரீ ராமனெதிரில் நிராயுதபாணியானான். அக்கணத்தில் ஸ்ரீராமன் நடந்தவைகள் அனைத்தையும் அறவே மறந்து யுத்த தர்ம நீதியில் அன்பு சுரந்து “இன்று போய்ப் போர்க்கு நாளை வா” என்றான். இராமன் யுத்த தர்ம நீதியில் வைத்த அன்புச் சாதகம் இராவணனது இருப்பு உருவத்தை உருக்கிவிட்டது.

காந்தசத்தியிலும் மேலான சத்தி அன்புக்கு உண்டு.

“தீதும் நன்றும் பிறர் தர வாரா” என்பது சங்கத்தார் ஆராய்ந்த தமிழ். “யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்” என்கின்ற புறநானூற்றுச் செய்யுளில் வருகின்றது இந்த அருமந்த தொடர்.

நமது இன்ப துன்பங்களுக்கு நாமே கருத்தா. இன்ப துன்ப வாயில்கள் வெறுங் கருவிகள். துன்பக் காலத்தில் துன்பத்துக்கு வாயிலாயமைந்த கருவிகளை நோவது எய்தவ னிருக்க அம்பை நோவதாம்.

“மறத்துக்கும் அஃதே துணை” என்று என்பின் பெருமை பேசுகின்றது தமிழ் வேதம். ‘மறம்’ நிகழ்ந்துழி அதனைப் போக்குதற்கு அருமருந்து அன்பேயாம் என்றவாறு.

அனைத்துலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி அனைத்துலகையும் அன்பு செய்து, மக்கட் பிறப்பினர் யாவரையும் ஒருமை செய்வதோர் ஆராய்ச்சியாய் அமைவதாக என்று,

விழாத்தொடக்க தினமாகிய இச்சுபதினத்தில் தமிழ் அங்குரமாகிய அன்பு முனை, முனை கொண்டு வளரச் சங்கற்பஞ் செய்வோமாக.

தமிழுள்ளை சகோதரத்துவத்தை வளர்ப்பாளாக.

வணக்கம்

அனேத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மன்றத்தின்  
இலங்கைக் கிளையின் தலைவர்  
பேராசிரியர் சு. வித்தியானந்தன்  
வழங்கும்  
செய்தி

அனேத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மன்றம் பாரீஸில் எடுத்த  
மூன்றாவது மாநாட்டிலே அடுத்த மாநாடு ஈழத்திருநாட்டிலே  
நடைபெறவேண்டும் என்று தீர்மானிக்கப்பட்டது. அத்தீர்மா  
னத்திற்கு இன்று வடிவும் வனப்பும் தரப்பட்டுள்ளது.

ஈழத்தின் அழைப்பினை ஏற்று இம்மாநாட்டிலே பங்கு  
கொள்ளும் வெளிநாட்டு அறிஞர்களுக்கு நன்றிகூறக் கடமைப்  
பட்டுள்ளோம். அவர்களுடைய வருகை எம்மைப் பெருமைப்  
படுத்துவதாய் அமைவதையிட்டு நாம் மகிழ்ச்சி கொள்ளாமல்  
இருக்கமுடியாது.

ஈழத்துத் தமிழ் மக்கள் பெருமளவில் வாழும் யாழ்ப்பா  
ணப் பிரதேசத்திலே இம்மாநாட்டை நடத்த ஈழத்தின் ஏனைய  
பிரதேசங்களில் வாழும் தமிழ் மக்களும் சிங்கள மக்களும்  
ஆதரவு தந்து ஊக்குவித்தமை குறிப்பிடத்தக்கது.

இம்மாநாட்டை நடத்த யாழ்ப்பாண மக்கள் தரும் ஆத  
ரவும் அவர்களுடைய விருந்தோம்பற் பண்பும் என்றும் மன  
திலே நிலைத்திருக்கத்தக்கவை.

ஈழம் எடுத்துக்கொண்ட பொறுப்பினைச் செவ்வனே ஒப்  
பேற்றுவதிலே தமிழ் ஆராய்ச்சி மன்றத்தினர் மனநிறைவு  
எய்துகின்றனர்.

## பதிப்புரை

அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மன்றத்தின் இலங்கைக்கிளை யினர் ஈழவளநாட்டிலே எடுக்கும் நான்காவது மாநாட்டு நினைவாக மலரொன்றினை வெளியிடத் தீர்மானித்தனர். அத் தீர்மானத்திற்கு உருவம் தரும் முறையில் இம்மலர் வெளிவரு கின்றது.

ஈழத்தில் எடுக்கப்பெறும் மாநாட்டின் சிறப்பு மலரிலே ஈழத்துத் தமிழ் மக்களின் நோக்கிற்கும் போக்கிற்கும் முக்கிய கவனம் செலுத்தப்படுதல் எதிர்பார்க்கக்கூடியது. இயன்றள விலே இவற்றை இனங்காட்டும் வகையில் இம்மலர் அமைந்தி ருக்கின்றது. பலவிதமான பிரச்சினைகளுக்கு மத்தியில் உருவாக் கப்படவேண்டியிருந்ததால் மலரிலே இடம்பெறாத முக்கியமான விடயங்களுமுள.

இம்மலர் ஈழத்திலே அனைத்துலக ரீதியிலே தமிழ் மக்கள் மாநாடு எடுத்தமைக்குச் சான்றாக நின்று நிலவும் என்பது எமது நம்பிக்கையாகும்.

பொறுப்பாசிரியர்  
தமிழ்த்துறை  
கொழும்பு வளாகம்  
இலங்கைப் பல்கலைக்கழகம்.

பொ. பூலோகசிங்கம்

# THE TAMILS IN CEYLON

S. Pathmanathan, Ph. D. (Lond.)

## THE AGE OF THE ANURADHAPURA KINGDOM

The Tamil speaking people of Sri Lanka could broadly be divided into three principal groups—the Ceylon Tamils, the Tamils in the plantations of the hilly regions and the Muslims. They are mostly the descendants of settlers who migrated to the Island at different times from South India, particularly Tamil Nadu and Kerala. The population of the Ceylon Tamils concentrated mainly in the Northern and Eastern provinces is derived largely from four groups of Dravidian settlers, namely, warriors, merchants, artisans and seamen who came to the Island periodically from Pre-Christian times.

The *Mahavamsa* claims that a thousand families of Tamil craftsmen from the Pandya kingdom came over to the Island during the time of Vijaya — the eponymous ancestor of the Sinhalese. The presence of Tamils in the Island from the third century B. C. is attested by Archaeological evidence. Several funerary urns containing skeletal remains, pottery, beads, copper, bronze and iron have been unearthed mainly within the triangle bounded by Puttalam, Karativu and Tabbova. As these are remarkably similar to the finds at Adichchanallur and other Proto-historic sites in South India it may be inferred that the Megalithic culture complex to which they belonged, spread into the Island through seamen and traders operating from the Coromandel coast. The Megalithic folk presumably introduced into the Island the use of iron and paddy cultivation by means of irrigation.

The earliest Tamil conquests of Ceylon seem to have been undertaken by merchant princes. In the two or three centuries preceding the Christian Era there were wealthy and influential Tamils in North Ceylon. The Tamil householders' terrace inscription from Anuradhapura records the names of six Tamils one of whom was the son of a ship Captain. Two short inscriptions from the Vavuniya district mention a Tamil trader called Visakha. The Tamils Sena and Guddhaka, who were the sons of a horse trader, overpowered Surattissa, a brother of Devanampiyatissa and ruled the Northern part of Ceylon from Anuradhapura for a period of 22 years.

In the second century B. C., Elara, a nobleman from the Chola country, subdued the Sinhalese ruler Asela and administered a major part of the Island from Anuradhapura for a period of 44 years. Elara was a great ruler and was held in high esteem even by his foes on account of the ideals of justice which he cherished. He is said to have ruled righteously and with even justice towards friends and foes alike. In the time of Vaddhagamani Abhaya Tamil chiefs from the Pandya kingdom conquered the northern part of Ceylon and administered them for a period of 14 years.

In the early Anuradhapura period Ilanaga (A.D. 33-43) and Abhayanaga (231-240) brought Tamil mercenaries from South India in order to secure the throne. Political and matrimonial connexions led to a certain amount of Tamil influence at the Court. The consort of Amandagamani Abhaya, the successor of Ilanaga, was Damiladevi—a Tamil princess. The widowed queen Anula had as her paramours two Tamils. In the early centuries of the Christian era the commerce between Ceylon and the Tamil kingdoms of South India was in a flourishing condition. The sea traffic between the two regions led to the penetration of cultural influences from the Tamil king-



doms into the Island. The heretical schools of Buddhism in Ceylon derived their strength and inspiration from Kaveripaddanam and other Mahayanist centres in the Tamil country. Two of the most ancient Saivite shrines of Ceylon — Koonesvaram and Tirukkethisvaram on the seaport towns seem to have originated during the early centuries of the Christian era which correspond with the Cankam age in the Tamil country.

In the fifth century several Pandya princes occupied Anuradhapura and ruled over a major part of Ceylon for a period of 27 years. In the late Anuradhapura period several Sinhalese rulers brought Dravidian mercenaries from South India. During the seventh century rival parties in the succession disputes and the civil wars resorted to the practice of raising mercenary forces from India. The mercenaries who came to the Island in the seventh century were exclusively Tamils but towards the latter part of the tenth century they included a substantial number of Canarese and Keralas. The Tamil and other Dravidian mercenaries who were brought to the Island in considerable numbers from time to time mostly settled in the Island and became a factor in politics and society. Peace and stability in the kingdom depended to a certain extent on their loyalty and cooperation.

During the late seventh century one of their leaders, Potthakuddha, became so wealthy and powerful as to play the role of a king maker. In the reign of Aggabodhi IV, he held high office and founded several Buddhist institutions. On the king's death Potthakuddha imprisoned the crown prince and administered the kingdom by setting up two puppet kings, Datta and Hatthadatha, in succession until Manavamma conquered the country with the support of a Pallava army.

Sinhalese inscriptions issued during the late Anuradhapura period refer to Tamil villages, Tamil lands and Tamil allotments which were inhabited or held by Tamils. Moreover, Tamil loan words mainly relating to administrative ranks and military service, which occur often in the texts of the Sinhalese inscriptions, testify to the presence of a considerable number of Tamils and the penetration of Tamil influence in Sinhalese society. A large number of the Tamils living in the Island during the late Anuradhapura period, were concentrated in the towns like Anuradhapura and Mantai while others were scattered in the market towns and strategic centres in Rajarata and elsewhere. Most of the Tamils in the Anuradhapura kingdom were Hindus while others were Buddhists. Religious institutions of the Tamils were established and supported chiefly by mercantile communities. Apart from the two principal shrines at Mantai and Trincomalee whose fame had by this time spread to the Tamil country and other regions of India, there were some minor shrines at Anuradhapura and other localities. The members of the mercantile corporation called *Nhaankunaaddaar* established and maintained at Anuradhapura the Buddhist institution called *Maakkoothaippalhlhi*.

## THE POLONNARUWA PERIOD (1017 — 1215)

During the last decade of the tenth century, in consequence of a military revolt, Mahindu V abandoned the capital and thereafter ruled the southern part of the country which was called Ruhuna. Subsequently Dravidian and Sinhalese military leaders controlled Rajarata until the Chola conquest. Around 993 the armies sent by the Chola king Rajaraja I (985—1016) occupied most of Rajarata and thereon a major part of the Island formed part of the Chola Empire until 1070. In 1017 Mahindu V who was ruling over Ruhuna was captured by the forces sent by Rajendra I (1014—1044) and in consequence of this successful expedition the Cholas consolidated their power in the Island.

The province of Elam, referred to as *Mummuliccoozhamandalam* in the official records, was administered by officials sent out from South India. For a time the affairs in the Island were under the direction of a Chola prince who was consecrated as the ruler of Ceylon and was bestowed with the title *Coozha Ilangkeesvara theevan*. Polonnaruwa which was a military outpost of the Sinhalese rulers became the principal centre of Chola administration in the Island and was renamed *Jananhaathamangalam*. As any other province in the Chola empire the province of Elam was divided into several smaller units called *Valhanaada* and *Nhaadu*. During the time of Rajaraja a system of land surveys and land measurement had begun and the revenues were systematically assessed and collected. The various units of measurements found in the Tamil country were introduced into the Island.

During the period of Chola rule Tamil and other Dravidian influences on the politics, society and culture of the Island were felt in greater measure than ever before. A large number of officials, soldiers, merchants and artisans went to Ceylon with their retainers and some of them settled permanently in the country. Some of the Tamil settlements that sprang up at various localities survived the period of Chola rule and continued to flourish for a long time. Mantai, Padaviya, Polonnaruwa, Trincomalee and Madirigiriya were some of the important Chola strongholds where Tamil settlements sprang up during this period. In all these localities the Chola officials and others set up several Hindu temples which were endowed with revenues and other forms of wealth. The names of a few of such structures have been preserved to posterity in the texts of inscriptions. *Raajaraja Iisvaram* and *Thiru iraamiisvaram* were two temples that had come up at mantai. One of the temples erected by the Cholas at Padaviya was *Iravikula maanikkaiisvaram*. The temples of *Uttama Choozha iisvaram* and *Panditha Choozha iisvaram* were constructed at Atakada and Madirigiriya respectively. *Vaanayanmaatheeviisvaram*, identified as Siva Devale No. 2, is one of the many temples erected by the Chola officials in Polonnaruwa. It is an elegant temple of modest proportions constructed mainly of hewn out blocks of granite. Built in the best tradition of Chola architecture, it is the finest and the oldest of the surviving Hindu monuments in Ceylon. Among the Buddhist institutions in the Island Velkam Vihare or *Naaththanaar Koovil* in the Trincomalee district was supported and maintained by the Chola officials and others. The ruins of the buildings at this site suggest that 'Dravidian' type of structures of the Chola school of architecture had been constructed. Several Tamil inscriptions of the Chola period recording benefactions to Velkam vihara renamed *Raajaraja Perumpalhlhi* have come to light from Periyakulam.

The Cholas introduced into Ceylon Saivism in its most developed form. The forms of ritual, temple worship and temple organization in the shrines set up in the Island were modelled on those of the Tamil country. Consecrated images of the Saiva saints were installed at some of the Chola temples in the Island. The Chola bronzes unearthed from the ruins of structures dating back to period of Chola rule in Ceylon include the images of Nadaraja, Parvati and the Saiva hymnists. These solid cast bronzes rank among the best productions of metallic art. Chola influence on the coinage of medieval Ceylon is considerable. The Sinhalese rulers of the Polonnaruwa period adapted some features of the Chola administration. The Chola influence on kingship and administrative terminology was conspicuous. From the Chola conquest onwards Tamil became a language of official records and in that respect it retained that position until the establishment of European colonial rule over the whole Island.

The *Veelhaikkaara* and *Akambadi* forces which presumably came to the Island after the Chola conquest held positions of power and influence under the Sinhalese monarchy. Most of them served in the military establishments and occasionally were entrusted with the responsibility of protecting and maintaining religious institutions and their endowments. Some of their leaders

held positions of high rank in the administration. The *Veelhaikkarar*, the most important of the Dravidian military groups in the Island, were a strong force in the army. They served under Vijayabahu I, Jayabahu, Gajabahu II and Parakramabahu I. The *Veelhaikkaarar*, a composite group who had a sort of dual loyalty—i.e. to the country of their domicile and the country of their origin, revolted against Vijayabahu when the latter made preparations to invade the Chola kingdom. The rebellion became so formidable that the king had to abandon the capital for a time.

Some time after the death of Vijayabahu I, the grand Thera Mugallan entrusted to the *Veelhaikkaara* regiment the protection and maintenance of the Tooth Relic temple at Polonnaruwa. This act was carried out in the presence of all the members of the regiment and the institution was also renamed *Veelhaikkaara Dalhadaaypperumpalhlhi*. A general called Lokanatha constructed a Vihara at Padaviya during the 13th century and placed it under the protection of the *Veelhaikkaarar*. Significantly the institution was named *Veelhaikkaara vihaaram*. In the reign of Vijayabahu I a member of this regiment undertook to protect a charitable endowment to the saivite shrine of *Ten Kilaacam* at Kantalai. Some of the Tamils in military service rose to positions of high rank. Literature and inscriptions have preserved the names of a few of such persons. One of the Tamil generals of Parakramabahu I was Malayarayar. A *Veelhaikkaara* general of Jayabahu, *Cheetharaayan*, was also the lord of the province called Mahamandala. The Tamil general of Gajabahu II, *Kilhivai Apimaanaraaman* had the title of *Vijasingu Senevirat*.

During the Polonnaruwa period there were in Ceylon several Tamil mercantile communities of South Indian affiliation. Tamil inscriptions in Ceylon mention of such groups as *Nhaanaadesis*, *Valhainciyar*, *nakaraththaar* and *Thicai aayirattu Aijnjnuuttuvar*. Some of these corporations were associated with some of the Dravidian military communities. The *Veelhaikkaarar* at Polonnaruwa were affiliated to the *Nhakarattaar* and the *Valhanjijiciyar*. The *Five hundred of the Thousand Directions* maintained military units called the Perumpadaai and Angakkarar. They participated in the internal and external trade of the Island and set up mercantile towns under their protection. Inscriptions of these groups have come from Anuradhapura, Padaviya, Vahalkada, Viharahinna, Polonnaruwa and other localities. Some of their members had a dual domicile and engaged in setting up and maintaining religious and charitable institutions in India and Ceylon.

## THE KINGDOM OF JAFFNA AND THE CHIEFTAINCIES OF THE VANNI

The disintegration of the Polonnaruwa kingdom during the early years of the thirteenth century led to the rise of two kingdoms, the Tamil kingdom of Jaffna in the North and the Sinhalese kingdom which embraced the Central highlands and the South Western lowlands, and a number of autonomous or independent chieftaincies known as the Vanni. Around A. D. 1215 Magha of Kalinga in India invaded Ceylon and occupied Polonnaruwa. Magha consolidated his power with the support of mercenaries from South India and administered the Northern and Eastern parts of Ceylon for a period of forty years (1215—1255). The kingdom of Jaffna which had its origins under Magha soon came under Javaka rule. Candrabhanu, an invader from the Malay Peninsula, succeeded in gaining a foothold in the North and after the demise of Magha he conquered most of the territories formerly subject to Magha with the support of armies raised from the Tamil kingdoms of South India.

The Javaka kingdom which comprised the Jaffna Peninsula and the lands extending from Mantai to Trincomalee on the mainland came under the orbit of Pandya influence. Jatavarman Sundara Pandya under whom the Pandya power attained the zenith of its splendour, claims in his inscriptions issued from his seventh year to have levied a tribute of gems and elephants from the ruler

of Ceylon—Candrabhanu. Later when Candrabhanu defied the Pandyas Virapandya invaded his kingdom, defeated Candrabhanu and raised his son to the throne. Javaka rule in North Ceylon was of a short duration; power soon passed into the hands of the generals and chieftains who came from the Pandya kingdom. No monuments, inscriptions or coins datable to the period of Javaka rule have so far come to light. Javaka influence on the life and culture of the people was negligible. Only a couple of toponyms *Caavakacceeri* and *Caavaangkkooddai* perpetuate the memory of their rule.

The chieftaincies of the Vanni, primarily confined to the dry zone had evolved by the thirteenth century. These chieftaincies could be classified into five broad groups, namely; (1) the chieftaincies of Jaffnapatnam, (2) the principalities of Trincomalee, (3) the chieftaincies of the Mukkuvar (4) Sinhalese Vanni and (5) the chieftaincies of the Veddas. The first three of these groups were dominated by the Tamil feudal chiefs called Vanniyar. The chieftaincies of the Vanni which had their origins in the military and administrative systems of the Polonnaruwa rulers began to play a crucial role in the politics and administrative management of the country since the dissolution of the Polonnaruwa kingdom. During the time of Magha his allies and supporters secured power in most of these chieftaincies. The Mukkuvar who served in his armies settled in the eastern and western coastal regions. The military fiefs granted to their leaders became the nuclei of the Mukkuva chieftaincies of Batticaloa and Puttalam. The Pandya invasions of the Island during the late thirteenth century led to fresh migrations from South India and resulted in the conquest of the Vannies of North Ceylon by military leaders in the service of the *Aariyaccakkaravarthi*.

Towards the end of the thirteenth century *Aariyaccakkaravarthi* who belonged to a family of Brahmin generals from *Ceyvirukkai Nhaada* in the Pandya kingdom became the ruler of the Tamil kingdom in Ceylon. His successors asserted their independence and consolidated their power as the Pandya power declined during the early fourteenth century. Under the direction of the new rulers the Jaffna kingdom acquired considerable power and influence.

The *Aariyaccakkaravarthis* of the fourteenth century were wealthy and enlightened rulers. They controlled the pearl fisheries and had a sort of monopoly over the foreign trade of their kingdom. Ibn Battuta who visited Jaffna in 1344 was impressed by the king's knowledge of foreign countries, his ability to speak in Persian and his affluence. He testifies that the *Aariyaccakkaravarthi* had a large fleet of merchant vessels and a monopoly of the trade in Cinnamon. In the subsequent years the Jaffna ruler became more powerful and sought to dominate the Island. As regards the political conditions in the mid fourteenth century Sinhalese historical writings assert that in terms of wealth and military power the ruler of Jaffna was the foremost among the rulers of Ceylon. The *Aariyaccakkaravarthi* became the overlord of the whole island and collected tribute from the hill country and the low country as testified by the evidence from Sinhalese literature and epigraphy. However, *Azhagakkoonar(a)*, a great dignitary of Dravidian extraction in the service of the Sinhalese king, put an end to this domination.

In the sixteenth century Cankili I (1519—1561) allied himself with Sinhalese rulers in their attempts to resist Portuguese expansion in Ceylon. Cankili was a brilliant and remarkable ruler who succeeded in maintaining the independence of his kingdom by warding off the Portuguese attacks but his personality is marred by his persecution of the Christians. Under his successors the kingdom

declined steadily and it became a Portuguese possession by 1621. Nevertheless, pockets of Tamil political power in North Ceylon lingered on until the end of the eighteenth century. The Portuguese and the Dutch who succeeded them could not successfully enforce their authority over the Vanniyar of Jaffna patnam. *Kailaaya Vanniyar* and *Nallamaappaanan* are two of the remarkable rulers of the Vanni who kept up the spirit of local independence. *Pandaara Vanniyar* was the last in a long line of Vanniyar, who defied the authority of the three successive colonial powers, viz; the Portuguese the Dutch and the British.

The administration of the kingdom of Jaffna and the chieftaincies of the Vanni was feudal in character and was derived mainly from that of medieval South India. The influence of the Vijayanagara is evident from the designations of traditional ranks and the names of territorial divisions. On the accession to the throne the kings of Jaffna assumed the alternate consecration names of *Cekaraacaceekaran* and *Pararaacaceekaran*. Besides, they had the epithet *Kangkainhaatan*. Their royal seal consisted of the bull couchant—Nandhi and the expression *Ceethu* which were impressed on the coins and documents issued by them. The Aariyaccakkaravarththi ruled from Nallur otherwise called *Cingkainakar* and the peninsula of Jaffna, Mantai and the island of Mannar were under their direct rule while the other provinces which were autonomous were under the jurisdiction of the hereditary princes called Vanniyar. The Vanniyar and other etraditional ranks were summoned twice a year to Nallur for the ceremony of 'Parasse' — ( வரிசை ). The Vanniyar of Trincomalee were subject to the suzerainty of the rulers of Jaffna until the sixteenth century. In the subsequent period they came under the influence of Kandy. The Vanniyar of Batticaloa were mostly independent until the establishment of Dutch rule in the eastern coast. The chieftains of Puttalam were theoretically subject to the authority of the Sinhalese rulers. A special feature in the administration of the chieftaincy of Puttalam was the **Muttrakuuddam**—a judicial tribunal of eighteen members all of whom were endowed with the title of Vanniyar.

“ நல்லேநகர் ஆறுமுக நாவலர்பி றந்திலரேற்  
சொல்லுதமிழ் மெங்கே சுருதியெங்கே — எல்லவரும்  
ஏத்துபுரா னாகமங்க ளெங்கேப்ர சங்கமெங்கே  
ஆத்தனறி வெங்கே யறை.”

— சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளை



## யாழ்ப்பாணத்து ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள்:

### குல விருதுகளும் சின்னங்களும்

கலாநிதி சி. பத்மநாதன்

யாழ்ப்பாணம், யாழ்ப்பாண தேசம், யாழ்ப்பாணப் பட்டினம் எனப் பலவாறு வழங்கி வந்த தமிழ் இராச்சியம் கி. பி. பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டிலே எழுச்சி பெற்று 17ம் நூற்றாண்டு வரை நிலைபெற்றிருந்தது. தமிழ் மன்னரின் ஆட்சியொழிந்த இன்பும் போத்துக்கேயர் ஒல்லாந்தர் ஆகியோரின் ஆட்சிகளிலும் அது ஒரு தனிப் பிரிவாகவே அமைந்திருந்தது. அந்த இராச்சியம் யாழ்ப்பாணக் குடாநாடு, அதற்கருகிலுள்ள தீவுகள், மன்னார், மாதோட்டம், பூநகரி, பல்லவராயன்கட்டு, இதுப்பைக் கடவை, நானூட்டான், முசலிப்பத்து ஆகிய பகுதிகளையும் வன்னிநாடுகள் சிலவற்றையும் உள்ளடக்கியதாயிருந்தது. பதினாலாம் நூற்றாண்டிலே திரு கோணமலைப் பிரதேசத்தின் மீதும் யாழ்ப்பாண மன்னர் மேலாதிக்கம் பெற்றிருந்தனர்.

சிங்கை நகரே யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் தலைநகராக இருந்ததென்பதைச் செகராச சேகரமாலே, தக்ஷிண கைலாச புராணம் முதலிய நூல்கள் மூலம் அறிய முடிகின்றது. யாழ்ப்பாண மன்னனொருவனுடைய கல்வெட்டொன்று அந்நகரினைப் 'பொங்கொலிநீர்ச் சிங்கைநகர்' என வர்ணிக்கின்றது. யாழ்ப்பாணப் பட்டினம் என்பது அந்நகரின் மறு பெயராகும். சிங்கள நூல்களும் ஒல்லாந்தர்கால ஆவணங்களும் தமிழ் நாட்டுச் சாசனங்கள் சிலவும் வட இலங்கையில் நிலவிய இராச்சியத்தின் தலைநகரை யாழ்ப்பாணப் பட்டினம் என்றே குறிப்பிடுகின்றன.

### அரசரின் விருதுப்பெயர்

யாழ்ப்பாணத்து மன்னர்களும் பிற அரசரைப் போலத் தமக்கெனத் தனியான விருதுகள் சிலவற்றைக் கொண்டிருந்தனர். அரசர் தங்குலச் சிறப்பு, தாமாண்ட நாடு நகரம், போராற்றல், வெற்றிச் செயல்கள், அறிவு, கலையார்வம் போன்றவற்றையும் புகழுக்குரிய பிற சிறப்புகளையும் குறிக்கும் வண்ணம் பூண்ட சிறப்புப் பெயர்களே விருதுகளென வழங்கிவந்தன. மன்னரின் ஆற்றல், சிறப்பு போன்றவற்றிற்கேற்ப அவர்களின் விருதுகளும் பலவாகிப் பெருகியிருந்தன, அவற்றுட்கில ஒரு குலத்தைச் சேர்ந்த அரசர் அனைவர்க்கும் பொதுவானவை. ஏனையவை தனிமன்னற்கே உரித்தானவை.

வளவன், செழியன், தொண்டையர்கோன், காடவர்கோன் என்னும் விருதுகள் முறையே சோழ, பாண்டிய, பல்லவ குலங்களைச் சேர்ந்த அரசர் எல்லோருக்கும் பொதுவானவை. ஆனால் குணபரன், மத்தலிலாசன், சத்துருமல்லன் (1ம் மகேந்திரவர்ம பல்லவன்), சனநாதன், நித்த விநோதன், நிருபசேகரன் (1ம் இராசராசசோழன் 985—1016) பண்டித சோழன், கங்கை கொண்ட சோழன் (1ம் இராசேந்திர சோழன், 1012—1044) எல்லாந்தலையானான், கச்சிவளங் கும் பெருமாள் (1ம் சடையவர்மன் சுந்தரபாண்டியன் 1251—1268) போன்றன தனி மன்னருக் குரிய விருதுகளாகும். இவ்வாறே யாழ்ப்பாண மன்னரும் பல விருதுகளைப் பெற்றிருந்தனர். ஆரியச் சக்கரவர்த்தி, சிங்கையாரியன்; காங்கேயன், கங்கைநாடன், சேதுகாவலன் என்பனவே அவ்விருதுகளாகும். அவையெல்லாம் யாழ்ப்பாணத்து அரசரனைவருக்கும் பொதுவான குலவிருது களாகும்.

## ஆரியச்சக்கரவர்த்தி

கி. பி. 13ம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலே பாண்டியரின் ஆதிக்கம் வட இலங்கையிலே ஏற்பட்டுப் படிப்படியாக வலுப்பெற்று வந்தது. இக்கால கட்டத்தில் இலங்கையின் வடபகுதியில் உருவாகியிருந்த தனி இராச்சியமானது பாண்டியப் பேரரசின் ஒரு பகுதியாகவே கருதப்பட்டு வந்தது. கி. பி. 1284ம் ஆண்டளவிலே ஏற்பட்ட பாண்டியப் படையெடுப்பின் விளைவாக யாழ்ப்பாணத்திலே ஆரியச்சக்கரவர்த்திகளின் ஆட்சி ஏற்பட்டது. தென்பாண்டி நாட்டுச் செவ்விருக்கை நாட்டைச் சேர்ந்த அந்தணராகிய ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள் மாறவர்மன் குல சேகர தேவரின் ஆட்சியிலே (1268—1310) பாண்டிய நிருவாகத்திலே சேனாதிபதி போன்ற உயர்பதவிகளைப் பெற்றிருந்தனர். அவர்களுள் ஒருவன் முதலாம் புவனேகபாகு (1272—84) இறந்த பின் இலங்கை மேற் படையெடுத்து வந்து சிங்களவரசின் தலைநகராகிய 'யாப்பாகுவ' நகரைத் தாக்கினான். அவனுடைய மரபிலுள்ள அரசர்களே பதினேழாம் நூற்றாண்டுவரை யாழ்ப்பாண நாட்டை ஆண்டுவந்தனர். 14ம், 15ம் நூற்றாண்டுகளைச் சேர்ந்த சிங்கள நூல்கள் யாவும் யாழ்ப்பாணத்து அரசர்களை ஆரியச்சக்கரவர்த்தி என்றே குறிப்பிடுகின்றன. எனவே, அந்த மன்னர்களனைவரும் அப்பட்டத்தைக் கொண்டிருந்தனர் என்பது தெளிவாகும்.

ஆரியச் சக்கரவர்த்தி என்ற பட்டம் சக்கரவர்த்தி பட்டம் பெற்ற பிராமணர் (ஆரியர்) குலத்தைச் சேர்ந்த உயரதிகாரிகளையே குறித்தது என்பதனைப் பாண்டியர்களின் சாசனங்கள் உணர்த்துகின்றன. பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டிலே தமிழ் நாட்டிற் பல அதிகாரிகள் சக்கரவர்த்தி என்ற பட்டத்தினைப் பெற்றிருந்தனர். மாழ(ள)வச் சக்கரவர்த்தி, மறச் சக்கரவர்த்தி, ஏழகச் சக்கரவர்த்தி என்னும் பட்டங்களைப் பெற்றிருந்த அமைச்சர், தண்டநாயகர் போன்ற அதிகாரிகள் பற்றிப் பாண்டியரின் சாசனங்களிலே குறிப்புக்கள் வருகின்றன. இக்குறிப்புக்களை ஆராய்விடத்து மழவர், மறவர், ஏழகத்தார் ஆகிய சமூகங்களைச் சேர்ந்த அதிகாரிகள் சக்கரவர்த்திப் பட்டத்தைப் பெறுமிடத்து முறையே ம(ர)ழவச் சக்கரவர்த்தி, மறச் சக்கரவர்த்தி, ஏழகச் சக்கரவர்த்தி என்று அழைக்கப்பட்டனர் என்பது தெளிவாகின்றது. அதே போல முன்கூறியவாறு ஆரியச் சக்கரவர்த்தி என்னும் பட்டம் சக்கரவர்த்திப் பட்டம் பெற்ற பிராமண (ஆரியர்) குலத்தைச் சேர்ந்த அதிகாரிகளையே குறிக்கும். அப்பட்டப் பெயர் சோழ நிர்வாகத்திலே காணப்பட்ட பிரம்மாதிராசன், பிரம்மராயன் போன்ற பதவிப் பெயர்களை ஒத்ததாகும்.

மாறவர்மன் குலசேகர தேவரின் காலத்தைச் சேர்ந்த பாண்டி நாட்டுக் கல்வெட்டுக்கள் ஆரியச் சக்கரவர்த்தி யென்பது தனி அதிகாரியொருவனின் பெயராகவன்றி, ஒரு குலத்தின் சிறப்புப் பெயராக வழங்கி வந்ததென்பதை உணர்த்துகின்றன. இலங்கையிலே ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள் அதிகாரம் பெற்ற பின்பும் அது அவர்களின் குலச் சிறப்புப் பெயராகத்தொடர்ந்தும் வழங்கி வந்தது.

## சிங்கையாரியன்

யாழ்ப்பாண அரசரனைவரும் சிங்கையாரியன் என்ற பட்டத்தைக் கொண்டிருந்தனரென்று யாழ்ப்பாண வைபவமாலே கூறுகின்றது. செகராசசேகர மாலே, தகடின் கைலாச புரானம் முதலிய நூல்களும் இம்மன்னர்களைச் சிங்கையாரியன், சிங்கைகாவல் மன்னன் என்று வர்ணிக்கின்றன. ஆரியச் சக்கரவர்த்தி யொருவனின் கல்வெட்டு அவனைப் 'பொங்கொலி நீர்ச்சிங்கையாரியன்' என்று குறிப்பிடுகின்றது. சிங்கையாரியன் என்பது சிங்கை நகரிலிருந்து ஆளுகின்ற ஆரியச் சக்கரவர்த்தியினையே குறிக்கும்.

## காங்கேயன்-கங்கைநாடன்

கண்ணகி வழக்குரையின் ஏட்டுப் பிரதிகள் சில யாழ்ப்பாணத்தரசனேத் தேவைமன். காங்கேயன் எனக் குறிப்பிடுகின்றன. தக்ஷிண கைலாச புராணத்தின் பாயிரத்தில் கங்கை நாயகன் கருங்கடற் சேர்ப்பன் எனப் புலவர் ஆரியச்சக்கரவர்த்தியை வர்ணிக்கின்றார். செகராச சேகரமலை பாடிய சோமசர்மனும் ஆரியச் சக்கரவர்த்தியை மேல்வருமாறு புகழ்ந்துரைக்கின்றார்.

“ஐந்தருவும் நவநீதியும் குலமணியும்  
பொன்முகிலும் மாவு மொன்றும்  
வந்தனைய கொடைக்குரிசில் வரியளிக  
ளிசைகுலவு வனசத் தாமன்  
சந்ததமும் தருமநெறி கோடாத  
தவப்பெருமான் தழைத்த கீர்த்திக்  
கந்தமலை யாரியர்கோன் செகராச  
சேகரமன் கங்கை நாடன்”

தாம் கங்கைவமிசத்தைச் சேர்ந்தவர்களென்று உரிமை பாராட்டியதினாலேயே ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள் காங்கேயன், கங்கையாரியன், கங்கைநாடன் என வழங்கலாயினர். கங்கை குலத்தைச் சேர்ந்த அரச மரபுகள் கன்னடத்தின் தென்பிரிவான கங்கபாடியிலுங் கலிங்கத்திலும் நெடுங்காலம் ஆட்சி புரிந்து வந்தன. சோழப் பேரரசர் 10ம் நூற்றாண்டின்முடிவிலே கங்கபாடியைக் கைப்பற்றித் தம்மரசுடன் இணைத்த பின் கங்கபாடியிற் கங்கரின் ஆட்சி ஒழிந்தது எனினும் கங்க மரபைச் சேர்ந்தவர்கள் சோழரின் படைகளிலும் நிர்வாகத்திலும் சேரத்திபதிகளாகவும் சாமந்தர்களாகவும் பணிபுரிந்தனர். அதன் விளைவாகக் கங்கரின் கிளைமரபுகள் பல தமிழ் நாடுடங்கும் பரவலாயின. கங்க மரபைச் சேர்ந்த குறுநில மன்னர் சோழர் காலத்திலே தொண்டை மண்டலத்திலுள்ள பங்கள நாட்டை ஆண்டனர். கங்கரின் கிளை மரபொன்றைச் சேர்ந்த அமராபரணன் சீயகங்கன் என்பவன் மூன்றாங் குலோத்துங்கனுடைய ஆட்சியிலே குறுநில மன்னனாயிருந்தான். பாண்டி நாட்டிலும் பதினமூன்றாம் நூற்றாண்டளவிலே கங்கை குலத்தைச் சேர்ந்த உயரதிகாரிகள் பலிருந்தனர். 1ம் மாறவர்மன் சக்கரபாண்டியன் காலத்திலே காங்கேயன் என்ற அமைச்சனொருவன் இருந்தான்.

இலங்கையிலும் அரசர் கலிங்க தேசத்துக் கங்கரோடு கொண்ட மணத் தொடர்புகளால் கீழ்த்திசைக் கங்க மரபைச் சேர்ந்த இளவரசர் பலர் பொலநறுவைக் காலத்தில் வந்திருந்தனர். முதலாம் விக்ரமபாகுவின் காலத்திலே அணிகங்கன் என்றொரு இளவரசனிருந்தான். மேலும் இரண்டாம் கஜவாகுவின் ஆட்சிக் காலத்திலே சோழ கங்க குமாரனென்ற இளவரசன் பொலநறுவையிலே தங்கியிருந்தான். திசங்க மல்லனுடைய ஆட்சிக்குப் பின் (1187-96) சோழகங்கன் என்னும் இளவரசன் சிலகாலம் அரச பதவியிலிருந்தான். கோணேசர் கல்வெட்டுக் குறிப்பிடுகின்ற குளக் கோட்டனும் சோழகங்கன் என அழைக்கப்பட்டான். திருகோணமலைக் கோட்டையிலுள்ள வட மொழிக் கல்வெட்டொன்றும் கி. பி. 1222ல் இலங்கைக்கு வந்த சோட கங்கனொருவனைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது. சோழ கங்கன் என்ற பிரதானிகள் யாழ்ப்பாணத்திலும் வாழ்ந்திருந்தனர் என்பதற்குச் சில இடப்பெயர்கள் சான்றுயுள்ளன. ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள் பாண்டியரின் அதிகாரிகளாக விருந்து பாண்டிநாட்டிலே சேவை புரிந்த நாட்களிலோ யாழ்ப்பாணத்தினில் அதிகாரம் பெற்ற பின்போ கங்ககுலத்தைச் சேர்ந்தவர்களோடு மணத்தொடர்பு கொண்டிருத்தல் கூடும். ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள் யாழ்ப்பாணத்தில் ஆதிக்கம் பெற்று அரசராகிய பொழுது தாம் பழமை வாய்ந்தவொரு அரசகுலத்தைச் சேர்ந்தவர்களென்று பெருமை பாராட்ட

வேண்டிய சூழ்நிலை தோன்றியது. எனவே, கங்கரோடு ஏதோவொரு வழியிலே தொடர்பு கொண்டிருப்பின் அதனாலே ஆரியச்சக்கரவர்த்திகள் காங்கேயன், கங்கை நாடன் ஆகிய விருதுகளைப் பெற்றிருக்கலாம்.

## சேதுகாவலன்

ஆரியச் சக்கரவர்த்திகளின் விருதுகளிற் சேதுகாவலன் என்பதும் ஒன்று. செகராச சேகரனொருவனைக் குறித்து 'உம்பர் வந்திறைஞ்சும் சேது உயர்கரைக் காவல் வேந்தன்' எனத் தகஷிண கைலாச புராணத்தின் பாயிரத்திலே கூறப்பெற்றுள்ளது. இராமேஸ்வரம், அதற்கும் இலங்கைக்கும் இடையிலான தொடுகடலிலுள்ள 'இராமர் கல்லளை', செவ்விருக்கை நாட்டின் கடற்கரை முதலியன சேது என வழங்கிவந்தன என்பதற்குப் பாண்டியரதும் சேதுபதிகளினதும் சாசனங்கள் சான்றுயுள்ளன. மேலும் சேதுபுராணம் என்ற நூல் சேது நகர் என்றவொரு இடத்தைப் பற்றிக் கூறுகின்றது. சேது என வழங்கப்பெற்ற இடங்கள் யாவும் செவ்விருக்கை நாட்டின் கரையிலே காணப்பட்டன. ஆரியச் சக்கரவர்த்தியைக் குறிப்பிடுகின்ற திருப்பல்லாணிக் கல்வெட்டிலே சேது திருமுகம் என்ற சொற்றொடர் வருகின்றது. சேதுக்கரையினைக் காவல் புரிந்ததினாலோ சேதுவென்னும் திருத்தலங்களைப் பேணி வந்ததினாலோ செவ்விருக்கை நாட்டிலிருந்து ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள் சேதுகாவலன் என்ற விருதினைப் பெற்றனர் எனக் கருதலாம். யாழ்ப்பாணத்து ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள் அந்த விருதினைத் தம் முன்னோர்களிடமிருந்து பெற்றிருக்க வேண்டும். யாழ்ப்பாணத்து அரசர் குலம் அழிந்தொழிந்த பின் இராமநாதபுரத்துச் சேதுபதிகள் சேதுகாவலன், சேது மூலரக்ஷ துரந்தரன் என்னும் விருதுகளைப் பெற்றனர்.

## சிம்மாசனப் பெயர்கள்

இளவரசர் முடிசூடி அரச பதவியைப் பெறுமிடத்துப் பட்டப் பெயர்களைப் பெறுவது வழக்கம். இவற்றை வட மொழி நூல்கள் அபிஷேக நாமம் எனக் குறிப்பிடுகின்றன. யாழ்ப்பாணத்து மன்னர்கள் முடி சூடிய விடத்து பரராச சேகரன் செகராச சேகரன் என்னும் பட்டப்பெயர்களைச் சூடியோர்கள். இந்த வழக்கம் சோழரதும் பாண்டியரதும் மரபுகளை ஒத்தனவாகும். சோழப் பெருமன்னர் முடிசூடிய பொழுது இராசசேகரி, பரகேசரி என்று மாறிவரும் சிங்காசனப் பெயர்களைப் பெற்றிருந்தனர். பாண்டியரும் அரச பதவியினைப் பெற்ற பொழுது சடையவர்மன், மாறவர்மன் என்னும் பட்டப் பெயர்களை மாறி மாறிச் சூடிக் கொண்டனர். அவ்வாறே யாழ்ப்பாண மன்னரின் பட்டப் பெயர்களும் பரராச சேகரன், செகராச சேகரன் என மாறி மாறி வந்தன.

## சின்னங்கள்

ஒவ்வொரு அரச குலமும் தனக்கெனச் சிறப்பாக உள்ள சின்னங்களையும் முத்திரைகளையும் கொண்டிருந்தது. இராச முத்திரைகளைப் பெற்ற ஆவணங்கள், நாணயங்கள், போன்றனவே நிர்வாக அதிகாரிகளினாலும் நாட்டு மக்களினாலும் ஆதாரபூர்வமானவையாகக் கொள்ளப்படும். சோழருக்குப் புலி போலவும் பாண்டியருக்கு இளைக்கயல்கள் போலவும் குப்தருக்குக் கழுகு போலவும் ஆரியச் சக்கரவர்த்திகளுக்கு நந்தி சின்னமாக அமைந்தது. 'விடைக்கொடியும் சேதுவும் நீள் கண்டுகள் ஒன்பதும் பொறித்து மிகைத்தகோவும்' என வரோதய சிங்கையாரியனைக் குறித்துச் செகராசசேகரமலை செப்புகின்றது. தகஷிண கைலாச புராணத்துச் சிறப்புப் பாயிர

மானது சிங்கையாரியனொருவனைக் குறித்து 'இடபவான் கொடி எழுதிய பெருமான்' எனக் குறிப்பிடுகின்றது. எனவே விடையின் வடிவமுஞ் சேது என்ற மொழியும் ஆரியச் சக்கரவர்த்திகளின் இலச்சினைகளாகவும் முத்திரைகளாகவும் அமைந்திருந்தன என்பது தெளிவாகின்றது.

விடையின் உருவமே யாழ்ப்பாண மன்னரின் கொடியிலே வரையப் பெற்றிருக்கும். அதன் வடிவமே முத்திரையாகவும் அடையாளச் சின்னமாகவும் ஆட்சியாவணங்களிலே அழுத்தப் பெற்றது. அம்மன்னர் வழங்கிய காசுகளிலே நந்தியின் வடிவம் அழகுமிக்கதாக அமைக்கப் பட்டிருந்தது. அக்காசுகள் அனைத்திலும் சேது என்ற மொழி தமிழ் எழுத்துக்களிலே பொறிக்கப் பட்டிருக்கும். யாழ்ப்பாண மன்னர் சைவ சமயத்திலே பெரும் ஈடுபாடு கொண்டிருந்தமையினால் போலும் நந்தியின் வடிவினைத் தமது இராச முத்திரையாகக் கொண்டிருந்தனர். ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ என்ற மங்கள மொழிக்குப் பதிலாகச் சேது என்ற மொழியினையே தமது ஆவணங்களிலே ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள் பயன் படுத்தினார்கள் என்பதற்குச் சிங்கையாரியனின் கோட்டகமைக் கல்வெட்டுச் சான்றளிக்கின்றது.

“அந்நாட் டரசன் ஆரியர் கோமான்  
இடப வான்கொடி யெழுதிய பெருமான்  
சிங்கை யாதிபன் சேது காவலன்  
கங்கை நாயகன் கருங்கடற் சேர்ப்பன்  
பௌவ மேற்றுவில் பராபரன் சூட்டிய  
தெய்வ மாமுடிச் செகராச சேகரன்”  
—தகிணை கைலாசபுராணம்

“காமோதி வண்டர் கடிமலர்த்தேன் கூட்டுதல்போ  
காமோது செந்தமிழி னன்னூல் பலதொகுத்த  
தாமோ தரம்மிள்ளை சால்பெடுத்துச் சாற்றவெவர்  
தாமோ தரமுடையார் தண்டமிழ்ச்செந் நாப்புலவீர்”

— பரிதிமாற்கலைஞர்



## வன்னிவீரர்

வே. சுப்பிரமணியம் B. A. ( Hons )

ஈழத்தின் பல பாகங்களிலும் வன்னியர் என்னும் வீரஞ் செறிந்த குறுநில மன்னர்கள் ஆட்சிபுரிந்து வந்தனர். இவர்களின் ஆட்சி தமிழ்ப் பிரதேசத்தில் மட்டுமன்றிச் சிங்களப் பிரதேசத்திலும் இடம் பெற்றிருந்தது. வடமாகாணத்தில் யாழ்ப்பாணக் குடாநாடு தவிரந்த பிரதேசத்திலும் கீழ்மாகாணத்திலும் மேல் மாகாணத்திலும் புத்தளம் சிலாபப் பகுதிகளிலும், அநுராதபுரத்திற்குத் தெற்கேயுள்ள நுவர களவியப் பகுதியிலும் இவர்கள் ஆட்சி செலுத்தினர். பொலநறுவையில் கீர்த்தி பெற்ற மன்னனாக விளங்கிய விஜயபாகு (கி. பி. 1070-1114) இளமைக்காலத்தில் ஒரு வன்னித் தலைவனாகவே இருந்தான். பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டில் ஈழத்தின் முப்பெரும் பிரிவுகளாகத் திகழ்ந்த இராஜரட்டை, மாயரட்டை, ரோகணம் என்பவற்றில் வன்னிமைகள் காணப்பட்டன. (சி. பத்மநாதன், வன்னியர்.)

வன்னி என அழைக்கப்பட்ட பிரதேசங்கள் ஈழத்தின் பல பாகங்களிலும் பரந்திருந்த போதும் இவற்றின் கேந்திர நிலையமாக வவுனியா, மன்னார் மாவட்டங்களை உள்ளடக்கிய அடங்காப்பற்றுத் திகழ்கின்றது. ஈழத்தின் கரையோர மாகாணங்களை அடிமைக்கொண்ட போர்த்துக் கேயரும், ஒல்லாந்தரும், ஆங்கிலேயரும் இப்பிரதேசத்தை அடிபணியச் செய்யமுடியாமற் போன தே 'அடங்காப்பற்று' என்னும் பெயர் வரச் காரணம் எனலாம். இதனால் தான் போலும் ஆங்கிலேய வரலாற்றாசிரியர் (J.P. LEWIS - MANUAL OF VANNI DISTRICTS, 1895 ) அடங்காப்பற்றையே வன்னி எனக் குறிப்பிடுகின்றார்.

### வன்னி-வன்னியர்-பெயர்க்காரணம்

வன்னி என்னும் சொல் நெருப்பு என்னும் பொருளில் தமிழ் இலக்கியத்தில் பயின்று வருகிறது. வன்னியர் அக்கினி குலத்தவர் என்ற கூற்றும் இங்கு நோக்கற்பாலது. வன்னியர் ஆண்டதாலேயே வன்னி என்னும் பெயர் பெற்றதாகப் பொதுவாகக் கருதப்படுகின்றது. வன்னியர் என்னும் சமூகத்தினர் சேனைத் தலைவராகவும், போர் வீரராகவும் சிற்றரசராகவும் தென்னிந்தியாவில் வாழ்ந்தனர்.

சோழப்பேரரசின் படையமைப்பில் வன்னியர் சிறப்பிடம் பெற்றிருந்தனர். முதலாம் இராஜராஜசோழன் (985-1016) இலங்கைமீது படையெடுத்தபோது அவர்கள் படையில் வன்னியர் இருந்தனர். வன்னியர் பற்றிய வரலாற்று ஆதாரபூர்வமான குறிப்புக்கள் சோழர் காலம் தொடக்கமே கல்வெட்டுக்களில் வருகின்றன. இதனால், சோழருக்குப் பின்புதான் ஏறக்குறைய 12ம் நூற்றாண்டில் வன்னியர் இலங்கையில் செல்வாக்குப்பெற்றவராய் இருந்திருக்கலாம். எனினும் இதற்கு முன்பு வன்னியர் ஈழத்தில் இருக்கவில்லை என்று குறிப்பிடுதல் பொருந்தாது.

### வன்னியர் குடியேற்றம்

வன்னியர் ஈழத்தில் குடியேறியது பற்றி ஈழத்து நூல்களிலும் கல்வெட்டுக்களிலும் செய்திகள் உள. 'சாலிவாகன சகாப்தம் 358 ஆம் வருஷத்தில் (கி.பி. 436) மனுநிதிகண்டசோழன் மகன் குளக்கோட்டு மகாராசன் யாத்திரையின் பொருட்டு இலங்கைக்கு வந்து கோணேசர் ஆலயத்தைப் புதுப்பித்தான். பின்னர் ஆலயப்பணிகளைக் கட்டவும் கோணேசர் லிங்கத்துக்குப் பூசை செய்வதற்கும் ஏற்படும் செலவுகளுக்காக ஏழு நாடுகளையும் தோப்புக்களையும் ஏற்படுத்தி அவைகளில் பயிரிட்டு வருமானஞ் செலுத்துமாறு வன்னியர்களை அழைத்துக் குடியிருத்தினான்'. (யாழ்ப்பாண வைபவமாலை, கோணேசர் கல்வெட்டு). இவர்களின் பரம்பரையினரே வன்னியர் ஆவர். இக்கதை வன்னியரின் முதலாவது குடியேற்றத்தைக் குறிக்கிறது என்று கொள்ளுதல் பொருந்தும்.

வையா பாடல் வன்னியர் குடியேற்றம் பற்றிய வேரோர் கதையைக் கூறுகின்றது. இலங்கை மன்னன் செய்துங்கவீர வரராசசிங்கன் மதுரை மன்னன் மகள் சாமதுதியை மணஞ் செய்ய விரும்பினான். தூதுவர்மூலம் தன் எண்ணத்தை மதுரை மன்னனுக்கு அறிவித்தான். மதுரை மன்னன் தனது மகளுடன் அறுபது வாட்படை வன்னியர்களை இலங்கைக்கு அனுப்பி வைத்தான். இவர்களுக்கு வரராசசிங்கன் அடங்காப்பற்றைப் பரிசாகக் கொடுத்தான். இக்கதை வன்னியரின் இரண்டாவது குடியேற்றத்தைக் குறிப்பிடுகிறது எனக் கொள்ளுதல் தவறுகாது.

## வன்னியரின் அடங்காத்தன்மை

வன்னித் தலைவர்கள் வன்னியர் என்றும், தலைவியர் வன்னிச்சிகள் என்றும் அழைக்கப் பட்டனர். இவர்கள் குறுநில மன்னர்களாக இருந்தபோதும் வடக்கே யாழ்ப்பாண மன்னருக்கோ, தெற்கே அநுராதபுர அரசர்க்கோ, ஐரோப்பிய ஆட்சியாளருக்கோ அடிபணிய மறுத்தனர். 16ம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பம் தொடக்கம் போர்த்துக்கேயரும் ஒல்லாந்தரும் பிரித்தானியரும் ஈழத்தின் கரையோரப்பகுதிகளை அடிபணிய வைத்தனர். யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தைக் கைப் பற்றியவுடன் வன்னிப்பகுதியும் தம்மேலாட்சிக்குக் கீழ் வந்து விட்டதாகக் கருதினர். ஆனால் நடைமுறையில் வன்னியர்களே ஆட்சியாளராக இருந்தனர். போர்த்துக்கேயர் வன்னி நாட்டைப் பொறுத்த அளவில் தலையிடக் கொள்கையைக் கடைப்பிடித்தனர். வன்னியர் யாழ்ப்பாணம் நோக்கிப் படையெடுப்பதைத் தடுப்பதற்காக ஆனையிறவில் இரு கோட்டைகளைக் கட்டி யிருந்தனர். ஒல்லாந்தரும் வன்னித் தலைவர்களை எதிர்க்க விரும்பவில்லை. வன்னியர் கண்டி யரசனுடன் சேர்ந்து தம்மை எதிர்க்கத் துணியலாம் என்னும் பயத்தினாலேயே வன்னியருடன் நல்லுறவு கொண்டிருந்தனர். ஆங்கிலேயர் வன்னியை அடிப்படுத்த விரும்பியும் 1811 வரை அவர்களின் எண்ணம் ஈடேறவில்லை.

வன்னியருக்கும் கண்டி மன்னருக்கு மிடையில் நெருங்கிய உறவு இருந்தது. ஏகாதி பத்திய எதிர்ப்பு இயக்கத்தில் சிங்கள மக்களும் தமிழ் மக்களும் சேர்ந்து பல கட்டங்களில் போராடி வந்தனர் என்பதைப் பண்டாரவன்னியனுக்கும் கண்டியரசனுக்கும் இடையில் நிலவிய பண்டையுறவும் ஒத்த காலத்தில் ஆங்கிலேய எதிர்ப்புத் தொடங்கியமையும் புலப்படுத்துகின்றன. 1803 இல் பண்டாரவன்னியன் தோற்கடிக்கப்பட்டபோது அவனிடமிருந்து கைப்பற்றப்பட்ட வீரங்களும் துப்பாக்கிகளும் கண்டியரசனின் முத்திரை பொறிக்கப்பட்டிருந்தமை தேசியரீதியில் அந்நிய எதிர்ப்புப் போராட்டம் நடைபெற்றதை வலியுறுத்துகிறது.

## இராசதானிகள்

வன்னியின் சிறந்த இராசதானிகளாக பனங்காமம், தென்னமரவடி, முள்ளியவளை, குமாரபுரம், ஓமந்தை என்பன திகழ்ந்தன. புகழ்பெற்ற வன்னித்தலைவர்களான குலசேகர வன்னியன், கைலைவன்னியன், மரியாசெம்பாத்தை என்போர் பனங்காமத்தையாண்டனர். முள்ளியவளையை பெரியமெயினார் வன்னியனும், தென்னமரவடியை நல்லமாப்பாண வன்னியனும் ஆட்சிபுரிந்தனர். (கைலாய வன்னியனார் தருமசாதனப் பட்டயம்).

## வன்னியர் வீரம்

பனங்காமத்து வன்னிச்சி ஒல்லாந்தருக்குக் காட்டிய எதிர்ப்பைப் போன்று ஈழத்தின் வேறெப்பகுதியிலும் எதிர்ப்புக் காட்டப்படவில்லை. (C.S. NAVARATNAM-VANNI AND THE VANIYAS). போரிலே வெற்றி பெறமுடியாத ஒல்லாந்தர் பூதன் ஆராய்ச்சியின் உதவியுடன் சூழ்ச்சி செய்து பல்லக்கிற் சென்ற வன்னிச்சியை சிறைப்பிடித்தனர். கைலைவன்னியன் ஒல்லாந்தரின் மேலாணையை அவமதித்து தொடர்ச்சியாகப் பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் போகாது விட்டான். குமார புரத்தை ஆட்சிபுரிந்த சின்ன வன்னியன் ஒல்லாந்தரின் ஆணையேற்று யானைத்திறை கொடுக்கமறுத்தான்.

வன்னிநாட்டின் இறுதிப் பெருமன்னன் குலசேகரம் வரைமுத்து பண்டாரவன்னியனாவான். ஒல்லாந்தர் ஆட்சிக் கால பிற்பகுதியிலும் ஆங்கிலேய ஆட்சிக்கால முற்பகுதியிலும் ஆட்சிபுரிந்த பண்டாரவன்னியனைப்பற்றிய குறிப்புக்கள் ஆங்கிலேயரின் அறிக்கைகளிலிருந்து தெரியவருகின்றன. 1803 ஆகஸ்ட் 25 ஆம் திகதி முல்லைத்தீவுக் கோட்டையைத் தாக்கி அங்கு கப்டன் டிறிபேக்கின் தலைமையிலிருந்த படையைப் பின்வாங்கச் செய்தான். பின்னர் பிரித்தானியர் யாழ்ப்பாணம், மன்னார், திருக்கோணமலை என்னுமிடங்களிலிருந்து மும்பையைத் தாக்குதல் நடத்தினர். 1803 ஒக்டோபர் 31 ஆம் நாள் அதிகாலை 5 மணியளவில் ஒட்டுசுட்டா னுக்கு அண்மையிலுள்ள கற்சிலை மடுவில் பண்டாரவன்னியனைத் தோற்கடித்தனர். எனினும் வன்னி மண்டல மீண்டும் கைப்பற்ற வேண்டும் என்ற எண்ணத்தைப் பண்டாரவன்னியன் கைவிடவில்லை. 1810 மே மாதத்தில் கண்டிப்பிரஜைகள் சிலரது உதவியுடன் கிழக்கு மூலை தெற்குப் பகுதியில் பண்டாரவன்னியன் தனது எதிர்ப்பைத் தெரிவித்தான். வவுனியாவுக்கு அண்மையிலுள்ள கிராமம் ஒன்றைக் கொள்ளையடித்ததாக ஆங்கில அறிக்கைகள் கூறுகின்றன. இப் படையெடுப்பின் போது பண்டாரவன்னியன் படையில் 14 படைவீரரே இருந்தனர். எனினும் பிரித்தானிய ஏகாதிபத்திய வாதிகள் இவன் எதிர்ப்புக்களுக்கு அஞ்சி, கண்டி இராச்சியத்தின் எல்லைப்பகுதியில் பலத்த பாதுகாப்பு அரண்கள் நிறுவியிருந்தனர். 1811 ஆம் ஆண்டு உடையா லூரில் நடைபெற்ற போரில் பண்டாரவன்னியன் உயிர், நீத்தான். இத்துடன் வன்னியர் எதிர்ப்பும் இறந்துவிட்டது.

அந்நியர் ஈழத்தின் ஏனைய பகுதிகளில் ஆட்சிசெய்யத்தொடங்கி 300 ஆண்டுகளுக்குப் பின்தான் வன்னிப்பிரதேசம் கைப்பற்றப்பட்டது. ஐரோப்பிய ஆட்சியாளர்களுக்குக் கடும் எதிர்ப்பைக் கொடுத்துப் பிறந்த மண்ணின் சுதந்திரத்திற்காக அரும் பாடு பட்ட வன்னியர் வரலாறு சரியான முறையில் ஆராயப்படவில்லை. இதனால் ஈழத் தமிழர் வரலாற்றில் முக்கியமான பகுதி இன்னும் மறைந்து கிடக்கிறது. ஆராய்ச்சியாளர் இத்துறையில் ஈடுபட்டு வன்னி நாட்டினதும் வன்னியரதும் வரலாற்றை வரன்முறையாக எழுதவேண்டும்.



### மல்லாகம் ஷ. கனகசபைப்பிள்ளை பற்றி:-

“தமிழ் மக்களது பண்டை நாகரிகச் சிறப்பை முதல் முதலாகப் புலப்படுத்தி, தமிழிலக்கியப் பெருமையைத் தெள்ளிதின் உணர்த்தி, தமிழர் சரித்திரத்தை நன்கு விளக்கி, தமிழ்ப் பெரு நூல்களைத்தேடித் திரட்டியுதவி, தமிழ் ஆராய்ச்சியையே தமது பொழுது போக்காகக் கொண்ட இந்த அருங்கலை விநோதர் தமிழன்னைக்கு ஊன்றுகோல் போலக் கைகொடுத்து உதவி அவளைத் தாங்கியெடுத்தவருள் ஒருவர் என்பதில் ஐயமென்ன?”

— எஸ். வையாபுரிப்பிள்ளை

தமிழ்ச்சுடர்மணிகள், 1968, பக் 281

# A TRUE PATRIOT & FREEDOM FIGHTER

S. THOMMANUPILLAI

Almost three hundred years ago, Kailaya Vannian, an incomparable leader of the Northern Vanni Nadu died. He was a friend and supporter of Rajasingha II (1635—1687) of Kandy in the latter's struggle with the aggressive and possessive Dutch.

Kailaya Vannian fought by methods which could be described as pragmatic to keep the Dutch at bay in the north and to retain the regional autonomy of the extensive Vanni Nadu in as much as Rajasingha tried to prevent the encroachment of the Dutch after the defeat and expulsion of the Portuguese.

The end was the same, that is, the Kandyan Provinces were subdued by a military power more powerful than the Dutch, namely the British; and the Vanni Nadu about the same time was subjugated by the Dutch (and later by the British) by using military drawn from their forts in Batavia, the Coromandel coast and elsewhere.

The Vanni Nadu chieftains had no army or arms and ammunition, but adopted non-violent methods and subtle and diplomatic means.

It is the Europeans who have paid the highest tribute to the greatness of Kailaya Vannian. Robert Knox, a keen observer of the customs and manners of the Kandyans for twenty years and who kept himself informed of what was taking place in the Kandyan Court and court circles, has given us facts about the friendship between the Kailaya Vannian and the Rajasingha II.

According to Knox's "Historical Relation of Ceylon":—

"They have a prince over them called Kailaya Vannian who is independent of the King of Kandy on one hand or the Dutch on the other, only that he pays an acknowledgement to the Hollanders who have endeavoured to subdue him by wars, but they cannot yet do it; yet they have brought him to be a Tributary to them, viz., to pay a certain rate of elephants per annum".

"The King, Rajasingha II and this Prince (Kailaya Vannian) maintained a friendship and correspondence, and when the King lately (1675) sent an army against the Hollanders (in the North), this Prince let them pass through his country (Vanni Nadu); and went himself in person to direct the King's people when they took one or two forts from them."

This refers to the expedition undertaken by the great military leader Tennakoon: "His (Tennakoon's) bold campaign of 1675 when he marched North, captured Arippu, and roused the Vanni and penetrated to Jaffna ("JRASCB 1958")

Robert Knox was not the only foreigner who referred to Kailaya Vannian as a Prince. Schweitzer, a German in the service of the Dutch, in his diary of 1677 notes that the people of the Vanni Nadu have a king of their own. He is obliged to pay a tribute of elephants to the Dutch at Jaffnapatam.

Again Schweitzer has recorded in 1678 that on the death of Don Philip Kailaya Vannian the other chieftains had elected a chieftain of Panankamam, viz., Don Gasper Casynayar Ilanganarayanar Mudaliar, without the consent of the Dutch. The Dutch considered this a grave and serious matter which may lead to the complete independence of the chieftains of Vanni Nadu. The Dutch, therefore decided to send six companies of soldiers drawn from the Forts on the Coromandel coast and from Galle, Batticaloa, Trincomalee and Colombo to compel obedience. The German Schweitzer was among the Colombo contingent.

The Dutch never had the Vanni Nadu under their control except when in the last decade of 18th Century by a major military expedition it was brought under subjugation. The Vanniar of Panankamam were leading chieftains of the Vanni Nadu.

During the Portuguese era Mulliavalai was the principal province, but owing to de-population it lost its place. The Vanni Nadu is a very extensive region comprising six major provinces, viz. Tennamarawady, Panankamam, Melpattu, Mulliavalai, Caricattumoolai and Carunawal-pattu.

Don Philip Kailaya Vannian would not have been able to hold back the Dutch but for the unity and co-operation of all the chieftains, who quarrelled and fought among themselves, as the Dutch Memoirs frequently point out, but against a common enemy they joined hands to face the threat to their independence. Independence and autonomy at any cost was their watch word.

The Sinhalese King Rajasingha II was on friendly terms with Kailaya Vannian because the latter was the undisputed leader of the chieftains of the Vanni Nadu. United, the Vanni Nadu leaders were held in high regards by the Kandyans as well as the Dutch in the North.

In the united fight for freedom and independence by Vanni Nadu leaders, the Tamils of Jaffna Peninsula did not join. Had they, the Tamils of Jaffna Peninsula, joined hands with the Vanni leaders, perhaps the Dutch in the North could have been driven out of the North. Divided, the Tamils disintegrated.

Don Philip Kailaya Vannian is unparalleled as a freedom fighter in the history of the North during the last three hundred years. The Vanni Nadu leaders never forgot the first principles; independence and regional autonomy. The so-called leaders of the Tamils during the British period were chiefly concerned with obtaining religious, cultural and educational reforms, but until today they failed to realise the importance of Independence.



# THE TAMILS OF CEYLON UNDER WESTERN RULE

**B. BASTIAMPILLAI**, M. A. (Lond.), Senior Lecturer in History.

The Tamil kingdom or the Northern kingdom of Ceylon was in existence when the Portuguese arrived in Ceylon in the early 16th century; it was one of the kingdoms in a then politically fragmented Ceylon. The Tamils then had a separate political entity which they guarded against Sinhalese overlordship or political encroachment. The Sinhalese were however, the major community in the island. The Tamils had gradually developed by this time social institutions and economic attitudes to suit their new environment. The Ceylon Tamils were therefore in many ways quite distinct from the Tamils of India and with the years under different European powers from the 16th century onwards their separateness became even more pronounced. More important, however, in Ceylon's history was their distinctiveness from their neighbouring Sinhalese. The Ceylon Tamils spoke a different language and professed different religion which marked them off clearly from the Sinhalese. By occupying different parts of the country with different geographical and physical environment the two communities developed distinct economic patterns and attitudes towards life. This distinctiveness grew to be stronger under Western rule and even later on. The Tamil Kingdom of the 16th century was also referred to often as the kingdom of Jaffna because the centre of its power lay in the Jaffna peninsula. It was, however, not the only homeland of the group of people known now as the Ceylon Tamils. There were such Tamil peoples in the other parts of the island too, especially in the Eastern areas of Ceylon and in Mannar and Vavuniya districts. It could be summarised then that by the 16th century when parts of Ceylon came to be exposed first to Western domination the Tamils were well established as a separate people in the land. The majority of these Ceylon Tamils lived in well defined territorial areas and these areas remained to be their permanent homes under Portuguese, Dutch, British rule and later in free Ceylon, though they also became ubiquitous in the island, as they are even now.

The Portuguese, although they had brought the areas of the Ceylon Tamils under their political overlordship by 1619, did not however, interfere much with the internal administration of these areas; they did not have the resources nor the ability to do so and constant hostility to them in Ceylon from the local people and leaders gave them little time to devote their attention to a proper supervision of internal matters. Therefore, the Tamils of Ceylon in the time of Portuguese rule experienced only a change in the higher levels of political management while in all the other spheres they almost continued to experience hardly any change in their usual form of activity.

One notable and lasting change, that should be referred to, that came with Portuguese rule over the Tamils could be best seen in the religious sphere. The Portuguese missionaries were able to make a noteworthy conversion among the Tamils by the adoption, at times, of questionable means: a few of the traditional Hindus thus became Roman Catholics. The descendants of these early converts continue to exist among the Ceylon Tamils even today as an influential section of the community. Likewise, under the successors to the Portuguese, the Dutch and the British, some Tamils were converted to Protestant Christianity and today there is an active Christian element among the Ceylon Tamils. Dutch Protestants made some advance in Jaffna when they took over the Churches and schools of the Portuguese for their use. Education was used as a means to effect conversions. One of the institutions of the two higher education seminaries in the Island was estab-

lished by them in Jaffna. In their efforts towards the spread of literacy the foundation of a printing press and the turnout of the first Tamil books in Ceylon under the Dutch rule is worthy of record. The Dutch did certainly help in the spread of western type literacy and progress among the Tamils.

When the Tamils had constituted a kingdom of their own, well before the arrival of the Portuguese, they had gained the opportunity of developing unified social organisation and of building up some customs of common usage. Before this period, however, the Tamils had been scattered both in time and space and had hence found no opportunity to develop strong institutions of their own. But, with their separate state there had occurred then new outgrowths in social life and this development proceeded up to the modern age, even after the end of European rule, and gave to the Tamils of Ceylon a continuing special distinction and identity, which is clear even today.

When the Dutch replaced the Portuguese, as rulers over the coastal areas of Ceylon by 1658 the Tamils too came under a new master, from the West. The Dutch introduced a better organisation and system of management, than the Portuguese, over the areas occupied by the Tamils but even they did not make any fundamental changes with regard to the society or life of these people though they were generally more efficient and systematic masters than the Portuguese. As there was a problem in ascertaining the laws of the country the Dutch made some genuine attempts to do so, as far as possible, and the people were judged according to their traditional laws and customs except where those differed very much from Dutch jurisprudence. One example of the remarkable success of these attempts was the codification of the laws and customs of the Tamils of Jaffna into the "Thesavalamai".

Dutch legal experts codified the civil laws of these Tamil regions with the aid of some of the chief headmen of Jaffna called the "Mudaliyars". Thereafter the courts have followed these laws in cases involving Jaffna Tamils even unto present times. To the credit of the Dutch therefore lie the codification of the customs and usages, in the beginning of the 18th century, that had existed among the Tamils. This code of laws applied to the Tamils of North Ceylon in respect to their rights of property, inheritance and marriage, and is a salient document which helps one to get an understanding of the social history of the Ceylon Tamils. It contains the development of their customs through the centuries. With the codifications of the laws it should also be mentioned that the Dutch judicial administration was a significant aspect of their rule. The major court of justice in Jaffna served the largely Tamil part of the island. In Dutch times Jaffna continued to be treated as a separate province administered by a commander assisted by a council. The framework of native administration was taken over as the Portuguese had done so before. Like the Portuguese the Dutch also used the native officers but under a stricter control and many native institutions which the Portuguese had continued to utilise were thereby rendered more efficient. As trade was their principal concern the Dutch confined their commercial activity to the larger parts of the island only and Jaffna was one of them. In this place it is also useful to refer to the caste system as it developed among the Tamils of Ceylon because of its importance in Ceylon Tamil society even in recent times.

Although the caste system among the Tamils of Ceylon show the fundamental characteristics of the Dravidian system of South India the Brahmanical caste structure was not an element noticeable here. A vital difference between the caste system of the Tamils of South India and that of the Tamils of Ceylon was the absence in Ceylon of the predominant role played by the Brahmins. In Ceylon the Brahmins were outnumbered by the "Vellalas" who were the leading agriculturists on whom the Tamil kingdom had been based before the arrival of the Portuguese. These "Vellalas" continued to be in the ascendancy and the Brahmins who were in Ceylon performed only rituals in temples

owned and managed by the "Vellalas". The political and economic ascendancy of the "Vellalas" has been carried even into the modern democratic system. In the Tamil social system the "Vellalas" dominated the village and managed its affairs during the Portuguese, Dutch, and even in the British and later days. The "Vellala" was a traditional farmer.

Under this ascendant "Vellala" caste there were a number of other castes occupying different grades in the social setup. There were the "Kovias" who tilled the soil but also discharged certain traditional obligations to the "Vellalas"; there were barbers and laundryman; "Pallas" and "Nalavas" were often landless labourers who worked under the "Vellalas". The "Parayas" belonged to a caste which had immigrated into Ceylon Tamil society in more recent times; they lived in segregated areas to perform tasks like scavenging. In the caste hierarchy of these Ceylon Tamils the "Pallas", "Nalavas" and "Parayas" could be called to constitute the so-called "untouchables" and incidentally the "Kovias" and "Nalavas" were castes peculiar to Ceylon and absent in the Tamil areas of India.

The fisher castes with groups peculiar to them were outside the above outlined system and had no association with the "Vellalas". It is believed that those of the fisher castes were older inhabitants who had occupied the coastal areas of Ceylon. The fisher castes were greater in number in Tamil areas outside Jaffna and in the present times the fisher castes are still dominant in places like Mannar, Puttalam, Trincomalee and Batticaloa. In these areas it could be generally said that the "Vellalas" were not a socially ascendant lot.

A recount of the caste system is necessary for it is a basic feature of Ceylon Tamil society from the time before the Portuguese came in and it continued to be so under Dutch, British and independent Ceylon rule. In spite of egalitarian type of external influences such as the introduction of Roman Catholic Christianity during the Portuguese era and Protestantism under Dutch and British rule which gave no recognition to caste divisions or the imposition of European type administrations which gave no place theoretically to a reckoning of caste distinctions the caste system has prevailed even upto now among the Tamils substantially unaltered. Today, however, in independent Ceylon, serious attempts are being made, and with results, to eradicate this pernicious system which tends to engender divisions and hostility among the Tamils. In general it could be concluded that the persistence of this old framework of caste as a basis of Tamil society has made the society, especially in the Jaffna peninsula, a conservative one.

Some reference to the economic activities of the Tamils of Ceylon would also help the reader to gain a better understanding of this important section of the island's population. With the formation of the Tamil kingdom most of the Ceylon Tamils lived in the Jaffna peninsula, a flat country with no rivers and dependant on a limited quantity of rain which usually fell towards the end of the year.

The soil is not particularly fertile and the large population was sustained by the intense cultivation of the land and the diligent efforts of the farmer. In certain parts paddy was cultivated while most of the peninsula grew vegetables and fruits. Tobacco was a valuable crop exported to India and other parts of the Island. There were only small land holdings owned mostly by the "Vellala" families. In the Tamil areas outside the peninsula, paddy was mainly grown but the methods of cultivation differed from those followed in Jaffna. In Batticaloa and Trincomalee the people used the resources of minor irrigation works to produce two crops in a year in a comparatively more fertile area and sometimes these districts became the granary that fed the island itself. In Batticaloa, unlike in Jaffna, large landholdings were common. In the "Vanni" again, a largely Tamil area, a type of feudal tenurial system governed the production of crops. These "Vanni" lands were belts of areas

that separated the main homelands of the Ceylon Tamils from those of the Sinhala people, the major populace of the country. Here the "Vanniyas", or semi-independent and often at times independent chiefs, wielded authority over wide tracts of land. These "Vanniyas" too were of Tamil origin generally; those in the Northern half of the island owed their allegiance to the Jaffna kings and under the Portuguese and the Dutch too they continued often as independent sub-rulers. The spirit of belligerent independence that prevailed among these "Vanniyas" made them remain the last of the Tamils to succumb to European domination. A principal item of Ceylon's export trade at one time, namely elephants, came largely from the "Vanni" areas.

The Ceylon Tamils were Saivite Hindus; only a small proportion of them were converted to Christianity by the Western powers. Hinduism was an age old religious belief that had prevailed in the island and it co-existed in Ceylon with Buddhism sometimes even casting its influence on the latter religion. But the heyday of Hinduism among Ceylon Tamils was the time when a Tamil kingdom with a Hindu dynasty had been established. Then Hinduism was elevated to the status of the official religion in a part of the island and it gained the advantages which an established religion could command. The homogenous nature of the population, a vast majority of which was Tamil Hindus, even after the advent of the Western powers and the royal patronage that had been extended to it, before the landing of the Portuguese in Ceylon, left Hinduism as a vital force in the Tamil areas of the country. It became a living religion in the North and the East and wherever the Tamils moved in. The deities of the Hindu cult, followed by the Ceylon Tamils, were introduced from South India where their veneration was common.

Even under Western rule, especially in the earlier period, when so many disabilities were imposed on the non-Christian traditional Hindus and there was even open hostility shown towards them, Hindu temples and shrines of early establishment such as those at Kataragama in South Ceylon, Koneswaram in Trincomalee, Thirukethiswaram at the famous old port of Mantota near Mannar, and the Munneeswaram Temple near Chilaw continued to be popular places of pilgrimage and worship. In the Jaffna peninsula itself there were two noteworthy temples of the Hindu Tamils the Vallipuram temple near Point Pedro and the Kandasamy temple in Nallur, which was once the royal temple. To this day these shrines and temples remain popular places of veneration and the festivals and ceremonies of the Ceylon Tamil Hindus resemble fairly closely those of the Tamil Hindus of South India.

There is not much of evidence left to illustrate the continuation of the contribution of the Ceylon Tamils to the art of Ceylon after the coming of the Westerners except in certain traditional rural arts and crafts. However, in the literary and educational sphere the Ceylon Tamils cultivated stronger traditions and made significant contributions to Ceylonese culture even under European rule. Education had spread rather rapidly and widely among the people and thereby among the Ceylon Tamils emerged a literate community which is existing even today. A school of indigenous medicine known as the "Siddha Ayurvedic" school has been preserved upto the present times. Its significant to record that some archaic forms of Tamils that have disappeared in South India have been retained in Jaffna.

It was their interest in securing an ascendancy over their French rivals in India that primarily brought the British to Ceylon. The conflicts with the French navy in Indian waters made the British realize the strategic value of Ceylon, particularly of Trincomalee a natural harbour in the Tamil peopled east coast of the island. Trincomalee was an excellent base from which the British could control the route to Eastern India. By 1796 the British expelled the Dutch from the island, the



Jaffna area being one of the places into which they moved in early in their venture. In 1815 and in 1818, after a rebellion, the central areas in Ceylon, which had remained independent as the **Kandyan** kingdom during the Portuguese and Dutch eras, were brought under the control of the British. Thus the British were the only Western power that had gained control over the whole island of Ceylon.

In the early years of British rule very little was done, and that too cautiously and reluctantly to upset the social order in the areas of the Tamils of Ceylon and even elsewhere. At the acme of, their administration was a governor, a proconsul of the British sovereign but in the provinces and districts there were European civil servants to manage the administration under gubernatorial supervision. Under such a setup naturally the areas of the Tamils too came under the administrative sway of these civil servants. Even with the best of intentions, however, the British could not abstain altogether or for long from setting in motion a process of modernisation. Influenced by the evangelical and humanitarian ideas that were prevailing in Britain the new masters abolished by stages the old institution of slavery which had been nurtured and exploited by the Portuguese and the Dutch. This change affected the Northern Tamil areas too where there were a number of slaves. The status of the native aristocracy was reduced and made more dependent on the British but like their predecessors, the Portuguese and the Dutch, the British continued to use this native aristocracy as a means to rule the Island. This feature is clearly evident in the Tamil areas where the native functionaries were continued in their offices but under a stricter supervision by their civil servant superiors.

A significant point to be noted is that even when the British ruled over the whole of Ceylon they recognised the distinctiveness and separateness of the areas in which the Ceylon Tamils mainly lived from those areas of the Sinhalese. These Tamil populated lands were treated as separate administrative provinces from those provinces composed mainly of the Sinhalese people. The British also allowed the continuance of customs, laws and institutions and minor officials peculiar to these Tamil peopled areas to remain in vogue so long as they were not in diametric opposition to their essential policies or practices. This administrative attitude of the British make it clearly evident that to them although the whole of Ceylon was under their complete control the peoples of the Sinhalese areas and the peoples of the Ceylon Tamil areas were two distinct elements of the same island's population. In fact, the recognition of such a distinction by the British authorities grew even clearer when they began to introduce gradually political or constitutional innovations in the late 19th and early 20th centuries and even later.

An important development to be noted that took place among the Ceylon Tamils under British rule was the rapid spread of education. Although the education imparted was mainly a Western type one, however, in the 19th century when there was a Hindu revival movement the traditional system of learning and literature also grew up alongside. Thus even with the Westernization and modernisation that inevitably came in, the basic and popular cultural milieu also permanently and strongly remained in Ceylon Tamil society. As a result of this educational advance among them the Ceylon Tamils came to take up important positions in the administration professions and economy and society of Ceylon under the British. Therefore, when there arose a national awakening and gradually the British rulers also began to introduce constitutional changes giving more and more power and responsibility to the people of Ceylon in the late 19th and early 20th centuries, the Ceylon Tamils too played a vital role in the then changing society of the island. The educated Tamils of Ceylon, especially, came to occupy places of trust and prominence and some of them even extended

a general leadership which was apparently acceptable to the country as a whole at that time. Consequently, when complete political control over Ceylon was transferred to the native leadership of the island in 1948 the Ceylon Tamils were an important part of the peoples of the land as they had been for centuries before.

Unfortunately there also arose at this juncture when political advance was taking place in the land a certain amount of distrust and differences and even suspicions between the two major communities of Ceylon—the Sinhalese and Ceylon Tamils—in this multi-communally populated country of Sinhalese, Tamils, Muslims, Eurasian or Burghers and a few others. This growth of discord could not be scotched despite attempts to do so and when the British relinquished their rule over the country sadly enough communalism still remained a “canker in the body politics” of the otherwise peaceful society of the isle. It earnestly hoped that in independent Ceylon, now called by its ancient name as “Sri Lanka”, prudent statemanship and politic leadership among the Sinhalese and the Tamils would prevail and be able to remove this malignant and fissiparous feature in the society and pave the way to the development of an united nation.

This account purports merely to be an attempt to provide a brief outline about the Tamils in Ceylon from the time the Portuguese came to exercise overlordship over an independent Tamil kingdom in the island in 1619 upto the year 1948 when the British who had unified and ruled over the country gave up their authority and Ceylon emerged once again as an independent land.

---

**About Dr. Ananda K. Coomaraswamy ;**

“We owe to Dr. Coomaraswamy, as to no other man, the stimulus for the revival in modern times of our cultural and spiritual heritage..... His breadth of vision and penetrating study of all cultures earned for him a leadership of world wide recognition. He will, for ever, remain a real Guru to Ceylon aspirants in the field of study of our Heritage.”

— D. S. Senanayake  
Ceylon, Vol. I. p 328.



# THE INDIAN TAMILS OF CEYLON

B. BASTIAMPILLAI, M. A. (Lond.) Senior Lecturer in History.

The very term "Indian Tamil" may create a difficulty of comprehension in the minds of those who are unaware of the history of modern Ceylon. Today, however, it is a term that has come to be current in books and articles relating to Ceylon and it has found an acceptance in political parlance, administrative vocabulary and even in international correspondence. Generally, it is a term meant to describe those people who emigrated from South India to Ceylon from the early part of the 19th century and continued to do so well into the early half of the 20th century. Their journey to Ceylon in the early days was a difficult and hard one, but it's a testimony to their courage and enterprise. Initially these immigrants came into Ceylon to supply the demand for labour in coffee plantations that were opened up by the European *entrepreneurs* around the middle of the 19th century under the rule of the British. Later on even the tea and rubber plantations, which were opened up with the disappearance of coffee as a prime product of Ceylon's economy, continued to attract these Indian Tamils as labourers and labour-supervisors or "kanganies". They had to work under sordid conditions which were improved only slowly and after much agitation. With the passage of time Tamils from India moved into Ceylon also to play other parts in its industry and economy some had come in even much earlier as the country's early bankers—the Chettiers—, while others too came into the land to participate in the commerce, trade and business of the island. The people in Ceylon generally referred to as "Chetties" of whom many have risen to positions of eminence in different walks of life are also an element of the country's population which had originally moved in from India and made this island their home.

When Ceylon and India were only parts of the British imperial possessions these Indian Tamils were considered a rightful section of the Island's population. Some of them, as the years advanced, had even made the island their permanent home. In the very early days of their entry most of them spent only a period of their lives in Ceylon and treated South India as their place of eventual return but gradually more and more of them got irremovably woven into the permanent fabric of the island's population. They acquired property in Ceylon, built their homes, brought up their families here and began to play a part as inalienable inhabitants in this Island of their domicile. But as India was so close by and travel to it and back to Ceylon was easily and regularly possible many of them continued to have links with their original homes from this land of their adoption. Some of course generally retired to South India at the end of their period of life's labour in Ceylon to live out the rest of their days in what was then yet another portion of Britain's empire.

The areas in which these Indian Tamils took up residence in Ceylon were naturally and mostly in the areas of the plantations,—mainly the Central, Uva and Sabaragamuwa provinces of the country—and of course in the active centres of business and industry such as the major towns of the island—Colombo, Kandy, Negombo, Badulla, Ratnapura, Matale, Nuwara-Eliya and so on. But as some of the Indians had later come in as labourers to serve in government departments and some as specialised craftsmen or tradesmen engaged in occupations such as goldsmithery or in trades such as pawn-broking they lived practically in almost all the inhabited areas of the country, of course in negligible numbers in some of the places. Therefore, in brief, the Indian Tamil gradually became an almost ubiquitous element in the isle's population.

For a period of well over hundred years these Indian Tamils, especially in the plantation estate groups and even those of them who actively participated in the other economic spheres, such as trade, commerce, industry, played a very vital role in the country's history. Most of them con-

time to do so even now. In the course of years, under the British administration of Ceylon, and even thereafter the plantation products—coffee in the earlier years and tea and rubber later on—came to be the mainstay of the land's economy. They were the land's staple and profitable products. In fact, Ceylon owing to the enterprise of the earlier European planters and later of both the European and Ceylonese planters came to be known in the commercial world mainly because of its tea, the land's major produce. This tea industry drew its supply of labour, until the very recent years, entirely from the Indian Tamil element of Ceylon's population. In this sense the Indian Tamils of Ceylon in the plantation areas contributed immensely to the growth of the island's economy and thereby to the country's general development and progress. Therefore, in any proper recount of the country's modern history it would not be incorrect to emphasise significantly the role played by the Indian Tamil and, on the other hand, it would also of course be a serious dereliction of duty, on a writer's part if the contribution of the Indian Tamil to Ceylon's advance is underscored.

In the politics of Ceylon in time there arose an "Indian problem". This emerged with the gradual growth of a national self-consciousness among the indigenous population which grew with the spread of education and literacy during the passing of years under British rule. When these native elements of Ceylon's society started to gain a greater say in the government and administration of their country there arose a stronger sense of nationalism especially among the members of the majority community—the Sinhalese—in the plural society of Ceylon, composed of Sinhalese, Ceylon and Indian Tamils, Moors, Burghers and so on. It was at this stage of time, roughly in the second decade of the 20th century or so, that the majority community of the country came to think and speak of the 'Indian Tamil' ascribing to this term a sense of difference and distinction from the indigenous of 'Ceylon Tamil'. Even before the grant of independence to Ceylon the Indian Tamil came to be considered as a 'foreign element' of the local population and conditions were laid down which had to be complied with before an Indian Tamil could claim the franchise. With the grant of independence and when powers of government came to be exercised by the Ceylonese stricter conditions came to be prescribed and these had to be met with before an Indian Tamil could be accepted as a citizen of the country with full political and other rights. As a result a number of Indian Tamils who had exercised the franchise and had elected their representatives to the legislature before were now deprived of it. Now they have to be satisfied with appointed representatives to the legislature. At this time there also arose the use of another term—'stateless people'—which again would baffle anyone who knows nothing of the recent history of Ceylonese. Anyone who has not the requisite qualifications demanded by the government of Ceylon to obtain the right of citizenship in Ceylon and who is also unable to satisfy the claims of the Indian government to be considered a citizen of that country unfortunately have to be classified as a 'stateless person' in Ceylon. In passing it may also be mentioned that with the recent tightening up of conditions about permitting other people to reside in Ceylon quite a number of the Indian Tamils, who are unable to qualify for the right of citizenship in the island but could claim to be citizens of India have left Ceylon or are being gradually repatriated to that country.

This is only a very brief and simple resume about the "Indian problem". It is a complex subject really which calls for a fuller treatment and a more analytical review which is beyond the scope and intentions of this short descriptive introductory essay. While it is not the aim to assess the merits and demerits of the policies and actions of the governments of Ceylon and India in connection with this controversial "Indian Problem", some facts about it may be mentioned for the illumination of the reader. This problem's solutions have created much pain and disappointment to many an Indian Tamil

in Ceylon; it had led to acute and prolonged political controversies in Ceylon and numerous talks and discussions between the government of Ceylon and India. As a problem it can only be hoped that it has now been completely or finally solved. In addition it may also be noted that with the disappearance from the Island of a number of Indians there has been a complaint from some members of the plantation management of the loss of a skilled and industrious labour sector which appears to have adversely affected the administration and maintenance of the plantations while with the departure of some of the Indian Tamil plantation labourers and Indian Tamils in the other walks of life the society of Ceylon has grown poorer in a colourful, distinctive and diligent element which was long been a part of the social and economic texture of the country. It's also important to emphasize here, that in the growth of trade unions and labour welfare in Ceylon the Indian Tamil labourer and played a very significant and salient role. The conditions under which he laboured and how they were improved slowly and step by step is a story in itself. Yet, even today there is still much to be done to better the conditions of his service. Even with the lessening of numbers among the Indian Tamils of Ceylon those who can and have elected to reside in Ceylon and have done so, constitute in themselves a significant and fair number of the Island's population.

What is more interesting, however, is that as an element of Ceylon's peoples the Indian Tamils are quite a distinctive lot. The majority of them are Hindus—Saivites—while quite a few have been converted to Christianity owing to the efforts of the ardent missionaries in the time of British rule; social and influential members of these converts to Christianity have today even emerged as leaders in the Christian community of this multi-religious country composed of Buddhists, Hindus, Muslims and Christians. Among the Indian Tamil Hindus of the plantations are seen particular religious practices and the observance of certain rituals and festivals in a manner peculiar to them, which are fascinating to any sociologist or social historian. Although the Indian Tamil speaks the Tamil Language there are special characteristics in his pronunciation, vocabulary and the use of language which would distinguish him from the "Ceylon Tamil" or the Tamil who had been in Ceylon from the very early times. Even in the mode of his life, dress and food there are certain characteristics which would lend to the Indian Tamil of Ceylon a difference of identity.

In conclusion it could be said that the Indian Tamils although are a part and parcel of Ceylon's population are still a distinctive social and cultural element in it, and in the writing of any history of Ceylon or of the Tamils they would qualify to receive special recognition and treatment. It should, however, be realised that despite all these peculiar features which would distinguish the Indian Tamil in Ceylon from the so-called 'Ceylon Tamil' in some definite respect that basically there are far too many characteristics common to both these groups of people which would show that they belong to that one great family of peoples—the Tamils. They have enriched the economy, industry, society and culture of the country in an undoubted manner and their positive contribution to the development of Ceylon cannot be underestimated.

## சுதந்திர இலங்கையின் பிரதிநிதிகள் சபையில் தமிழர் பிரதிநித்துவம்

அ. சிவராசா, B.A. ( Hons. )

பிரித்தானியர் ஆட்சியின் போதுதான் இலங்கையில் பாராளுமன்ற ஜனநாயக ஆட்சிக் கான வித்துக்கள் ஊன்றப்பட்டன. படிப்படியாக வழங்கப்பட்ட அரசியல் சீர்திருத்தங்களி னூடாக இலங்கை பொறுப்பாட்சியினை நோக்கி வளர்ச்சியடைந்து வந்தது. இலங்கை பல இனங்களை உள்ளடக்கிய நாடாக இருந்த போதிலும், ஆரம்ப காலச்சீர்திருத்தப் போராட்டங் களின்போது, சகல இன மக்களின் தலைவர்களும் அந்நியர் ஆட்சிக் கெதிரான சீர்திருத்தக் கிளர்ச்சிகளில் தம்மை ஒருங்கிணைத்துக் கொண்டனர். ஆனால், பிரித்தானியர் மெல்ல மெல்ல வழங்கிய பொறுப்பாட்சியினைப் பகிர்ந்து கொள்வதற் சிறுபான்மையினரும் பெரும்பான்மையின ரும் தம்மிடையே முரண்பட ஆரம்பித்தனர். குறிப்பாக, பெரும்பான்மை இனத்தவராகிய சிங்கள மக்களுக்கும்—தமிழ் மக்களுக்குமிடையே தான் பிரதிநிதித்துவம் பற்றிய பிரச்சினை ஏழ் லாயிற்று. 1919ம் ஆண்டு அரசியல் சீர்திருத்த நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ள ஆரம்பிக்கப் பட்ட இலங்கைத் தேசிய காங்கிரசில் நாட்டின் முக்கியமான இனங்களின் தலைவர்கள் எல்லோரும் இடம் பெற்றிருந்ததோடு, இலங்கைத் தமிழராகிய சேர். பொன்னம்பலம் அருணாசலம் அவர்கள் அதன் முதற் தலைவராகவும் தெரிவு செய்யப்பட்டார். இந்த ஒற்றுமை நீண்ட காலத்துக்கு நிலைத்திருக்கவில்லை. பிரித்தானியரால் அடுத்து வழங்கப்படவிருந்த -சீர்திருத்தங்களுக்குத் தம் கோரிக்கைகளை முன்வைக்கும்போது இவ்விரு இனத் தலைவர்களும் தம்மிடையே பிணக்குகளுக் குட்பட்டனர். சிங்களத் தலைவர்கள் இன வாரிப் பிரதிநிதித்துவம் ஒழிக்கப்பட்டு, பிரதேச வாரிப் பிரதிநிதித்துவம் வழங்கப்படவேண்டுமென்று கோர, தமிழ்த் தலைவர்கள் இனவாரிப் பிரதிநிதித்துவம் தொடர்ந்திருக்கவேண்டும் என்றும் சிலவகையான விகிதாசார முறை கடைப் பிடிக்கப்பட்டாற்றான் சிறுபான்மைத் தமிழ்மக்களுக்கு அரசியல் பாதுகாப்பிற்கும்தான் எனவும் கோரலாயினர்.

சுதந்திரத்துக்கு முன்னர் இலங்கை அரசியலில் இவ்வினங்களிடையே காணப்பட்ட மிக முக்கியமான பிரச்சினையாக அமைந்தது பிரதிநிதித்துவமே. சுதந்திரத்தின் பின்னர் ஏற்பட்ட இனரீதியான பிரச்சினைகளுக்கும் அதுவே பின்னணியாக அமைந்தது. சுதந்திரத்துக்குப் பின்னர் மொழி, மதம், போன்றன முக்கியத்துவம் அடைந்துவிட்டபோதிலும் இப் பிரதிநிதித்துவப் பிரச்சினை முற்றாகத் தீர்க்கப்படவுமில்லை; அதன் முக்கியத்துவம் குறைந்துவிடவுமில்லை. இந் நிலையில் சுதந்திரத்தின் போது பதவியேற்ற ஐக்கிய தேசியக் கட்சி அரசாங்கம் பிரசாவுரிமை பற்றி எடுத்த சில நடவடிக்கைகளால் இந்நாட்டின் தமிழ் மக்களின் ஒரு பகுதியினராகிய இலங்கை வாழ் இந்தியத் தமிழ் மக்கள் தமது வாக்குரிமையையும் குடியுரிமையையும் இழந்ததனால், தமிழ் மக்கள் தம் பிரதிநிதித்துவத்திற் பெரும் பகுதியை இழந்தனர். ஆகவே, 1947ம் ஆண்டிலும் அதன் பின்னரும் இப்பிரதிநிதித்துவம் எவ்வாறு அமைந்திருந்தது என்பதை அறிதல் அவசியமாகின்றது.

இலங்கையர் 'டொனமூர்' அரசியல் திட்டத்தின் இறுதிக் காலப் பகுதியில் விடுத்த சீர்திருத்தக் கோரிக்கைகளாலும் 2ம் உலகப் போரிற் பிரித்தானியாவுக்கு இலங்கையர் அளித்த ஆதரவு காரணமாகவும், இந்தியாவுக்குப் பொறுப்பாட்சியினை பிரித்தானியர் வழங்க வேண்டியிருந்தமையாலும் இந்தியாவுக்கு அண்மையிலிருந்த இலங்கைக்கும் பொறுப்பாட்சியினை வழங்க அவர்கள் சம்மதித்தனர். அவ்வரசியல் சீர்திருத்தம் எவ்வாறு அமையவேண்டுமென்பதை மந்திரிக் குழுவினரே தீர்மானித்து ஒரு அறிக்கை சமர்ப்பிக்கவேண்டுமென்ற பிரித்தானிய அரசாங்கத்தின் தீர்மானத்துக்கமைய மந்திரிக் குழுவினர் ஒரு அரசியல் அமைப்பு நகல் திட்டத் தினை வரைந்தனர். அதனை வரைவதில் அவர்கள் எதிர் நோக்கிய பிரச்சினை பிரதிநிதித்துவம் பற்றியதாகவே இருந்தது. ஆனால், அரசாங்கச் சபையில் அங்கத்துவம் வகித்த திரு. ஜேம்ஸ் பிரிஸ் அவர்கள் இதற்கு தீர்வுகாணும் நோக்கில் ஒரு சூத்திரத்தைப் பிரேரித்தார். அது,



பிரதேசவாரிப் பிரதிநிதித்துவம் தொடர்ந்திருக்கின்ற அதே வேளையில்—மற்றைய நலன்களைக் (சிறுபான்மையோர் நலன்கள் உட்பட) கருத்திற்கொள்ளும் ஒரு முறையாக இருந்தது. ஆனால் இதனை ஏற்காத இலங்கைத் தமிழ் மக்களின் அரசியல் இயக்கமாயிருந்த அகில இலங்கைத்தமிழ்க் காங்கிரசும் அதன் தலைவரும் பெரும்பான்மையினருக்கும் சிறுபான்மையினருக்குமிடையே 50:50 என்ற சம பிதிநிதித்துவக் கோரிக்கையை முன்வைத்ததோடு சீர்திருத்தம் வழங்க வந்த 'சோல்பரிக்' குழுவினர் முன் சிறுபான்மையினருக்கும் பெரும்பான்மையினருக்குமிடையே சம பிரதிநிதித்துவம் பேணப்படவேண்டுமென்றும் எடுத்துரைத்தனர்.

'சோல்பரிக்' குழுவின் வருகைக்கு முன்பு மந்திரிக் குழுவுடனே தயாரிக்கப்பட்ட நகல் திட்டம், சட்டசபை 101 அங்கத்தவர்களைக் கொண்டிருக்கவேண்டும் என்றும், அதில் பெரும்பான்மை சமூகத்துக்கு 58 பிரதிநிதிகள் இருக்க வேண்டும் எனவும், இலங்கைத் தமிழர்களுக்கு 15 பிரதிநிதிகள் எனவும், இந்தியத் தமிழர்களுக்கு 14 பிரதிநிதிகள் இருக்கவேண்டுமெனவும், முஸ்லீம்களுக்கு 8 எனவும், இதனோடு 6 நியமன அங்கத்தவர்கள் பிரதிநிதித்துவம் பெறாத நலன்களுக்காக நியமிக்கப்படுவர் எனவும், ஆகவே, 43 பேர் சிறுபான்மையோருக்கு அங்கத்துவம் வகிப்பர் எனவும் கூறியது. அதில் தமிழ் மக்களுக்கு 29 ஆசனங்கள் ஒதுக்கப்பட்டிருந்தது. இந்த மந்திரிக் குழுவில் இறுதிக் காலத்தில் திரு. அருணாசலம் மகாதேவா அவர்கள் இடம் பெற்றிருந்த போதிலும் இது ஒரு தனிச் சிங்கள மந்திரிசபையாகவே இருந்தது. அவ்வாறே அது அமைக்கப்பட்டது என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

அரசியல் சீர்திருத்தம் வழங்க வந்த 'சோல்பரிக்' குழுவினர் இலங்கை வாழ் சமூகங்களிடையே நிலவும் பிரிவினைக்கு சட்டசபை பிரதிநிதித்துவம் எவ்வாறு அமைய வேண்டும் என்ற பிரச்சினையே முக்கியமானதாக உள்ளது என்பதை அறிந்து மந்திரிகள் நகற் திட்டத்திற் சில மாற்றங்களை கொண்டு வந்து அது வேறுபட்ட சமூகங்களிடையே நிலவும் பிரதிநிதித்துவப் பிரச்சினைகளுக்கு திருப்திகரமான ஒரு தீர்வினை அளிக்கும் எனவும் கூறியது. ஆனால், நடந்து முடிந்த தேர்தல் முடிவுகளும் அரசினால் மேற்கொள்ளப்பட்ட சில அரசியல் நடவடிக்கைகளும் அவர்களின் அந்த நம்பிக்கையைப் பொய்யாக்கியுள்ளமையை அறியக்கூடியதாக உள்ளது.

மந்திரிகள் நகற் திட்டத்தில் 'சோல்பரிக்' குழுவினர் செய்த மாற்றங்களும் திருத்தங்களும் பின்வருமாறு அமைந்தன :

1. தேர்தல் தொகுதி பிரிக்கும் குழு ஒன்று மூன்று அங்கத்தவர்களுையுடையதாக அமைக்கப்படவேண்டும். குழுவின் அங்கத்தவர்கள் மகா தேசாதிபதியினால் தெரிவு செய்யப்படுவர். இத்தெரிவுகளை அவர் அரசியற் தொடர்பில்லாதவர்களிடமிருந்தே செய்தல் வேண்டும்.
2. தேர்தல் தொகுதி பிரிக்கும் குழு எந்த ஒரு மாகாணத்திலும் உள்ள குறிப்பிட்டதொரு பிரதேசத்தில் வாழும் மக்கள் சமுதாய நலன்களால் பிணைக்கப்பட்டோ, இனம், சமயம் அல்லது வேறு காரணங்களால் பிணைக்கப்பட்டோவிருக்கின்ற அதே வேளையில் அப்பகுதியிற் பெரும்பான்மையோராய் வாழுகின்ற மக்களுடன் ஒன்றோ அல்லது பல காரணங்களாலோ வேறுபட்டு நின்றால் அந்தக் குறிப்பிட்ட மக்கள் நலனைப் பேண ஒரு பிரதிநிதியைத் தெரிவு செய்யத் தக்கதாக அத் தேர்தல் தொகுதியைப் பிரிக்க வேண்டும்.
3. தேர்தற் தொகுதி பிரிக்கும் குழு தேவையான பிரதேசங்களிற் பல அங்கத்தவர்த் தொகுதிகளை உருவாக்குவது பற்றியும் ஆலோசிக்கலாம்.

தேர்தல் தொகுதி பிரிப்பது பற்றிய மந்திரிக் குழுவின் தத்துவம் பின்வருமாறு அமைந்திருந்தது. ஒரு தொகுதி 75,000 மக்களைக் கொண்டதாகவும் மேலதிகமான ஒவ்வொரு 1,000 சதுர மைலுக்கும் இன்னொரு தொகுதி அமைக்கப்படவேண்டும் என்பதுமாகும். இது 'சோல்பரிக்' குழுவினரால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது.

சமூகங்கள்

மந்திரித் திட்டத்தின்கீழ் 1வது தேர்தல்தொகுதி 1947ம் ஆண்டு  
எதிர்பார்க்கப்பட்டதொகை பிரிக்கும் குழு எதிர் தேர்தல்  
பார்த்த தொகை முடிவுகள்

	(பிரதிநிதிகள்)	(பிரதிநிதிகள்)	(பிரதிநிதிகள்)
சிங்களவர்	58	66	68
இலங்கைத் தமிழர்	15	12	13
இந்தியத் தமிழர்	14	10	7
இஸ்லாமியர்	8	6	6

இவ்வாறு இலங்கை வாழ் தமிழ் மக்களுக்கு 29 பிரதிநிதிகள் இருக்க வேண்டுமென்று 'டொனமூர்' கால மந்திரிக் குழுவின் தமது நகர திட்டத்தில் எடுத்துரைக்க முதலாவது தேர்தல் தொகுதி பிரிக்கும் குழுவின் தமிழ் மக்கள் 22 பிரதிநிதிகளைத் தேர்தல் மூலம் தெரிவு செய்யக் கூடியதாயிருக்கும் என்றது. ஆனால், 1947ல் நடந்த பொதுத் தேர்தலில் தமிழ் மக்கள் 20 பிரதிநிதிகளையே அனுப்ப முடிந்தது.

தென் ஆசியாவிலுள்ள புதிதாகச் சுதந்திரம் பெற்றுக்கொண்ட பெரும்பாலான அரசுகள் வெளிநாட்டு ஆட்சியின்போதோ அதற்கு முன்னரோ தம நாட்டில் குடியேறிய சிறுபான்மையினரது பொருளாதார அரசியல் உரிமைகளைத் திரும்பவும் வரையறுத்தனர். பர்மா, மலாயா, வியட்நாம், இந்தோனேசியா போன்றன வெளிநாட்டுச் சீனர்களைக் கொண்டிருக்க, பர்மா, இலங்கை, பிஜி போன்றன இந்தியர்களைக் கொண்டிருந்தன. இலங்கைக்குக் குடிபெயர்ந்த இந்தியர்கள் அப்போதைய மொத்தச் சனத்தொகையில் 10 வீதத்தினர் ஆவர். பெரும்பாலும் பெருந் தோட்டங்களிலே வாழ்ந்த இம்மக்கள் பெரும்பான்மை இனத்தின் கலாசாரத்தைத் தழுவினோ அவர்களின் பாஷையைக் கற்றவர்களாகவோ இருக்கவில்லை. 1948ல் அரசாங்கம் கொண்டு வந்த பிரசாவுரிமைச் சட்டத்தில் இம்மக்களுள் பெரும்பான்மையோர் வாக்குரிமையையும் குடியுரிமையையும் இழந்தனர். அம்மசோதாவை அரசாங்கம் கொண்டு வரும்போதே, அன்றைய அரசாங்கம் இலங்கைக்கெனவே அமைந்த சூழ்நிலைகளுக்கமைய மற்றைய நாடுகளின் பிரசாவுரிமைச் சட்டங்களை விட வேறொரு வகையில் இது அமைந்துள்ளது என்று தெளிவாக எடுத்துரைத்தது. இதிலிருந்த சில விதிகள் பிறப்போடும் வகிப்பிடத்தோடும் தொடர்புபட்ட தாயிருந்தன.

பிரசாவுரிமை பற்றிய விடயங்கள் பிரசாவுரிமைச் சட்டம் எண். 18, 1948 இலும் இந்திய பாகிஸ்தானிய குடியிருப்பாளர் (குடியுரிமை) சட்டம் எண். 3, 1949 இலும் காணப்படுகின்றன. முன்னைய காலத்தை விட இதில் காணப்பட்ட முக்கியமான மாற்றம்—பரம்பரையே பிரசாவுரிமையை நிர்ணயிக்கும் முக்கியமான இயல்பாக்கப்பட்டமையே ஆகும். இந்த மாற்றம் வாக்குரிமையோடு தொடர்பு பட்ட மற்றைய அரசியற் திட்ட விடயங்களில் மிகப் பாரதூரமான விளைவுகளை ஏற்படுத்தியது. இச்சட்டங்கள் இயற்றப்படுவதற்கு முன்னர் ஒருவர் பிரித்தானிய பிரசையாகவும் ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்தில் குறிப்பிட்ட காலம் வசித்தமைக்கான தகைமையையும் இருந்தால் பாராளுமன்றத் தேர்தலில் வாக்கரிக்கக் கூடியதாக இருந்தது. ஆனால் மேற்குறிப்பிட்ட பிரசாவுரிமைச் சட்டங்கள் வாக்குரிமைச் சட்டத்தில் மாற்றங்களை ஏற்படுத்தி ஒரு பாராளுமன்ற வாக்காளர் கட்டாயம் இலங்கைப் பிரசையாக இருக்கவேண்டுமென விதித்தது. இதன் உடனடி விளைவு இந்தியத் தமிழ் மக்களில் மிகப் பெரும்பாலோர் வாக்குரிமையை இழந்தமையே யாகும். இம் மாற்றம் இந்தியத் தமிழ் மக்கள் பிரதிநிதிகளாக வரவோ ஒரு மந்திரியைப் பெறவோ முடியாதவர்களாக்கியது. 1947ல் ஏழு பிரதிநிதிகளைப் பாராளுமன்றத்துக்கு அனுப்பக் கூடியதாயிருந்த இந்தியத் தமிழ் மக்கள் அதன் பின்னர் ஒருவரைத்தானும் அனுப்பமுடியாது போயிற்று என்பதே அவதானத்துக்குரியதாகும். ஆகவே, 1947ம் ஆண்டுத் தேர்தலில் 20 தமிழ் பிரதிநிதிகள் அங்கம் வகித்த நிலையிலிருந்து 1952ம் ஆண்டுத் தேர்தலிலும் அதன் பின்னர் நடந்த 1956ம் ஆண்டுத் தேர்தலிலும் 12 பேர்களே தமிழ் மக்களுக்குப் பிரதிநிதித்துவம் வகிக்க முடிந்தது.



	1947ம் ஆண்டுப் பொதுத் தேர்தல் முடிவுகள்	1952ம் ஆண்டுப் பொதுத் தேர்தல் முடிவுகள் (பிரதிநிதிகள்)	1956ம் ஆண்டுப் பொதுத் தேர்தல் முடிவுகள்
சிங்களவர்	68	75	74
இலங்கைத் தமிழர்	13	12	12
இந்தியத் தமிழர்	7	1	—
முஸ்லிம்கள்	6	6	7
பறங்கியர்	1	1	1

இம் மூன்று தேர்தல்களிலும் இலங்கை வாழ் தமிழ் மக்களின் பிரதிநிதித்துவம் குறைக்கப்பட்ட, குறிப்பாக இந்தியத் தமிழ் மக்களின் பிரதிநிதித்துவம் முற்றாக நீக்கப்பட்ட, பெருமான்மையோரின் பிரதிநிதித்துவம் அதிகரித்துச் சென்றுள்ளமையை அவதானிக்க முடிகிறது. 1952ம் ஆண்டுத் தேர்தலில் இலங்கைத் தமிழ் மக்கள் வாழ்கின்ற பிரதேசத்தில் இருக்கும் சாங்கேசல்துறைத் தொகுதிக்கு இலங்கைத் தமிழர்கள் சார்பில் ஒரு இந்தியத் தமிழர் பிரதிநிதித்துவம் வகிக்க முடிந்தது.

1946ல் அமைக்கப்பட்ட முதலாம் தேர்தல் தொகுதி பிரிக்கும் குழு மொத்தமாக 95 பிரதிநிதிகளுள் இலங்கைத் தமிழர்களும் இந்தியத் தமிழர்களும் 20 அங்கத்தவர்களைக் கட்டாயமாக அனுப்பக் கூடியதாகவும் இன்னும் ஒருவரை அல்லது இருவரை பல அங்கத்தவர் தேர்தல் தொகுதியிலிருந்து அனுப்பக் கூடியதாகவும் இருக்கும் என எடுத்துரைத்திருந்தது. 1959ல் அமைக்கப்பட்ட இரண்டாம் தேர்தல் தொகுதி பிரிக்கும் குழு இலங்கைத் தமிழர்களுக்கென 13 தேர்தல் தொகுதிகளை வடமாகாணத்திலும் 5 தேர்தல் தொகுதிகளை கீழமாகாணத்திலும் மொத்தமாக 18 தேர்தல் தொகுதிகளை வரைந்தளித்தது. 1959ல் ஏற்பட்ட சனத் தொகை அதிகரிப்புக் கேற்ப, 145 தேர்தல் தொகுதிகளை ஏற்படுத்தி, எல்லாமாக 151 பிரதிநிதிகளை அனுப்புவதற்கு இது வழி வகுத்தது என்பது முக்கியமானதாகும்.

இக்குழு தேர்தல் தொகுதியைப் பிரிக்கும் பொழுது, ஒவ்வொரு 75,000 மக்களுக்கும் ஒரு தேர்தல்தொகுதியென வகுக்கும்போது, பெருந்தொட்டங்களில் வாழ்கின்ற இந்தியத் தமிழர்களையும் கணக்கிலெடுத்து அதனைப் பிரித்துள்ள போதிலும், அம்மக்களுள் எல்லோருக்கும் வாக்குளிக்கும் உரிமை அளிக்கப்படவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

1960-1965ம் ஆண்டுத் தேர்தல்களில் தமிழ் மக்கள் 17 அங்கத்தவர்களையே பாராளுமன்றத்திற்கு அனுப்ப முடிந்தது. ஆனால் 1970ம் ஆண்டுத் தேர்தலில் 19 பிரதிநிதிகளை அவர்கள் அனுப்பினார்கள். பல இனங்கள் ஒன்றாக வாழுகின்ற இடங்களில் தமிழர்கள் தமக்கென ஒரு பிரதிநிதியை அனுப்பக் கூடியதாக பல அங்கத்துவத் தேர்தல் தொகுதிகள் அமைக்கப்பட்டபோதிலும், அதில் சிலவற்றில் தமிழ் அங்கத்தவர்கள் வெற்றிபெற முடியவில்லை; உதாரணம் கொழும்பு மத்தி, கொழும்பு தெற்கு. 1970ம் ஆண்டுப் பொதுத் தேர்தலில் மட்டக்களப்பு இரட்டை அங்கத்தவர் தேர்தல் தொகுதியின் இரு பிரதிநிதிகளும் தமிழர்களாக இருந்தனர்.

சனத்தொகை அடிப்படையில் தமிழர்கள் தாம் வாழும் விகிதாசாரத்திலும் குறைந்த தொரு பிரதிநிதித்துவத்தையே கொண்டுள்ளனர். 1971ம் ஆண்டின் சனத்தொகைப் புள்ளிவிபர அடிப்படையில் இலங்கையில் மொத்த சனத்தொகையில் 20.5 வீதம் தமிழர்களாவர், இதில் 11.1 வீதம் இலங்கைத் தமிழர்கள் 9.4 வீதம் இந்தியத்தமிழர்களாவர். மொத்தமாக 151 தேர்தல் தொகுதிகளில் 19 மாத்திரமே தமிழர்களுக்கு உடையது. சனத்தொகையில் 20.5 வீதம் உள்ள மக்களுக்கு 12.5 வீதப் பிரதிநிதித்துவமே வழங்கப்பட்டுள்ளதைக் காணக்கூடியதாக விருக்கின்றது.

# இலங்கையில் தமிழ்ச் சாசனவியல் ஆராய்ச்சியின் வளர்ச்சி

செ. குணசிங்கம், B. A. (Hons).

இலங்கையிலே தமிழ்ச் சாசனவியல் வளர்ந்துவந்த முறையினை, அவ்வக் காலங்களிற் சாசனவியல் ஆராய்ச்சி சம்பந்தமாக எடுத்துக்கொள்ளப்பட்ட முயற்சிகளின் வேறுபட்ட தன்மை படிப்படையிலும் இத்துறை ஆராய்ச்சி வளர்ந்து வந்த வேகத்தின் அளவு அடிப்படையிலும் மூன்று பெருங் கட்டங்களாகப் பிரித்து ஆராய்ந்து கொள்ள முடிகின்றது.

இலங்கைச் சாசனங்களை அறிவியல் ரீதியாக ஆராய்வதற்கான நடவடிக்கை, 1875ஆம் ஆண்டு, அப்போதைய அரசின் உதவியுடன் ஆரம்பிக்கப்பட்டு, அத்துறையில் ஈடுபட்டோரின் ஆர்வம், விருப்பு ஆகியவற்றைப் பொறுத்து வேறுபட்ட அளவுகளுடன் இவ்வாராய்ச்சி தொடர்ந்து வந்துள்ளது. இருந்தும் இங்குள்ள தமிழ்ச் சாசனங்களைப் பற்றிய ஆராய்ச்சியின் தொடக்கம் பிற்பட்ட காலத்திலேயே, அதாவது இருபதாம் நூற்றாண்டின் முதற்காற் பகுதியிலேயே, ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இவ்வாறு இலங்கையில் தமிழ்ச் சாசனங்களைப் பொறுத்த ஆராய்ச்சி ஆரம்ப காலத்திலே ஏன் தொடங்கப்படவில்லை என்ற கேள்விக்குக் கொடுக்கக் கூடிய விளக்கம்: முதலாவதாக, இக்காலத்தில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட சிங்களச் சாசனங்களுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது தமிழ்ச் சாசனங்களின் எண்ணிக்கை மிகக் குறைவாகவே இருந்தது. இன்றோ காரணம்: இதுவே மிக முக்கிய காரணமாகக் காணப்படுவது, தமிழ்ச் சாசன வியலுடன் தொடர்புடைய ஆற்றல்மிக்க தமிழ் அறிஞர் அப்போது எவரும் இலங்கையில் இல்லாதிருந்தமையாகும். இதனை இக்காலப் பகுதியில் தொல் பொருளியல் ஆணையாளராகக் கடமையாற்றிய எச். சி. பி. பெல் அவர்கள் பின்வருமாறு கூறியதிலிருந்து தெரிந்து கொள்ளலாம்.

“பழைய சாசனக் குறிப்புகளுடன் தொடர்புபட்டதக்க ஆற்றல் வாய்ந்த தமிழ் அறிஞர் இலங்கையில் வருத்தப்படத்தக்கவளவிற்கு இல்லாதிருப்பதனால் இலங்கைத் தொல்பொருளியற்றுறை ஆணையாளர், இந்தியத் தொல்பொருளியற்றுறையைச் சேர்ந்தவர்களான வழிவழிவந்த கற்றுத்தேர்ந்த சாசனவியலாளர்களின் தயவில் தங்கியிருக்கவேண்டியுள்ளது. அத்தகையதாக இந்திய சாசனவியல் துறையைச் சேர்ந்தோர்:— கலாநிதி ஈ. ஹீல்ஸ் (இளைப்பாறியவர்), காலஞ்சென்ற எம். ஆர். ரூய் பஹதூர், ரூய் பஹதூரின் பின்வந்தவரான வீ. வேங்கையா அவர்கள், பின்னர் தற்போதைய தென்னிந்திய சாசனவியல் மேற்பார்வையாளர் எம். ஆர். எச். கிருஷ்ண சர்ஸ்திரி அவர்கள். அவர்களின் தயவான உதவி இல்லாமல் இருந்திருந்தால் இப்பழைய சாசனங்கள் எல்லாம் மறைந்த நிலையில் இருந்திருக்கவேண்டும்.”

இத்தகைய ஒரு நிலையினைச் சிறப்பான பண்பாகக் கொண்டிருந்த முதலாவது கட்டத்தில் தமிழ்ச் சாசனவியல் சம்பந்தமாகக் குறிப்பிடத்தக்க நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன எனக் கூறுவது கஷ்டமாகும். இக்காலத்தில் தமிழ்ச் சாசனத்துடன் தொடர்புடையதாக எடுக்கப்பட்ட முதல் முயற்சி போர்த்துக்கீசராஜப் பிரதிநிதி ஒருவனால் எடுக்கப்பட்டதாகும். இலங்கையிற் போர்த்துக்கீசர் ஆதிக்கம் ஏற்பட்டிருந்த காலத்தில், மிகச் சிறப்புப் பெற்றிருந்த கோணேஸ்வரக் கோவிலைத் தகர்த்துக் கோட்டையொன்று கட்டுவிக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டிருந்ததான் கொன்ஸ்ரான்ரைன் தீஸா நொரண்ஹோ அப்போது கோணேஸ்வரக்கோவில் அழிபாடுகளிடையே சில தமிழ்க் கல்வெட்டுக்கள் காணப்பட்டபோது அவற்றின் உள்ளடக்கத்தினை அறிய விரும்பி இங்குள்ளவர் சிலரால் மொழிபெயர்ப்பித்துப் போத்துக்கீச மன்னனுக்கு அனுப்பி

வைத்தான். தமிழ்ச் சாசனம் சம்பந்தமாக எடுக்கப்பட்ட முதலாவது நடவடிக்கை இதுவாகும். இருந்தும் தமிழ்ச் சாசன ஆராய்ச்சியைப் பொறுத்து இதனை ஒரு முக்கிய நடவடிக்கையாகக் கொள்ள முடியாது. ஏனெனில் நொரண்ஹோவின் இந்நடவடிக்கை, அங்கு காணப்பட்ட தமிழ்ச் சாசனங்கள் தரும் பொருளினே அறியக் கொண்ட தற்காலிக ஆர்வத்தின் விளைவேயன்றித் தமிழ்ச் சாசனங்களைப் பேணுவதற்கோ அல்லது ஆராய்வதற்கோ எடுத்த முயற்சியின் விளைவு அன்று.

இக்கால கட்டத்திலே, தமிழ்ச் சாசன ஆராய்ச்சியுடன் ஓரளவிற்காவது தொடர்புடையவர்களாகக் காணப்பட்டோர், “ஆல்வ” என்ற ஆங்கிலக் கப்பலைச் சேர்ந்த பிளாண்ட், வலூல், கியூச்நெவ், முல்லர், பெல், கிருஷ்ண சாஸ்திரி ஆகியோராவர். இவர்களுள் சிறப்பாக குறிப்பிடத்தக்கவர் இலங்கையரான பெல் ஆவார். இவர் இக்காலத்தில் இங்கு தொல்பொருளியல் ஆணையாளராகக் கடமையாற்றியமையால், அப்போது காலத்துக்குக் காலம் கண்டு பிடிக்கப்பட்ட தமிழ்க் கல்வெட்டுக்களைத் தமது ஆண்டறிக்கையினிற் பதிவு செய்து மட்டுமன்றி அக்கல்வெட்டுக்களைப் பற்றி அப்போது தென்னிந்தியாவின் சாசன ஆராய்ச்சியில் தலைசிறந்து விளங்கிய கிருஷ்ண சாஸ்திரி அவர்களுக்கு அறிவித்தார். பெல்லின் இம்முயற்சியைத் தொடர்ந்து கிருஷ்ணசாஸ்திரி தம்க்கனுப்பப்பட்ட இலங்கைத் தமிழ்ச் சாசனங்களைப் பரிசீலனை செய்து அவற்றிற் சிலவற்றுக்கான குறிப்புகளைப் பெல்லுக்கு அனுப்பிவைத்தார். பெல்லின் இத்தகைய முயற்சி இருந்திருக்காவிட்டால் சிலவேளைகளில் கிருஷ்ண சாஸ்திரி இங்குள்ள தமிழ்ச்சாசனங்களை அப்போது அறிவதற்கே வாய்ப்பு ஏற்படாது போயிருக்கலாம். இத்த விதத்திற் கிருஷ்ண சாஸ்திரியின் கவனத்தை ஈழத்துத் தமிழ்ச்சாசன ஆராய்ச்சியின் பக்கம் திரும்பியவர் பெல் ஆவார். இதனாலே தமிழ்ச் சாசனவியலைப் பொறுத்துப் பெல் ஆற்றிய சேவை போற்றுதற்குரியதாகும். கொடறிந்ரன், இராசநாயகம் ஆகியோரும் தமிழ்ச் சாசன ஆராய்ச்சிக்கு ஓரளவு தொண்டாற்றியவர்களாகக் காணப்படுகிறார்கள். இவர்களின் சில சாசனவாசிப்புக்களும் அவற்றிற்கான குறிப்புக்களும் தவறுகளைக் கொண்டவையாகக் காணப்பட்டாலும் பிற்பட்ட காலச் சாசன ஆராய்ச்சியாளர்களுக்கு அவை வழிகாட்டியாக அமைந்தன எனலாம். குறிப்பாக முதலியார் இராசநாயகம், தமது நூல் ஒன்றில் ‘பழைய தமிழ்ச் சாசனங்கள் காணப்படுகின்றன’ எனக் கொடுத்துள்ள குறிப்புக்கள், பிற்காலத்திற் சில தமிழ்ச் சாசனங்கள் வெளிக் கொணரப்படுவதற்கு உதவின. உதாரணமாக உரும்பிராய் கருணாகரப் பிள்ளையார் கோவில் கல்வெட்டு இவ்வாறு அறிந்துகொள்ளப்பட்டதாகும். இதுபோன்று இன்னும் சில சாசனங்கள் இராசநாயகம் கொடுத்துள்ள தகவல் மூலம் கண்டுபிடிக்கப்படவும் உள்ளன எனலாம்.

இதற்குப் பிற்பட்ட காலத்துத் தமிழ்ச் சாசன ஆராய்ச்சி முற்பட்ட கால ஆராய்ச்சி யிலிருந்தும் வேறுபட்ட ஒரு தன்மையைக் கொண்டுள்ளது. அதாவது முற்பட்ட காலத்தில் சாசனங்களின் மொழி பெயர்ப்பும் அவற்றுக்கான குறிப்புகளும் கொடுக்கப்பட்ட போது, இக்கட் டத்தில் சாசனங்களை அறிவியல் ரீதியாக வரலாற்றுப் பின்னணியுடன் ஆராயும் முறை கைக் கொள்ளப்பட்டது. இதனைத் தொடக்கிவைத்தவர் பரணவிதான ஆவார். இதனால் பரண விதான அவர்களின் முயற்சி தமிழ்ச் சாசனவியல் வரலாற்றில் முதலாவது கட்டத்தின் முடிவினே யும் இரண்டாவது கட்டத்தின் ஆரம்பத்தையும் குறித்து நிற்கின்றமையைக் காணலாம். பெருந் தொகையான சிங்களச் சாசனங்களைப் பதிப்பித்த பரணவிதான, சிலதமிழ்ச் சாசனங்களையே பதிப் பித்திருந்தாலும் அவருடைய சாசன ஆராய்ச்சி முயற்சி தமிழ்ச் சாசனம் ஒன்றுடனேயே ஆரம்ப மானது என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இக்கால கட்டத்திற்குரிய இன்னோர் சிறப்பம்சம், இது காலவரையிலும் தமிழ்ச் சாசனங்களை ஆராய்வல்ல ஒரு தமிழ் அறிஞர் இலங்கையில் இல்லை என்ற குறை ஓரளவுக்காவது நீக்கப்பட்டது இக்காலத்திலாகும். அதாவது கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகக் கல்லூரியில் நியமனம் பெற்றமை இக்காலத்திலாகும். 1936 ஆம் ஆண்டு நியமனம் பெற்ற போதிலும் அவர் தமது சாசன ஆராய்ச்சியைத் தொடங்கியமை

1960 ஆகஸ்ட். தமது கலாநிதிப் பட்டத்திற்காகத் தமிழ்ச் சாசன மொழியினை ஆராப்ந்த போதினும் சாசனவியல் ஆராய்ச்சிக்குத் தேவையான ஆற்றலை அவர் அதிகம் பெற்றிராமையும் அவரது சுவனம் சாசனவியல் பக்கம் போதியளவுக்குத் திருப்பப்படாமையுக்கு ஒரு காரணமாகும். தமது வாழ்க்கைக் காலத்தில் மூன்று சாசனங்களையே அவர் பதிப்பித்திருந்தாலும் ஒரு சில விதத்திற் சாசனவியலுக்குத் குறிப்பிடத்தக்க தொண்டினை ஆற்றினார் எனவேண்டும். இன்று 'சாசனவியலாளர்' எனத் தம்மை அழைத்துக் கொள்ளும் சிலரை உருவாக்கிவைத்தவர் கணபதிப்பிள்ளை அவர்களாவார். இக்கால கட்டத்திலே தமிழ் நாட்டைச் சேர்ந்த சுவாமி நாதன் அவர்களும் தமிழ்ச் சாசனம் சம்பந்தமாக மேற்கொண்ட முயற்சியும் குறிப்பிடத் தக்கது.

இதற்குப் பிற்பட்ட காலத்திலே தமிழ்ச் சாசனவியல் ஆராய்ச்சியில் ஏற்பட்ட அபிவிருத்திகளைப் பொறுத்து நாம் இன்னோர் காலகட்டத்துக்குள் பிரவேசிக்கின்றோம். இதற்கு முற்பட்ட இரு கட்டங்களையும் விட இந்த மூன்றாவது கட்டம், சாசன ஆராய்ச்சியைப் பொறுத்துச் சில சிறப்பான பண்புகளைக் கொண்டதாக விளங்குகின்றது. இக்கால கட்டத்தில் இத்துறை ஆராய்ச்சி, முன்னொருபோதுமில்லாதளவிற்குப் பெருவளர்ச்சி கண்டது. முதன் முதலாக தமிழ் அறிஞர் பலர் சாசனவியல் ஆராய்ச்சியில் தம்மை ஈடுபடுத்திக்கொண்டுள்ளார்கள். இவர்கள் வேலுப்பிள்ளை, இந்திரபாலா, பத்மநாதன், குணசிங்கம் ஆகியோராவர். சமகாலத்தில் ஒன்றுக்கு மேற்பட்டோர் சாசனவியல் ஆராய்ச்சியில் ஆர்வம் காட்டியமையாலும் சாசனவியல் அறிவைப் பொறுத்து ஏறத்தாழ இவர்கள் சம ஆற்றல் வாய்ந்தவர்களாகக் காணப்படுவதாலும் இக்கால கட்டத்திலே தமிழ்ச் சாசன ஆராய்ச்சியில் "போட்டி மனப்பான்மை" என்பது சிறப்பியல்பாக அமைந்து விட்டது. இத்தகைய போட்டி மனப்பான்மையானது, ஆக்கபூர்வமான விதத்தில் செயற்பட்டமையினால் மிகக் குறுகியகாலப் பகுதியில் அதிகமான தமிழ்ச்சாசனங்கள் முறைப்படி பதிக்கப்படக்கூடிய வாய்ப்பு ஏற்பட்டு சாசன ஆராய்ச்சி முன்னை விடக் குறிப்பிடத்தக்கவளவில் பெருவளர்ச்சி காண வாய்ப்பேற்பட்டது. இக்காலத் தமிழ்ச் சாசன ஆராய்ச்சியைப் பொறுத்துக் காணப்படும் இன்னோர் சிறப்பான பண்பு, சாசனத்துறை யுடன் பொதுமக்கள் சிலரும் தம்மைத் தொடர்பு படுத்திக் கொண்டமையாகும். இதனால் பல தமிழ்ச் சாசனங்கள் குறுகிய காலப்பகுதிக்குள் கண்டுபிடிக்கப்படக்கூடிய வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. இவ்வாறு சாசனங்களைப் கண்டுபிடிப்பதில் ஆர்வம் செலுத்திய பொதுமக்களில், பலரின் கவனத்தை தம்பால் ஈர்ந்தவராக விளங்குபவர், சாம்பல்தீவு, கிராமச் சபையின் முன்னாள் தலைவராக இருந்து தற்போது அச்சபையின் ஐந்தாம் வட்டார உறுப்பினராக இருக்கும் தம்பிராசா அவர்களாவார். இவர் இத்துறையில் மேற்கொண்ட முயற்சியின் காரணமாக ஏறத்தாழ ஆறு மாத காலப்பகுதிக்குட் பத்துச் சாசனங்களை கண்டுபிடித்து இக்கட்டுரை ஆசிரியருக்கு அவை பற்றி அறிவித்தார். முன்னர் ஒருபோதும் இல்லாதளவிற்குக் குறுகிய காலப் பகுதிக்குள் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட இடங்களில் பல சாசனங்கள் கண்டு பிடிக்கப்பட்டமை இதுவே முதல் தடவையாகும். இவ்வாறு பொதுமக்கள் ஆதரவு இக்காலச் சாசனவியலாளர் சிலருக்குக் கிடைத்தமையால் அவர்கள் வெளிக்கள ஆய்வுகளை மேற்கொண்டு சாசன ஆராய்ச்சிகளை நடத்த முடிந்தது. முற்பட்ட இரு கால கட்டங்களிலும், ஏற்கனவே கண்டுபிடிக்கப்பட்டுப் பதிவுசெய்யப் பட்டிருந்த சாசனங்களையே, சாசனவியலாளர் ஆராய்ந்து குறிப்புக்கள் வரைந்தபோது, இக்கால கட்டத்தில் வெளிக்கள ஆய்வுகளை நடாத்தி அவ்வப்போது கண்டுபிடிக்கப்பட்ட சாசனங்களைப் பதிப்பிக்கும் நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டு வருவதனைக் கவனிக்கும்போது, இக்காலத் தமிழ்ச் சாசன ஆராய்ச்சி மிகக் சிறப்பான தன்மையினைப் பெற்று முற்பட்ட கால கட்டங்களிலிருந்தும் பெரிதும் வேறுபட்டு விளங்குவதைக் காணலாம்.



# The Laws Applicable to Some Tamil-Speaking Communities In Sri Lanka

PROFESSOR T. NADARAJA, M. A., Ph. D. (Cantab.)

Ceylon was once described by a Judge of her Supreme Court as a "polygenous country with divers. systems of law"<sup>1</sup>. In making this remark he had in mind the bodies of law that apply to different sections of the population of the Island. Certain communities — e. g., the Kandyan Sinhalese, the Jaffna Tamils and the Muslims—are governed in certain matters by bodies of "special laws", while the residuary "general law" or so-called "common law" of the land (which is for the most part a compound of Roman—Dutch and English Law) governs these communities in other matters and governs the rest of the population in all matters. In the following brief sketch of the special laws applicable to some Tamil-speaking communities we may begin with the Dutch era, since it was the Dutch occupation of the Maritime Provinces of the Island which determined the distinctive character of her legal system.

The policy of the Dutch was to apply the customs of the Asian inhabitants if these were reasonable and sufficiently clear to merit recognition, but otherwise to apply the Dutch Law to both Europeans and Asians. The earliest compilation of native customs was the *Tesavalamai* Code of the district of Jaffnapatnam. As early as 1661 a Dutch official had remarked on the obstinate attachment of the Tamils of Jaffna to their old customs and habits. In August 1706 Governor C. J. Simons directed C. Isaaksz, *Disaya* of Jaffnapatnam, who had acquired an intimate knowledge of these customs by long residence in the district, to prepare a compilation of the customary law; and this with some modifications was enacted in June 1707. The main subjects with which the code dealt were Succession to Property, Adoption, Possession of Land, Slaves, Mortgage of Land, Pawn of Jewels, Donation, Sale of Land or Cattle, Hire or Loan of Cattle and Loan of Money.

Apart from the *Tesavalamai* of Jaffnapatnam, some of the customs of the Tamil-speaking inhabitants of the district of Puttalam were also given legal recognition under the Dutch regime. The majority of these inhabitants were Muslims and people of the Mukkuvan caste formed a distinct element in the local population. In 1766 Governor I. W. Falck ordered that civil cases should be decided according to the customs of the district, and a collection of these was made in 1767 on the basis of information supplied by the chiefs of the Mukkuvans and the Muslims of the district.

A third compilation of law related to the law of the Muslims, who were to be found scattered in all districts of the Dutch settlements. Although the Muslims were (and are) often referred to as "Moors", the original Moorish or Arab element in their ethnic composition had been diluted long before the Dutch era by intermarriage with converts to Islam in Sri Lanka and India; and Tamil had become the home language of the great majority of the Muslims of Sri Lanka. In 1770 Governor Falck obtained from the eastern headquarters of the Dutch East India Company in Batavia a code, relating to the Muslim Law of inheritance and marriage, which was in force there; and this, translated into Tamil, became law in Sri Lanka.

After the British conquest of the Maritime Provinces the special laws which had been applied in varying degrees to particular communities, as well as the residuary general law—the Roman-Dutch Law of Holland as modified by legislation enacted in Batavia and Sri Lanka—which had applied where the special laws were not applicable, continued to have legal force. In 1806 the *Tesavalamai* Code was specially given legal recognition; a Code of Muslim Law (which is in substance a translation of Governor Falck's Code of 1770) was promulgated; and Governor Maitland also directed Puisne Justice Alexander Johnston to make a collection of the various "local and customary laws" which he found in the course of a judicial circuit round the Island.

In 1807 Johnston submitted statements of the laws of the Muslims, of what he calls the "Malabar" (i.e., Tamil) Provinces of Puttalam, Jaffna, Trincomalee and Batticaloa and of the "Chitties" (i.e., Chetties) of Colombo; while he reported that he could find "few or no customary laws peculiar to the Cingalese" (i.e., Sinhalese) in the "Cingalese Provinces of Colombo, Galle and Matura"<sup>2</sup>, the Roman-Dutch Law having there superseded the Sinhalese Law which had once prevailed in those Provinces as well as in the Kandyan Provinces. It may be added that the Sinhalese Law survived the imposition of British rule in the Kandyan Provinces in 1815 and this so-called Kandyan Law (which could more appropriately be termed the Anglo-Kandyan Law) still governs the Kandyan Sinhalese in respect of certain matters.

Johnston, who was later knighted and made Chief Justice, was keenly interested in the history, antiquities and customs of the Asian inhabitants: indeed he has rightly been described as "the founder of literary and scientific research in British Ceylon"<sup>3</sup>. In the course of subsequent judicial circuits he added to his collections of the various customary laws and prepared revised drafts of the *Tesavalamai* and Muslim Codes: these collections (including the laws of the Kandyan Sinhalese, Chetties, Paravans and Mukkuvans) and drafts are available in the Alexander Johnston Papers on "Ceylon Native Laws and Customs" in the Colonial Office section of Papers in the Public Record Office in London. Johnston also urged the need for concise statutory statements of the laws applicable to the various communities, but his pleas for these were unsuccessful.

The Code of Muslim Law of 1806 has been described as "a very rough codification of certain portions of a very great body of jurisprudence"<sup>4</sup>—namely, the general Muslim Law, derived from the *Quran* and the other traditional sources, which is the fundamental common law of the Muslim world. Where the Code (as interpreted with the aid of the standard textbooks on the general Muslim Law) contained no provision with regard to some matter and there was no evidence of any special custom relating to the matter, the residuary general law of the land was applied. Although the Code was defective in many respects, it remained in force for nearly a century and a quarter. It was ultimately repealed and replaced by the Muslim Marriage and Divorce Registration Ordinance No. 27 of 1929 and by the Muslim Intestate Succession and Waks Ordinance No. 10 of 1931.

The *Tesavalamai* Code of 1767 has been described as an "ill-arranged and ill-expressed mass of law and custom"<sup>5</sup>. Parts of the Code became obsolete, and others were repealed and in some cases superseded by statutes like the Jaffna Matrimonial Rights and Inheritance Ordinance No. 1 of 1911 and the *Tesavalamai* Preemption Ordinance No. 59 of 1947. In the early years of British rule the provisions of the Code were elucidated and supplemented by reference to the Hindu Law and by the evidence of persons who had special knowledge of the customs of the people. But later this tendency to resort to



experts was discouraged by the courts; and the residuary general law of the land was applied in the absence in the *Tesavalamai* of any express provision or of any provision from which a principle could be deduced to decide some question.

Apart from the *Tesavalamai*, no other body of Tamil customary law was codified. By the middle of the nineteenth century the residuary general law had gradually superseded the customary laws of communities such as the Chetties, the Paravans and the Mukkuvans of the north-western and the south-eastern parts of the Island. But the special rules of intestate succession that governed the Mukkuvans of Batticaloa continued to be legally recognised until they were impliedly repealed by the Matrimonial Rights and Inheritance Ordinance No. 15 of 1876.

The last body of law that requires mention in this article is the Hindu Law. On the basis of the traditional Hindu texts the Anglo-Indian judges had evolved a body of law which was applied as a personal law (like the Muslim Law in the case of Muslims) to Hindus in India as well as in several Asian and African countries; but, curiously, it is not so applied to Ceylonese Hindus. Thus, while the Hindu Law is still relevant in this country where questions relating to the rights of non-Ceylonese Hindus come before our courts, that law, after it ceased to be applied to supplement the *Tesavalamai*, applies to Ceylonese Hindus only to the extent to which it has been recognised by legislation or by customs in this country. In practice this means that the application of Hindu Law is restricted to the sphere of Hindu religious and charitable endowments and trusts.

In the above sketch of the bodies of "special laws" applied to some Tamil-speaking communities in Sri Lanka by the legislature and the courts we have not considered the sources from which the rules of these bodies of law are derived nor have we inquired to what extent, if any, these rules are distinctively Tamil or (to narrow the inquiry further) Dravidian in character. The legislature and the courts have not so far been concerned with such questions, however interesting they may be to historians, philologists, ethnologists, sociologists and politicians. It has been said that "the reconstruction of the..... Aryan and Dravidian 'layers' of Sinhalese civilisation must remain a vain hope"<sup>6</sup> and some may be inclined to express similar views with regard to Tamil culture. However that may be, the evaluation of the large mass of comparative material on the customary and the religious laws of various parts of Sri Lanka, India and Indian Asia is a formidable task, requiring the services of specialists in many disciplines besides law. In this field fundamental research has scarcely begun<sup>7</sup>.

#### Notes

1. See T. Nadaraja, *The Legal System of Ceylon in its Historical Setting*, Leiden, 1972, p. 1.
2. Op. cit., pp. 15, 183.
3. Op. cit., p. xiv.
4. Op. cit., p. 186.
5. Op. cit., p. 187.
6. R. Peiris, *Sinhalese Social Organization*, Colombo 1956, p. 5.
7. See further Nadaraja, op. cit., pp. 221-225.

# The Population Structure of Northern Sri Lanka

P. BALASUNDARAM PILLAI, Ph. D. (Durham).

Northern Sri Lanka comprises three districts of Sri Lanka namely Jaffna, Mannar and Vavuniya. The region is mainly settled by Ceylon Tamils and Hindu culture is predominant. The history, customs and traditions of this part of the country are markedly different from those of the southern part of the Republic. Topographically, the whole region is essentially a plain with most areas below 300 feet. Jaffna Peninsula and the Islands are flat low lying areas nowhere rising above 50 feet. The sedimentary limestone on the Peninsula which provides good ground water has assisted the growth of the region. Seasonal rainfall patterns and lack of ground water resources on the Mainland (taken to mean the area south of the Peninsula) have restricted the development of agriculture and settlements. Malaria, cholera and other endemic diseases also prevented the development of the Mainland prior to the 1940's. Primary activities such as agriculture and fishing are dominant in the economic structure of the region. However, tertiary activities and financial remittances particularly from other parts of Sri Lanka and Colombo are important elements in the geographical functioning of the Peninsula.

The first organised national census was taken in 1871 although population estimates for the early and middle parts of the 19th century are available from a variety of reports. From these reports one is able to assess the total population in the pre-casual period and to estimate the extent of deaths caused by Malaria, Cholera, Smallpox and other endemic diseases. Though malaria was the chief cause of the high death rate on the Mainland, cholera became more important in the 19th century and was introduced to Mannar by the plantation labourers. On the Jaffna Peninsula cholera was the main endemic disease in the 19th century. In March-April 1867 alone, the number of deaths attributed to cholera was 10,210 out of the population of 314,558.

The exact population of the region was not known before 1871. Estimates in 1814 and 1824 give 127,666 and 148,056 people respectively. The first organised census was taken in 1871 and thereafter a census was taken every ten years up to 1931. The 1946 census was taken after fifteen years, the 1953 census after seven years, the 1963 census after ten years and finally the 1971 census was taken after nine years. Population details for Northern Sri Lanka therefore are available from census reports from 1871-1971. The total population of Jaffna, Mannar and Vavuniya districts, for the region and for Sri Lanka are shown below.

Year	Jaffna	Total Population 1871 — 1971			
		Mannar	Vavuniya	Northern Sri Lanka	Sri Lanka
1871	246063	20258	15345	281666	2400380
1881	255383	21348	15669	292300	27955738
1891	279284	24571	15501	319296	3007787
1901	300857	24926	15159	340942	3565954
1911	326712	25603	17339	369954	4106350
1921	330541	25882	18706	375129	4497854
1931	355425	25137	18312	398874	5306863

1946	425251	31336	23246	479835	6657339
1953	491184	43638	35082	569904	8097995
1963	612596	60124	68621	741341	10582064
1971	704550	77882	95536	877968	12711143

Source: Census Reports 1871—1971

Nothorn Sri Lanka had 6.9 percent of Sri Lanka's population in 1971 and 7.1 percent in 1963. Jaffna, Mannar and Vavuniya districts had 80.26, 8.65, and 10.85 percent respectively of the regional population in 1971. In 1971 the population of the region by D. R. O. divisions shows that 75% of the total population were in divisions on the Jaffna Peninsula whilst 25 percent was on the Mainland. At the previous census periods (1901—1953) an average 86 percent of the total population was on the Peninsula and 14 percent on the Mainland. By 1971 Jaffna and the three Valigamam divisions which covered an area of 130 square miles or 4 percent of the region contained 46 percent of the total population. A semicircular area of five miles radius from Jaffna embraced 25 percent of the total population of the region. So great is the population in this area that some of the Peninsula's D. R. O. divisions had more population than the total of the districts of Mannar and Vavuniya.

In 1971 the average density of population for Nothorn Sri Lanka was 255 persons per square mile and in 1963 it was 216 persons. There is a marked difference in density between Jaffna Peninsula with 1517 persons per square mile and Mainland with 77 persons per square mile in 1971. The mainland and the Peninsula reflect the very different geographical characteristics which have already been noted. Table 2 shows the population density for the three districts, Nothorn Sri Lanka, Sri Lanka, the Peninsula and Mainland between 1871—1971.

Table : 2.

**Population Density 1871—1971**

Year	Jaffna	Mannar	Vavuniya	Nothorn Sri Lanka	Sri Lanka	Peninsula	Mainland
1871	246	21	10	83	95	—	—
1881	266	22	11	85	109	—	—
1891	280	25	11	93	119	—	—
1901	301	26	10	99	141	679	16
1911	327	27	12	108	162	747	17
1921	331	27	13	109	178	755	18
1931	356	26	12	116	210	810	17
1946	425	33	16	140	263	913	21
1953	493	45	24	166	320	1122	31
1963	635	62	48	216	418	1346	55
1971	702	80	65	255	507	1517	77

Source: Calculated from Census Reports of Ceylon 1871—1971

The overall density in 1971 of Jaffna district is nine times greater than Mannar and eleven times greater than the Vavuniya district. The population density varies within

the districts and one can identify this at divisional level. The divisions are mainly administrative but do have some regional geographical relevance. The population density was however, not uniform either on the Peninsula or on the Mainland. The area of densest population was Jaffna division with 7684 persons per square mile whilst Vavuniya North division was the lowest with 21 persons per square mile. All the Peninsula divisions have very high densities except Pachchilapallai division where density is low because of large tracts of scrub land and coconut estates. The Jaffna division has a very high density population because the division includes Jaffna city and its suburban settlements. The density within Jaffna city was 13892 persons per square in 1971. The three Valigamam divisions have high densities because of intensive market gardening due to the fertile red soil and good ground water resources. The population densities in the Vadamaradchy and the islands division are also high owing to the Non-farm population.

On the mainland, with the exception of the Mannar Island divisions all other divisions had a density of less than 150 persons per square mile. Karachchi, Vavuniya South Tamil and Sinhalese divisions had relatively higher density within the Mainland because of colonization and urban settlements. The Mainland divisions have a low population because large proportions of the area are under forest or non-productive land uses. On the Mainland there is a scattered population distribution, although in some areas a marked concentration of population exists as for example, Mannar Island, a triangular shaped area under Giant's tank scheme, the locality around Vavuniya town, Kilinochchi colonization and in the Mullaitivu—Mulliyawali areas. There is a scanty distribution of population in forest and tankless areas particularly in Karunavalpattu, Karikkaddumoolai South, Mekumoolai, Melpattu, Panankamam, and eastern part of Udayavur, Marichukaddi, Palavarayankaddu, Thunnukkai, Perunkalipattu and Kilakkumoolai.

The absolute population growth was very small before 1946 in Mannar and Vavuniya districts and the growth of Jaffna district accounts for 90 percent of the total population growth of the region before 1946. After 1946 Mannar and Vavuniya have experienced a very rapid increase of population. Between 1946 and 1971 Jaffna, Mannar and Vavuniya districts had a population increase of 277.0, 45.8, and 72 thousands respectively. In percentage, the growth for the Jaffna, Mannar and Vavuniya districts were 65.2, 145.3 and 310.3 percents respectively. During this period the Vavuniya district had a compound annual growth rate of 5.90 percent Mannar district 3.63 percent and Jaffna district 2.03 percent.

The Jaffna district growth was 26.2 percent below the national increase. The Mannar and Vavuniya districts had increased 55.4 percent and 218.9 percent above the national growth. Within the districts all mainland divisions, except Punakari, had higher growth rates than the Peninsula divisions and also a more rapid percentage growth of population although in numerical terms the Peninsula divisions had a greater increase than those of the Mainland. Reasons for the very high growth between 1946—1971 included the rapid control of Malaria through D.D.T., a reduction of infant and maternal mortality, and general improvements in health facilities throughout the region. The general health of population improved after the introduction of the subsidized food rationing system. In addition to the above factors, restoration of old abandoned tanks and planned agricultural colonizations on the Mainland, particularly in the 1950's and 1960's, were reasons for rapid growth and consequent changes.

One of the most significant features of the age structure is the high proportion of young people. Fifteen percent of the population are under four years, nearly fifty percent under nineteen years, and seventy five percent under thirty nine years. One of the reasons for severe economic problems of Sri Lanka is the youthful population taking a massive proportion of state expenditure on education and health facilities. Population above sixty years represents seven percent of the total of the Jaffna district and this figure is higher than comparative figure for all other districts of Sri Lanka. At the census of 1971, 443771 males and 433997 females were enumerated. There was therefore an excess of 9774 males giving a sex ratio of 98 females for every hundred males. The gap between male and female sex ratio in the Jaffna district is very small. In the Mannar and Vavuniya districts there was an excess of male population and a high percentage of the males were immigrants from the Peninsula and other areas. Irrigation, land development, agricultural colonisation and the related development of economic activities such as trading and transport have attracted large number of migrants particularly males from the Peninsula. Ninety percent of the Jaffna district population were born in the district. The people born outside the district form a very small proportion of the total, and the district is losing population by migration to other districts. In contrast the two districts of Mannar and Vavuniya had 30 and 50 percent respectively in their total population born outside the district of enumeration or in foreign countries.

Nothorn Sri Lanka is predominantly Tamil and is known as the traditional homeland of Ceylon Tamils. Fifty three percent of Sri Lanka's Ceylon Tamil population is living in the region. In the districts of Jaffna, Mannar and Vavuniya 92.1, 51.0 and 61.6 percent of total population are Ceylon Tamils. Except for the Vavuniya South Sinhalese D. R. O. division, all other areas settled by Tamil speaking people include Ceylon and Indian Tamils and Ceylon and Indian Moors. In Jaffna district, the majority of the Sinhalese population are found in urban centres and predominantly in Jaffna. In Mannar district they are found in Mannar town and Madhu road settlement. Ceylon Moors are found in two wards of Jaffna, several villages in the Mannar district and in few isolated villages in the Vavuniya district.

The great majority of the inhabitants are Hindus. Though Nothorn Sri Lanka is mainly settled by Hindus particularly in the Jaffna and Vavuniya districts, other religious groups such as Roman Catholics, Muslims, Buddhists and Christians are important in the religious structure of the region, Table 3 shows the religious groups by district.

Table:3

	Religious groups by district in 1971 in percentage		
	<i>Jaffna</i>	<i>Mannar</i>	<i>Vavuniya</i>
Buddhists	2.6	3.4	14.8
Hindus	83.1	29.9	65.4
Muslims	2.2	28.1	7.3
Roman Catholics	11.0	37.8	11.8
Other Christians	1.1	0.7	0.6
Others	0.0	0.1	0.0
	100	100	100

Roman Catholics are the main religious group in the Mannar district particularly in Mannar Island and Musali divisions. In Mannar no religious group is in a total majority. In the Jaffna district Roman Catholics are mainly settled in Jaffna, Kayts, Pandatharippu urban areas and in Narantai and Mathagal village council areas. Ceylon and Indian Moors are Muslim by religion but they are not a majority in any D. R. O divisions or in town. This reflects the Moors ethnic distribution pattern. They are found mainly in two wards of Jaffna city (old and new mosque), Mannar East, Erukalam-piddy, Musali North and Musali South village council areas. The Sinhalese are predominantly Buddhists and they are found mainly in Vavuniya South Sinhalese D. R. O. division and in urban settlements.

The high concentration of population within the Peninsula, an unbalance of the sex-ratio particularly on the Mainland, the large proportion of young age groups and small proportion of active age groups are the main problems of the population structure of Northern Sri Lanka. The problem differs greatly between the Peninsula and the Mainland. Population pressure on the land is dominant on the Peninsula whereas the Mainland is sparsely populated and there is plenty of scope for the development of agriculture and other activities.

“இக்காலத்து மிக அருகி வழங்குகின்ற பழைய நூல்கள் ஒவ்வொன்றையும் ஆராய்ந்து பதிப்பித்தலில் மிக்க விருப்பமுடையனேனும் சீவகசிந்தாமணி அச்சிடப்பட்டு நிறைவேறிய காலந் தொடங்கி கொழும்பு நகரத்துக்குப் பிரபுசிகாமணியும் செந்தமிழ்ப் பஷாபிமானியுமாகிய ம-ற-ற-ஸ்ரீ பொ. குமாரசாமி முதலியாரவர்கள் ஐந்து காப்பியத்துள் இரண்டாவதாகிய சிலப்பதிகாரத்தை அடியார்க்குநல்லாருரையுடன் பதிப்பித்துப் பிரகடனஞ் செய்யவேண்டுமென்றும் அந்தச் செலவைத் தாம் கொடுப்பதாகவும் அடிக்கடி அன்போடு எழுதியனுப்புதலால், முந்தி அந்நூலை அவ்வுரையுடன் பதிப்பிக்க நிச்சயித்திருக்கிறேன்”

உ.வே. சாமிநாதையர்  
பத்துப்பாட்டு, 1889, முகவுரை பக்.8.



# இலங்கையின் வடக்குக் கிழக்குப் பகுதிகளின்

## பொருளாதார வளமும் விருத்தியும்

கலாநிதி சோ. செல்வநாயகம்

சிரேஷ்ட புலியியல் விரிவுரையாளர்

இலங்கையில் வாழும் தமிழ் மக்கள் 'இலங்கைத் தமிழர்' என்றும் 'இந்தியத் தமிழர்' என்றும் இரு கூறுக வகைப்படுத்தப்படுகின்றனர். இந்த வகுப்புமுறை இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்க காலத்திலிருந்து குடிசனப் புள்ளிவிபர அறிக்கைகளில் எடுத்தாளப்பட்டு வந்திருக்கின்றது. பாரம்பரியமாக ஈழத்தில் வாழ்ந்து வந்த தமிழ் மக்கள் ஈழத்தமிழர் என்று கருதப்பட்டனர். 19ஆம் 20ஆம் நூற்றாண்டுகளில் ஈழத்தின் மலைப் பகுதிகளில் வீருத்தி செய்யப்பட்ட கோப்பி, தேயிலை, நற்பர் தோட்டங்களில் தொழில் புரியும் நோக்கமாகத் தென் இந்தியாவிலிருந்து வந்து குடியேறிய தமிழ் மக்கள் இந்தியத் தமிழர் என்று பாருபடுத்தப்பட்டனர். அவ்வாறே ஈழத்து முஸ்லிம்கள் என்றும் இந்திய முஸ்லிம்கள் என்றும் தமிழ்மொழி பேசும் முஸ்லிம் மக்களும் பாருபடுத்தப்பட்டனர்.

தமிழ் மக்கள் இன்று செறிவாக வாழும் பகுதிகள் ஈழத்தின் வடக்குக் கிழக்குப் பகுதிகளும் மத்திய மலைநாட்டுப் பகுதியுமாகும். வடக்குக் கிழக்குப் பகுதிகளில் வாழும் தமிழ் மக்கள் பாரம்பரியமாக அப்பகுதிகளில் வாழ்ந்து வருகின்றனர். மலைநாட்டுப் பகுதிகளில் வாழும் தமிழ் மக்கள் பல தலைமுறைகளாக இந்நாட்டில் வாழ்ந்துவந்துள்ள பொழுதும் இலங்கை சுதந்திரம் பெற்ற காலத்தையடுத்து இயற்றப்பட்ட பிரஜா உரிமைச் சட்டங்கள் இவர்களை நாடற்ற பிரஜைகளாக மாற்றிவிட்டன. இவர்களது பிரசாவுரிமைப் பிரச்சினை சில ஆண்டுகளுக்கு முன்புதான் ஒப்பந்தத்தின் பேரில் தீர்த்து வைக்கப்பட்டது. இவ்வொப்பந்தத்தின் பேரில் ஐந்து இலட்சத்திற்கு மேற்பட்ட மக்கள் தமிழ் நாட்டிற்குத் திரும்பி அனுப்பப்படுகின்றனர். எஞ்சிய தொகையினர் இலங்கைப் பிரஜைகளாகப் பதிவு செய்யப்படுகின்றனர். எவ்வாறாயினும் ஈழத்தில் தொடர்ந்து தமிழ் மக்கள் பெரும்பாலாக வாழும் பகுதிகளாக வடக்குக் கிழக்குப் பகுதிகளும் மலை நாட்டுப் பகுதியும் விளங்கும் என்பதில் ஐயமில்லை. பிற பகுதிகளுள் பெரும்பாலும் கொழும்புப் பட்டினத்திலும் ஏனைய பட்டினங்களிலுமே தமிழ்மக்கள் கணிசமான அளவில் வாழுகின்றனர்.

ஈழத்தின் வடக்குக் கிழக்குப் பகுதிகளில் வாழும் தமிழ் மக்கள் மிகப் பழைய காலத்திலிருந்தே இப்பகுதிகளில் வாழ்ந்து வருகின்றனர். அவர்களின் மூதாதையர் சிங்கள மக்கள் ஈழத்தில் வந்து குடியேறிய காலப் பகுதியில் அல்லது அதற்கு முற்பட்ட காலப் பகுதியில் தமிழ் கத்திலிருந்து வந்து குடியேறியிருத்தல் வேண்டும். புலியியற் சார்பாக நோக்குமிடத்து தென் இந்தியாவுக்கு அண்டையாகவுள்ள இலங்கைப் பகுதிகளில் மிகப் பழைய காலத்திலேயே தமிழ் மக்கள் பரந்து வாழ்ந்திருப்பார்கள் என்று எண்ண இடமுண்டு. அக்காலப் பகுதியில் ஈழத்தில் வந்து குடியேறிய தமிழ் மக்கள் வடக்குக் கிழக்குப் பகுதிகளில் மட்டுமல்லாது வடமத்திய பகுதி, வட மேற்குப் பகுதி முதலான பகுதிகளிலும் பரந்து வாழ்ந்தார்கள். பழைய காலத்தில் இப்பகுதிகளில் தமிழரது குடியிருப்புக்கள் இருந்தன என்ற உண்மையை வரலாறு, சமூகவியல், புலியியல் முதலான துறைகளைச் சார்ந்த ஆய்வாளர்கள் ஆராய்ந்து நிறுவுவருகின்றனர். மத்திய காலப் பகுதியிலிருந்து தமிழ் மக்கள் தொகை மிக அதிகமாகப் பெருகியதைத் தொடர்ந்து ஈழத் தமிழ் மக்கள் தனிப்பட்ட இராச்சியம் ஒன்றை அமைத்துத் தமது சமூக கலாசாரப் பண்புகளை வளர்க்கலாயினர். இத்தகைய ஓர் அரசியற் சூழ்நிலையில் தமிழ் மக்களது குடியிருப்புக்கள் ஈழத்தின் வடக்குக் கிழக்குப் பகுதிகளைச் சார்ந்து மேலும் செறிவாக அமையலாயின.

தமிழ் மக்கள் வாழும் ஈழத்தின் வடக்குக் கிழக்குப் பகுதிகள் 6,471 சதுர மைல் பரப்பை அடக்கியுள்ளன. இலங்கையின் மொத்த நிலப் பகுதியில் இஃது ஏறத்தாழ காற்பங் காகும். இலங்கையின் வரண்ட கால நிலைப் பிரதேசத்தில் வடக்காகவும் கிழக்காகவும் உள்ள

பகுதிகளை இந்நிலம் அடக்கியுள்ளது. 1971ஆம் ஆண்டுக் குடிசைப் புள்ளி விபரங்களின் டிப இலங்கைத் தமிழரின் மொத்தத் தொகை 14 இலட்சமாகும். (இந்தியத் தமிழரின் மொத்தத் தொகை 11 இலட்சமாகும்). 14 இலட்சம் இலங்கைத் தமிழருள் 11 இலட்சம் பேர் ஈழத்தின் வடக்குக் கிழக்குப் பகுதிகளில் வாழுகின்றனர். இப் பகுதிகளில் தமிழ்மொழி பேசும் 286,251 முஸ்லிம் மக்களும் வாழுகின்றனர். ஆகவே, வடக்குக் கிழக்குக் மாகாணங்களில் வாழும் 16 இலட்சம் தொகையான மொத்த மக்களுள் 14 இலட்சம் மக்கள் தமிழ் பேசும் மக்களாவர் (87.5 வீதம்). இவர்களுள் 11 இலட்சம் பேர் தமிழராவர் (78.5 வீதம்). இதிலிருந்து ஈழத்தின் வடக்குக் கிழக்குப் பகுதிகளை இலங்கைத் தமிழர் வாழும் முக்கியமான பகுதிகள் என்பது தெளிவாகின்றது. பிரதேச ரீதியாகப் பார்க்கும்பொழுது குடிசை அடர்த்தி சதுர மைலுக்கு ஏறத்தாழ 250 பேர்வரை காணப்படிலும், யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டிலும் மட்டக் களப்பு, திருகோணமலை முதலான பட்டினங்களைச் சார்ந்தும் குடிசை அடர்த்தி அதிகமாக இருக்கின்றது. யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டில் சதுர மைலுக்குரிய குடிசை அடர்த்தி 1,000 பேருக்கு மதிகமாகும். விளைநிலப் பரப்பை அடிப்படையாகக் கொண்டு பார்த்தால் அடர்த்தி சதுர மைலுக்கு 3,000 பேருக்குமதிகம் என்று கூறலாம். 1971ஆம் ஆண்டில் வடக்குக் கிழக்கு மாகாணங்களிலுள்ள ஐந்து மாவட்டங்களில் காணப்பட்ட இனங்களின் வீத அளவுகள் பின் வருமாறு :—

மாகாணம்	மாவட்டம்	தமிழர்	முஸ்லிம்கள்	சிங்களவர்
வடமாகாணம்	யாழ்ப்பாணம்	95.5	1.6	2.9
	மன்னார்	68.5	26.9	4.6
	வவுனியா	76.6	7.1	16.3
கீழ்மாகாணம்	மட்டக்களப்பு	71.7	23.9	4.4
	திருகோணமலை	38.9	32.3	28.8
	அம்பாறை	23.7	46.1	20.4

யாழ்ப்பாணம், மன்னார், வவுனியா, மட்டக்களப்பு ஆகிய மாவட்டங்களில் தமிழரே பெரும்பான்மையோராய் வாழுகின்றனர். திருகோணமலை, அம்பாறை மாவட்டங்களில் தமிழர் தொகை சற்றுக் குறைவாக இருக்கின்றது. ஆனால், இம்மாவட்டங்களிலும் மன்னார், மட்டக்களப்பு மாவட்டங்களிலும் தமிழ் பேசும் முஸ்லிம்கள் கணிசமான அளவில் வாழுகின்றனர். எனவே, தமிழ் மக்களைப் பொறுத்தவரையில் ஈழத்தின் வடக்குக் கிழக்குப் பகுதிகள் மிகவும் முக்கியமான பகுதிகளாக அமைகின்றன. அவர்களது தொழில் வாய்ப்பு நிலைமைகள், வருமானம், வாழ்க்கைத் தரம் முதலியன பெரும்பாலும் இப்பகுதிகளின் அபிவிருத்தியை அடிப்படையாகக் கொண்டிருத்தல் இன்றியமையாததாகின்றது.

ஈழத்தின் வடக்குக் கிழக்குப் பகுதிகளில் வாழும் மக்கள் பெரும்பாலும் விவசாயத்தையே பிரதான தொழிலாகக் கொண்டுள்ளனர். பாரம்பரியமாக இத்தொழில் முக்கியமாக இருந்துவருவதோடு அண்மைக்காலத்தில் இத்துறையில் புதிய நடவடிக்கைகளும் மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகின்றன. வடக்குக் கிழக்குப் பகுதிகளில் இருவகையான நிலப்பயன்பாட்டு முறைகள் முக்கியமாக உள்ளன. அவை தோட்டச்செய்கையோடு தொடர்பான பயன்பாடும் நெற்செய்கையோடு தொடர்பான பயன்பாடும் ஆகும்.

தோட்டச் செய்கை மிகக் கூடிய அளவுக்கு வளர்ச்சி பெற்றிருப்பது யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டிலாகும். யாழ்ப்பாணத் தமிழர் நீண்ட காலமாகத் தோட்டத் செய்கையில் ஈடுபட்டு வருகின்றனர். மிகச் சிறிய அளவான துண்டு நிலங்களில் செறிவான முறையில் தோட்டப் பயிர்களை விளைவிப்பதில் இம்மக்கள் கைதேர்ந்தவர்கள். 19ஆம் நூற்றாண்டின் மத்திய காலப் பகுதியில் யாழ்ப்பாணப் பகுதிக்கு வருகைதந்த பிரித்தானிய ஆட்சியாளர்கள் இங்கு காணப்பட்ட சந்தைத் தோட்டங்களைப் பற்றி விசாரித்து கூறியிருப்பது மனங்கொளத் தக்கது. இங்கிலாந்தில் லண்டன் மாநகருக்கு அணித்தாகவுள்ள செல்சி, புல்காம் பகுதிகளில் காணப்பட்ட தோட்டங்களைப்

ஓபான்று யாழ்ப்பாணத் தோட்டங்கள் காட்சியளித்தன என்று இவ்வாட்சியாளர் கூறியுள்ளனர். ஏறத்தாழ 443 சதுர மைல் பரப்பைக் கொண்ட யாழ்ப்பாணக் குடா நாட்டில் 60 வீதமான பகுதியே மக்களுக்குப் பயன்படுகிறது. 40 வீதமான பகுதி பெரும்பாலும் மணல், பாறை ஆகியவற்றையும் சதுப்புநிலங்களையும் கொண்டிருப்பதால் பயன்பாட்டிற்கு ஏற்றதாயில்லை. மக்களுக்குப் பயன்படுகின்ற 60 வீதமான பகுதியில் ஏறத்தாழ மூன்றிலொரு பகுதியில் வீட்டு நிலங்கள் காணப்படுகின்றன. பனை, தென்னை, ஆகிய மரப்பயிர்கள் மற்றொரு மூன்றிலொரு பகுதியை அடக்கியுள்ளன. எஞ்சிய பகுதியிலேயே நெல்லும் தோட்டப் பயிர்களும் விளைக்கப்படுகின்றன. தோட்டப் பயிர்களுக்கு மதிப்பு மேலும் அதிகரித்துள்ளதால் கடந்த வருடங்களில் வயல் நிலங்களும் தோட்ட நிலங்களாக மாற்றப்பட்டு வருகின்றன. மிளகாய், வெங்காயம், உருளைக்கிழங்கு, காய்கறிகள் ஆகிய உப உணவுப் பயிர்கள் பெருந்தொகையாக இப்பகுதியில் விளைவிக்கப்படுகின்றன. இலங்கையின் உப உணவுப் பொருள் தேவையில் பெரும்பகுதியை யாழ்ப்பாணக் குடாநாடு இன்று உற்பத்தி செய்கின்றது. யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டில் தரைக்கீழ் நீர் இருப்பதால் வருடம் முழுவதும் நீரப்பாய்ச்சிப் பயிர் செய்ய முடிகின்றது. பயிர்கள் மிகவும் செறிவான முறையில் விளைவிக்கப்படுகின்றன. நீர் இறைக்கும் இயந்திரம், செயற்கை உரம், கிருமி நாசினி முதலான இக்காலச் சாதனங்களின் உதவியோடு வருடத்தில் பலதடவைகள் பயிர்கள் விளைவிக்கப்படுகின்றன. இத்தகைய செறிவான பயிர்ச்செய்கைமுறை இலங்கையின் வேறு எப்பாகத்திலும் மேற்கொள்ளப்படுவதில்லை. செறிவான பயிர்ச்செய்கை காரணமாகத் தோட்டநிலங்களின் பெறுமானமும் அதிகரித்துள்ளது. பொதுவாக யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டில் குடிசைச் செறிவு அதிகமாக இருப்பதற்கும், தோட்டநிலங்களை உள்ளடக்கிய பகுதிகளில் சதுர மைல் பரப்பளவான நிலத்தில் 3,000 பேருக்குமதிகமான அடர்த்தி காணப்படுவதற்கும் செறிவான தோட்டச் செய்கையே காரணம் என்று கூறலாம்.

யாழ்ப்பாணக் குடாநாடு தவிரந்த வடக்குக் கிழக்குப் பகுதிகளில் நெற்செய்கை முக்கியமாக உள்ளது. பெரும்பாலும் வண்டல், களிமண் படிவுகள் காணப்படும் தாழ்வான பகுதிகளிலேயே நெற்செய்கை மேற்கொள்ளப்படுகின்றது. வடக்குக் கிழக்குப் பகுதிகளில் நெல் விளைவுக் கப்படும் மொத்த நிலம் ஏறத்தாழ 490,000 ஏக்கராகும். இத்தொகையில் மூன்றிலிரண்டு பகுதி பருவகால மழை நீரில் தங்கியுள்ள மானாவாரி நிலங்களாகும். இந்நிலங்களில் வருடத்தில் ஒரு தடவை நெல் விளைவிக்கப்படுகின்றது. நீர்ப் பாய்ச்சல் வசதியுடைய குளங்களையடுத்துள்ள நிலங்களில் வருடத்தில் இரு தடவை நெல் விளைவிக்கப்படுகின்றது. வடக்குக் கிழக்குப் பகுதிகள் வரண்ட காலநிலைப் பிரதேசத்தில் அமைந்துள்ளமையால் பருவமழை பிழைத்துவிடும் பொழுது நெல் விளைச்சலும் பாதிக்கப்படுகின்றது. மானாவாரி நிலங்கள் அதிகமாகவுள்ள காரணத்தினால் இத்தகைய பாதிப்பினால் ஏற்படும் நஷ்டம் பெரிதாகும். தோட்டச் செய்கையைப் போன்று நெற்செய்கையிலும் பல புதிய முறைகள் புகுத்தப்பட்டுள்ளன. கூடிய விளைச்சலைக் கொடுக்கக்கூடிய சிறந்த கலப்பின நெல்வகைகள் இப்பொழுது பயிரிடப்படுகின்றன. இரசாயன உரம், களைகொல்லி, கிருமிநாசினி முதலான சாதனங்களும் உழவு இயந்திரங்களும் இப்பொழுது பரவலாகப் பயன் படுத்தப்படுகின்றன. விவசாயிகளின் நலனை உத்தேசித்து அரசாங்கம் கூட்டுறவுச் சங்கங்கள் மூலமாகக் கடன் உதவி, விவசாய சாதனங்கள், கட்டுப்பாட்டு விலைத்திட்டம் முதலிய வசதிகளை அளித்து வருகின்றது. இவை காரணமாக விளைச்சல் ஓரளவுக்கு அதிகரித்துள்ளபொழுதும் நீர்ப்பாய்ச்சல் வசதியில்லாத நிலங்களில் முன்னேற்றம் குறைவாகும். மாதோட்டம், கிளிநொச்சி, வவுனியா, தம்பலகாமம், மட்டக்களப்பு, அம்பாறை முதலிய பகுதிகளில் முக்கியமான நெல் விளையும் நிலங்கள் காணப்படுகின்றபொழுதும் யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டிலுள்ள தரைக்கீழ் நீர்வசதி, போக்குவரத்து, நிறுவன வசதிகள் முதலியன இல்லாத காரணத்தினால் நெல் உற்பத்தியில் போதிய முன்னேற்றம் இன்னும் ஏற்படவில்லை. நெல்விளைவிக்கப்படும் பகுதிகளில் நில ஆட்சி முறைகளிலும் ஏற்றத் தாழ்வுகள் அதிகமாக உள்ளன. ஆகவே, இப்பகுதிகளில் பயிர்ச்செய்கைத் துறையில் சீர்திருத்தங்கள் மேற்கொள்ளப்படுவதோடு, நீர்ப்பாய்ச்சலும் பிற சாதன வசதிகளும் அதிகரிக்கப்படுவதும் அவசியமாகும். வடக்குக் கிழக்குப் பகுதிகளில் வாழும் தமிழ் பேசும் மக்களின் நல்வாழ்வு, வருமானம், தொழில் வாய்ப்பு முதலிய தோட்டச் செய்கை, நெற்செய்கை ஆகியவற்றின் முன்னேற்றத்திலேயே தங்கியுள்ளன. அரசு

சாங்க உத்தியோகங்களும் கல்வி வசதிகளும் குறைந்து வரும் சூழ்நிலையில் பயிர்ச் செய்கையை விருத்தி செய்வதன் மூலமே தமிழ் மக்கள் சுதந்திரமாக வாழ முடியும்.

இலங்கையில் கனிப்பொருள் வளம் பொதுவாகக் குறைவெனினும், தமிழர் வாழும் வடக்குக் கிழக்குப் பகுதிகளைப் பொறுத்தவரையில் சில வாய்ப்பான நிலைமைகள் காணப்படுகின்றன. இப்பகுதிகளில் சுண்ணக்கல், களி, உப்பு, இல்மனைற், மொனசைற், சிலிக்கா மணல், நிலநெய்(?) முதலான கனிப்பொருள்கள் காணப்படுகின்றன. யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டிலிருந்து புத்தளம் வரையுள்ள 800 சதுரமைல் அளவான பகுதியில் சுண்ணக் கற் படிவுகள் காணப்படுகின்றன. சுண்ணக் கல் பெருந்தொகையாக இப்பொழுது அகழப்பட்டு காங்கேசந்துறை, புத்தளம் ஆகிய இடங்களிலுள்ள ஆலைகளில் சீமெந்து உற்பத்திக்கு உபயோகிக்கப்படுகின்றது. மேலும் வீடுகள், தெருக்கள் முதலியவற்றை அமைப்பதற்கும் சுண்ணாம்பு சுடுவதற்கும் சுண்ணக் கல் பயன்படுகின்றது. வடக்குக் கிழக்குப் பகுதிகளில் காணப்படும் மற்றொரு கனிப்பொருள் களியாகும். ஆற்றுப் பள்ளத்தாக்குகள், கழிமுகங்கள் ஆகிய இடங்களில் களிப்படை பரவலாகக் காணப்படுகின்றது. செங்கட்டி, ஓடு முதலியவற்றை உற்பத்தி செய்யவும் சீமெந்து உற்பத்திக்குத் துணைப்பொருளாகப் பயன் படுத்தவும் களி உதவுகின்றது. களியைப் பயன் படுத்தி இப்பொழுது முல்லைத்தீவு, இறக்கம் ஆகிய இடங்களிலுள்ள ஆலைகள் செங்கட்டி, ஓடு ஆகியவற்றை உற்பத்தி செய்து வருகின்றன. மட்பாண்டப் பொருள்களும் குடிசைத் தொழில் அடிப்படையில் உற்பத்தி செய்யப்படுகின்றன. உப்பும் இப்பகுதிகளில் காணப்படும் மற்றொரு கனிப்பொருளாகும். வடக்குக் கிழக்குப் பகுதிகள் நெடிய கடற்கரையையும் கடலோரிகளையும் கொண்டிருப்பதனால் பெருந்தொகையான அளவில் உப்பை உற்பத்தி செய்ய வாய்ப்பு உண்டு. ஆனையிறவு உப்பளம் இப்பகுதிகளிலுள்ள உப்பளங்களுள் மிகப்பெரியதாகும். இது தவிர, பாலாவி, புத்தளம், நிலாவெளி, சிவியாதெரு, இருபாலை, கரணவாய், கல்லுண்டாய் முதலிய இடங்களிலும் உப்புப் பெறப்படுகின்றது. ஆனையிறவு உப்பளத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு பரந்தளவில் இரசாயனத் தொழிற்சாலை ஒன்று இயங்கி வருகின்றது. இல்மனைற் படிவுகளும், ஓரளவுக்கு மொனசைற், றூரைல், சேர்க்கன் படிவுகளும் புல்மோட்டை, குதிரைமலை, திருக்கோவில் முதலிய இடங்களிற் காணப்படுகின்றன. புல்மோட்டையிலுள்ள படிவுகள் அகழப்பட்டு அங்குள்ள ஆலையில் சுத்தி செய்யப்பட்டு ஏற்றுமதி செய்யப்படுகின்றது. சிலக்கா மணலும் சாவகச்சேரி, பருத்தித்துறை, திருகோணமலை முதலிய இடங்களில் காணப்படுகின்றது. இதனைப் பயன்படுத்திக் கண்ணாடிப் பொருள்களை உற்பத்தி செய்யும் ஆலை ஒன்று திருகோணமலையில் உள்ளது. மேற்குறித்த கனிப்பொருள்கள் தவிர கட்டடத் தேவைக்கு வேண்டிய கல், மணல், முதலியனவும் காணப்படுகின்றன. யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டை யடுத்த பகுதியில் நிலநெய்ப்படிவும் உண்டு என அண்மைக்கால ஆராய்ச்சிகள் தெளிவாக்கியுள்ளன. இதனை அகழ்ந்து பெறுவதற்கான முயற்சிகள் ஆரம்பிக்கப்படவுள்ளன. எதிர்காலத்தில் இஃது ஒரு பொருளாதார முக்கியத்துவமுடைய கனிப்பொருளாக அமையலாம். மேலே குறிப்பிட்ட கனிப்பொருள்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு சில கைத்தொழில்கள் இயங்கிவருகின்றபொழுதும் அத்தொழில்களை மேலும் விஸ்தரிப்பதற்கான வாய்ப்புக்கள் காணப்படுகின்றன. வடக்குக் கிழக்குப் பகுதிகளில் விவசாயம் தொடர்பான சில கைத்தொழில்கள், மீன்பிடித் தொழில், கடதாசித் தொழில், அன்றாடத் தேவைக்கு வேண்டிய பொருள்களை உற்பத்தி செய்யும் தொழில்கள் ஆகியனவும் காணப்படுகின்றன. பனை, தென்னை ஆகியவற்றிலிருந்து சிறு பொருள்கள் குடிசைத் தொழிலடிப்படையில் உற்பத்தி செய்யப்படுகின்றன. பழவகை, காய்கறி, முதலியவற்றைத் தகரத்திலடைத்தலும் விவசாயம் தொடர்பான மற்றொரு தொழிலாகும். பனங்கள், தென்னங்கள் ஆகியனவும் போத்தல்களில் அடைத்து விற்பனைசெய்யப்படுகின்றன. மீனைத் தகரத்திலடைக்கும் தொழிலொன்று பேசாலையில் இயங்கி வருகின்றது.

கடலுணவுப் பொருளுற்பத்தியில் காரைநகரிலுள்ள 'செயிநோர்' நிலையமும் குறிப்பிடத் தக்கது. ருலைப்பெட்டியிலடைத்து ஏற்றுமதி செய்யும் தனிப்பட்ட நிறுவனங்களும் உள்ளன. ஆனால், வடக்குக் கிழக்குப் பகுதிகளையடுத்த கரைகளில் பிடிக்கப்படும் மீன் பெரும்பாலும் உள்நாட்டு நுகர்வுக்கே உபயோகிக்கப்படுகின்றது. விலங்கு வளர்த்தல், பாற்பண்ணைத் தொழில் ஆகியன வடக்குக் கிழக்குப் பகுதிகளில் அதிக அளவுக்கு விருத்தியடையவில்லை.



## வன்னிப்பிரதேசம்: ஒரு பொருளாதார நோக்கு

மு. சிவலிங்கம், B. A. ( Hons. )

ஈழத்தின் நான்காவது பெரும் மாவட்டமாக வவுனியாப் பிரதேசம் விளங்குகின்றது. இது வரட்சி வலயப் பிரதேசங்களில் ஒன்று; இருந்தபோதும் வடக்குக் கிழக்கு மாகாணங்களின் பொருளாதார அபிவிருத்தியில் முக்கிய பங்கொன்று இப்பிரதேசத்துக்கும் உண்டு. இதனது விஸ்தீரணம் 1431½ சதுர மைல்களாகும்; அண்மைக்காலக் குடித்தொகைக் கணக்கெடுப்பின்படி மொத்தச் சனத்தொகை 95,536 ஆகும். இங்கு வசிப்போரின் பிரதான தொழில் பொதுவாக விவசாயம் எனினும், நெற்செய்கையே முக்கியமானதாக விளங்குகின்றது என்பது குறிப்பிட வேண்டியதொன்றாகும். விவசாயத்தில் கிராமவாசிகளின் பங்கே முக்கியமானதாகும்; முழுக் குடித்தொகையில் 75.5 வீதமானவர்கள் கிராமவாசிகளாகவே காணப்படுகின்றனர்.

விவசாயத்தில் முதலாவதாக நெல்லுற்பத்தியினை எடுத்துக்கொண்டால் அதனது முக்கியத்துவத்தை நன்கு தெளிவுறலாம். 1967/68 காலப் பகுதியில் காலபோகத்தில் 49,839 ஏக்கரில் பயிர் செய்யப்பட்டு ஏக்கருக்குச் சராசரி விளைவாக 46.10 புசல் பெறப்பட்டது. 69/70ம் ஆண்டுக் காலபோகத்தில் 51,026 ஏக்கரில் பயிரிடப்பட்டு ஏக்கருக்குச் சராசரி விளைவாக 43.15 புசல் நெல்லுப் பெறப்பட்டது. இக்காலத்தில் உத்தரவாத விலைத் திட்டத்தின் கீழ் கொள்வனவு செய்யப்பட்டது 11,07,499 புசல்களாகும். இது இதற்கு முந்திய ஆண்டில் கொள்வனவு செய்யப்பட்டதிலும் பார்க்க அதிகமானதே; இருந்தபோதிலும், ஏக்கருக்கான சராசரி விளைச்சல் குறைவானதாகவே காணப்படுகின்றது. இதற்குக் காலநிலையில் ஏற்பட்ட கோளாறுகளே முக்கிய காரணமாகக் கூறப்படுகின்றது.

இந்தப் பிரதேசத்தில் நெல் உற்பத்தியில் நான்கு குடியேற்றத்திட்டங்கள் முக்கிய பங்கு வகிக்கின்றன; அவை பாவற் குளம், சேம மடு, பெரியதம்பனை, கல்மடு என்பவைகளாகும். இவற்றைவிட நெல்லுற்பத்திக்காகச் சில பெரிய குளங்களின் கீழ் வழங்கப்பட்ட காணிகளின் பங்கும் முக்கியமானதே. அவற்றில் தண்ணி முறிப்பு நீர்ப்பாசனத் திட்டத்தினை உதாரணமாகக் கூறலாம்.

புதிய இரசாயன முறைகளை உபயோகித்து நவீனமான கூடிய விளைச்சல் தரும் பயிர்களைத் திடீர் என உண்டு பண்ணுவதில் பயிற்சி, பூரண அறிவு என்பவை குறைவானதாகக் காணப்படுவதால் ஒருவித பயமும் விவசாயிகளிடம் நிலவி வருகின்றது. இது மிகக் கூடிய அளவிலான உற்பத்தியைக் கட்டுப்படுத்துகின்றது. அன்றியும் மிருகங்கள்லான, உதாரணமாக பன்றி, மாடு, யானை என்பவற்றிலான, அழிவுகளும் அவற்றிடம் இருந்து உருபட போதிய வசதிகள் விவசாயிகளிடம் இல்லாதிருப்பதும் விளைச்சலைப் பெருமளவில் எதிர்நோக்க முடியாததிற்குக் காரணமாக அமைகின்றன. விவசாய நிலங்களுக்கும் விவசாயிகளின் குடியிருப்புக்களுக்கும் இணைக்கும் தெருக்கள் செப்பனிடப்படுதலும், அவற்றின் போக்கு வரத்தினை இலகு படுத்தலும், விவசாயத்தினை அடிச்சடி சண்டாணிப்பதற்கு, விவசாயிக்கு உறுதுணை புரிவதாக அமையும். இப்பகுதியில் உள்ள சிறு குளங்கள் வெள்ளத்தினால் அடிக்கடி சேதமுறுவதுண்டு; பெருமழையைத் தாங்குவதில்லை. அவ்வாறான சந்தர்ப்பங்களில் அக்குளங்களின் கீழ் பயிர்செய்யப்பட்ட பல காணிகள் சேதமுறுவதுண்டு. இவ்வாறான இயற்கை அழிவுகள் இல்லாவிட்டால் இப்பொழுது இருக்கும் உற்பத்தியைவிட இன்னும் பல மடங்கு நெல்லுற்பத்தி அதிகரிக்கும் என்பது உண்மையாகும்.



இப்பிரதேசத்தில் நெல்லுற்பத்தியினை விட உப உணவு உற்பத்திகளும் தணிசமான அளவு செய்யப்படுகின்றன. முக்கிய உப உணவுப் பயிர்ச்செய்கைகளாக மிளகாய், வெண்காயம், உருளைக்கிழங்கு, நிலக்கடலை என்பவற்றினைக் கூறலாம். சென்ற சில காலங்களாக நிலக்கடலையே கூடிய அளவு உற்பத்தி செய்யப்பட்டு வந்தது. வவுனியா நிலக்கடலைக்கு இலங்கை பூராவும் கிராக்கி நிறைய உண்டு என்பதை மறுக்க முடியாது. இவ்வாறான சந்தைப்படுத்தும் வசதி, அதிகமான நிலத்தில் இப்பயிர் உண்டுபண்ணப்படுவதற்கு ஒரு காரணமாகும். 1070/71 ம் ஆண்டுக்காலப் பகுதியில் 3141 ஏக்கரில் நிலக்கடலையே அதிகம் உண்டுபண்ணப்பட்டது. இப்பயிருக்கு கூடிய அளவு சிரமம் எடுத்து உற்பத்தி செய்ய வேண்டிய அவசியம் இல்லை. அத்துடன் இப்பயிரினை நடுவதில் இருந்து அறுவடை செய்யும் வரையில் பெண்களின் உடல் உழைப்பும் சிறுவர்களது உழைப்புமே போதுமானது. அத்துடன் வசதியாக மழைக்காலங்களில் குடியிருக்கும் நிலங்களிலும் புதிய நிலங்களிலும் உற்பத்தி செய்யக் கூடிய வசதியினை இது ஏற்படுத்திக் கொடுக்கிறது. இவ்வாறாக, செலவு, சிரமம் என்பது குறைவாக இருப்பதுடன், இப்பொருள் இருப்பு வைப்பதில் எந்தவிதமான தீய பயனையும் உண்டுபண்ணாத காரணத்தால் உத்தேச அல்லது யூக வாண்பத்திற்கும், அதாவது விலை குறைந்த காலங்களில் இருப்பு வைத்துக் கூடிய காலங்களில் விற்கும் செயலுக்கும், இலகுவாக உதவிபுரிகின்றது. இக்காரணங்களாலேயே கூடியளவு நிலக் கடலையை உண்டுபண்ணுவதற்கு வவுனியா மக்கள் கூடிய ஊக்கம் எடுத்து வருகின்றார்கள்.

உப உணவுப் பயிர்ச்செய்கையில் முக்கியமாகக் கூறப்படவேண்டியது முத்தையன் கட்டுத் திட்டமாகும். இது உப உணவுப் பயிர்ச்செய்கையைக் கருதியே கொண்டுவரப்பட்ட திட்டமாகும். இத்திட்டத்தின் கீழ் 1136 பேருக்கு ஆரம்பத்தில் 3 ஏக்கர் வீதம் காணி வழங்கப் பட்டது. இத்திட்டத்தின் கீழ் அமைக்கப்பட்ட முத்தையன் கட்டுக் குளம் 22 அடி ஆழமான நீரினைக் கொண்டதாகவும் வவுனியாப் பிரதேசத்திலேயே மிகக் கூடிய விஸ்தீரணம் உடைய நிலப்பரப்புக்கு நீர்ப்பாய்ச்சக் கூடியதாகவும் அமைந்துள்ளது. இத்திட்டத்தின்கீழ் படித்த இளைஞர்கள் குடியேற்றப்பட்டனர். ஆரம்பத்திலேயே இவர்களது முயற்சி உப உணவுப் பயிர்ச்செய்கைகளில் முன்மாதிரியாக அமைந்தது. 1967ல் 17 இளைஞர்கள் 46,000 ரூபாவை மிளகாய் உற்பத்தியில் பெற்றுக்காட்டியுள்ளனர். அதனைத் தொடர்ந்து இன்னும் சில இளைஞர் விவசாயக் குடியேற்றங்களும் சிறு நில விவசாயிகள் குடியேற்றங்களும் ஆரம்பிக்கப் பட்டுள்ளன.

இத்திட்டத்தில் ஆரம்பகாலங்களில் 364 ஏக்கர் நிலத்தில் மிளகாய் பயிரிடப்பட்டது. 158 ஏக்கரில் வெண்காயம் பயிரிடப்பட்டது. மிளகாய் உற்பத்தியில் தான் இன்று கூடிய அளவு உற்சாகமும் வருமானமும் காணப்படுகின்றது. 1970/71ம் ஆண்டுக் காலப் பகுதியில் சிறுபோகத்தில் மிளகாயில் கிடைத்த வருமானம் ஏக்கருக்கு 7.5 அந்தராகும். சென்ற கால விளைவினைப் பாதிக்கும் ஒரு முக்கிய காரணம் கிருமி, பூச்சிகளின் அழிவுகளாகும். 70/71ம் ஆண்டுக் காலத்திலும் அதற்குப் பின்பான காலத்திலும் மிளகாய் விளைச்சல் அதிகரிக்கப்பட்ட திற்குக் காரணம் இவைகளின் அழிவுகளில் இருந்து கிருமி நானி போன்ற இரசாயனப் பொருட்களின் உதவியின் மூலம் வீடுபட்டமையாகும். அத்துடன் அரசாங்கத்தின் அண்மைக்கால நடைமுறைக் கொள்கைகள் காரணமாக மிளகாய்ப் பயிர்ச் செய்கையில் காணப்பட்ட அதிகரித்த லாபம் புதிய நிலங்களையும் இப்பயிர்ச்செய்கைக்கு ஈடுபடுத்தியது.

உப உணவுப் பயிர்ச் செய்கையில் ஆங்காங்கு பயிரிடப்படும் பயிர்களில் முக்கியமாக வாழையினைக் குறிப்பிடலாம். இது விவசாயிகளுக்கு உபவருமானம் தரும் பயிராகும் இங்கு எல்லாக் கிராமங்களிலும் இப்பயிர் உண்டு பண்ணப்பட்டு உள்நாட்டு தேவைக்கு மிஞ்சிய பகுதி வெளியிடங்களுக்கு ஏற்றுமதி செய்யப்படுகிறது. அத்துடன் குரக்கன், சோளம் பயறு என்பவையும் சிறிய அளவில் உண்டு பண்ணப்பட்டு உள்நாட்டு தேவைக்கு உபயோகப்படுத்தப்படுகின்றது. இதனைத் தவிர தற்பொழுது மர முந்திரிகை உண்டு பண்ணுவதற்கு ஆக்கபூர்வமான முயற்சிகள் எடுத்து வரப்படுகின்றன. முள்ளியகைப் பகுதியில் உள்ள மணற்குளப்பிரதேசத்தில் மரமுந்திரிகைச்

செய்கைக்கு எஃப் பல ஏக்கர் காணிகளும் அதற்காகக் கடன் வசதிகளும் வழங்கப்படுகின்றது. மரமுந்திரிகைச் செய்கைக்கு இப்பிரதேசம் சாதகமான கால நிலையைப் பெற்றிருக்கின்ற படியால் இவ்வாறான முயற்சி எவ்வாறாயினும் பலனளிக்கும் என்பதில் ஐயம் இல்லை.

அத்துடன் கைத்தொழில் விடயத்திலும் அதிகமாகக் குறிப்பிடக் கூடியதாக இல்லாவிடினும் முயற்சிகள் எடுக்கப்படும் இடத்தில் கூடிய நன்மையினை எதிர்பார்க்க முடியும். கைத்தொழிலில் மீன்பிடித் கைத்தொழில் முக்கியமானதாக இப்பிரதேசத்திற் காணப்படுகிறது. முல்லைத்தீவை அண்டிய கடற்கரைப் பிரதேசங்களில் இக் கைத்தொழில் துரிதமாக நடைபெறுகின்றது. இக் காலத்தில் ஏறத்தாள 77,250 அந்தர் மீன் இப்பகுதியில் இருந்து பிடிக்கப்பட்டுள்ளது. தரைப் பிரதேசம் எவ்வாறு விவசாயத்துக்கு முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாக இருக்கின்றதோ அதனைப் போன்று கரைப் பிரதேசம் மீன்பிடித் தொழிலுக்கு முக்கியமான பிரதேசமாகக் காணப்படுகின்றது.

அன்றியும் ஓட்டிசுட்டானில் அமைக்கப்பட்ட பண்டார வன்னியன் ஓட்டுத் தொழிற் சாலை குறிப்பிடத்தக்களவு உற்பத்தியினை வருடா வருடம் அதிகரித்து வருகின்றது. அத்துடன் உள்நாட்டு இளைஞர் பலருக்கும் இவ்வோட்டுத் தொழிற்சாலையில் குறிப்பிடத்தக்களவு வேலை வாய்ப்பு வழங்கப்பட்டது.

இதனை விட தென்னை, பனை என்பவற்றில் இருந்து சில கைத்தொழிற் பொருட்களை உண்டாக்க ஊக்கம் எடுக்கும் இடத்தில் சிறந்த பயனைக் கொடுக்கும் என்பதில் ஐயம் இல்லை. முன்பு பனையில் இருந்து பனங்கட்டி, வெங்காயக்கூடுகள் என்பவை உற்பத்தி செய்யப்பட்டன. இவை சிறு குடிசைக் கைத்தொழிலுக்கு ஊக்கம் அளிப்பவையாகவும் இருந்தன. ஆனால் இவை இப்போது, அழியும் நிலைகளிலேயே காணப்படுகின்றன. இவற்றைப் போன்றே நெசவுக் கைத்தொழிலும் குறைந்து செல்கின்றது. இதற்குப் பல வகை காரணங்கள் கூறப்பட்டபோதும் இதற்கான மூலப் பொருள், குறிப்பாக, நூல், பெற முடியாத காரணம் முக்கியமானதாகும்.

தொகுத்து நோக்கும் இடத்து விவசாயமும் மீன்பிடியுமே வவுனியாப் பிரதேச பொருளாதார வளர்ச்சியின் இரு முக்கிய அம்சங்களாக இருக்கின்றன. இவற்றிற்குக் காணப்படும் சில தடைகள் நீக்கப்படும் இடத்து இலங்கையின் சுய தேவைப் புர்த்திக்கு இப்பிரதேசம் ஒரு முக்கிய பங்கினை அளிக்கும் என்பதில் ஐயம் இல்லை.

## இலங்கையில் தோட்டப்பகுதிகளின் கல்வி

சோ. சந்திரசேகரம், B.Ed. ( Hons. )

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் இலங்கையில் பிரித்தானியர்கள் ஆரம்பித்த பெருந்தோட்டங்களில் வேலை செய்வதற்கு உள்ளூரின் தொழிலாளர்களைத் திரட்டிக்கொள்ள முடியாத நிலையில் தென்னிந்தியாவிலிருந்து தமிழ்த் தொழிலாளர்களை வரவழைக்க வேண்டிய தாயிற்று. ஆரம்பத்திலிருந்தே தமிழர்கள் தமது குடும்பங்களுடன் இலங்கை வந்தனர். 1839 ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் 1870ஆம் ஆண்டுவரை இலங்கை வந்த 16,44,272 பேரிகளில், 63,701 பேர் சிறுவர்களாவர். இலங்கைக்கு வந்தவர்குறி பெரும்பாலானவர்கள் தொடக்கத்தில் நிரந்தரமாகக் குடியேறவில்லை. ஒரு மதிப்பீட்டின்படி 1843ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் 1920ஆம் ஆண்டுவரையுள்ள காலப் பகுதியில் சராசரியாக ஆண்டுக்கு 20,000 பேர் வரை நிரந்தரமாகத் தங்கினர். பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலே தோட்டப்பகுதிகுறி கல்வி வசதிகள் வழங்கப்படாமைக்கு, இந்தியர்கள் அங்கு நிரந்தரமாகக் குடியேறுதது ஒரு காரணமாகக் கூறப்பட்டது. எனினும், இருபதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் அவர்களின் கணசமான தொகையினர் இந்நாட்டில் நிரந்தரமாக வாழ்வவர்களாகக் காணப்பட்ட போதிலும் தொடர்ந்து அவர்களுக்குக் கல்வி வசதிகள் மறுக்கப்பட்டன.

1928ஆம் ஆண்டில் நியமிக்கப்பட்ட டொனமர் குழு இந்தியத் தொழிலாளர்களில் 40—50 வீதமானவர்கள் இந்நாட்டில் நிரந்தரமாக வாழ்வவர்கள் என்று மதிப்பிட்டது. 1938 ஆம் ஆண்டில் நியமிக்கப்பட்ட ஜாக்சன் குழு இதனை 60 வீதம் என்றும், 1946ஆம் ஆண்டில் வெளியிடப்பட்ட சோல்பரி ஆணைக்குழுவின் அறிக்கை இதனை 80 வீதம் என்றும் மதிப்பீடு செய்தன. ஆங்கில அரசாங்கம் தோட்டப்பகுதிகுறி காலத்துக்குக் காலம் தொழிலாளர் பற்றாக்குறை ஏற்படுவதைத் தவிர்ப்பதற்காக இந்தியர்கள் இந்நாட்டில் நிரந்தரமாகக் குடியேறி வாழ்வதற்கான ஊக்கங்களை வழங்கியது. இந்தியர்கள் குடிபெயர்ந்து வருவதை உறுதி செய்வதற்காக அவர்களுக்கு உள்ளூர் மக்களுக்குரிய அத்தனை உரிமைகளும் வழங்கப்படும் என்று அவ்வரசாங்கத்தால் உறுதியளிக்கப்பட்டது. எனினும் ஆங்கில அரசாங்கம் பெருந்தோட்டப் பொருளாதார அமைப்பின் தேவைகளைத் கருதி அவர்களுடைய வேலை நிலைகள், மருத்துவ வசதிகள் முதலியவற்றிலேயே கூடிய கவனம் செலுத்தியது. இருபதாம் நூற்றாண்டு தொடங்கும் வரை அரசாங்கம் தோட்டப்பகுதிகளின் கல்வியில் விரிவான நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளவில்லை.

1901ஆம் ஆண்டின் குடிசன மதிப்பீட்டு அறிக்கை இந்தியத் தொழிலாளர்களின் பிள்ளைகளுக்குப் போதிய கல்வி வசதிகள் அளிக்கப்படாதது பற்றி எடுத்துக்காட்டியமையால், பிரித்தானியப் பொதுமக்கள் சபையிலே தோட்டத் துறையின் கல்வி வசதிகள் பற்றிக் கேள்விகள் எழுப்பப்பட்டன. இதே காலப் பகுதியில் இந்தியர்கள் குடியேறியிருந்த பிற இடங்களில் விரிவான கல்வி வசதிகள் வழங்கப்பட்டிருந்தன. இது பற்றி அறிந்திருந்த பிரித்தானிய பொதுமக்கள் சபை உறுப்பினர்கள் இந்தியப் பிள்ளைகளுக்குக் கல்வி வசதிகளை வழங்குவதில் இலங்கை மட்டுமே பின்னிற்கின்றது என்பதை எடுத்துக் காட்டினர்.

இக்கண் - னங்களின் விளைவாகத் தோட்டப்பகுதிகளின் கல்வி பற்றி ஆராய்ந்து அறிக்கை சமர்ப்பிக்குமாறு எஸ். எம். பரோஸ் என்பவரை அரசாங்கம் நியமித்தது. அவருடைய அறிக்கை தோட்டத்துறைக்கல்வியைப் பொறுத்தவரையில் ஆங்கில ஆட்சியாளர் கொலையிருந்த மனப்பான்மையை நன்கு எடுத்துக்காட்டியது. இந்தியப் பிள்ளைகளுக்குக் கல்வி வசதிகள் இல்லாத நிலைக்கு நியாயங்கள் கற்பிக்கும் முறையில் அவ்வறிக்கை அமைந்தது. பெற்றோர்களுக்கு மேலதிக வருமானம் கிடைக்கச் செய்யும் வகையில் பிள்ளைகளும் தோட்டங்களில் வேலை செய்து வருகின்றார்கள் என்றும், அவர்களுக்குக் கல்வி வசதிகளை அளிப்பதால் தொழிலாளர் பற்றாக்குறை ஏற்படும் என்றும் அறிக்கை தெரிவித்தது. இந்தியப் பிள்ளைகளுக்குக் கல்வி வசதிகள் அளிக்காதது

அவர்களுக்குச் செய்யப்படும் உதவியேயாகும் என்பது அறிக்கையின் உட்கருத்தாக அமைந்தது. எனினும், பத்துப் பிள்ளைகளுக்கு மேல் காணப்படும் தோட்டங்களில் பாடசாலைகள் ஏற்படுத்தப் பட்டுத் தமிழ் மொழி, எண் ஆகிய பாடங்களில் அடிப்படை அறிவை வழங்கும் ஏற்பாடுகள் செய்யப்படவேண்டும் என்று அறிக்கையில் கூறப்பட்டது.

1905ஆம் ஆண்டில் ஹோபார்ட் வேஸ் என்பாரின் தலைமையில் இலங்கையரின் ஆரம்பக் கல்விபற்றி ஆராய நியமிக்கப்பட்ட ஒரு குழு தோட்டப்பகுதிப் பிள்ளைகளுக்குக் கல்வி வழங்கும் பொறுப்புத் தோட்ட உரிமையாளர்களிடமே ஒப்புவிக்கப்படவேண்டும் என்று கூறியது. அவர்கள் அமைக்கும் பாடசாலைகளை அரசாங்கக் கல்வித் திணைக்களத்தின் அதிகாரிகள் மேற்பார்வை செய்யவேண்டும் என்று குழு விதந்துரைத்தது. 1907ஆம் ஆண்டில் இயற்றப்பட்ட எட்டாம் இலக்க கிராமப் பாடசாலைகள் சட்டத்தில் இவ்விதப்பிரகாரம் சேர்க்கப்பட்டன. அதன்பின் 1920, 1939, 1947 ஆகிய ஆண்டுகளில் இயற்றப்பட்ட கல்விச் சட்டங்களில் இதே ஏற்பாடுகளின் அடிப்படையில் தோட்டக்கல்வி பற்றிய விதிகள் சிறிசில மாற்றங்களுடன் இடம்பெற்றன. சுதந்திரத்திற்கு முன்னர் தோட்டக்கல்வி முறை தொடர்பான அரசாங்கத் கொள்கைகள் சுதந்திரத்துக்குப் பின்னர் தீவிர மாற்றத்துக்குள்ளாக்கப்படவில்லை. ஆங்கில ஆட்சிக்காலத்தில் இந்தியர்கள் தோட்டங்களில் வேலை செய்ய வந்த கூலிகள் என்று கருதப்பட்டமையாலும், ஆங்கில முதலாளித்துவம் அவர்களுடைய கல்விக்கெனப் பெருந்தொகையான பணத்தைச் செலவு செய்ய ஆயத்தமாக இல்லாமையாலும் தோட்டப்பகுதிகளில் கல்வி வளர்ச்சி பெறவில்லை. சுதந்திரத்தின் பின்னர் இந்திய வம்சாவழியினர் அனைவரையும் அல்லது பெரும்பாலோரைத் திருப்பி அனுப்புவதற்கான பேச்சு வார்த்தைகளும் முயற்சிகளுமே மேற்கொள்ளப்பட்டன. இவ்வாறான சூழ்நிலையிற் சுதந்திரத்துக்கு முன்னரும் பின்னரும் தோட்டப்பகுதிகளில் இந்தியர்களின் கல்வியின் தரமும் அளவும் அதிகரிக்க வாய்ப்பில்லாத போயிற்று.

தோட்டப்பகுதிகளின் கல்வியைப் பொறுத்தவரையில் இன்று நடைமுறையில் உள்ள சட்டவிதிகளை 1947ஆம் ஆண்டின் 26ம் இலக்கக் கட்டளைச் சட்டத்தின் நான்காம் பிரிவிற்காணலாம். இப்பிரிவு 5-14 வயதுக்கிடையிட்ட பிள்ளைகள் 27 பேருக்கு மேல் காணப்படும் தோட்டங்களைக் கட்டுப்படுத்தும். அத்தோட்டங்களின் உரிமையாளர்கள், தோட்டப்பிள்ளைகளின் கல்விக்குப் பயன்படக்கூடிய ஒரு பாடசாலைக் கட்டடத்தையும், மணமான ஆசிரியர் குடியிருப்பதற்கு ஒரு வீட்டையும், விளையாட்டுத் திடலாகவும் பாடசாலைத் தோட்டமாகவும் பயன்படக் கூடிய ஒரு ஏக்கருக்குக் குறையாத பயிரிடப்படாத நிலத்தையும் வழங்குதல் வேண்டும். இரண்டு அல்லது பல தோட்ட உரிமையாளர்கள் கல்விப்பணப்பாளரின் அனுமதியுடன் பொதுப்பாடசாலையொன்றை ஏற்படுத்தலாம். தோட்ட உரிமையாளர்கள் இக்கல்வி வசதிகள் வழங்கத் தவறுமிடத்து, கல்விப் பணிப்பாளர் தாமே அவற்றை வழங்குவதற்கான நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளலாம். அதற்கான செலவுகளைத் தோட்ட உரிமையாளர்களிடம் அறவிட அவருக்கு அதிகாரம் வழங்கப்பட்டது. 1951ஆம் ஆண்டுக் கல்வித் (திருத்த) சட்டப்படி பணிப்பாளரிடமிருந்து அறிவித்தல் கிடைத்தபின்பும் தோட்ட உரிமையாளர் இவ்வசதிகளை வழங்கத்தவறுமிடத்து அவர் மீது சட்ட நடவடிக்கை எடுக்கப்படலாம்; அக்குற்றத்துக்கு 500 ரூபாவுக்கு மேற்படாத அபராதமும் விதிக்கப்படலாம்.

1907, 1920, 1939ஆம் ஆண்டுகளின் கல்விச் சட்டங்கள் தோட்டப் பகுதிகளின் பிள்ளைகளுக்குக் கல்வி வசதிகளை வழங்கும் பொறுப்பைத் தோட்ட உரிமையாளர்களிடமே ஒப்புவித்திருந்தன. 1947ஆம் ஆண்டுக் கல்விச் சட்டம் தோட்ட உரிமையாளர் தோட்டத்தில் ஒதுக்கப்பட்ட இடத்தில் அரசாங்கப் பாடசாலையை அமைப்பதற்குக் கல்விப் பணிப்பாளருக்கு அனுமதி வழங்கவேண்டும். எனவே, இச்சட்டப்படி தோட்ட உரிமையாளர்கள் பாடசாலைகளை அமைப்பதற்கான வசதிகளை வழங்கிவரும் போதுயானதாகும். எனினும், 1947ஆம் ஆண்டுச் சட்டத்தின் ஏற்பாடுகளை நடைமுறைப்படுத்தும் வகையில் தோட்டப்பகுதிகளில் கல்விப்பணப்பாளர் பாடசாலைகளை ஏற்படுத்தவில்லை. பொதுவாக இற்றைவரை தோட்ட உரிமையாளர்களே தோட்டக் கல்விக்குப் பொறுப்பாக இருந்து வருகின்றனர்.



1960ஆம் ஆண்டின் 5ம் இலக்கச் சட்டம் உதவி பெறும் பாடசாலைகளையும் பயிற்சிக் கல்லூரிகளையும் அரசாங்கம் பொறுப்பேற்க வழி செய்தபோதிலும், உதவி பெறும் தோட்டப் பாடசாலைகள் அரசாங்கம் பொறுப்பேற்பது பற்றி அதில் எதுவும் குறிப்பிடப்படவில்லை. 1966ம் ஆண்டின் வெள்ளை அறிக்கையும் 1967ஆம் ஆண்டின் கல்வி மசோதாவும் தோட்டப்பாடசாலைகள் மந்திரியின் அனுமதியுடன் தோட்ட உரிமையாளரால் அல்லது அவருடைய சார்பில் அதிகாரம் பெற்றவர்களால் நடத்தப்படும் என்றும் கூறின. அதாவது 1947ஆம் ஆண்டுச் சட்டப்படி தோட்ட உரிமையாளர் வழங்கும் வசதிகளைப் பயன்படுத்திக் கல்விப்பணிப்பாளர் அரசாங்கப் பாடசாலையை நிறுவலாம் என்னும் ஏற்பாடு இவ்வெள்ளை அறிக்கையிலும் மசோதாவிலும் காணப்படவில்லை. இம்மசோதா சட்டமாக நிறைவேற்றப்படவில்லை. 1970ஆம் ஆண்டில் ஐக்கிய முன்னணிக்கட்சியின் தேர்தல் அறிக்கையிலே தோட்டப்பாடசாலைகள் அனைத்தும் அரசாங்கத்தால் மேற்கொள்ளப்படும் என்று கூறப்பட்டது. இன்று வரை 11 தோட்டப்பாடசாலைகள் அரசாங்கத்தாற் பொறுப்பேற்கப்பட்டுள்ளன. எஞ்சிய 850க்கும் மேற்பட்ட தோட்டப்பாடசாலைகள் படிப்படியாகப் பொறுப்பேற்கப்படவுள்ளன.

1962ஆம் ஆண்டில் வெளியிடப்பட்ட தேசியக் கல்வி ஆணைக்குழுவினரின் அறிக்கையில் மண்டல அடிப்படையில் அமைக்கப்படும் பாடசாலைகளிலே தோட்டப்பிள்ளைகள் சிங்கள மொழி மூலம் பயிலுதல் வேண்டும் என்று கூறப்பட்டது. இதன் நோக்கம் “தோட்டமக்களை உள்ளூர் மக்களுடன் ஐக்கியப்படுத்துவது” என்று அறிக்கையிலே தெரிவிக்கப்பட்டது. 1964ஆம் ஆண்டின் வெள்ளை அறிக்கை எல்லாத் தோட்டப் பாடசாலைகளையும் அரசாங்கம் எடுத்து ஆதாரப் பாடசாலைகளாக நடத்தப்படவேண்டும் என்றும், அரசு கரும மொழியே பிள்ளைகளின் போதனா மொழியாக அமைதல் வேண்டும் என்றும் கூறியது. எப்போதாவது தோட்டப்பாடசாலைகளை அரசாங்கம் எடுக்கும்படி நேர்ந்தால், போதனாமொழியில் மாற்றம் ஏற்பட நேரிடலாம் என்ற கருத்து வளருவதற்கு இவ்விதப்புரைகள் காரணமாயின. எனினும், கல்வியியல், உளவியல் கோட்பாடுகளின் எளிமையான தத்துவங்களையும், சம்பந்தப்பட்ட மக்களின் மொழி, கல்வி, பண்பாட்டு வளர்ச்சிகளையும் கருத்திற் கொள்ளாத இவ்விதப்புரைகள் நடை முறைப்படுத்தப் படவில்லை. தோட்டப்பாடசாலைகள் அரசாங்கப் பாடசாலை முறையுடன் இணைக்கப்படும்போது, சுயமொழி போதனா மொழியாக அமைவதை நிதானத்துடன் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாத மனப் போக்கின் விளைவாகவே இவ்விதப்புரைகள் எழுந்தன. எனினும், இன்று போதனா மொழியில் மாற்றம் எதுவும் செய்யாது அரசாங்கம் தோட்டப்பாடசாலைகளை மேற்கொள்ளவிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

பாடசாலைக்குச் செல்கின்ற பிள்ளைகளும் ஐந்தாம் வகுப்புவரையே கல்வி பெற முடிகின்றது. அடிப்படை எழுத்தறிவுக்கு மேலாக நவீன உலகின் வாழ்வியல் தேவைகளுக்குப் பொருத்தமான எக்கல்வியும் அங்கு அளிக்கப்படுவதில்லை. 1907ஆம் ஆண்டு வரை கல்வி பெறும் வயது -10 ஆகும். அதன்பின் கல்வி பெறும் வயது 5-14 ஆக உயர்த்தப்பட்டபோதிலும் அதற்கேற்ப பாட ஏற்பாட்டின் தரம் உயர்த்தப்படவில்லை. தோட்டங்களுக்கண்மையில் உள்ள நகரங்களில் இடைநிலைக் கல்வி பெற வாய்ப்புக்கள் உண்டாயினும், எல்லாத் தோட்டங்களுக்கும் இவ்வாய்ப்புக்கள் இல்லை. அத்துடன் தொழிலாளர்களின் தாழ்ந்த பொருளாதார நிலை, கிடைக்கப் பெறும் சிறிதளவு வாய்ப்புக்களையேனும் பயன்படுத்திக்கொள்ளச் சாதகமாக இல்லை.

தோட்டப்பிள்ளைகளில் ஒரு சிலர் நகரப்பாடசாலைகளில் முயன்று கற்று பல்கலைக்கழகத்தில் அனுமதி பெற்ற போதிலும், அவர்களிற் பலர் குடியரிமையற்றவர்களாதலால், அங்கு இலவசக் கல்வி மறுக்கப்படுகின்றது. ஒவ்வொரு தவணைக்கும் அவர்கள் கல்விக் கட்டணம் செலுத்த வேண்டியுள்ளது. இலங்கைப் பிரசைகள் இவ்வாறான கட்டணம் செலுத்தவேண்டியதில்லை.

இலங்கையில் சுதந்திரத்துக்குப் பின்னர் கல்வியில் ஏற்பட்ட விரிவு பின்தங்கிய பொருளாதார வகுப்பினர் மத்தியிற் கூடிய அளவுக்கு சமூகப் பெயர்ச்சியை ஏற்படுத்தியது. ஆனால், இத்தகைய சமூகப் பெயர்ச்சி தோட்டப்பகுதி மக்கள் மத்தியில் இடம் பெறவில்லை. அதற்குக் காரணம் அவர்களுடைய கல்வி வசதிகள் விரிவு பெறாதது மட்டுமல்ல; கல்வித் தகைமைகளைப் பெற்றாலும் அவற்றைக் கொண்டு தொழில்களைப் பெறுவதற்கு இலங்கையின் குடியரிமைச் சட்டங்கள் பல தடைகளை ஏற்படுத்தியிருந்தமையும் ஒரு முக்கிய காரணமாகும். இவ்வாறான தடைகள் கல்வியிற் கூடிய ஊக்கம் செலுத்த வேண்டியதாயிற்று.



# EDUCATION AND TRAINING FOR SRI LANKA'S INDUSTRY

KOPALAPILLAI MAHADEVA, Ph. D., (Birm)., CEng, MICE,  
MIStructE, MIProdE, MBIM, MIMechE, FIEC, FRSH.

Sri Lanka's industry has its own peculiar problems, some of which are unique by international comparison. Although the bulk of its problems, or their likes, have not been unknown in other parts of the world at one time or another, their different gravities, and the manner in which they combine to form complexities and impracticabilities provide excellent examples for research into the local patterns of industrial development. Many of Sri Lanka's industrial problems, however, could be solved through proper education and training. The keynote to a successful industrial development programme is adequate advance education and training.

The solution to many of the industrial ills infecting the Island today thus lies in large-scale training schemes of all types, at all levels, of different durations—part-time, full-time, evening, vacation-based and so on.

## Who should be Trained ?

Firstly the entrepreneurs themselves—the businessmen, industrialists and investors, particularly those of the small sector which forms over 90% of all industries, should be trained on methods of selecting and industry to suit, among many other factors, their purses, backgrounds and tastes. They must be educated on sources and methods of financing, pricing policies, social objectives, importance of obtaining proper professional advice at the correct time, methods of personnel selection, financial management, and so on. A very useful subject at such courses, which may last anything up to six months, will be the Government's industrial policies, form-filling, documentation, report-writing, how to make use of Government's services and facilities, and a general array of "do's" and "don'ts". The benefits of such training are bound to show up by way of profits, or at least loss-savings later on.

The next set up of persons who will benefit by training (or rather, by whose training, the industries, the share-holders and the country would benefit) are the Directors, Senior Managers, Specialists, and Heads of Departments. This is the group of persons who are most elusive to invitations for training courses. They are usually subject-specialists and since they invariably know their own subjects well, have a sneaking contempt for the specialities of others. The type of training which this group of persons will benefit from will be a general appreciation of the problems faced by their colleagues in the other specialities, and the modern techniques of general management including the importance of delegation of authority, evaluation and control of efficiency as pertaining to their functions, importance of teamwork, collective responsibility and so on. There is no doubt that this group of individuals form the king-pins of any industrial organisation as far as the strategy and the *modus operandi* are concerned, and are the most overworked and responsibility-burdened of all industrial personnel. Hence they cannot be expected to be away from their desks for more than (say) a fortnight in the year for the purposes of refresher training. But the view expressed here is that they should not in principle 'veto' or shun the idea of attending training courses and seminars because it has been found from experience that by making use of such opportunities they could ideally promote an

atmosphere of being receptive to new knowledge and ideas among their sub-ordinates by creating a model attitude worthy of emulation, besides really learning new things themselves, or relearning what they may have forgotten or ignored over the years, as well as solve their practical problems by the contact which such courses provide with their colleagues in other industries. Such periods of absence from work could also be fruitfully used in order to have a detached look at their businesses from outside, and to train their Seconds-in-Command in shouldering responsibility.

The next level of industrial personnel who will benefit from overall management training followed by specialised training in their immediate functions, are the executives and young professionals. The specialised training will help them to carry out their current functions more efficiently. The general training will help them to get an overall insight into the totality of the business of industry. Additionally, since this level of officers could be called upon to take up other different functions later on, the usefulness of their generalised training is further enhanced. The training courses best suited to this category of personnel will be evening and part-time courses lasting one to two years.

We can now take up the supervisors, the foremen, and the charge-hands, who, like the sergeants in the army, are also king-pins, on the executive side. These men are really managers of the lowest level, who may be responsible for anything up to Rs. 1,000,000/- or so annually. On this group of personnel depends the heart-beat of the firm. The maximum amount of improvement, both in the quality and in the quantity of production, could be attained by the training imparted at this level. In the author's experience, institutionalised full-time training lasting about three months followed by in-plant practical training for three to six months seems to be the most suitable for these personnel.

Finally, we take up the workmen and the operatives. There seems to be a general belief that once a person completes a trade course at one of the technical colleges, he becomes a skilled worker capable of being employed straightaway in industry. Such a belief is as erroneous as the hypothesis that any graduate who scores high marks in subjects of his own choice at a competitive examination, coupled with a good general knowledge and/or some extra curricular activities, automatically becomes a potentially efficient top level administrator cum planner cum adviser cum negotiator cum manager cum everything else, whatever be the future subject he is going to deal with—agriculture, telecommunications, health or industry. The worker, even after he obtains his basic, technical education and trade proficiency, should be trained not only industry-wise, but also for the work in his particular department, on a particular machine, using pre-designed jigs and fixtures, employing predetermined methods and standard routines, and so on. Operator training is best carried out within the factory, both in a classroom and on the shop floor, lasting from six weeks to six months or so, in accordance with the particular industries and situations.

At this stage let us see if there is any type or level of industrial personnel who need not be trained. No, none. Not only their training is important, but, also are re-training schemes and refresher courses to suit each type, level or situation, as often as necessary.

### **Where to obtain the Training?**

The basic scientific, technical and engineering education and training needed for industry could be obtained from our secondary and high schools, universities, university colleges, technical colleges and tutorials, in the conventional subjects. University

of Sri Lanka, Peradeniya, has taken steps to create a Department of Chemical Engineering. Although the value of Production Engineering, for example, has been realised by many of our young students, neither the Planners nor the 'Universities' seem to have so far sufficiently realised the real value, meaning, purpose and topical role to be played by subjects such as Production Engineering, Operational Research, Management and Industrial Administration in the present phase of Sri Lanka's industrial development. While there is unnecessary competition and rivalry among the University Faculties and Campuses to hastily introduce half-baked versions of some of the above disciplines, they seem to be in no hurry to strengthen their departments with staff qualified and experienced enough to start full-time and industry-oriented courses even in the few disciplines which they have chosen to adapt.

While it is necessary to send our personnel abroad for practical in-plant training for those industries which are yet new to Sri Lanka, it is the author's view that every other type of training including that in post-graduate industrial research which may lead to the award of doctorates and other higher degrees could be undertaken in Sri Lanka, mostly with Ceylonese staff, if only the correct atmosphere and a competent organisation can be created for this purpose.

Several nuclei already exist in Sri Lanka, around which the future industrial training courses could be built up. The following institutions with which the author is familiar are listed, without any attempt to evaluate the merits or demerits of their particular courses:

**Engineering — Degree and Master's Degree Levels:** University of Sri Lanka, Peradeniya.  
(Civil, Mechanical and Electrical).

*Degree, Diploma and Junior Levels:* Katubedde Campus of the University (Civil, Mechanical, Electrical and Chemical.)

*Trade Level:* Junior Technical Colleges; Tutories.

**Science — Degree Level:** The University Campuses, Aquinas University College, Jaffna College.

*Sub-degree Level:* High Schools, Tutories.

**Accountancy —** The Polytechnic, Several Accountancy Institutes & Associations, and Tutories.

**Business Administration — Master's Degree:** Vidyodaya University Campus.

**Business Management — Diploma:** Aquinas University College.

**Industrial Administration — Degree Level:** Vidyalkankara University Campus.

**Public Administration —** Ceylon Administrative College.

**Economics, Research, and National Development —** The Marga Institute.

**Management — Management Development & Productivity Centre:**

Middle & Junior.

Mite Organization.

Senior Courses and Seminars.

Sudarshans: Financial Management.

Besides the above institutions, the Ceylon Institute of Management, the Sri Lanka Association for Quality Control, the Productivity Association of Ceylon, the Institute of Personnel Management, the Institute of Work Study Practitioners and others have conducted courses and seminars in particular aspects of Management. The M.D.P.C. has completed several short courses in Work Study, Graphics and Plant lay-out, Personnel Management, etc.

The Mite Organization has so far organised, besides the Management Courses mentioned above, Courses in Designs for Structural Engineers and Industrial Administration for Mechanical Engineers. The Management Training Seminar held by the Mite in Jaffna in June 1973 is noteworthy, since it is the first such Seminar known to have been conducted in a regional centre in Sri Lanka.

### **The Role of "Profit-Making" Organisations**

There is a mistaken school of thought that industrial training courses should be conducted only in institutions running on public funds. While this is a worth-while service to industry if and when there are sufficient institutions of this type with qualified and experienced local staff, the apparent official ingratitude, discouragement and disregard towards the institutions built on private initiative is most deplorable. On a population basis, based on the present scales of advanced countries such as U. K. (which they themselves consider inadequate), Ceylon should have a hundred and fifty training institutions for the teaching of management alone. Hence there is scope for all our universities and technical colleges to include management in their curriculum and yet for a hundred private organizations to supplement this activity. As for the name 'Profit-making Organisations,' the author is yet to see one which pays its lecturers adequately and yet makes a profit on such courses, under the conditions prevailing in Sri Lanka.

### **Training in the National Languages**

It is high time that training in Management and other related subjects commences being imparted to the industrial personnel in Sri Lanka, in the national languages of Sinhala and Tamil—not only at the lower levels but also at the middle and the top levels. The initiative for this must be given by the Government as well as by the Chambers of Commerce & Industries and by the other professional bodies in Sri Lanka.

### **An Industrial University of Sri Lanka.**

In conclusion, the author wishes to propose an Industrial University for Sri Lanka—a pioneering institution which would teach not general theories and methods as is done in the conventional Universities and Technical Colleges, but particularised theories, methods, technologies, etc., from A to Z pertaining to our major agriculture-based and other industries. The degrees from the proposed University will run as follows: B.Sc. (Tea); M.Sc. (Rubber); Ph.D. (Coconut); D.Sc. (Textiles) and so on. There is no reason why the training of sub-technical officers should not also be undertaken there. The author knows of at least a few industrialists who were prepared to donate millions of rupees for establishing such a venture, a few years ago. Today, they may be able to spare only a few lakhs of rupees for such a purpose. However, will the Government take the cue and the initiative in this direction?

# TAMIL LANGUAGE IN SRI LANKA

S. SUSEENDIRARAJAH, Ph. D. (Annamalai)

Tamil which is the second major language in Sri Lanka is spoken by about 20% of her total population. In India it is one of the 14 national languages and has about 30 million speakers in Tamilnadu (former Madras State). It is spoken in several other countries namely, Burma, Malaysia, Singapore, Indonesia, East and South Africa, Fiji, Mauritius and the Malagasy Republic where Tamils have settled down for a long time. It is no wonder that Kamil Zvelebil, the Czech Dravidologist, venturing to call it a world-language says, "it is perhaps not an exaggeration when we say that Tamil as a 'world-language' is being spoken by about 40,000,000 people" (An Introduction to the comparative study of Dravidian, Archiv Orientalni, 33, 1965, page 369). Tamil has a long literary tradition and it is the only spoken language in India which has two thousand years of literary history.

The antiquity of Tamil in Sri Lanka also dates back to the early centuries of the Christian era (History of Ceylon, University of Ceylon edition, Vol 1, Part 1, page 42). One could infer that Tamil had been prevalent in Sri Lanka both in the spoken and written forms for centuries. In course of time, Tamil, both spoken and written, in Sri Lanka had developed certain characteristics which markedly contrast it with Tamil as used in other countries. These characteristics may be summarized under two categories: (a) retention of archaic features of the Tamil language that were lost in the course of its history in other countries, and (b) development of certain features independent of the Tamil language elsewhere.

Instead of presenting Sri Lanka Tamil as a single variety it will be more scientific, though difficult without a proper dialect survey, to speak of at least a few major socio-regional varieties of Sri Lanka Tamil. Tamil speaking population though chiefly confined to the Northern and Eastern provinces is spread over several other regions of Sri Lanka. There is a bulk of Indian settlement in the Sabaragamuwa, Uva and Central Provinces. There are several Muslim settlements in the core of Sinhalese settlements as for instance at Kegalle and Mirigama. Along the Western coast especially in Chilaw, Puttalam and Negombo there is a strong population speaking Tamil. Based on these settlements one could speak of various regional dialects of Tamil in Sri Lanka. Broadly it is possible to distinguish two major regional dialects namely the Tamil dialect of the Northern Province and the Tamil dialect of the Eastern Province. Jaffna, Vavuniya and Mannar in the Northern Province and Batticaloa and Trincomalee in the Eastern Province are centres of standard dialect forms. On the social scale it is possible to speak of Sri Lankans' Tamil dialect (non-Muslim), Sri Lanka Muslims' Tamil dialect and Indians' Tamil dialect in Sri Lanka. There are Indian Muslims in Sri Lanka whose dialect differs from the Sri Lanka Muslim Tamil. Although it is possible to establish further varieties of social dialects such classification is not attempted here since the contrasts are



not so well marked. It may be interesting to Tamil dialectologists to note that in Sri Lanka there are no caste dialects with marked differences like the caste dialects in India such as the Brahmin dialect and non-Brahmin dialect. In other words, unlike in India where caste system makes for easy recognition of the social levels with which linguistic variation is correlated, it is difficult in the Sri Lanka society to correlate the caste system and the linguistic variation.

It is unfortunate that the dialects of Tamil in Sri Lanka are yet to be investigated perhaps, except for Jaffna Tamil where considerable work has been done. In view of this it is difficult to speak authoritatively about the other dialects. However confining our statements to Jaffna dialect certain general observations could be made here about the other dialects.

Batticaloa Tamil differs from Jaffna Tamil. The difference is very great at the lexico-semantic level and people have noticed this from early times and spoke of Batticaloa Tamil and Jaffna Tamil as different varieties. Some of the lexical items exclusive to Batticaloa Tamil are: *ezhuvaa* 'east', *paTuvaan* 'west', *aththakkuuli* 'daily wage', *ammaacci* 'uncle'. There are a few grammatical differences also. For instance, Batticaloa Tamil has lost the intermediary demonstrative pronouns like *uvar* 'he' *uvalh* 'she' etc. whereas Jaffna Tamil preserves them. Batticaloa Tamil makes a distinction between an inclusive and an exclusive plural in the first person whereas Jaffna Tamil does not. A sample study of the pronouns in a few Tamil dialects gave the impression to the author that Batticaloa Tamil is relatively closer to Indian Tamil than Jaffna Tamil. To quote Kamil Zvelebil, "the Batticaloa form of speech is the most literary like of all spoken dialects of Tamil ..... it has preserved, on the one hand, several very antique features, and it has remained more true to the literary norm than any other form of Tamil" (Some features of Ceylon Tamil, Indo-Iranian-Journal, Vol. IX, No. 2, 1966).

Indian Tamil in Sri Lanka appears to be very close to Indian Tamil in the mainland. The differences between Indian Tamil in Sri Lanka and the Tamil in the mainland are yet to be investigated. One can expect some differences since the Indians in Sri Lanka have lost contact with the mainland and also a section of the population has become bilingual speaking both Tamil and Sinhalese.

Muslim dialect also shows up with several varieties correlated with their distribution region-wise. The distinction between an inclusive and an exclusive plural in the first person is found in Muslim Tamil as well. Muslim Tamil does not use *niir* in the second person whereas Jaffna Tamil uses it very frequently. The Muslim dialect of the Kegalle district uses *niima* instead of *niir*. Muslims in the Northern and Eastern Provinces are mostly mono-linguals like the Tamils of these areas but in other regions they are mostly bilinguals speaking both Tamil and Sinhalese. One could even say that Muslims in other regions have native or near-native control of Sinhalese. Sinhalese are open to contact with Tamil more through Muslim Tamil (or Indian Tamil) than other Tamil dialects in Sri Lanka. One can expect several peculiarities and even archaisms in Muslim dialects. A thorough investigation of the Muslim dialects in Sri Lanka followed by comparative and contrastive studies with other dialects is worth even from a pedagogic point of view,

The Jaffna dialect of Tamil differs in several respects from the mainland Tamil although the two dialects are rather closely located (as compared with other Sri Lanka Tamil dialects) geographically. The differences are so great that mutual intelligibility between these two groups is impaired to a remarkable degree. The degree of impairment is relatively greater for a mainland Tamil speaker in his receptive control of Jaffna Tamil. Usually the speech of a Jaffna Tamil is mistaken by mainland speakers for a dialect of Malayalam. No doubt one can point out certain features as common for Jaffna Tamil and Malayalam. As for the phonological systems, for instance the alveolar plosive sound is dominant both in Jaffna Tamil and Malayalam whereas it does not occur in Indian Tamil. As far as the grammatical systems are concerned, the following points of similarities are noteworthy: *alla* and *illay—illa* are contrastive both in Jaffna Tamil and in Malayalam but not so in Indian Tamil. The verb forms *taa* and *kuTu* (*koTo* — literary) are in complementation in Jaffna Tamil. The corresponding Malayalam verb forms *taruka* and *koTukkuka* respectively are also in complementation. But not so in Indian Tamil. The possessive case marker both in Jaffna Tamil and Malayalam is same. *-aTTe* indicating permissive sense (as in *ceyyaTTe* 'may I do?') is common for Jaffna Tamil and Malayalam. Certain lexical items such as *ammaan* — *ammaavan* 'uncle', *ayal* — *ayal* 'neighbourhood', *ciraTTay* — *ciraTTa* 'coconut shell', *paray* — *parayuka* 'say', *moon* — *moon* 'son', *moolh* — *moolh* 'daughter' are common for both. Mainland Tamil speakers say that the intonation and stress pattern in Jaffna Tamil also give them the impression that it is a variety of Malayalam. This, however, has to be scientifically investigated.

Indian Tamil speakers in the mainland had greater opportunity to come into contact with Jaffna Tamil than any other varieties of Sri Lanka Tamil. This was perhaps due to the frequent pilgrimages undertaken by the Jaffna Tamils to South Indian temples and also the literary activities of the Jaffna Tamil scholars in India during the last century. Indians, both the scholarly and the lay, in spite of mistaking Jaffna Tamil for a variety of Malayalam had been looking upon Jaffna Tamil as "purer", "literary-like", "grammatical Tamil" etc. Sri Lanka Tamil scholars also upheld such views. M. Varadarajan was one of the earliest to dispute such views by pointing out that Jaffna Tamil is as colloquial as any other spoken dialect (yaan kaNTa ilangkai, 1955, page 114). A modern linguist may like to examine the validity of some of these general statements on a scientific basis. A comprehensive study of all the Tamil dialects descriptively, historically and comparatively will be a pre-requisite for such an undertaking. But as mentioned earlier, Sri Lanka Tamil especially the Jaffna variety retains archaisms both in its phonology and grammar. Some words which have disappeared from popular usage in Tamilnadu are still current in Jaffna Tamil. For instance, the medial /-tt-/ (alveolar) occurs in words like /*vetti*/ 'victory' whereas it has changed into /-t-/ (dental) in the Indian Tamil as in the case of /*vetti*/. The demonstrative base *u-* is an old feature retained in Jaffna Tamil. Words like *kaavoolay*, *atar*, *aitu*, and *culhaku* are archaic. Similar examples could be multiplied. Compared to Indian Tamil, Sri Lanka Tamil has been less open to the influence of other languages and thereby is relatively free from the admixture of loans from Sanskrit and other Indian languages.

With regard to Literary Tamil also, we see independent developments in Sri Lanka Literary Tamil. Today we are in a position to speak of Sri Lanka Tamil literature taking into account the modern literary creations. Even among the traditional scholars one could see as in the writings of PaNTithamaNi S. Kanapathipillai peculiar usages of Jaffna that are foreign to South Indians. Some of the text-books written in or translated into Tamil are difficult for the Indians to follow. As for the Tamil Language used in texts

especially in the graded texts meant for lower classes there is a trend in India to move closer to the spoken idiom whereas in Sri Lanka the trend, partially, is to cling on to and cherish (writers cherish! not the learners) archaisms that have even fallen into disuse. The sandhis that are very artificial from the point of modern Tamil and words like *elliir*, *yaavan*, *axtu* are examples from Sri Lanka graded Tamil language texts. There are proponents for adopting the spoken idiom for pedagogic purposes. On the other hand the traditionalists are opposed to it and they try to prejudice all including school children against the spoken dialect. In one of the graded texts, spoken Tamil has been vehemently criticised as something ugly, vulgar and inferior in spite of the fact that former Professors of Tamil in Sri Lanka had acknowledged the value of spoken idiom at least for certain kinds of literary creations. Kanapathipillai wrote some of his plays in Jaffna Tamil and Swami Vipulananda encouraged him. It is unfortunate that the present-day proponents of the spoken style are merely concentrating on lexical items ignoring the grammar.

Tamil used in the dailies and weeklies also differ from the Indian. The differences are more apparent at the lexical level.

A variety of Tamil called 'Christian Tamil' may also be noted here. Sabapathy Kulendran, emeritus Bishop of Jaffna, referring to the style in which he wrote a book speaks of 'Christian Tamil' (A History of the Tamil Bible, 1967, Page xi). This is the style, he says, that comes to him naturally. Unless the 'Christian Tamil' is investigated objectively it is not possible to speak of its special characteristics. One doubts whether it is kind of Anglicized Tamil. In common parlance people spoke of 'Christian Tamil' as 'paathiri—thamizh'.

Historically speaking, Sri Lanka Tamil had been in contact with a few languages. Of these, Portuguese, Dutch and English should be mentioned here. Words have been borrowed from these languages and they are used mostly according to the modern native sound pattern both in the spoken and the literary styles. The following are a few examples for loans used exclusively in Sri Lanka Tamil: *kathiray* 'chair', *vaangku* 'bench', *kankthoor* 'office', *noththaaricu* 'notary', *kooraNamenhthu* 'government'. Though Tamil had co-existed with Sinhalese for centuries in Sri Lanka the interaction between these two languages had been mostly one sided namely Tamil influencing Sinhalese.

“வாழி தமிழர் வளர்புகழால் ஞாலமெலாம்  
ஏழிசைதேர் யாழ்நூ ஞ்சைபரப்பி — வாழியரோ  
வித்தகனார் எங்கள் விபுலாநந் தப்பெயர்கொள்  
அத்தனார் தாலெம் அரண்”

— வித்துவான் க. வெள்ளைவாரணன்

# The Adjectival System in Ceylon Tamil: A Grammatical Analysis

S. Thananjayarajasingham, Ph.D. (Edin.), Senior Lecturer in Tamil

## General Remarks

In Tamil, adjectives are not declined and with the exception of numerals as post nominal modifiers there is no concordial relationship between adjectives and the nominals they qualify. In the following examples, the derived nouns of number *oruthan* and *oruthi* function as post nominal modifiers.

*piccekkaraan oruthan* 'he who is a beggar'; *piccekkari oruthi* 'she who is a beggar'

## Adjectives and verbs.

Recent research on verbs and adjectives has tempted some linguists like R. A. Jacobs, P. S. Rosenbaum, John Robert Ross, etc., to class these two parts of speech as two sub-categories under a single major lexical category. The fact that, in Tamil, a good many of the verbal participles occur in qualifying positions to nominals and betray resemblance to finite verbal forms (cf. *caTTai vaTivaanathu* 'the dress is a beautiful one' and *vaTivaana caTTai* 'beautiful dress') may induce one to share this view. Lyons' view that in English certain adverbs are morphologically and transformationally related to the corresponding adjectives and that not all adjectives occur in adverbial positions should be considered a matter of general theoretical interest. For this view could as well be extended to Tamil. Compare *vaTivaana caTTai* 'beautiful dress' with *caTTai vaTivaay irukku* 'the dress is beautiful'.

## Adjectives without suffixation

In a majority of instances in Tamil, the mere juxtaposition of two nominals makes the first nominal function as a modifier nominal and the second nominal as the modified nominal. e.g. *thayir* 'curd' + *vaTai* 'a kind of cake' *thayirvaTai* 'cake made with curd'.

## Adjectives by suffixation

The suffixes statable for adjectival structures in Ceylon Tamil are *-aana*, *-ththu*, *-aam* and *-aavathu*. Of these, *-aana* is the most productive of forms.  
e.g. *kuur-aana katkthi* 'Sharp knife'; *pakka-ththu viiTu* 'adjoining house'  
*karai-y-aam-aalk* 'member of the fisherman's caste'; *eezh-aavathu-thaTavai* 'seventh time'

## Pre-nominal and post nominal modifiers

With the exception of numerals and certain nominals denoting professions both of which optionally occur as post nominal modifiers, all other classes of adjectives occur as pre-nominal modifiers.

e. g. *puththakam reNTu* 'two books': *kanthaiyaa maasTar* 'Kanthaiyaa who is a master'

More than one adjective could qualify a nominal. Adverbial participles traditionally described as *vinaiyeccam* do not qualify a nominal. It is only the class of adnominal Participles traditionally styled as *peyareccam* that can qualify a nominal. Thus *vanththu kaacu*; *vanththa kaacu* 'the money that came'

### Adjective plus nominal type of compounds

The possibilities of constructing a nominal phrase comprising an adjective and a nominal amount to four. The four possibilities are :

- (a) Nominal + Nominal or Derived Nominal. e. g. *muTTai-p-oriyal* 'egg fry', *puththaka-k-kaTai* 'book shop'.
- (b) Verbal Participle + Nominal or Derived Nominal. e.g. *paTikkita peppar* 'reading newspaper', *aTuththa paaTTu* 'next song'
- (c) Verbal Root + Nominal. e.g. *eetu kuthirai* 'riding horse'.
- (d) Derived Nominal + Nominal or Derived Nominal. e.g. *naatal miin* 'decomposed fish', *cuuTu mithippu* 'threshing'

Velupillai proposes to exclude participles from the category of adjectives on the ground that they denote time and action. But there are many participles which do not show any tense when preposed to a nominal. Thus *aTuththa viiTu* 'adjoining house', *kulhik-kita atai* 'bath room', *paTikkita mzeai* 'study table', *uTukkita caTTai* 'wearing apparel' etc. do not indicate any tense. This looseness of reference to time by certain particles has already been discussed by Caldwell.

To summarise, on the basis of the four possibilities of constructing a nominal compound comprising an adjective and a nominal, the adjectives could first be classified into two major groups: **Nominal Adjectives** and **Verbal Adjectives**. The nominal adjectives could be further divided into two groups on the basis of their colligational possibilities with different types of nominal. The first group comprises nominal + nominal or derived nominal and the second group comprises derived + derived nominal or nominal. The verbal adjectives too can be divided into two groups on the basis of their colligational possibilities with different types of nominal. The first group comprises verbal participle + nominal or derived nominal and the second group comprises verbal root + nominal.

### Adjectival Transformations

Nominal phrases like, *vaata mīacam* 'coming month' and *poona maacam* 'last month' could be transformationally derived from *maacam vaatathu* 'the month is coming' and *mīacam poonathu* 'the month has passed' respectively. In these instances, a deletion rule has to be introduced for the termination *-thu* and the adjectival shift transformation has to be applied after this rule. But compounds like *ceththa viiTu* 'funeral house' and *kaliyaaNa viiTu* 'wedding house' can only be derived from *.....viiTu (+locative)* *ceththaar* '(somebody) died in the house' and *kaliyaaNa.m viiTu (-locative)* *nhaTakkitathu* 'the wedding is taking place in the house'. In these instances, the adjectival shift transformation cannot be applied. But a number of other transformational rules have to be applied before we can obtain the former two compounds.



# இலங்கைத் தமிழ்ச் சாசன வழக்காறுகள்

கலாநிதி ஆ. வேலுப்பிள்ளை

சிரேஷ்ட தமிழ் விரிவுரையாளர்

தமிழ்ச் சாசன வழக்காறுகள் சில, தமிழ் இலக்கிய வழக்காறுகளிலிருந்து வேறுபட்டு இயங்குகின்றன. தமிழ் இலக்கியங்களோடு மட்டும் பரிச்சியமானவர்களுக்கு அச்சாசன வழக்காறுகள் தெரியவராமல் இருக்கலாம். அத்தகைய சாசன வழக்காறுகளுள் முக்கியமான ஒரு சில வற்றை இலங்கைத் தமிழ் சாசனங்களிலிருந்து எடுத்துக்காட்டுவதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

தமிழ்ச் சாசனங்கள் தமிழ் வரிவடிவத்தில் மட்டுமே எழுதப்பட்டனவாக இருக்கும் என்று சிலர் நினைக்கிறார்கள். ஆனால், இந்தியாவில் உள்ள தமிழ்ச் சாசனங்களில் பிராமி, கிரந்தம், தமிழ், வட்டம் என்று நான்கு வரிவடிவ முறைகள் கையாளப்பட்டுள்ளன. பிராமியிலேயே பல்லவர்காலத்திற்கு முந்திய மிகப் பழைய சாசனங்கள் எழுதப்பட்டுள்ளன. பிராமியில் எழுதப்பட்ட மிகப் பழைய தமிழ்ச் சாசனம் எதுவும் இலங்கையில் இன்றுவரை அறியப்படவில்லை. ஏனைய வரிவடிவங்கள் மூன்றும் பிராமியிலிருந்து தோன்றியனவே. சோழப் பெருமன்னர் காலத்துக்கு முன்பு இலங்கைக்கு மிகவும் அண்மையிலுள்ள பாண்டிய நாட்டிலும் சேர நாட்டிலும் தமிழ் மொழியை எழுத வட்டமே வழங்கப்பட்டது. இலங்கையில் இதுவரையில் வட்டத்தில் எழுதப்பட்ட சாசனம் ஒன்றும் கிடைக்கவில்லை. இலங்கைத் தமிழ்ச் சாசனங்கள் தமிழ் வரிவடிவத்திலும் கிரந்த வரிவடிவத்திலுமே எழுதப்பட்டுள்ளன. தென்னிந்தியாவிலே சங்கத மொழியை எழுதுவதற்குக் கிரந்தம் பயன் படுத்தப்பட்டது. தமிழ்ச் சாசனங்களிலே சங்கத மொழிப் பகுதிகள் அல்லது சங்கத மொழிச் சொற்கள் இடம்பெற்றபோது அவற்றைக் கிரந்தத்தில் எழுதும் வழக்கம் காணப்பட்டது. தனித் தமிழ் வரிவடிவத்தில் அமைந்த சாசனங்கள் கச் சிலவேயாகும். இலங்கைத் தமிழ்ச் சாசனங்களிலும் இதே நிலைதான் காணப்பட்டது. இன்னொன்று இங்கு கவனிக்கப்படவேண்டியது அண்மைக் காலத்தில் அச்சியந்திரத்தின் செல்வாக் கால் வரிவடிவம் நிலைபெறடையும்வரை வரிவடிவம் காலத்துக்குக் காலம் மாற்றமுற்று வந்திருக்கின்றது. இலங்கைத் தமிழ்ச் சாசனங்கள் டலவற்றின் கால நிர்ணயத்துக்கு நேரான சான்றுகள் இன்று கிடையாமையால் வரிவடிவ ஆராய்ச்சியே அதற்கும் பயன் படுகிறது.

தமிழ்ச் சாசனங்களின் சில இயல்புகள் பழைய காலத்து ஏடுகளிலும் காணப்படுகின்றன. அச்சுப் புத்தகங்களை மட்டும் பார்த்துப் பழகியவர்கள் அந்த இயல்புகளை உணர்ந்திருக்க நியாயமில்லை. மேனாட்டார் செல்வாக்கால் இக்காலத்தமிழிற் பந்தியமைப்பு, நிறுத்தக் குறியிடுதல் முதலியன சாசனத் தமிழில் இல்லை. சொற்களுக்கு இடையே இடைவெளிவிட்டு எழுதும் தன்மையும் இல்லை. புள்ளியிட வேண்டிய எழுத்துக்களுக்கு புள்ளியிடும் வழக்கமும் பெரும்பாலான சாசனங்களில் இல்லை. மெய்யெழுத்துக்களும் சுகரவரிசை உயிர் மெய்யெழுத்துக்களும் ஒரேமாதிரி எழுதப்பட்டுள்ளன. எகர ஏகர உயிர்களுக்கும் ஒகர ஓகர உயிர்களுக்கும் வடிவத்தில் வேறுபாடு இருக்கவில்லை. எனவே, சாசனத்திலுள்ள எழுத்துக்கள் உறுப்பெழுத்துகளாக அமைந்தாற்கூட சிற்சில இடங்களில் வாசிப்புளில் வேறுபாடுகள் ஏற்படுவதைத் தவிர்ப்பது முடியாது. ஆனால், சில சாசனங்களிலே சில பகுதிகளில் எழுத்துக்கள் தெளிவாகக் காணப்படுவதுமில்லை. அதனாலே, சாசனங்களை வாசித்துணர்வதற்கு வரலாற்று ணர்ச்சி அத்தியாவசியமானதாகத் தேவைப்படுகிறது. ஆனால், இங்கும் தவறு ஏற்பட இடமுண்டு. சாசனப் பகுதி தெளிவில்லாத இடத்து, தாம் அறிந்த வரலாற்றுச் செய்திகளே அங்கே காணப்பெற்றனவெனச் சாதித்தால் அங்கு தவறு ஏற்படும்.

தமிழ் இலக்கிய வழக்கிலே காணப்படாத வேறும் இரண்டு இயல்புகளை இங்கே சுட்டலாம். இலக்கிய வழக்கு ந, ன என்பவற்றுக்கிடையிலான வேறுபாட்டைப் பேணிவருகிறது. உச்சரிப்பில் இவ்விரண்டு ஒலிகளுக்குமிடையிலான வேறுபாடு மறைந்து விட்டது. ஆனால், எழுத்து வழக்கில் நகரம் மொழிக்கு முதலில் மட்டும் வருகிறது. இந்த இலக்கிய வழக்கை அளவு கோலாகக் கொண்டு பார்க்கும்போது சாசன வழக்கில் நகர நகர மயக்கம் பல இடங்களில் இடம்பெறுவதைக் காணக் கூடியதாகக் இருக்கிறது. தமிழ் இலக்கிய வழக்கில் வடசொற்கள் தமிழ் எழுத்திலேயே வரையப்பட்டுள்ளன. சாசனங்களில் வட சொற்கள் சில இடங்களில் முழுவதும் கிரந்தத்திலும், சில இடங்களில் சில எழுத்துக்கள் கிரந்தத்திலும் எழுதப்பட்டுள்ளன.

தென்னிந்தியத் தமிழ்ச் சாசனங்களுடன் இலங்கைத் தமிழ்ச் சாசனங்களை ஒப்பிடும் போது, தென்னிந்தியாவில் பௌத்த மதத் தொடர்பான சாசனங்கள் மிகச் சிலவே கிடைத்துள்ளன. இலங்கைத் தமிழ்ச் சாசனங்களிற் குறிப்பிடத்தக்க ஒரு பகுதி பௌத்த மதத் தொடர்புடையனவாகும். பௌத்த மதத் தொடர்பான தமிழ்ச் சாசனங்கள் பல எழுந்தமைக்கு இரண்டு காரணங்கள் கூறலாம். இலங்கைத் தமிழ் மக்களில் ஒரு பகுதியினராவது பௌத்தராகவோ பௌத்தத்தை ஆதரிப்பவராகவோ இருந்திருக்க வேண்டும். பௌத்த மதத் சின்னங்கள் விளங்கிய இடங்களில் தமிழர் செல்வாக்குக் குறிப்பிடக்கூடிய அளவினதாக இருந்திருக்கவேண்டும். சோழப் பெருமன்னர் காலத்தில் திருகோணமலை கட்டுக்குளம்பற்றிலிருந்த நாதனார் கோவில் பெற்ற ஆதரவு இங்கு சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கது. நாதனார் கோவில் என்பது இக்காலத் தமிழ் மக்கள் வைத்த பெயராகும். இராசராசப் பெரும்பள்ளி என்பதே சோழப் பெருமன்னர் காலத்து அக்கோவிலுக்கு வழங்கிய பெயர். அதற்கும் முன்பு அக்கோவில் வெல்கம் விகாரை எனப்பட்டது. வெல்கம் விகாரமான இராசராசப் பெரும்பள்ளி என்ற பெயர் சில சாசனங்களில் இடம்பெறுகிறது. இப்பள்ளியில் மட்டும் பதினெந்து தமிழ்ச் சாசனங்கள் வரையிற் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன. இப்பள்ளிக்கு நந்தாவிளக்கு வைத்தது, எருமை, பசு முதலியன நெய்க்காகக் கொடுத்தது முதலிய விடயங்களை இச்சாசனங்கள் எடுத்துக் கூறுகின்றன. இலங்கையின் தலைநகராக விளங்கிய பொலநறுவை, கம்பளை ஆகிய இடங்களிலும் பௌத்த சமயத் தொடர்பான தமிழ்ச் சாசனங்கள் கிடைத்துள்ளன. இலங்கைத் தமிழ்ச் சாசனங்களுள் மிகவும் நீண்டதான இலங்காதிலக விகாரைச் சாசனம் பௌத்த சமயத் தொடர்பானது; பொலநறுவையிலுள்ள வேளைக்காரர் சாசனம் பௌத்தர்களின் புனித சின்னமான பல்லைப் பாதுகாக்கப் பௌத்த குருமார் தமிழ்ப் படைகளின் துணையை நாடியமையை எடுத்துக் கூறுகிறது.

இலங்கைத் தமிழ்ச் சாசனங்களில் இன்னொரு குறிப்பிடத்தக்க பகுதி தமிழ் வணிகர்களின் சாசனங்களாகும். பதினெண் பூமிகளிலும் வணிகம் செய்த திசையாயிரத்து ஐஞ்ஞாற்றுவரின் சாசனங்கள் பதவியாவிலிருந்து தம்பதேனியாவரை பல இடங்களிற் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன. ஸ்ரீபதிக்கிராமம் என்று வழங்கப்பட்ட பதவியாவிலே திசையாயிரத்து ஐஞ்ஞாற்றுவர் என்ற வணிகர் குழுவின் சாசனம் மட்டுமல்லாது தனிப்பட்ட வணிகர்கள் பலரின் சாசனங்களும் கிடைத்துள்ளன. வணிகர்களால் நிர்வகிக்கப்பட்ட வீரபட்டினம் பற்றிச் சாசனங்கள் கூறுகின்றன. பதவியாச் சாசனங்கள் செட்டிகள் சைவத்தை ஆதரித்து வந்ததை எடுத்துக்காட்டுகின்றன. பொலநறுவைச் சாசனத்தில் வணிகர்குழு பௌத்தப் பள்ளி நிறுவியது குறிப்பிடப்படுகிறது. வணிகர்குழுவின் சாசனங்கள் சில, நீண்டனவாக அமைந்துள்ளன. இலங்கைத் தமிழர் களில் ஒரு பகுதியினர் இலங்கை நகரங் ளில் மிக நீண்ட காலமாக வணிகர்களாக இருந்துள்ளது இச்சாசனங்களிலிருந்து தெரியவருகிறது.

## நாவலர் நிலைநாட்டிய சாதனைகள்

பேராசிரியர் சு. வித்தியானந்தன், Ph. D. ( Lond. )

தமிழ்மொழியையும் நல்லொழுக்கத்தையும் சைவசமயத்தையும் வளர்த்தவர் நாவலரைப் போல் ஒருவருமில்லை. மொழிபெயர்ப்புக் கலையில் ஈழத்தவர் தலைசிறந்தவர் என்பதனையும், யாழ்ப்பாணத்தமிழ் செந்தமிழ் என்பதனையும் சென்னப்பட்டணத்தில் நடைபெற்ற பைபிள் மொழி பெயர்ப்பு அரங்கேற்றத்தின் மூலம் தமிழ் நாட்டிலே நிலைநாட்டியவர் நாவலரே.

1847ஆம் ஆண்டு டிசெம்பர் மாதம் 31ம் நாள் வண்ணார்பண்ணை வைத்தீசுவரன் கோயிலிற் சைவ ஆகமங்கள் பற்றியும் சமயகுரவர் பற்றியும் முதன்முதற் பிரசங்கம் செய்ததிலிருந்து தமிழில் விரிவுரையாற்றும் முறையைத் தொடக்கிவைத்தார். அவருக்கு முன் கோயில்களிற் படிக்கும் புராண இதிகாசங்களுக்கு விரிவுரை காணுதலே வழக்கமாக இருந்தது; புறம்பான ஒரு பொருள் பற்றித் தமிழில் விரிவுரை நிகழ்த்துவதை அவரே தொடக்கி வைத்தார். அவரைப் போல விரிவுரை நிகழ்த்துபவர் வேறொருவரும் இல்லையென்பதாலேயே திருவாவடுதுறை ஆதினம் நாவலர் என்ற பட்டத்தை அவருக்கு அளித்தது. தமிழகத்திற் றிள்ளையென்றால் மகா வித்துவான் மீனாட்சிசுந்தரம்பிள்ளையைக் குறிப்பதுபோல, ஐயர் என்றால் சாமிநாதையரையே குறிப்பது போல, நாவலர் என்றால் ஆறுமுகநாவலரையே குறிக்கும். மேலும் பல ஆதினங்களிலும் வேறு இடங்களிலும் பெரியார்க ின் இலக்கிய இலக்கண ஐயங்களைத் தீர்த்து அக்கால வித்துவான்களுக்குக் கெல்லாம் மேல்வரிச் சட்டமாக அவர் விளங்கினார். அவர் கண்ட முடிபே யாவரும் ஒப்ப முடிந்த முடிபாகக் கொள்ளப்பட்டது.

சைவமும் தமிழும் முன்னேற வேண்டுமாயின் போதனாமொழி தமிழ் மொழியாக அமையவேண்டுமென்பதோ அவரைப்போல் உணர்ந்தவர் வேறொருவருமில்லை. போதனாமொழி தமிழ்மொழியாக அமையின் அது தமிழ் மக்களுக்குப் பல்வசைப் பயனை அளிக்குமென்பதனையும், அத்தகைய கல்வி தமிழரின் உண்மையான ஆற்றலை வெளிப்படுத்துவதற்கு இயற்கையோடு பொருத்தமாயிருக்குமென்பதனையும் உணர்ந்தமையாலேயே உணர் தோறும் பள்ளிக்கூடங்களை அமைக்கத் திட்டமிட்டார். யாழ்ப்பாணத்தில் அவர் நிறுவிய வண்ணைச் சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலை நூறு ஆண்டுகளுக்கு மேற் சைவத் தமிழ் மாணவருக்குக் கல்வி அளித்து வந்திருக்கின்றது. சிதம்பரத்தில் அவர் நிறுவிய சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலை அங்கு பின்பு அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம் தோன்ற வழிகாட்டியது. குருகுல முறைப்படி வந்த தமிழ்கல்வி ஒரு சிலருக்கே பயனளித்தது. பாடசாலைகளைத் தாபித்ததன்மூலம் இம்முறையை மாற்றிப் பலர் கல்வி அறிவு பெற வழி வகுத்தார். அவரை இலவசக் கல்வியின் தந்தை எனவும் கூறலாம். மாணவர் செலவின்றிக் கற்க வைத்ததுமின்றி, வழிவகையில்லாத மாணவருக்கு உணவும் உடையும் அளித்தார். பாடசாலையில் இலக்கிய இலக்கணத்துடன் கணிதம், தருக்கம், வைத்தியம், வாணிகம், வேளாண்மை, சிற்பம் முதலியவற்றைப் படிப்பிக்க ஒழுங்கு செய்தமையும் அவர் செய்த புரட்சியாகும்.

மாணவருக்கும் பொதுமாக்களுக்கும் சைவ உண்மைகளை எ ளக்குவதற்குரிய நூல்களையும் துண்டுப் பிரசுரங்களையும் வெளியிட அச்சகம் நிறுவியதும் அவர் செய்த பெருந் தொண்டாகும். அதன் பயனாகச் சமய அறிவு பலரிடம் பரவியது. மாணவருக்கும் ஏனையோருக்கும் பயன்படக் கூடிய பல நூல்கள் வெளிவந்தன. அவர் பரிசோதித்தும், புதிய உரை எழுதியும், புதிதாய் இயற்றியும் வெளியிட்ட நூல்கள் 59; அச்சிற் பதிப்பிக்கும் நோக்குடன் எழுதிமுடித்தவை 10; எழுதத் தொடங்கியவை 9. அவரது 22 வயதிலிருந்து அவர் இறக்கும்வரையுள்ள காலப் யாபிய 35 ஆண்டுகளுக்கிடையில் பிரசங்கஞ் செய்தல், மதப் பிரசாரம் செய்தல், மாணவருக்குக்

கல்வி கற்றுக்கொடுத்தல் முதலிய பல பாரிய வேலைகளுடன் 59 நூல்களை எழுதி அச்சிட்டமை வியக்கத்தக்கது. அச்சுக்கூட வசதிகள் மிகக் குறைவாக இருந்த அக்காலத்திலே இதனைச் செய்து முடித்தமை அரிய பெரிய சாதனையாகும் ..

மேலும் அவர் வெளியிட்ட 59 நூல்களும் ஓர் எழுத்துப் பிழையோ அச்சுப் பிழையோ இலக்கணப் பிழையோ இல்லாதிருந்தமை வேறெவரும் இதுவரை சாதியாததொன்றாகும். நாவலர் பதிப்பு என்றால் நல்ல பதிப்பு என்று மதிப்பு அவர் பதிப்பு நூல்களுக்கு இருந்தமையாலேயே திருவாவடுதுறை மகா சந்திரதானம் சுப்பிரமணிய தேசிகர், சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை, இராமநாதபுரத்துப் பொன்னுசாமித்தேவர் முதலியோர் நாவலரைக் கொண்டு பல நூல்களைப் பரிசோதித்து வெளியிடச் செய்தனர். அவரை அக்காலப் பதிப்பாள மன்னன் எனலாம்.

“மூலமு முரையும் முறைமுறை நோக்கி  
ஏலவே திருத்தி, யெழுதா வெழுத்திற்  
பதிப்பித் தனித்தனன்” .....

எனத் தாண்டவராய முதலியார் பாடியிருப்பது நாவலர் பதிப்பின் மதிப்பிற்குத் தக்க சான்றாகும்.

வசனநடை என்றால் இஃதென்று எழுதிக் காட்டியமையாலேயே அவரை வசனநடை கைவந்த வல்லாளர் எனப் பாராட்டினர். நாவலர் காலத்துக்கு முன் இலக்கியம் பெரும்பாலும் செய்யுள் வடிவத்திலேயே இருந்தது. நுண்ணுணர்வு படைத்த புலமை வல்லார்க்கே அவை பயன்பட்டன. நாவலர் எழுத்தைப் பயன்படுத்தியது பொது மக்களுக்காகவே. தமது படைப்பினால் பலர் பயனடையவேண்டுமாயின் அப்படைப்பு வசன நடையில் அமையவேண்டுமென உணர்ந்தார். எனவே ஆறுமுகநாவலர் வசனநடையைக் கையாண்டதும் பொது நலம் கருதி எனலாம். மேலும் அவ்வசன நடை உரையாசிரியர்கள் நடைபோலவோ, தமக்கு முன்தோன்றிய உரைநடையாசிரியர் நடைபோலவோ இருந்தாற் பயனில்லை என்பதனை உணர்ந்து, புதியதோர் உரைநடையினைத் தொடக்கிவைத்தார். சொல்லின் வளமும், தெள்ளிய நடையும், கருத்துச் செறிவும், இன்னோசையும், குறியீடுகளுங் கொண்ட நடையினைக் கையாண்டு இக்கால உரை நடையின் தந்தையாக விளங்கினார்.

ஈழத்திலும் தமிழகத்திலும் சைவம் வாழ ஆறுமுகநாவலர் ஆற்றிய பணி அளப்பரிய தென்ற காரணத்தினாலேயே அவர் ஐந்தாம் குரவராகக் கணிக்கப்படுகின்றார். சைவசமய விருத்தியின் பொருட்டு நாவலர் முயன்ற போதும் கிறித்துவரும் ஆங்கில ஆட்சியுங் காட்டிய எதிர்ப்பு ஒரு புறமிருக்க, சைவ சமயிகளாலே அவமதிப்பும் இடையூறும் பலவாறு செய்யப்பட்டன. “நம்முடைய சைவ சமயிகள், தங்கள் சமயமும் பாஷையும் விருத்தி அடையும் பொருட்டு நான் செய்யும் முயற்சிகளுக்கு உதவி செய்யாமை மாத்திரையின் அமையாது, பெரும்பான்மையும் அவமதிப்பும் இடையூறுமே செய்கிறார்கள்” என்று நாவலரே வருந்திக் கூறியுள்ளார். இத்தகைய சூழலிற் சைவத்தை வளர்த்தவர் வேறொருவருமில்லை.

மதசீர்திருத்த வாதியாகவும் நாவலர் விளங்கினார். கோயில்களில் நடக்கும் ஊழல்களையும் அக்கிரமங்களையும் அவற்றிற்குக் காலாகிய தர்ம கர்த்தாக்களையும் காரசாரமாக விமர்சனம் செய்து அம்பலத்துக்கு இழுத்துப் போராடினார். சிவ ஆகம நிந்தனை செய்யும் தீக்ஷிதர்களையும் பிரசங்கங்கள் மூலம் தாக்கினார். இவற்றின் மூலம் ஒரு சீர்திருத்தவாதியாகவும் விளங்கினார்.

இவ்வாறு மிகச் சுருங்கிய கால எல்லையிற் பல துறைகளிலே சாதனைகளை நிலைநாட்டிய தனி யொரு மனிதர் வேறொருவரும் இல்லை எனலாம்.

## விபுலாநந்த அடிகள்

“ஈழவேந்தன்”

ஈழத்திலே கிழக்கிற் பண்பாடும் மீன் உலவும் மட்டுநகரிற் காரைதீவில் 1892.3.29இல் சாமித்தம்பியாருக்கும் கண்ணம்மையாருக்கும் மகவாய்ப் பிறந்து, மயில்வாகனம் எனப் பெயரும் சூட்டப்பட்டார். இவர் பிறந்த இதே ஆண்டிலேதான் தமிழ்த்தாத்தா உ. வே. சாமிநாத ஐயரும் சிலப்பதிகாரத்தை அச்சவாகனம் ஏற்றினார். காலப்போக்கில் விபுலாநந்தராக மாறிய மயில்வாகனனுக்கு மங்காப் புகழ் அளித்து நிற்பது அவரின் யாழ்நூலே. அவர் யாத்த யாழ் நூலிற்குப் பொன்றப் பெருந்துணையாய் விளங்கியது இளங்கோ அடிகளின் சிலம்பு. அத்துடன் சிலம்பிற் சிறப்போடு வழுத்தப்படும் கண்ணகி என்னும் பத்தினித் தெய்வத்திற்குப் பழம் பெரும் கோயிலும் இவர் பிறந்த ஊரில் எழுப்பப்பட்டுள்ளது என்பதும் ஈண்டு குறிப்பிடத்தக்கது. மேற்கூறிய இந்நிகழ்ச்சிகளும் விபுலாநந்தரின் சிந்தையைச் சிலம்பின்பால் ஈர்க்கக் காரணமாய் அமைந்தன என்று கூறலாம். விபுலாநந்த அடிகள் கூட, சிலப்பதிகாரத்தினால் ஆட்கொள்ளப் பட்டு, “அவர் ஒரு அடிகள் எழுதி வைத்தார். நான் ஒரு அடிகள் அதை விளக்குவேன்” என அடிக்கடி கூறியதில் இருந்து இது அறியக் கிடக்கின்றது.

இளங்கோ அடிகள் அரசியல் வாழ்வையும் உலகியல் இன்பத்தையும் துறந்தார்; ஆனால், அருந்தமிழைத் துறக்க முடியவில்லை; காரணம், பற்றற்ற துறவீயையும் பைந்தமிழ்ப் பற்று பற்றிக் கொண்டுவிட்டது. அந்தப்பற்று, நெஞ்சை அள்ளும் சிலப்பதிகாரத்தை எமக்கு அளித்தது. மயில்வாகனனும் மண்ணையும் பெண்ணையும் துறந்து, 1922இல் மயிலாப்பூர் இராமகிருஷ்ண மடத்திலே துறவியாகி விபுலாநந்த அடிகளாக மாறினார். பற்றற்றான் பற்றினைப்பற்றி நின்று இத்தாய் துறவியையும் தமிழ் தாவி அணைத்துக்கொண்டது. தாவி அணைத்த தமிழுக்குத் தலை தாழ்த்திய துறவி ‘யாழ்நூல்’, ‘மகங்கு குளாமணி’ என்று மதிக்கமுடியா அணிகலன்களையும் ஏனைய நன் மண்களையும் அணிவித்துத் தமிழ் நங்கையின் எழில் உருவிற்குச் சொக்கித் திளைத்தார். சுருங்கக் கூறின் அடிகளின் துறவறம் தமிழ் காக்கும் நல்லறமாக மாறியது-தமிழ் இனம் செய்த தவப்பயன் என்றே கூறியாகவேண்டும்.

விபுலாநந்த அடிகளை எண்ணும்பொழுது எம் நினைவலைகளில் மோதும் முதல் எண்ணம் அவர் யாத்த யாழ் நூலே. அவர் புகழ் நிலமிசை நீடு வாழ வழிவகுத்தது அவர் யாழ்நூலே. எனினும், இவ் வுதுகொண்டு இவர் பண யாழ் நூல் யாத்ததோடு முடிவடைந்தது என்று கருதுவது தவறு. அவரின் உள்ளம் பரந்து விரிந்த உள்ளம்; தொண்டாற்றத் துடித்த தூய உள்ளம். அவர் பணி, பல்துறையிற் பரவிப் பைந்தமிழருக்கும், பாருக்கும் நல்வாழ்வை அளித்து நின்றது.

பாட்டுக்கொரு புலவன் பாரதியிடம் அடிகளுக்கு நாட்டம் மிகுதி. அதனாலேதான் பாரதியைப் போற்றப் பண்டிதர்கள் தயங்கிய காலத்திலேயே அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்திலே தமிழ்த்துறைப் பேராசிரியராக விளங்கிய விபுலாநந்த அடிகள், பாட்டுத்திறத்தாலே வையத்தைப் பாலித்த பாரதியின் பல்துறைப்பாவின் நலத்தினை நற்றமிழர் கேட்டு நலிவு நீங்க நயம்பட விரிவுரைகள் நிகழ்த்தினார். பாரதியின் ஒவ்வொரு பாடலும் இவரின் வாழ்விற்கு வளம் ஊட்டியது.

இந்தியாவில் அவர் வாழும் பொழுது சேரிவாழ் தீண்டத்தகாதோர் எனப்பட்ட எல்லோரையும் அன்போடு அணைத்து, ‘சிவனடியார்’ எனப் பெயரும் சூட்டி, தீந்தமிழ் உணவு ஊட்டி, அவர்கள் வாழ்வை வளம்பெறச் செய்தார். அத்தோடு பெருமக்களின் துணைகொண்டு காரை



தீவில் (மட்டுநகர்) சாரதா கல்லூரி, கல்லடி உப்போடையில் சிவானந்த வித்தியாலயம், திருமலையில் 'இந்து-ஆங்கிலக் கல்லூரி' ஆகியவற்றைத் தோற்றுவித்துத் தமிழினத்தின் அறிவுப் பசி தீர்க்கப் பெரும் முயற்சி செய்தார். மற்றும் ஈழத்தின் பல்வேறு கல்லூரிகளின் வாழ்விற்கும் வளர்ச்சிக்கும் அவர் ஆற்றிய பணி சொல்லில் அடங்கா.

பிறநாட்டு நல்லறிஞர் கலைகள் தமிழ் நாட்டையும் தமிழ் மொழியையும் வளமபடுத்த வேண்டும் என்பது விபுலாநந்தரின் விடுதல் அறியா விருப்பு. அதனால், மொழிபெயர்ப்பை ஒரு கலையாகக் கொண்டு, வந்ததுதித்த செங்கதிர் வேந்தன் (ரவீந்திரர்) இங்கிலாந்து ஈந்த இலையற்ற புலவர் செகப்பிரியர் (ஷேக்ஸ்பியர்), ஷெல்லி, பைரன், கீட்ச் ஆகியோரின் சீரிய கூரிய செஞ்சொற்கவி அமுதையெல்லாம் நெஞ்சந்தொடும் முறையில் கொஞ்சம் தமிழிற் குழைத்துத் தந்தார். மொழிபெயர்ப்பு என்ற நினைவையே மறக்கச் செய்யும் முறையில் அவரின் பாக்கள் அமைந்திருந்தன.

“பாலும் தெளிதேனும் பாகும் பருப்பும் இவை நாலும் கலந்து உனக்கு நான் தருவேன் நீ எனக்குச் சங்கத் தமிழ்மூன்றும் தா” என்று அன்றைய நம் ஔவைமூதாட்டி இறைவனை இறைஞ்சி நின்றார். எனினும், அறிவியல் நம்மை ஆளுகின்ற இவ்விருபதாம் நூற்றாண்டிலே வாழ்ந்த விபுலாநந்த அடிகள் மேற்குறித்த முத்துறையில் மட்டும் தமிழ் வளர்ந்தாற் போதாது என்று கருதி, அறிவியல் (விஞ்ஞானம்) துறையிலும் தமிழ் ஆக்கம் பெறவேண்டும் என விழைந்தார். 1936ஆம் ஆண்டு சென்னை பச்சையப்பன் மன்றத்திலே தமிழிற் கலைச்சொல் ஆக்கம் செய்வதைப் பற்றி வழிவகைகள் ஆராயத் தமிழ் அறிஞர் கூடினர். அக் கூட்டத்திற்குத் தலைமை தாங்கிய விபுலாநந்த அடிகள் தமிழிற் கலைச் சொல் ஆக்கம் பற்றி அறைந்த ஆணித்தரமான கருத்துக்களில் ஒரு பகுதி பின்வருமாறு, “நமது தாய் மொழி பழமையும் சிறப்பும் பொருந்தியது. அதனில் எல்லாக் கலைச்சொற்களையும் ஆக்க வசதியுண்டு. அறிஞர் அவசரப்படாமல் நன்கு ஆராய்ந்து கலைச்சொற்களை அமைக்கவேண்டும். தமிழில் வெளிவரும் கலைச்சொற்கள் எளிதற் புரிவதில்லை என்று கூறுவது தவறு. இன்று புரியாத ஒன்று நாளை புரியும். பழகப் பழக எல்லாச் சொற்களும் எளியவையாகிவிடும். ஆதலின் அறிஞர் முயன்று தமிழிற் கலைச் சொற்கள் ஆக்குதல் நல்ல முயற்சியாகும்”. அன்னவரின் இச் செவ்விய உரையை நம் சிந்தையில் ஏற்றுச் செயற்படி எம் செந்தமிழ் சிறப்பும்.

அடிகளின் அருந்தமிழ், ஆங்கிலக் கட்டுரைகளின் வன்மையும், வனப்பும் தனித் தன்மை வாய்ந்தவை. அவற்றின் சொற்செறிவும் பொருட்பொலிவும் எம்மை அப்படியே ஆட்கொண்டு விடும். தமிழ்ப்பொழில், செந்தமிழ், இராமகிருஷ்ண விஷயம் முதலிய இதழ்களில் வெளிவந்த அவர் கட்டுரைகளைப் படிப்போர் இவ்வுண்மையை உணர்வர். “ஆங்கிலவாண” என்ற தலைப்பில் ஆங்கில நாட்டின் கலைச்செல்வம் பற்றிப் பண்டிதமணி கதிரேசன் செட்டியாரின் அறுபதாண்டு மணிமலரில் விபுலாநந்தர் வரைந்துள்ள கட்டுரை அவரின் நுண்ணறிவின் திறத்தினையும் சொல்லாட்சி ஆற்றலையும் இனிது இயம்பி நிற்கும். வேதாந்த கேசரியில் (1940) திருக்குறளைப் பற்றி “THE BOOK OF BOOKS OF TAMIL LAND” என்ற கட்டுரையும் “THE HARPS OF ANCIENT TAMIL LAND” என்ற CALCUTTA REVIEW லில் (1941) வெளிவந்த கட்டுரையும் “ORIGIN AND GROWTH OF TAMIL LITERATURE” என்று இராம கிருஷ்ண நூற்றாண்டு ஆங்கில மலரில் வெளிவந்த கட்டுரையும் PHONETICS (தமிழ் நெடுங்கணக்கின் ஒலி வடிவம்) பற்றி MODERN REVIEW என்னும் இதழில் வெளிவந்த கட்டுரையும் அடிகளாரின் ஆழ்ந்தகன்ற ஆராய்ச்சி அறிவையும், ஆங்கிலம் அவருக்கு அடிபணந்து குற்றேவல் செய்த தன்மையையும் மெக்கு எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

நம் அடிகள் முத்தமிழ் உணர்ந்த வித்தகச் செல்வர். அத்துடன் ஆரியத்தையும் ஆங்கிலத்தையும் நன்கு கற்று, அவற்றிற்கு அடிமையாகாது அவற்றில் பொதிந்திருக்கும் அறிவுச் செல்வத்தை நம் தமிழ் மொழியின் வளத்திற்குப் பயன்படுத்தியவர். தமிழக மறுமலர்ச்சியின்

தந்தையும் இவரின் உற்றநண்பருமாகிய மறைமலையடிகளின் உள்ளமும் இத்துறையில் இவர் உள்ளத்தோடு ஒன்றியிருந்ததை உணரும்போது எம் உள்ளமும் உவகையுறுகின்றது. விபுலாநந்த அடிகளின் மும்மொழி அறிவே “மதங்க குளாமண்” என்ற சிறந்த நாடக நூலை எமக்கு அவர் அளிக்கத் துணை புரிந்துள்ளது. வட மொழியில் உள்ள “தசரூபம்” முதலிய நூல்களில் உள்ள நாடக அமைதிகளும், செகப்பிரியரின் நாடக இயல்புகளும், இளங்கோவின் சிலம்பிற் செப்பப் பெற்ற நாடகச் சிறப்பியல்புகளும் அவரின் நூலின் உள்ளடக்கமாய் அமைகின்றன.

எல்லாத் துறைகளிலும் தமிழன் வாழ்வில் மறுமலர்ச்சி ஏற்படாவிடினும் இசைத் துறையில் ஆகிலும் தமிழிற் பண் இசைக்க வேண்டும்; பாடவேண்டும், இதனைக் கேட்டுச் சுவைக்க வேண்டும் என்ற புத்துணர்ச்சி புதுமலர்ச்சி தோன்றுவதற்கு அரசர் அண்ணாமலைச் செட்டியார், அறிஞர் ஆர். கே. சண்முகம் செட்டியார் ஆகியோரின் தமிழ் இசை இயக்கம் காரணமாய் அமைகிறது என்பதை யாம் ஏற்கவேண்டும். இந்த இயக்கத்திற்கு ஊன்றுகோலாய் உயிராய் ஒளிவிட்டு வீசியது விபுலாநந்தரின் யாழ்நூல் என்பதை யாம் மறக்கவோ, மறுக்கவோ, மறைக்கவோ முடியாது. அதனால்தான் அடிகளாரின் தலையாய தமிழ்ப்பணி—இசையுலகிற்கு ஆற்றிய ஒப்பற்ற பணி—அவரின் யாழ் நூல் அரங்கேற்றம் என்பதை யாம் ஒப்பவேண்டி இருக்கின்றது.

தமிழ்ச் சொற்களாகிய இசையும் பண்ணும் சங்கீதமாகவும் இராகமாகவும் பெரிதும் மாறாது தடுத்தது இவரின் யாழ் நூலை. மற்றும் வட மொழியிற் பெயர் தாங்கி நிற்கும் சங்கரா பரணம், கரகரப்பிரிய, தோடி, கல்யாணி, அரிகாம்போதி, பைரவி என்ற பண்களுக்கு (ராகங்களுக்கு) முறையே செம்பாலைப் பண், படுமலைப் பாலைப்பண், செவ்வழிப்பாலைப்பண், அரும் பாலைப்பண், கோடிப் பாலைப்பண், எள்ளிப்பாலைப் பண் என்ற தனித்தமிழ் பெயர்கள் அன்று வழக்கில் இருந்தன என இந்நூல் வாயிலாக அறிகின்றோம். இப்போது உள்ள ச ரி க ம ப த நி ச என்ற ஏழு சுரங்களுக்கு முறையே குரல், துத்தம், கைக்கிளை, உழை, இளி, விளரி, தாரம் என்ற தமிழ்ப் பெயர்கள் நிலவின என்றும் அறியக் கிடக்கின்றது. மேலும் நம் தமிழ் மூதாதையர் மகரயாழ், சீரியாழ் சகோடயாழ், முதலிய சிறந்த இசைக்கருவிகளை மீட்டு இன்பம் எய்தி வாழ்ந்தனர் என்பதை எண்ணும்போது எம் உள்ளம் பெருமிதமும் பேருவகையும் எய்துகின்றது.

பல்துறையிலே தமிழ் மொழிக்கும் தமிழ் இனத்திற்கும் தமிழகத்திற்கும் பணியாற்றி உலகில் எமக்குத் தனி இடம் பெற்றுத்தந்த விபுலாநந்த அடிகள் எம்மை எல்லாம் ஆறறெனத் துயரில் ஆழ்த்தி 1947.7.19இல் தன் இன்னுயிர் நீத்து, இறையோடு இன்தமிழ் இசை மீட்கச் சென்றுவிட்டார். அவர் மறைந்து இன்று ஏறக்குறைய இருபத்தாறு ஆண்டுகள் ஆகின்றன. ஆண்டுகள் பல ஓடினும் அவர் நினைவு எம் நெஞ்சத்தில் இருந்து அகல் மறுக்கின்றது.

“சங்கமணம் கமழுகின்ற தனித்தமிழின் மணிமொழியும்  
சிங்கமெனத் தமிழர்குலம் தின்மையுறத் தலைநிமிர  
துங்கமிரு பொதுநலமும் துறவுறத்தின் ஒளிநலமும்  
தங்குவிபு லானந்தர் தமிழிசைபோல் வாழியவே”

— சுத்தானந்த பாரதியார்

## நல்லூர் சுவாமி ஞானப்பிரகாசர்

வி. சிவசாமி, M. A. (Cey.).

சுவாமிநாதபிள்ளை வைத்திலிங்கம் (பிற்கால ஞானப்பிரகாச சுவாமிகள்) 1875 லே மானிப்பாயிற் பிறந்து 1947லே தேசவியோகமாயினார். இளம் வயதிலே தமிழ், வடமொழி, ஆங்கிலம் ஆகிய மொழிகளிலே தேர்ச்சி பெற்று, 1893லே நடைபெற்ற புகையிரத விகிதர் பதவிக்கான பரீட்சையிலே மிகத் திறமையாகச் சித்தியடைந்து, அதே சேவையில் ஈராண்டுகள் செவ்வனே பண்புரிந்தார். 1895ல் அவர் அச்சேவையினின்றும் விலகிக் கத்தோலிக்க சமயத் திருப்பணி செய்வதற்காக யாழ்ப்பாணத்திலிருந்த இறையியற் கல்லூரியிற் சேர்ந்து, இறையியலிலே மிக்க தேர்ச்சிபெற்று 1901லே குருப்பட்டம் பெற்றார்; தொடர்ந்து இறுதி மூச்சுள்ளவரை கத்தோலிக்க சமயத்திருப்பணியிலும், தமிழியற் தொண்டிலும் ஈடுபட்டுவந்தார்.

இவர் உலகிலுள்ள பிரதான மொழிகள், கிளை மொழிகள் பலவற்றிலே — கிரேக்கம், லத்தீன், போர்த்துக்கேயம், ஜேர்மானியம், பிரான்சியம், எகிப்தியம், எபிரேயம், சீனமொழி முதலியன உட்படச் சுமார் எழுபது மொழிகளில் — ஓரளவு தேர்ச்சி பெற்றிருந்தார். இவற்றுடன், வரலாறு, தொல்பொருளியல், இந்துசமயம், பௌத்தம் முதலியவற்றிலும் பாண்டித்தியம் பெற்றிருந்தார். இவற்றுட் பலவற்றினைத் தாமாகவே கற்றுக்கொண்டார்.

கத்தோலிக்க திருப்பணியும் தமிழியற் பணி புமே சுவாமிகளின் பிரதான இலட்சியங்களாம். 'மனித குலம் ஒன்று' என்ற கருத்திலே சுவாமிகள் அசையாத நம்பிக்கை யுள்ளவர். 'மக்கள் படைப்பு ஒன்றே என்பது இன்றைக்கு எல்லா விஞ்ஞான சாத்திரிகளும் ஒப்புக் கொண்ட உண்மை' என்று அவரே குறிப்பிட்டுள்ளார். இக்கருத்தின் அடிப்படையிலேதான் அவருடைய தமிழியல் ஆராய்ச்சி அமைந்துள்ளமை குறிப்பிடற்பாலது. இக்கருத்து அவரின் பன்மொழிப்புலமையாலோ, ஒப்பியலறிவாலோ கிறித்துவ வேதத்திற் கொண்ட திடமான நம்பிக்கையாலோ, இவையாவற்றினாலுமோ ஏற்பட்டிருக்கலாம்.

சுவாமிகளின் தமிழ் ஆராய்ச்சி பெரும்பாலும் ஒப்பியல் அடிப்படையிலேதான் அமைந்துள்ளது. இவ் ஒப்பியலாராய்ச்சி மூலமாகவே, அறிஞர் பலர் இவரைப் பற்றி அறிந்தனர் எனலாம். இவர் நன்கு முயற்சித்து எழுதிய சொற்பிறப்பு ஒப்பியலகராதி என்ற நூலும் இலங்கையிலும் வெளிநாடுகள் சிலவற்றிலும் இருந்து வெளிவரும் சஞ்சிகைகள், பத்திரிகைகள் சிலவற்றிலும் ஒப்பியலடிப்படையிலவர் எழுதியுள்ள கட்டுரைகளும் குறிப்பிடற்பாலன. மேற்குறிப்பிட்ட அகராதியினைச் சுவாமிகள் ஒவ்வொன்றும் 100 பக்கங்கள் அடங்கிய 20 பாகங்களாக வெளியிடத்திட்டமிட்டிருந்தார். ஆனால், அவற்றுள் முதல் ஆறு பாகங்கள் மட்டுமே வெளியிடப்பட்டுள்ளன. ஞானப்பிரகாசரின் பிற்தொரு ஆராய்ச்சி நூல் தமிழ் அமைப்புற்ற வரலாறு என்பதாம்.

தமிழர் நாகரிகம், குறிப்பாக, ஈழத்தமிழர் வரலாறு ஆகியவற்றிலே சுவாமிகளுக்கிருந்த ஈடுபாட்டினைப் பின்வரும் நூல்கள் மூலம் அறியலாம்:

(அ) தமிழரின் பூர்வ சரித்திரமும் சமயமும் (1920); (ஆ) தமிழரின் ஆதி இருப்பிடமும் பழஞ் சீர்திருத்தமும் — ஒரு புதிய ஆராய்ச்சி நூல் (செந்தமிழ் பத்திரிகையிலே கட்டுரை வடி

விலே வெளிவந்து நூல்வடிவம் பெறுதற்கான சுவடி நிலையில் உள்ளது); (இ) ORIGIN OF CASTE AMONG THE TAMILS; (ஈ) யாழ்ப்பாண வைபவ விமர்சனம் (1928); (உ) KINGS OF JAFFNA DURING THE PORTUGUESE PERIOD OF CEYLON HISTORY (1920); (ஊ) வையா வசனம்—பதிப்பு 1921; (எ) செகராச சேகரன் ஒரு சரித்திர நாவல். இவற்றுள்ளே பின்னைய நான்கும் யாழ்ப்பாண வரலாறு பற்றியவை. யாழ்ப்பாண வரலாறு பற்றிய மரபு வழி நூல்களிலே விமர்சனநோக்கினை முதன் முதலாகப் பயன் படுத்தியவர் இவரே. மேலும் INDIA'S ANCIENT CHRONOLOGY AND CIVILIZATION என்ற சிறு ஆய்வு நூலும் எழுதியுள்ளார்.

கத்தோலிக்க சமயக் கோட்பாடுகள், வரலாறு பற்றிப் பெருந்தொகையான நூல்கள், கட்டுரைகள் ஆகியனவற்றைப் பல அளவில் எழுதியுள்ளார். அவற்றுள்ளே (அ) ஆதிகாலப் பாப்புமார் சரித்திர சங்கிரகம்; (ஆ) ஆண்டவர் சரித்திரம்; (இ) A HISTORY OF THE CATHOLIC CHURCH IN CEYLON—PERIOD OF BEGINNINGS (1505-1602); (ஈ) CATHOLICISM IN JAFFNA FROM THE EARLIEST TIMES TO THE PRESENT DAY (1926) முதலியவற்றைக் குறிப்பிடலாம்.

ஈற சமயங்கள், குறிப்பாக, சைவ சமயம் பற்றிச் சுவாமிகள் அவ்வப்போது எழுதியுள்ள கண்டன நூல்களிலே (அ) PHILOSOPHICAL SAIVISM; (ஆ) சுப்பிரமணியர் ஆராய்ச்சி; (இ) பிள்ளையார் ஆராய்ச்சி; (ஈ) HISTORICAL ASPECT OF CHRISTIANITY AND BUDDHISM முதலிய நூல்களைச் சுட்டிக்காட்டலாம்.

சமகாலத்திலே ஸ்பெயினிலிருந்து வந்து, இந்தியாவில் கத்தோலிக்கத் திருப்பணியும், இந்தியவியல், குறிப்புரகத், திராவிடன்யலாராய்ச்சியும் செய்து வந்த லண்டன் ஹெரஸ் அவர்களுடன் சுவாமிகள் தொடர்பு கொண்டிருந்தார். ஹெரஸ் சுவாமிகள் இலங்கைக்கு வந்து யாழ்ப்பாணத்திலே ஞானப்பிரகாசரைச் சந்தித்தார். இருவரும் சிந்து சமவெளி நாகரிக ஆய்வினைபெட்டு, அது தமிழர் நாகரிகம் எனக் கூறினர். ஞானப்பிரகாசரின் மொழி ஆராய்ச்சித் திறனைக் கண்டு ஜெர்மானிய அரசாங்கமே அவரை வரவழைத்தது; அவரைச் சிறப்பித்தற்குத் தனி முத்திரையென்றும் வெளியிட்டது.

தமிழினை ஓர் உயர் கல்வி மொழியாகப் பயன் படுத்தத் தக்கவகையிலே சுவாமிகள் பல ஆய்வுகளைத் தமிழில் எழுதி முன்மாதிரியாக விளங்கினார். மொழி சம்பந்தமாகவும், வரலாறு சம்பந்தமாகவும் இவர் கூறியுள்ள சில கருத்துக்களை இன்றைய ஆராய்ச்சியாளரில் ஒரு சாரார் ஏற்காவிடினும், சமகாலச் சூழ்நிலையிலவை குறிப்பிடற்பாலன.

மேலும் இவர் யாழ்ப்பாண வரலாற்றுக் கழகத்தின் உப தலைவராகவும், தலைவராகவும் இலங்கியவர். வேத்தியல் ஆசிரியக் கழகத்தின் இலங்கைக் கிளையின் உறுப்பினராகவும், சம காலத் தமிழ்ச் சங்கங்கள் சிலவற்றிலே பிரமுகராகவும் விளங்கியவர். கத்தோலிக்க பாதுகாவலன் ஆசிரியராகவும் திகழ்ந்தவர்.

இவ்வாறு கத்தோலிக்க மத குருவாக மட்டுமன்றி பலதுறை விற்பன்னராக, கட்டுரை யாசிரியர், மொழி நூலறிஞர், ஒப்பியலறிஞர், வரலாற்றாராய்ச்சியாளர், பத்திரிகையாசிரியர், பதிப்பாசிரியர், பேச்சாளர், நாவல், சிரியராகவும் கூட, சுவாமிகள் சிறந்து விளங்கினார்.

## ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியம்

(பதினெட்டாம் நூற்றாண்டுவரை).

### கலாநிதி பொ. பூலோகசுங்கம்

கி. பி. பதினான்காம் நூற்றாண்டிற்கு முற்பட்ட காலம் ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றிலே இருட்சி பொருந்தி மருட்சி அளிப்பதாகக் காணப்படுகின்றது. ஏனெனில், இந்த நீண்ட காலமாம் வெளியிலே ஈழத்திலே நடைபெற்ற தமிழ் இலக்கிய முயற்சிகளைப் பற்றி அறிவதற்குப் போதிய ஆதாரங்கள் கிடைக்குமாறில்லை. உதிரியாகக் கிடைக்கப்பெறும் சில ஆதாரங்களை மூலதனமாகக் கொண்டு தொடர்பான இலக்கிய வளர்ச்சி எதனையும் அவதானித்தல் கடினமாகும்.

பூதன்றேவனார், ஈழத்துப் பூதன்றேவனார், மதுரை ஈழத்துப் பூதன்றேவனார் என்ற பெயர்களுடையவர் மூவேந்தர் ஆட்சிக் காலத்திலே வாழ்ந்தமை குறுந்தொகை, நற்றிணை, அகநானூறு என்னும் தொகை நூல்களாற் புலனாகும். பூதன்றேவனார் இலங்கையைச் சேர்ந்தவர் என்பதற்கு ஆதாரம் கிடைக்குமாறில்லை. எனவே அப்பெயரைத் தவிர்த்து நோக்குமிடத்து, ஏனைய இரு பெயர்களுக்கு உரியவர் ஒருவரா அல்லது இருவரா என்று துணிவதற்கில்லை. இரு பெயரும் ஒருவரையே சுட்டுவதாக ஈழத்துத் தமிழ்ப் புலவர் சரிதம் (1939) கண்ட புன்னாலைக் கட்டுவன் மகாவித்துவான் சி. கணேசையர் (1878-1958) முதலானோர் கருதினர். அவர்கள் கொண்ட கருத்தினை ஆதரிக்கும் சான்றுகள் சுட்டுவதற்கில்லை.

எட்டுத்தொகையிலும் பத்துப்பாட்டிலும் இடப் பெயரோடு சார்ந்திவரும் பெயர்கள் ஊர்ப்பெயரோடு அல்லது நாடு, ஊர் ஆகிய இருபெயரோடும் வருவதையே காணலாம்; நாட்டுப் பெயரோடு மட்டும் ஆட்பெயர் வழங்கியமை காணப்பெறுதலரிது. ஈழத்துப் பூதன்றேவனார், (மதுரை) ஈழத்துப் பூதன்றேவனார் என்ற பெயர்கள் இப்பொதுமுறைக்கு விலக்காக அமைகின்றன. 'ஈழத்துணவு' 'ஈழத்தரையர்' என்று வழங்குதல் போன்று ஈழத்துப்பூதன்றேவனார் என்று வழங்குவதோடு அமைதி கண்டனரோ தெரியவில்லை. எனவே இவ்விரு பெயர்களில் வரும் ஈழம் என்னும் சொல் இலங்கை நாட்டினைத்தான் குறிப்பிடுகின்றது என்று சித்தாந்தமாகக் கொள்ளத் தக்கதா என்பது சிந்திக்கத் தக்கது.

மேலும் களவியலுரை தலைச்சங்கத்தினராகக் கூறும் முரஞ்சியூர் முடிநாகராயர் பாடல் இயற்கை அழிவுச் சக்திகளை எதிர்த்து நிலைப்பெற்றது போன்று நானூறுக்கு மேற்பட்ட புலவர்களிலே இலங்கையைச் சேர்ந்த ஒருவரோ அல்லது இருவரோ பாடியவை தப்பியிருந்தமையும் நோக்கத்தக்கது.

இந்நிலையிலே ஈழத்துப் பூதன்றேவனார் இலங்கையிலே எந்தவூரினர் என்று துணிய வேண்டியது அவசியமாகத் தெரியவில்லை, 'கடல் கடந்த தமிழ்' என்ற கட்டுரையிலே (கல்கி, தீபாவளி மலர், 1960) சு. நடேசபிள்ளை "பூதன் என்றப் பெயர் யாழ்ப்பாணத்தில் இப்பொழுதும் வழங்கிவருவதாகும்" என்று கூறியிருக்கிறார். இலங்கையிலே தமிழ் வழங்கும் வேறு பகுதிகளிலும் இப்பெயர் வழங்குவதை அவர் எக்காரணம் பற்றியோ சுட்டவில்லை.



ஈழத்துப் பூகன்றேவனார் பற்றிய ஆய்வுகளைத் தொடர முடியாத நிலையிலே,

“திருவளர் மதுரைத் தென்றமிழ்ச் சங்கப்  
புலவரு ளொருவராய்ப் புலியிசை நாட்டிய  
பூதந் தேவனார் முதலிய சான்றோர்  
தோன்றுதற் கிடமாந் தொன்றுகோள் சீர்த்தித்  
திரைவளை ஈழம்.....”

என நாம் கூறுவது கவி மரபாகவே எண்ணத்தக்கது.

ஆ. முத்துத்தம்பிப்பிள்ளை (1858-1917) அவர்கள் பண்டைய புலவர் பட்டியலிலே ஈழத்தவரை இனங்காண முயற்சித்தவர்களிற் குறிப்பிடத்தக்கவர். ‘நாகர்’ என்ற இறுதிகளை யுடைய பெயர்களை யுடையோர் ஈழத்தவர் என்ற கருத்தினை வெளியிட்டதோடமையாது முரஞ் சியூரையும் மன்னார் மீவட்டத்திலே உள்ள முசலியாக இருக்கலாம் என்று கூறியவர். அன்னார் ‘ஈழமண்டலப் புலவர்’ என்னும் கட்டுரையிலே (செந்தமிழ், 12, 10, 375 - 385; 1914) முரஞ்சியூர் முடிநாகராயர் பற்றித் தாம் கூறிய கருத்தைத் “தகாதாயிற் தள்ளுவதும் தக்கதாயிற் கொள்ளுவதும் அறிஞர் கடன்” எனக் கூறியமை வரவேற்கத்தக்கது. ‘மாந்தையன்ன இவள் நலம்’ என்று குறிப்பிடுவதனால் அம்முவனாரையும் பனியத்து, மழையத்து, வெயிலத்து, பனாட்டு என்னும் வழக்குகளை உரைப்பதனாலே தொல்காப்பியரையும் ஈழத்தவர் என்று அண்மைக் காலத்திலே கூறியவருமுள். முத்துத்தம்பிப்பிள்ளை முதலானோர் பண்டைய புலவர் பட்டியலிலே ஈழத்தவரைத் தேட எடுத்துக்கொண்ட முயற்சி வரவேற்கத்தக்கதாயினும் வெற்றி அளித்திருப்பதாகக் கூறுவதற்கில்லை.

பண்டைய தமிழ்ப் பாடல்களிலே ஈழத்தவரைத் தேடுவதை விடுத்துப் பதினான்காம் நூற்றாண்டிற்கு முற்பட்ட காலவெளியை நோக்குமிடத்துத் தமிழ் இலக்கிய முயற்சிகள் நடைபெற்றிருக்க வேண்டும் என்று கருத வைக்கும் செய்திகள் சில பெறப்படுகின்றன. கண்ணகி விழாவிற்கு கடல்குழ் இலங்கைக் காவல் வேந்தன் கலந்து கொண்டமையும் தேவாரமுதலிகள் ஈழத்துத் தலங்களைப் பாடியமையும் சிலப்பதிகாரகாலம், தேவாரகாலம் என்பனவற்றின் செல்வாக்கு ஈழத்திலும் படிந்திருக்கக் கூடும் என்று கருதவைக்கின்றன. தேவார காலத்தையடுத்து வரும் சோழப் பேரரசரின் காலத்தில் ஈழம் அப்பேரரசரின் மண்டலங்களிலொன்றாக ஆளப் பெற்றமையாலே தமிழ்நாட்டில் சிறப்பெய்திய பேரிலக்கிய நெறி ஈழத்திலும் கிளைத்திருக்கலாம் என்று எண்ணவைக்கின்றது. ஆயினும் இக்கூற்றுகள் ஊகத்தின் பாற்படுவதால் வலுவிழந்து காணப்படுகின்றன.

பத்தாம் நூற்றாண்டிற்குரியதாகக் கருதப்படும் நான்கு நாட்டார் கல்வெட்டும் பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டிற்குரிய நிசங்கமல்லனின் ‘பண்டுவஸ் நுவர’ கல்வெட்டும் இக்காலவெளியிற் குறிப்பிடத் தக்கவை. நான்கு நாட்டார் கல்வெட்டின் ஈற்றிலே பெளத்தப் பெரியார் ஒருவர் வெண்பாவிலே போற்றப்படுகிறார். பண்டுவஸ் நுவர கல்வெட்டு கிரந்த எழுத்துக்களோடு கலந்த தமிழ்ச் செய்யுள் வடிவமாக அமைகின்றது என்பர். சிங்கள மன்னர் ஆட்சிபுரிந்த பகுதிகளிலே தமிழ்ச் செய்யுள்வழக்கு போற்றப்படுவதை நோக்குமிடத்து பாரம்பரியமாகத் தமிழ் பேசப்பட்ட பகுதிகளில் இலக்கிய முயற்சிகள் நடைபெற்றனவாதல் வேண்டும் என்று கருதுவதற் பிழையிருப்பதற்கில்லை.

பத்தாம் நூற்றாண்டின் கடைக்கூறிலே சோழராட்சி ஏற்பட்ட காலத்தினையொட்டித் தமிழ் மொழியின் செல்வாக்கு பாரம்பரியமாக சிங்கள மக்கள் வாழ்ந்த பகுதிகளிலும் அதிகரித்து வந்துள்ளது. பொலநறுவைக் காலம் எனப்படும் காலப்பிரிவிலே தமிழ்மொழியிலமைந்த சாசனங்கள் பல சிங்கள மக்கள் வாழ்ந்த பகுதிகளிலே காணப்படுகின்றன.

இன்று நமக்குக் கிடைக்கும் ஈழத்துத் தமிழ் நூல்களிலே காலத்தால் முற்பட்டது என வரையறுக்கத்தக்கதாய் இருப்பது சரசோதிமாலை என்னும் சோதிட நூலாகும். தேனுவரைப் பெருமாள் என அழைக்கப்பட்ட போசரசர் பண்டிதர் அந்நூலை இயற்றி 1310-ம் ஆண்டிலே

அரங்கேற்றினார். தம்பதேவியாவைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆட்சி புரிந்த மூன்றாம் பராக்கிரம பாகுவின் வேண்டுகோளுக்கு இணங்க இயற்றப்பட்ட. சரசோதிமாலை சிங்கள மன்னர் தமிழை ஆதரித்தமைக்கு எடுத்துக்காட்டாக விளங்குகின்றது. ஆயினும் சிங்கள இலக்கிய வரலாற்றிலே சிறப்பிடம் பெறும் தம்பதேவிய அரசர் காலத்திலே தமிழ்ப் புலவர் குறிப்பிடத்தக்க இலக்கிய ஆக்கங்களிலே ஈடுபட்டனரோ என்பதை அறிய முடியவில்லை. இலக்கிய மாணுக்கரைப் பொறுத்தளவிலே, அவர்களின் எச்சமாக விளங்கும் சரசோதிமாலை, அவர்களுக்குச் சிறப்பளிப்பதாக அமைகின்றது என்று கூறுவதற்கில்லை.

பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலே தென்பாண்டி நாட்டிலிருந்து வந்து, யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டினைத் தமதாக்கி, செகராசசேகரன், பரராசசேகரன் என்னும் வேத்தியற் பெயர்களை மாறிமாறிப் பூண்டு, போர்த்துக்கேயர் யாழ்ப்பாணத்தைக் கைப்பற்றும்வரை ஆட்சி புரிந்தவர்களை ஆரியச்சக்கரவர்த்திகள் என்றழைப்பர். இவர்களுடைய காலத்திலே ஈழத்திற்கு குறிப்பிடத்தக்க தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சி காணப்படுகின்றது. இவர்களின் சிலர் தாமே புலமை மிக்கவர்களாகத் திகழ்ந்தமையும் அதனா புலமை உள்ளவரை ஆதரிக்கத் தெரிந்தவர்களாக விளங்கியமையும் இலக்கிய வளர்ச்சிக்குத் தூண்டுகோலாக அமைந்திருக்கவேண்டும். மேலும் இவர்களுடைய ஆட்சிக்காலத்தில் வட இலங்கையர் தமிழகத்தோடு கொண்டிருந்த நெருங்கிய தொடர்பும் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு உதவியிருக்கவேண்டும். இவர்களுடைய ஆட்சியின் போது பழமரம் தேரும் பறவை மானத் தமிழ்ப்புலவர் தமிழகத்திலிருந்து ஈழத்திற்கு வந்து, பரிசில் பெற்று ஏகியமைக்குப் புகழேந்திப் புலவர், அந்தக்கவி வீரராகவமுதலியார் ஆகியோரின் தனிப் பாடல்கள் சான்றுபகர்வன.

ஆரியச்சக்கரவர்த்திகள் காலத்திலே சோதிடம், வைத்தியம் பற்றிய நூல்கள் சில தோன்றியுள்ளன. செகராசசேகரம், பரராசசேகரம் என்னும் வைத்தியநூல்களும் சோமசன்மா இயற்றிய செகராசசேகரமாலை என்னும் சோதிட நூலும் ஆரியச்சக்கரவர்த்திகளின் தூண்டுதலின் பேரில் இயற்றப்பட்டன என்றுசொல் இடமுண்டு. இந்நூல்களிலே ஆக்குவித்தோன் புகழ் ஆங்காங்கே பாடப்பட்டுள்ளது. ஆயினும் ஆக்குவித்தோன் எந்தச் செகராசசேகரன் என்றோ அல்லது எந்தப் பரராசசேகரன் என்றோ துணிவதற்கில்லை. சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் (1875-1947), சு. நடேச பிள்ளை (1895-1965) முதலானோர் இவ்வழியிலே எடுத்துக்கொண்ட முடிவுகள் சித்தாந்தமாகக் கொள்ளத்தக்கன என்று கூறுவதற்கில்லை. இந்நூல்கள் ஆயுள்வேதவைத்தியத்திற்கும் சோதிடத்திற்கும் ஆரியச்சக்கரவர்த்திகள் அளித்த முக்கியத்துவத்தைக் காட்டுகின்றன. இம்முக்கியத்துவத்திற்குத் தமிழகம் எவ்வாறு காரணமாயிருந்தது என்பது ஆராயற்பாலது.

ஆரியச்சக்கரவர்த்திகள் காலத்திலேமுந்த பிறிதொரு வகையான நூல்கள் வரலாறு சம்பந்தமானவை. வையாபாடல், கைலாயமாலை என்பன இவ்வகையைச் சார்ந்தவை. இராசமுறை என்பதுவும் இவ்வகையில் அடங்குமென்பர். ஆயினும் அந்நூல் கிடைக்கப்பெறாமையால், அதன் தன்மைபற்றிக் கூறுவதற்கில்லை. வையா அல்லது வையாபுரிஜயர் என்பவர் வையாபாடலை இயற்றியதாகக் கூறல் மரபு. பெளராணிகர் முறையிலே யாழ்ப்பாண வரலாற்றைக் கூறும் வையாபாடல் வன்னியரின் வரலாற்றிற்கு முக்கியத்துவம் தருகின்றது. பறங்கியர் பற்றிய செய்திகளையும் வையாபாடல் கூறுவதால் பதினேழாம் நூற்றாண்டளவிலே அதன் இறுதிவடிவத்தை வையாபாடல் பெற்றதாதல் வேண்டும். உறையூர் முத்துராசரின் கைலாயமாலை யாழ்ப்பாண அரசரின் தோற்றத்தையும் குடியேற்றத்தையும் கைலாயநாதர் கோயிற் பிரதிட்டை வரலாற்றையும் கூறுகின்றது. சேதுபதியைக் குறிப்பிடும் கைலாயமாலை சடையக்க தேவன் 'உடையான் சேதுபதி' என்ற பட்டத்தையும் இராமநாதபுரத்தின் மீதான ஆட்சியதிகாரத்தையும் மதுரையிலிருந்த முத்துகிருஷ்ணப் நாயக்கரிடமிருந்து கி. பி. 1604-ம் ஆண்டிற் பெற்றதன் பின்பே இயற்றப்பட்டதாதல் வேண்டும்.

கவிராஜவரோதயர் இயற்றிய கோணேசர் கல்வெட்டும் வரலாறு கூறுவதாக இருந்த போதும், அது கூறும் வரலாறு திரிகோணமலைச் சிவதலத்தின் வரலாறாகும். தலவரலாறு கூறினும் அதனைத் தலபுராணம் எனல் பொருந்தாது. கவிராஜவரோதயரைச் சிலர் தட்சிண கைலாசபுராணத்தோடு தொடர்பு படுத்தி ஆரியச்சக்கரவர்த்திகளின் காலத்தவர் என்பர். ஆயினும் அவ்வாறு கொள்வதற்கு ஆதாரங்கள் போதாமலிருப்பதை சுண்டு சுட்டுவது பொருத்தமாகும்.

சோதிடம், வைத்தியம், வரலாறு பற்றிய நூல்கள் நீங்கலாக, ஆரியச்சக்கரவர்த்திகளின் காலத்தில் எழுந்த இலக்கிய நூல்களாக இரகுவம்மிசம், தட்சிணகைலாசபுராணம் என்பன காணப்படுகின்றன. மேலும் இளங்கோவடிகளின் சிலப்பதிகாரத்தின் கதையைத் தழுவிச் செய்யுணுலொன்று இக்காலத்தில் எழுந்ததெனக் கொள்ளவும் இடமுண்டு. பரராசசேகரன் உலா என்னும் பிரபந்தமும் இக்காலத்தில் எழுந்ததாக அறிய முடிகின்றது; அந்நூல் மறைந்து விட்டது.

பதினாறாம் நூற்றாண்டின் கடைக்கூறிலும் பதினேழாம் நூற்றாண்டின் முதற் கூறிலும் ஆட்சி புரிந்த எதிர்மன்னசிங்கன் என்னும் பரராசசேகரன் காலத்தவரும் அவருடைய தமைய னுருமான அரசசேகரி என்பவரால் இயற்றப்பட்டது இரகுவம்மிசம். சங்கதமொழியிலே காளி தாசர் இயற்றிய இரகுவம்மிசத்தின் மொழிபெயர்ப்பே அரசசேகரியின் நூலாகும். சொல்லங்க காரங்களும் பொருளாலங்காரங்களும் மலிந்து, அரிதுணர்த்தபாலனவாகிய செய்யுள்கள் நிறைந்து கூணப்படும் இரகுவம்மிசம் அரசசேகரியின் வித்துவப்பெருமையை எடுத்தாக்காட்டுகிறது; வித்துவப்போட்டியிலே ஈழத்தை இகழ்ந்தவர்களுக்கு நல்லறிவுச் சுடர் கொடுத்த உதவுவது. இருபத்தாறு படலங்களைக் கொண்ட இரகுவம்மிசத்தின் முதற் பதினாறு படலங்களுக்கு உரையெழுதிய புன்னுலேக்கட்டுவன் மகாவித்துவான் சி. கணேசையருக்குத் தமிழ் மாணுக்கர் நன்றி கூறக் கடமைப்பட்டிருக்கிறார்கள்.

மச்சேந்திய புராணத்தைத் தழுவிநிற்கும் தட்சிண கைலாசபுராணம் ஆரியச்சக்கரவர்த்திகளின் காலப்பிரிவிலே இயற்றப்பட்டது என்று கொள்ள அகச்சான்றுகள் உதவுகின்றன. திரிசிர புரம் மகாவித்துவான் மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளைக்கு முன்பே தலபுராணங்களிற் காவிய லட்சணங்களைப் புகுத்தியவர்களிலே தட்சிணகைலாச புராண ஆசிரியரும் சிறப்பிடம் பெறுவர். திருநகரச் சருக்கத்திலே ஈழநாட்டு வரலாற்றோடு தொடர்புடைய பல செய்திகள் இப்புராணத்திலே இடம் பெறுதல் குறிப்பிடத்தக்கது. இரகுவம்மிசத்தோடு ஒப்பிடும்போது தட்சிணகைலாச புராணம் 'எளிமை' பொருந்திய செய்யுள்களைக் கொண்டிருத்தல் நோக்கற்பாலது. தட்சிண கைலாசபுராணத்தின் ஆசிரியர் பற்றிக் கருத்து வேறுபாடு நிலவுகின்றது. இந்நூலின் பதிப்பாசிரியர்களாகிய காரைதிவு கா. சிவசிதம்பரஐயரும் (1887) புலோலி பொ. வைத்தியலிங்கதேசிகரும் (1916) முறையே சிங்கைச் செகராசசேகரன், திரிகோணமலை பண்டிதராசர் என்பவரை நூலாசிரியராகக் கொண்டனர். இரு பதிப்பாசிரியர்களும் தங்கள் கூற்றுக்கிணங்கப் 'பரிசோதனை' செய்து பதிப்பித்துள்ளனர். எனவே இவர்களுக்குக் கிட்டாத ஏட்டுப்பிரதிகள் வெளிப்பட்டாலன்றி உண்மை காண்பதரிது.

கோவலனார் கதை (1962), கண்ணகி வழக்குரை (1968) என்னும் பதிப்புசன ஓப்பிட்டு நோக்குபவர்கள் அவ்விரு நூல்களின் ஆசிரியர் ஒருவரல்லர் என்று துணியும் வேளையிலே, ஒரே ஆசிரியர் பற்றிய அகச்சான்றினைக் கண்டு மலைவுற வேண்டியிருக்கும். சிலப்பதிகாரத்தினைத் தழுவி ஆதியிலே ஒருவர் எழுதிய கதை கால வளர்ச்சியோடும் இடமாற்றத்தோடும் பலவிதமான வேறுபாடுகளைக் கண்டபோதும் அடிப்படைக் கூறுகளிலே ஒற்றுமையுடையதாக நிலவுகின்ற பான்மையினை அவதானிக்கக் கூடியதாக இருக்கின்றது. ஆதியிலே சிலப்பதிகாரத்தைத் தழுவி எழுதி வர் ஆரியச்சக்கரவர்த்திகள் காலத்தவராக இருக்கலாம் என்று கருதுவதற்குக் காங்கேயன், தேவையர்கோன் என்னும் பெயர்கள் இடந்தருகின்றன. இப்பெயர்கள் ஆரியச்சக்கரவர்த்திகளைக் குறிப்பன.

கோட்டகம் கல்வெட்டில் இடம்பெறும் ஆரியச்சக்கரவர்த்தியைப் போற்றும் பாடலையும் யாழ்ப்பாண வைபவமாலையிற் காணப்படும் புவனேசுவாகு பாடல்களையும் பரராசசேகரன் பாடியதாக வழங்கும் பாடல்களையும் ஆரியச்சக்கரவர்த்திகள் காலத்திற்குரிய தனிப்பாடல்களாகக் கொள்ளலாம்.

அகத்தியத்தாபனம் என்றழைக்கப்படும் கரைசையம்பதியில் வீற்றிருக்கும் சிவபெருமானின் மான்மியத்தைக் கூறும் திருக்கரைசைப்புராணம் உமாபதிசிவாசாரியர் காலத்திலெழுந்தது என்ற கருத்து ஆராயத்தக்கது. இப்புராணத்தின் பொழிப்புரை ஆசிரியர் சன்னாகம் அ. குமார சுவாமிப்புலவர் (1854-1922) பாயிரத்தில் இடம்பெறும் செய்யுள்கள் இரண்டினைப் பற்றிக் கூறுமிடத்து இந்நூல் செய்தோர் உமாபதி சிவாசாரியரின் சீடர் என்பாரும் உளர் என்றுரைத்தார்; ஆனால், இதன் பதிப்பாசிரியர் திரிகோணமலை வே. அகிலேசபிள்ளை அவர்கள், உமாபதிசிவாசாரியாரின் பரம்பரையினுள்ளார் ஒருவர் என்பர் சிலர் என்று கூறினர். இந்நிலையில் நூலின் காலம் புலப்படுமாறில்லை.

முல்லைத்தீவுப் பகுதியைச் சேர்ந்த புலவர் ஒருவரால் இயற்றப்பட்டிருக்கலாம் என்று கருதத்தக்க கதிரைமலைப்பள்ளி “பதினாறாம் நூற்றாண்டிற் குரியதாக நிச்சயிக்கத்தக்கது” என்று வ. குமாரசுவாமி அவர்கள் கருதுவர். குமாரசுவாமியவர்களின் வாதங்கள் அவருடைய அறிவுக் கூர்மையை எடுத்துக்காட்டியபோதும் அவற்றை ஏற்பது கடினமாகும். ஐதீகத்தின் மூலமும் கதை மூலமும் வரலாற்று உண்மைகளை நிறுவ முயல்வது அறிவியல் அடிப்படையில் ஏற்றுக்கொள்ளப்படுவதன்று.

பதினாறாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலே வலிகுன்றத் தொடங்கிய ஆரியச்சக்கரவர்த்திகளின் ஆட்சி பதினேழாம் நூற்றாண்டின் இரண்டாம் தசாபத்தோடு முடிவடைந்து விட்டது. அவர்களைத் தொடர்ந்து முதலிற் போர்த்துக்கேயரும் பின்பு ஒல்லாந்தரும் தமிழ் பேசும் பகுதிகளைத் தமதாக்கிக் கொண்டனர். யாழ்ப்பாணத்தை ஆங்கிலேயர் கைப்பற்றிய ஆண்டுகளையொட்டிக் கூழங்கைத்தம்பிரான் இயற்கையெய்தியதாகத் தெரிவதால், அவர் காலம் வரையிலுள்ள பகுதியைத் தனிப்பிரிவாகக் கொள்ளலாம்.

சங்கிலியின் ஆட்சிக்காலத்தில் (1519-1561) மன்னார்ப் பகுதியிலே பலர் கதலிக மதத்தைத் தழுவினர். 1544-ம் ஆண்டு மன்னார்ப் பகுதியிலே பலர் தாம் மேற்கொண்ட சமயத்திற்காகத் தம்முயிரைப் பரித்தியாகம் செய்தனர். கென்றி கென்றித்ஸ் சுவாமிகள் (Rev. Fr. Henry Henriques) 1561-1564 ஆண்டுகளிலே மன்னார்ப்பகுதியிலே சமயப்பணி புரிந்தவர். இவர் தமிழ்மொழியின் விளக்கத்தின்பொருட்டு இலக்கணம், அகராதி என்பனவெழுந்ததோடமையாது சமயநூல்கள் பலவற்றையும் இயற்றியவர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. சங்கிலிக்குப் பின்னர் ஆட்சி புரிந்தவர்கள் காலங்களிலே யாழ்ப்பாணப்பகுதியிலே போர்த்துக்கேயர் செல்வாக்கு அதிகரித்தது. சங்கிலிகுமாரனின் வீழ்ச்சியோடு போர்த்துக்கேயர் யாழ்ப்பாணத்தைத் தமதாட்சிக்குட்படுத்தினர்.

பதினாறாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலே பிரான்சிஸ்கன் (Franciscans) சபையினர் போர்த்துக்கேயரின் செல்வாக்கு அதிகரித்தகாலே சமயப் பிரசாரம் செய்யும் நோக்கிலே வடக்கே வந்தனர். நிறுவணரீதியிலே இவர்கள் ஈழத்திற்கு 1543-ம் ஆண்டு வந்தவர்கள். இவர்களைத் தொடர்ந்து நிறுவணரீதியிலே, 1602-ம் ஆண்டு ஈழம்வந்த யேசு சபையினரும் பின்னர் 1605-ம் ஆண்டு ஈழம் வந்த டொமினிகன் சபையினரும் (Dominicans) வடதிசைக்கு வந்தனர். அகஸ்தினியன் (Augustinians) சபையினர் 1606-ம் ஆண்டு ஈழம் வந்தனர். அவர்கள் வடக்கிலே சமயப்பணி புரிந்தனரோ என்பதைக் கூறமுடியவில்லை.

போர்த்துக்கேயர் ஆட்சிக்காலத்திலே ஞானப்பள்ளி, சந்தியோகுமையூர் அம்மாளை என்னும் நூல்கள் தோன்றியுள்ளன. யேசுசபையினைச் சேர்ந்த செபஸ்தியான் பொருசேகா சுவாமிகளின் வேண்டுகோளுக்கிணங்க இயற்றப்பட்டது ஞானப்பள்ளி (ஞானப்பள்ளி, செய். 4). இவர் 1644-ம் ஆண்டு கொழும்பில் இருந்த யேசுசபையினரின் கலாசாலையிலே தலைவராகவிளங்கி



யவர்; 1650-ம் ஆண்டு 'கொச்சின்' என்னும் தென்னிந்திய நகரிலுள்ள கலாசாலையின் தலைவராக நியமனம் பெற்றவர். எனவே ஞானப்பள்ளி 1650-ம் ஆண்டிற்கு முன்னர் இயற்றப்பட்டதாகக் கருதலாம். கிறித்தவ வேதாகமத்தின் உண்மைகளை அறிவுறுத்தும் முகமாகத் தோன்றியது ஞானப்பள்ளி. பள்ளின் கதைப்போக்கினை ஆசிரியர் ஆங்காங்கே இடைமறித்து சமயபோதனை செய்கிறார். இந்நூலின் ஆசிரியர் பெயர் தெரியவில்லை. சிலர் இந்நூலின் ஆசிரியரும் சந்தியோகு மையூர் அம்மானையின் ஆசிரியரும் ஒருவரே என்று கூற முற்பட்டுள்ளனர். அவர்கள் கூற்று எவ்விதத்தாலும் ஏற்றுக்கொள்ளத் தக்கதாகத் தெரியவில்லை. தெல்லிப்பழை பேதுறுப்புலவர் 1647-ம் ஆண்டிலே சந்தியோகுமையூர் அம்மானையைப் பாடினார். பச்சிலைப்பள்ளிப்பற்றினைச் சார்ந்த கிழாவி என்னும் கிராமத்திலுள்ள சந். யேம்ஸ் பேரில் எழுந்ததே இவ்வம்மானையாகும். திருவாசகம் போன்ற இலக்கியங்களைக் காணப்படும் அம்மானைக்கும் சந்தியோகுமையூர் அம்மானை போன்ற அம்மானைகளுக்கும் அமைப்பிலே பல வேறுபாடுகளுள்.

“பேரான பாராளும் பிடுத்துக்கால் மனுவென்றன்  
பிறதானம் வீசவே கூவாய் குயிலே”

என்று ஞானப்பள்ளின் ஆசிரியர் வாழ்த்தியபோதும் இவர்களுடைய ஆட்சிக்காலத்திலே முன்னைய காலப்பிரிவிலே கிடைத்த அரசியலாதரவு தழிப்புப் புலவருக்கு கிடைத்திருப்பதாகக் கூறுவதற் கில்லை. ஞானப்பள்ளின் ஆசிரியருடைய வாழ்த்துத் தமிழ் வாழ்த்தல்; சமயவாழ்த்து. புலவர் தம் சமயத்தை ஈழநாட்டிலே பரப்புவதற்கான முயற்சிகளை மேற்கொண்ட மன்னனை வாழ்த்து கின்றாரெயொழிய, தமிழ்ப் பற்றுடைய மன்னனை வாழ்த்தவில்லை.

பறங்கியர் ஆட்சிக்காலத்திலே யாழ்ப்பாணத்தை விட்டுத் தென்னிந்தியா சென்றவர்கள் ஞானப்பிரகாச முனிவர், தில்லைநாதத்தம்பிரான், வைத்தியநாத முனிவர் என்பவராவர். பறங்கியர் என ஈண்டு சுட்டப்படுபவர்களைப் போர்த்துக்கேயர் எனச் சிலரும் ஒல்லாந்தர் எனச் சிலரும் கூறுவர். திருநெல்வேலி ஞானப்பிரகாசரும் வரணி தில்லைநாதரும் கோவதைக்கு அஞ்சி நாடுவிட்டேகியவர் என்பது மரபு. அளவெட்டி வைத்தியநாதர் உறவினர்மேற் கொண்ட வெறுப்பினாலே தென்னகம் சென்றவர் என்பர் பாவலர் சரித்திர தீபகத்தின் ஆசிரியர்.

திருவண்ணாமலையாதீனத்தின் தம்பிரானாகத் திகழ்ந்து, சோழமண்டலத்திலுள்ள ஆதிசைவர், சைவப்பண்டாரங்கள் தம்பிரான்கள் முதலியோர் பலருக்குச் சைவாகமோபதேசம் செய்தருளி, நடராச தரிசனத்தை விரும்பிச் சிதம்பரத்தை அடைந்து, ஞானப்பிரகாசம் என்னும் திருக்குளத்தை அமைப்பித்து, அவ்விடத்திலே வதிந்து, பரிபூரணமடைந்த ஞானப்பிரகாச முனிவர் சங்கத்திலே பல நூல்களை இயற்றியதோடமையாது சிவஞானசித்தியார் சுபக்கத்திற்கு உரையும் கண்டனர். இவருரையைச் சிவசமவாதவுரையென்று திருவாவடுதுறையாதீனத்தினர் கண்டித்தனர். இவர் காலத்தவரான வைத்தியநாதமுனிவர் வியாக்கிரபாதபுராணம் பாடியுள்ளார். தில்லைநாதத் தம்பிரான் திருமறைக்காட்டிலே செய்த சிவாலயத்திருப்பணி பேர் பெற்றதாகும். வேதாரணிய தலவிசாரணை உரிமை வரணிச்சைவருக்குக் கிடைத்தது இவர் மூலமாகவேயாம்.

ஒல்லாந்தர் ஆட்சிக்காலத்திலே கதலிக மதத்தைச் சேர்ந்த அறிஞர் சிலர் தமிழ் இலக்கியத்தின் வளத்தினைப் பெருக்கத் தம்மாலான முயற்சிகளைச் செய்துள்ளனர். தெல்லிப்பழை பூலோகசிங்க முதலியார், கொன்சால்வெஸ் சுவாமிகள், மாதோட்டம் லோரெஞ்சுப்புலவர், காவிரியேல் பச்சேகோ சுவாமிகள் என்பவர்கள் அவர்களிலே குறிப்பிடத்தக்கவர். பதினேழாம் நூற்றாண்டின் கடைக்கூறிலும் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் முற்கூறிலும் வாழ்ந்த தெல்லிப் பழை பூலோகசிங்க முதலியார் (அருளப்ப நாவலர்) திருச்செல்வர் காலயத்தினைப்பாடியுள்ளார். பிரகலாதன் கதையினை ஒத்த திருச்செல்வர் வாலாற்றினைக் கற்றறிந்த பொடியோர் படித்துச் சுவைத்து இன்புறுமாறு காவியவுணர்வோடு, அதன் லட்சணங்கள் பொருந்தப் பாடிய ஆசிரியர் பொதுமக்கள் கேட்டு இன்புறுமாறு திருச்செல்வர் அம்மானையையும் பாடினார் என்று கருத இடமுண்டு.



கதலிக மதத்திற்குப் புத்துயிர் ஊட்ட இந்தியாவிலிருந்து ஈழத்திற்கு 1687-ம் ஆண்டில் வந்த யோசேவாஸ் சுவாமிகளின் ( Rev.Fr.Joseph Vaz ) முக்கிய சீடர்களில் ஒருவராக 1705-ம் ஆண்டில் கோவாவில் இருந்து ஈழம் வந்த யாக்கோமே கொன்சால்வெஸ் ( Jacome Goncalvez 1676-1742) என்னும் சாங்கோபாங்க சுவாமிகள் சிங்கள மொழியிலும் தமிழ்மொழியிலும் அநேக நூல்களை இயற்றியுள்ளார். தேவ அருள்வேதபுராணம், சத்திய வேதாகம சங்க்ஷேபம், சுவிசேஷவிருத்தியுரை, வியாகுல பிரசங்கம், ஞான உணர்ச்சி, சுகிர்த தர்ப்பணம் என்பன அவற்றிற் சிலவாம். யோசேவாஸ் சுவாமிகளின் 'தியானசம்பிரதாயம்' என்னும் சபையினர் ( Oratorians ) சேர்ந்தவரும் கூழங்கைத்தம்பிரானிடம் தமிழ்ப்பாடம் கேட்டவரும் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலே கோவாவிலிருந்து ஈழம் வந்தவருமான காபிரியேல் பச்சேகோ சுவாமிகளும் ( Gabriel Pacheco ) தமிழ் மொழியிலே தேவப்பிரசையின் திருக்கதை, நவதின உற்சவம் முதலிய நூல்களை இயற்றிப் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்ப தசாப்தங்கள் வரை ஈழத்திலே சமயப்பணி புரிந்துள்ளார்.

பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியிலே வாழ்ந்த மாதோட்டம் இலந்தைவான் லோரெஞ்சுப்புலவர் யேசுநாதர், தேவமாதா மீது பற்பல கீதங்கள் பாடியதோடு அமையாது சிறந்த நாடகாசிரியராகவும் திகழ்ந்தார். மாதோட்டப் பகுதியிலே பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலே சிறப்புற்றிலங்கிய நாடகாசிரியர் பலருக்கு இவரே குருவாக அமைந்திருந்தார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

பதினெட்டாம் நூற்றாண்டிலே குறிப்பிடத்தக்க தமிழ்ப் பெரியார்களில் ஒருவர் 'இறப்பிறமாது' சமயத்தினைச் சேர்ந்த பிலீப்பு த மெல்லோ (1723-1790) என்னும் பாதிரியாராவார். இராசவாசல் முதலியார் சீமோன் த மெல்லோ என்னும் தமிழரின் புதல்வராக கொழும்பிலே பிறந்த மெல்லோ 'இறப்பிறமாது' சமயத்தின் குருவாக ஈழத்திலே நியமிக்கப்பட்ட முதல்வராவார். மெல்லோ பாதிரியார் புதிய ஏற்பாட்டினைத் தமிழிலே மொழிபெயர்த்து 1759-ம் ஆண்டிலே அச்சிடுவித்ததோடு அமையாது பழைய ஏற்பாட்டினை மொழிபெயர்க்கும் பணியிலும் ஈடுபட்டிருந்தார். அப்பணிமுடிவடையும் முன்பு வியோகமடைந்தார். வேதாகம மொழிபெயர்ப்பில் ஈடுபட்ட மெல்லோ பாதிரியார் செய்யுளியற்றும் வன்மையும் பெற்றிருந்தார். சமயப்பாடல்கள் பலவற்றையும் மருதப்பக் குறவஞ்சியையும் அவர் இயற்றியுள்ளார். 1856-ம் ஆண்டிலே மானிப்பாயில் அச்சிடப்பெற்ற சூடாமணி நிகண்டிலே மெல்லோ பாதிரியார் பாடிய செய்யுள்கள் சில சேர்க்கப்பட்டுள்ளதாகத் 'தமிழ் புனராக்' ஆசிரியர் கூறுவர்.

இக்காலகட்டத்திற் குறிப்பிடத்தக்க தமிழ்ப்புலவர்களில் ஒருவர். நல்லூர் வி. சின்னத்தம்பிப்புலவர். பதினெட்டாம் நூற்றாண்டினரான சின்னத்தம்பிப் புலவர் கல்வனையந்தாதி, மறைசையந்தாதி, பருளைவிநாயகர் பள்ளு, கரவைவேலன் கோவை ஆகிய பிரபந்தங்களை இயற்றியுள்ளார். நாலு மந்திரி கும்மி என்னும் நூலையும் இவரியற்றியதாக வெளியிட்டுள்ளனர். இவர் பாடிய அந்தாதிகளும் பள்ளும் தலசம்பந்தமானவை; கோவை கரவெட்டி வேலாயுத பிள்ளை என்பவர் மேற்று. சின்னத்தம்பிப்புலவர் காலத்தவர் கன்குகம் அ. வரதபண்டிதர் என்பது மரபாகிவிட்டது. ஆயினும் இருவரும் சமகாலத்தவர் என்பதற்குப் போதிய ஆதாரமில்லை. சிறப்புப்பாயிரங்களின் அடிப்படையிலேயே காலம் நிறுவப்பட்டுள்ளது என்பது மனங்கொளத்தக்கது.

வரதபண்டிதர் விரத மகிமைகளைக் கூறும் சிவராத்திரிபுராணம், ஏகாதசி புராணம், பிள்ளையார் கதை என்னும் நூல்களையும் கண்ணியவளை குருநாதசுவாமி கிள்ளைவிடுதாது, கணேச விற்கோட்ட விநாயகர் ஊஞ்சல் என்னும் பிரபந்தங்களையும் அமுதாசுரம் என்னும் வைத்திய நூலையும் இயற்றியுள்ளார்.

வன்னிநாட்டிலே அரசுக்கெதிராக நடைபெற்ற கலகங்களை அடக்குவதில் ஈடுபட்டு ஒல்லாந்த அரசினரின் கௌரவத்தினைப் பெற்ற வல்வெட்டி கப்டன் சந்திரசேகர முதலியார் சந்திரசேகரக் குறவஞ்சியின் பாட்டுடைத் தலைவராக விளங்கியதோடு அமையாது பாடும் வன்மையுடையவராகவும் திகழ்ந்தார். இவர் பேரன் குமாரசுவாமி முதலியாரின் (1792-1874) புதல்வரே ஊர்காவற்றுறை நீதிபதியாகத் திகழ்ந்த வைமன் கதிரைவேற்பிள்ளையவர்கள் (1829-1904).

ஒல்லாந்தர் ஆட்சிக்காலத்திலே 'கோயிற் சட்டம்பி' யாகப் பணிபுரிந்தவர் இணுவில் சி. சின்னத்தம்பிப் புலவர். இவர் இணுவை சிவகாமி யம்மை பதிகம், இணுவை சிவகாமியம்மை பிள்ளைத்தமிழ் என்னும் தலசம்பந்தமான பிரபந்தங்களையும் பஞ்சவன்னத்தூது என்னும் உலகியல் சார்பான பிரபந்தத்தையும் கோவலனாடகம், நொண்டிநாடகம் அனிருந்தநாடகம் முதலிய நாடகங்களையும் இயற்றியுள்ளார்.

பாவலர் சரித்திர தீபகத்தில் இடம்பெறுபவர்களாகிய கதிரைமலைக் குறவஞ்சி, குருக்கள் கோடரி என்பவற்றைப் பாடிய சுதுமலைப்புலவன் விநாயகர்; நல்லையக நான்மணிமலை, காரைக்குறவஞ்சி இயற்றிய காரைதிரு மே. சுப்பையர்; கஞ்சன் காவியம், வலைவீசுபுராணம் ஆக்கிய வட்டுக்கோட்டை சு. முத்துக்குமாரர் முதலியோரும் ஒல்லாந்தர் காலத்தின் கடைக் கூறிலே வாழ்ந்தவராகலாம்.

இராமலிங்க முனிவர் ஆகிய அராலியைச் சேர்ந்த ச. இராமலிங்க ஐயர் (1649- ) 1667-ம் ஆண்டிலே முதன்முதலாக வாக்கிய முறைப்படி பஞ்சாங்கம் கணித்து லென்ப்படுத்திய தோடு அமையாது சந்தானதிபிடை என்னும் சோதிடநூலையும் இயற்றினார்.

வெருகல் சித்திரவேலாயுதர் காதல் என்னும் பிரபந்தத்திலே போற்றப்படும் கண்டியரசன் இராசசிங்கனை இன்னார் என்று தெளிவாக நிறுவ முடியாமல் இருப்பதாலே தம்பலகாமம் ஐ. வீரக்கோன் முதலியாரைப் பதினேழாம் நூற்றாண்டினர் என்று சித்தாந்தமாகக் கூறுவதற்கில்லை.

பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலே யாழ்ப்பாணத்திலே சிறப்புடன் திகழ்ந்தவர் கூழங்கைத் தம்பிரான். காஞ்சிபுரத்திற் பிறந்த கூழங்கையருக்குக் கனகசபாபதியோகி என்ற பெயர் வழங்கியிருக்கலாம் என்று கருத இடமுண்டு. யோசேப்பு புராணம் முதலாம் நூல்களைப் பாடியவரும் நன்னூலுக்கு உரை கண்டவருமான கூழங்கையர் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலே ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய கதையின் இயக்கத்திற்குக் காரணமான வித்துவ பரம்பரையின் ஆக்கத்திலே முக்கிய பங்கு கொண்டவர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

## ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதை வளர்ச்சி

சி. தில்லைநாதன், M. Litt. (Madras)

நாகரிகமடைந்த ஏனைய மக்கட் கூட்டத்தினர்களைப் போலவே, ஈழத்துத் தமிழ் பேசும் மக்களும் தமது பழமைமிக்க இலக்கிய வகையாகக் கவிதையையே கொண்டிருக்கின்றனர். அப் பழமைக்குச் சான்றாகக் காட்டப்படுபவை சங்ககாலத்தைச் சேர்ந்த ஈழத்துப் பூதன்றேவனார் கவிதைகளாகும். அவர் காலம் முதல் பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டுவரையுள்ள காலப்பகுதி ஈழத்தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் இருண்ட காலமாகவே கிடக்கின்றது.

ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள் யாழ்ப்பாணத்தை ஆண்ட காலப் பகுதியில், அதாவது 13ம் நூற்றாண்டு முதல் 17ம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதிவரை, பல செய்யுள் நூல்கள் இயற்றப்பட்டுள்ளன. அக்காலப் பகுதியிற் புலவர்களுக்கு அரசு ஆதரவு கிடைத்தமையும் அவதானிக்கத்தக்கது. அக் காலச் செய்யுள் நூல்கள் பெரிதும் வைத்தியம், சோதிடம் சம்பந்தமானவையாகவும், வடமொழிப்புராணங்களின் மொழி பெயர்ப்புக்களாகவுமே அமைந்தன.

தமிழ்ப் புலவர்களுக்குச் சிங்கள அரசர்களின் ஆதரவும் கிடைத்திருக்கிறது. தம்பதேனியா விலமர்ந்து ஆட்சி புரிந்த மூன்றாம் பராக்கிரமபாகு போசராச பண்டிதனைப் புரந்தமையும், கண்டியை ஆண்ட கடைசி வேந்தனைக் கௌரவித்துச் சிற்றம்பலப்புலவர் யாழ்ப்பாணத்தி லிருந்து கிள்ளிவிடு தூது பாடிக்கொண்டு சென்றமையும் சுட்டிக்காட்டப்படும் நிகழ்ச்சிகளாகும்.

போர்த்துக்கேயரும் ஒல்லாந்தரும் ஆங்கிலேயரும் இலங்கையை ஆண்ட ஐரோப்பியர் காலம் எனப்படும் காலப்பகுதியிலே (17ம் நூற்றாண்டுமுதல் ஈழம் சுதந்திரம் பெறும் வரை) பல புலவர்கள் தோன்றிப் பல நூல்களை யாத்துள்ளனர். அக்காலத் தெழுந்த நூல்கள் பெரும் பாலும் விசயநகர நாயக்க மன்னர் ஆட்சிக் காலத்துத் தமிழ் நாட்டிலே தோன்றிய நூல்களைப் போலவே சமயச் சார்பினவாகவும் புலமைத்திறனை விளம்பரப்படுத்துவனவாகவும் அமைந்தன. சைவ, கிறித்தவ, இஸ்லாமிய சமயங்களைச் சார்ந்த பல புராணங்களும் வேறுபலவகைப் பிரபந்தங்களும் தோன்றின. அத்தோடு நாயக்கர்கால இறுதிக்கட்டத்திலே பிறந்தவற்றைப் போன்ற பொதுமக்கட் சார்பான பள்ளு, குறவஞ்சி நூல்கள் பலவும் ஈழத்தில் எழுந்தன.

எண்ணிக்கையில் அதிகமான புலவர்களும் நூல்களும் தோன்றிய அக்காலப் பகுதியில் வாழ்ந்த புலவர்களுள், யேசுமதப் பெருமைபாடும் ஞானப்பள்ளின் ஆசிரியரும், சின்னத்தம்பிப் புலவர், சிவசம்புப்புலவர், புலவர் சுப்பையனார், அருள்வாக்கி அப்துல் காதினுப் புலவர், சுன்னாகம் குமாரசுவாமிப் புலவர், பாவலர் துரையப்பாபிள்ளை, விபுலாநந்த அடிகள் முதலியோரும் சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தவர்களாவர். சொல்லாட்சியிலும் பல்வேறு யாப்புவகைப் பிரயோகத்தி லும் தமக்கிருந்த திறனை இக்காலப் புலவர் பலர் நன்கு காட்டினர். சமகாலச் சமூகத் தேவைகளையும் பிரச்சினைகளையும் பொது மக்களுக்குப் பொருள் விளங்கத்தக்கவாறு எடுத்துக் கூறிய வகையிற் பாவலர் துரையப்பா பிள்ளையை ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதை வரலாற்றின் ஒரு மைற்கல்லெனக் கொள்ளல் கூடும்.

எவ்வாறாயினும், ஈழம் அரசியல் விடுதலை பெற்ற காலம்வரை, ஈழத்தவர்கள் உரைநடை, இலக்கணம், நூற்பதிப்பு ஆகிய துறைகளில் சட்டியதொத்த பெயரையும் புகழையும் தமிழ்க் கவிதைத்துறையில் சட்டவில்லை என்று கொள்ளுவதே சாலும்.

இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஐந்தாவது ஆறாவது தசாப்தங்களிலேதான் சமகாலச் சமூக அரசியற் சிந்தனைகளினாலும் பாரதியினாலும் ஆகர்ஷிக்கப்பட்ட கவிஞர்கள் தோன்றி, ஈழத்தமிழ்க் கவிதை எனச் சிற்பிக்கத்தக்க கவிதை தோன்ற அடிகோலினர். அவர்களது பார்வை சமயத்தின் பால் மட்டும் மறுகி நிற்காது தேசத்தினதும் மக்களினதும் தேவைகளையும் நோக்கத் தலைப்பட்டது. மானிடனும் அவனது சமூகமும் சிறந்துயர வேண்டும் என்னும் வேட்கை அவர்களது உணர்ச்சி களைத் தட்டியெழுப்பிற்று. செய்யுள் யாப்பே இலக்கிய வடிவெனச் கொள்ளப்பட்ட நிலையும் மாறி, உணர்ச்சிவெளியீட்டுச் சாதனமாகக் கவிதை உயரலாயிற்று. கிழைத்தேயமெங்கணும் இக்காலத்தே பரவி வந்த தேசிய உணர்வின் சாயலும் கவிதைகளிலே படிவதாயிற்று.

புதிய தலைமுறைக் கவிஞர்கள் தாங்கள் நின்றிருந்த மண்ணையும் தங்களைச் சூழ வாழ்ந்த மக்களையும் நோக்கி, ஈழத்தமிழ் மக்களின் 'நெஞ்சகத்தாவலை' வெளியிடும் தனித்துவம் வாய்ந்த கவிதைகளைச் செவியுறத் தெளிந்த நடையில் நெய்ய அடியெடுத்துக் கொடுத்த பழைய தலைமுறையினர் என்று ப. கு. சரவணபவன், சோமசுந்தரப்புவர், முதுதமிழ்ப் புலவர் மு. நல்லதம்பி, பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை, பண்டிதர் சச்சிதானந்தன் ஆகியோரைக் குறிப்பிடலாம். சோமசுந்தரப் புலவர், பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை ஆகியோரின் கவிதைகளில் உள்ளார் மண் வாசனையை ஓரளவு தெரிவாகவே அனுபவிக்கலாம்.

மொழிப் பற்றினையும் சீர்திருத்த உணர்வின்மையும் ஊட்டுவதற்குக் கவிதையை ஒரு கருவியாக மறுமலர்ச்சிக்குமுனைவச் சேர்ந்த நாவற்குழியூர் நடராசன், முருகையன், மஹாகவி, நீலாவணன், அ. ந. கந்தசாமி முதலியோர் பயன்படுத்திய போது, அது உணர்ச்சியூட்டும் வலுவும் வேகமும் பெற்றது.

இக்கவிஞர்களின் நோக்கும் வாக்கும் விசாலமும் வளமும் பெற்ற வேளையிலேயே மஹாகவி, முருகையன், நீலாவணன், தான்தோன்றிக் கவிராயர், புரட்சிக்கமால், அண்ணல், வித்துவான் வேந்தனார் முதலியவர்களை உள்ளடக்கிய தமிழ்நாட்டுடன் ஒப்பிட்டுப் பெருமைப் பாராட்டத் தக்க ஒரு கவிஞர் பரம்பரை உதயமாயிற்று. எம். ஏ. நுஃமான், இ. சிவானந்தன், புதுவை இரத்தினதுரை, மௌனஞ் முதலிய இளைஞர்கள் இப்பரம்பரையைச் சேர்ந்தவர்களே. இவர்கள் மானிடனின், சிறப்பாக ஈழத்து மானிடனின், அகத்தையும் புறத்தையும் விண்ணுணர்ந்து கவிதை பொழிகின்றனர். அவனது இறுமைகள் கழியவும் பெருமைகள் கூடவும் கவிதை பாடுகின்றனர். காலத்துக் கேற்ற சமூக, பொருளாதார, அரசியல், விஞ்ஞான, மானிட உணர்வுகளை இலாவகமாக வெளியிடும் திறனைத் தமிழ்க்கவிதை இவர்கள் கரங்களிலே பெற்று வாழ்கின்றது. விஞ்ஞான விளக்கங்களை எளிய தமிழிற் கவிதை யாக்கியுள்ளார் இ. சிவானந்தன்.

பாரதிதாசனுக்குப் பின்னர் தமிழ் நாட்டுக் கவிதையானது சினிமாப் பாடல் இலாகாக்களை நோக்கிக் காவடியெடுக்க ஈழத்துக் கவிதை பொதுமக்களை நாடி அவர்களோடு தன் உறவினை வலுப்படுத்திக்கொண்டிருக்கின்றது; கவிதையரங்கங்களும் கவிதை நாடகங்களும் அதற்கு உதவின.

சமகால விஞ்ஞான, சமூக, அரசியற் கருத்துக்களும் நிகழ்ச்சிகளும் மட்டுமன்றித் தம்முள் மாறு படும் வாழ்க்கை முறைகளும் சமூக மதிப்பீடுகளும் பொருளாகக் கொள்ளப்படுவதையும், மக்களோடு அநாயாசமாகத் தொடர்பு கொள்ளும் பேச்சு வழக்கும் பேச்சோசையும் கையாளப்படுவதையும், எதார்த்தப் பண்பும் அங்கதச் சுவையும் பொருந்தியிருப்பதையும் இன்றைய ஈழத் தமிழ்க் கவிதைகளிற் பரக்கக் காணலாம்.

மக்கள் உள்ளங்களைத் தொடவல்லதெனக் கொள்ளப்படும் ஓசைநயத்துக்கு இடமளிக்க மறுத்துப் புதுச் சிந்தனை ஓட்டங்களை யாப்புளடங்காப் 'புதுக்கவிதை' களாக வெளியிடுவோர் பலரும் ஈழத்திலுள்ளனர். அவர்களுட் சிலர் மனதிற்பதியும் வகையில் மெச்சத் தக்க சிந்தனையோட்டங்களை வெளியிடுகின்றனர். அவர்களுக்குப் புதிய சிந்தனைத் தெளிவும், சொல்லாட்சித் திறனும், மக்களை வசப்படுத்தும் வேட்கையும் வளரவளர அவர்களது படைப்புக்கள் செம்மையும் நயமும் பெறுவதை அவதானிக்க முடிகின்றது.

விற்பனை வசதிகளை மிக மிகக் குறைவாகக் கொண்ட எமது நாட்டிற் கடந்த கால் நூற்றாண்டுக் காலத்தில் நூற்றுக்கு மேற்பட்ட கவிதைத் தொகுதிகள் வெளிவந்திருப்பது பெருமைப் பட்டத்தக்கதே.

## புதிய ஈழத்துத் தமிழ்க்கவிதை

சு. கலாபரமேஸ்வரன், B.A. (Hons.)

இரண்டாயிரம் ஆண்டுகட்கு மேற்பட்ட வரலாற்றினை உடையதாகச் சொல்லப்படும் ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதையின் இன்றைய காலத்தைப் பற்றித் தெளிவாகக் கூறக் கூடியதாயிருப்பினும், பிற நவீன இலக்கிய வடிவங்கள் போலன்றிக் கவிதையின் தற்காலப்பண்பு மிகவும் பிற்காலத்திலேயே இனங்கண்டு கொள்ளக் கூடியதாகவுள்ளது. பாரதியை ஒட்டிய காலப் பகுதியிலே ஈழத்திலும் கவிதை மறுமலர்ச்சியின் தாக்கங்களை ஆங்காங்கே காணக்கூடியதாக இருப்பினும் அவை பொதுவான இலக்கியப் பண்புகளாகவோ, ஈழத்தின்தனித்துவமான அம்சங்களைச் சுட்டிநிற்பனவாகவோகொள்ள முடியாதிருக்கின்றன. ஆனால் தமிழகத்திலே பாரதி பரம்பரையினரின் கவிதைச் சாதனைகள் சிறிது சிறிதாகத் தேய்ந்துகொண்டு சென்ற வேளையிலேயே ஈழத்திலே தமிழ்க்கவிதை புதியவலுவும் வீறும் பெற்றது. அக்காலகட்டத்தையே இன்றைய ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதையின் மெய்யான தோற்றக் காலம் எனக் கொள்ளலாம் எனத் தெரிகின்றது.

எளிய பதங்கள், எளிய நடை, வெகுஜனபாணி, புதிய கருத்து என்று உயிர்தரும் போக்கிலே தமிழ்க் கவிதையை நடக்கச் செய்து இன்றைய தமிழ்க்கவிதையின் தலைமகனாகப் பாரதி விளங்குகின்றார் என்பது எல்லோராலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட ஓர் உண்மையாகும். பாரதியின் மாற்றத்தை ஆற்றல்மிக்க புரட்சிக் கவிஞர் பாரதிதாசன் புதிய திசையில் இட்டுச் சென்றபோது தமிழ்க் கவிதை புதுவளம் பெற்றுப் பொலிந்தது எனினும், ஒட்டு மொத்தமாகப் பார்க்கும்போது, பாரதிக்குப் பிறகு தோன்றியவர்களின் கவிதை வளர்ச்சி பெருமைப்பட்டதென அளவு இல்லை என்று பலதிருவாய்வாளர்கள் கருத்துத் தெரிவித்து வருகின்றனர்.

அரசியல் இயக்கங்களாலே தமது கவித்துவத்தைப் பவியிடாமல் இருந்திருப்பாரேயா, ஊர் கண்ணதாசனால் தமிழ்க் கவிதை உலகின் வெறுமையை ஓரளவாவது நிறைவு செய்திருக்கக் கூடும். எனினும், பாரதிபரம்பரை எனத் தம்மைக் கூறிக்கொள்ளும் பலர் சாதாரண மக்களின் வாழ்வைக் காணக் கூசி ஒதுங்கித் தமக்கு மட்டுமே உரித்தான தனி உலகிலே தம்மைத் தனிமைப்படுத்திக் கொண்டும், சுற்பனை உலகிற் சிறகடித்துப் பறந்தும், பழந்தமிழ்ப் பெருமையில் மூழ்கியும் காலங்கடந்த கவி வடிவங்களிலும் அலுத்துப்போன உத்திமுறைகளிலும் கவிபாடும் நசிவான பண்பினைக் கொண்டுள்ளார்கள். இவ்வாறு பாரதிக்குப் பின் வலுவிழந்து சென்று கொண்டிருந்த தமிழ்க்கவிதைக்கு ஈழத்திலே புதிய வலுவும் வீறும் கொடுக்கப்பட்டன. பாரதிக்குப் பிறகு, உடனடியாக இல்லாவிட்டாலும், ஐம்பதுகளை அடுத்து, நமது காலத்திய அன்றாட வாழ்வை ஆதார கருதியாகக் கொண்டு புதிய செய்யுள் வடிவங்களில் நவீன உத்தி முறைகளுடன் இயற்கைப் பண்பும் கலை மெருகும் குன்றாத வளமுள்ள தனிச்சிறப்பான கவிதைகளை ஆக்கியளிக்கின்ற பல கவிஞர்கள் ஈழத்திலே தோன்றினார்கள்.

1948ல் இலங்கை அடைந்த சுதந்திரம், இந்தியா ஈட்டிய சுதந்திரம் போலன்றிப், போராட்டம் எதுவுமே இல்லாது கொடுக்கப்பட்ட ஒன்றாக இருந்தமையால் அதற்கு முன்னரும், உடனடியாகப் பின்னரும், தேசிய உணர்ச்சி சுடர்விடும் பாடல்கள் எழவில்லை. ஒரு வகையிற் சுதந்திரதாகத்திலே பாரதி பொழிந்த கவிமழை ஈழத்தில் அப்போது பொருளற்றதாக இருந்தது எனவும் கூறலாம். நாட்டு மக்களின் தனித்துவம், பாரம்பரியம், விதேசிய எதிர்ப்பு என்பன பற்றிக் 'கவிபுனைந்த' திற் சோமசுந்தரப் புலவர், நல்லதம்பிப் புலவர், சரவணபவன் ஆகிய மூவரும் முக்கியமானவர்கள். எனினும், அப்பண்பானது, இவர்களது கவிதையின் தனிச்சிறப்பான பண்பு எனக் கூறிவிட முடியாது. இவர்களை அடுத்துத் தோன்றிய நவீனதிகுருஷணபாரதியார், ஏ. பெரியதம்பிப் பிள்ளை, சு. நடேசபிள்ளை, பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை, நவாலியூர், சோ. நடராசன் ஆகியவர்களிற் கவிபாற்றலைக் காணக் கூடியதாகவிருந்தாலும், அவர்கள் சமூகத்திற் ருன்றிய புதிய அபிவிருத்திகளையோ, கவிதைத்துறையிற் ருன்றியவிழிப்புணர்ச்சியையோ பிரதிபலிக்காது பழைய தடத்திலேயே சென்றனர். ஈழத்தமிழ் வளர்ச்சியிலே பிற நவீன இலக்கிய வடிவங்களிலே மறு



மலர்ச்சிக் காலமாக விளங்கிய நாற்பதுகளிலே கவிதை மட்டும் பழைய தடத்திலேயே சென்றமை வியப்பானதே. இதற்குச் சிறிது பிற்பட்ட ஐம்பதுகளின் நடுப்பகுதியிற்றான் ஈழத்துக் கவிதையின் விழிப்புணர்ச்சிக் காலம் தொடங்குகின்றது. அதுவே தற்கால ஈழத்துக் கவிதையின் மெய்யான ஆரம்பம் போலத் தெரிகின்றது. இதன் பிரதிநிதிகளாக நாவற்குழியூர் நடராசன், மஹாகவி, முருகையன், நீலாவணன், சில்லையூர் செல்வராசன், வேந்தனார், அண்ணல் ஆகியோர் தோன்றினர்.

நாற்பத்தெட்டின் அரசியற் சுதந்திரம் ஒரு வெற்று வடிவமாக இருந்த நிலையிற் சாதாரண மக்கள் தமது பேச்சு, சிந்தனை, கல்வி, சமுதாய நோக்கு, வாழ்க்கை எல்லாவற்றிலும் தனித்து வம் இழந்து விடேசிய கலாசார ஆதிக்கத்தினின்றும் நீங்கமுடியாமற் பிறந்த மண்ணிலேயே அன்னியர் போல அடங்கி வாழ்ந்தனர். சமூக பொருளாதாரத் துறைகளில் நாட்டு மக்களுக்கு நிதரிசனமான சுதந்திரம் கிடைக்காத போது, அவர்கள் வழிவழிவந்த இம்மண்ணுக்கே உரித்தான தனித்துவமான வாழ்வு முறைகளைப் பேணவும், தமது காலத்துச் சாதாரண மக்களின் அன்றாட வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகளின் அடிவேர்களை ஆழ்ந்து ஆயவும் முனையவில்லை.

ஈழத்து வரலாற்றிலே 1956 ல் ஏற்பட்ட மாற்றத்தின் வழி அரசியல், சமூக, பொருளாதாரத் துறைகளிற் புதிய விழிப்புணர்வு ஏற்பட்டதுடன், நாட்டிலே 'தேசியம்' என்ற பேரலை பொங்கிப் பிரவகித்தது. இந்நிலையிலே தமக்கே சிறப்பாக வாய்த்த பாரம்பரியக் கலாசாரப் பண்புகளைப் பேண வேண்டும் என்றவொரு முனைப்புப் பலமாகத் தலை தூக்கியமையும் சாதாரண கிராமிய மகன் அடங்கியிருந்த முன்னைய நிலைக்கு மாறாகத் தனது சமூக நிலையிலே புதிய எழுச்சியைக் காண விழைந்தமையும் மிகவும் முக்கியமானவை. இவையெல்லாம் ஈழத் தமிழ் மக்களின் வாழ்க்கைப் போக்கை எந்தளவு பாதித்தன எனத் திட்டமாகக் கூறமுடியாவிட்டாலும், சாதாரண மனிதன் சமூக வாழ்விலே தலை தூக்கியமையானது நாட்டுக்கே ஒரு பொது நிகழ்வு என்பதனையும் அது எமது வாழ்க்கைப் போக்கில் ஒரு பெரும் மாற்றத்தைச் சுட்டி நிற்கின்றது என்பதனையும் மறுக்க முடியாது.

இம்மாற்றங்களின் உள்ளார்ந்த அம்சங்களை அன்றைய சிங்களச்சிருஷ்டி இலக்கிய வாதிகள் முழுமையாக உணர்ந்திருந்த அதே அளவுக்குத் தமிழ்க் கவிஞரும் எழுத்தாளரும் உணர்ந்திருந்தனர் என மேற்போக்காகக் கூறிவிட முடியாது எனினும் இன்று பின் நோக்கிப் பார்க்கின்ற போது சிறுகதை போலக் கவிதையின் பொருளிலும் வடிவிலும் தமது காலம், சமூகம் பற்றிய பிரக்ஞை, அதன் வழிப் புதிய மாற்றத்திற்கான விழைவு என்பவை அக்கால கட்டத்திலே தோன்றியமை தெளிவாகப் புலப்படுகின்றது. 1956ன் பின் தமிழ் மக்கள் தமது உரிமைகளைக் கோரி இயக்கங்களும் போராட்டங்களும் நடாத்திய போது அதனை மொட்டித் தமிழுணர்வு நிரம்பிய ஓசைப்பாங்கான வளமுள்ள கவிதைகள் காசி. ஆனந்தன், வரமஹம்ஸதாசன், ராஜபாரதி, கரவைக்கிழார் போன்றோர் பாடப்பட்டபோதும், அது ஈழத்துக் கவிதையின் உயிர்த்துடிப்புள்ள பொது இலக்கியப் பண்பாக நின்று நீடிக்கவில்லை. நம்மவரின் தமிழுணர்வையும் சுதந்திர தாகத்தையும் வீறுகொண்டெழச் செய்யப் பாரதி, பாரதி தாசன், கண்ணதாசன் ஆகியோரே பயன்படுத்தப்பட்டனர். இந்நிலையிலே, சாதாரண மக்களின் வாழ்வையும் சம காலத்திய சமுதாய வாழ்வின் சகல முனைகளையும் முனைப்புக்களையும் கலாபூர்வமாகப் புலப்படுத்துகின்ற கவிதைகள் ஈழத்திலே தோன்றத் தொடங்கியமை நமது கவிதை வரலாற்றிலேயொரு புதிய கால கட்டத்தின் தொடக்கத்தைக் குறித்து நிற்கின்றது. ஐம்பதுகளின் நடுப்பகுதிவரை இலக்கியத்தில் எடுக்கப்படாது ஒதுக்கப்பட்ட பல சமூக விடயங்கள் புதிய ஈழத்துக் கவிதைக்குப் பொருளாயின. சமுதாயத்திலே தோன்றிய புதுநிலை, முரண்பாடு, அதிருப்தி உட்பட்ட சகல கருத்தோட்டங்கள், பொருளாதார அடிமைத் தனங்களால் மக்கள் பட்டிருந்த அவதி, நிலப் பிரபுத்துவமும் தீண்டாமையும் சமூகப் ப்ரச்சினைகளை வலுவாக்கியவகை, சமூகத்திலே பேரலி ஆசாரங்களின் ஆதிக்கம் போன்றவற்றையெல்லாம் புதிய பார்வையில் நேர்மையாகவும் நிதரிசனமாகவும் பாடும் கவிதைகள் பெருளாரியாக வரத் தொடங்கின.

ஈழத்துக் கவிஞர் கவிதைப் பொருளில் ஏற்பட்ட மாற்றத்திற்கு இயையக் கவிதையின் வெளியீட்டிலும் வடிவிலும் உத்திகளிலும் புதியபுதிய முறைகளைத் தொடங்கினர். பாரதிபரம்பரை யினரை ஒத்து ஈழத்திலும் எளிய தமிழிலே சிந்துகளும் வீருத்தங்களும் தோன்றிய போதும், அவை சிறிது சிறிதாக முக்கியத்துவம் இழக்கத்தொடங்கின. வீருத்தப்பா ஒரு புறத்திற் சந்த விகற்பங் களை வளர்த்துத் தேய்ந்து சென்ற போது, மறுபுறம் பேச்சோசைப் பண்பு பெற்றுப் புது நிலையடைந் தது. தற்கால வசன அமைப்புடன், பெரும் அளவு ஒற்றுமையுடைய சிறுதொடர் அமைப்புக்கள் நிரம்பிய, இலக்கண வளம் குன்றாத செய்யுள் வாக்கிய அமைப்பில், ஆற்றொழுக்கான ஒழுங்கமைப்பு நிரம்பிய கருத்துக் கோர்வையுடன், இயற்கையான தாளவயம் குன்றாத பேச்சோசைப் பண்பு இழையோடத் தம் கவிதைகளை ஆக்கத் தொடங்கினர். 'மரபு ரீதியான செய்யுள் உருவங்களிலும் கூட - குறிப்பாக வெண்பா, கட்டளைக்கவிப்பா, கலித்துறை, கலிவிருத்தம் போன்ற வரையறுப்புக் கள் மிகுந்த வடிவங்களிலும் - இன்றைய எமது நவீன கவிஞர்கள் இந்தப் பேச்சு மொழிப் பண்பைச் செயற்படுத்தி உள்ளார்கள்,' என நுஃமான் குறிப்பிடுவது மனங்கொள்ளத்தக்கது ('கவிஞன், பக். 34, பங்குனி, 1968).

ஈழத்துத் தற்காலக் கவிஞர்களுட் காலத்தால் முந்தியவரான நாவற்குழியூர் நடராசன் வழங்கு தமிழில் மிடுக்கு நடையுடன் வளமான கவிதைகளை அளித்தபோதும் கூட மஹாகவி போன்று பல புதிய தனித்துவமான கவிப்பண்புகள் கொண்டு ஒரு மாற்றத்தைச் சுட்டி நிற்கவில்லை. அவர் சிலம்பொலியையும் காதலையும் சுவையாகப் பாடியதுடன் நிற்காது சமூகப் பிரச்சினைகளையும் கருத்தோட்டங்களையும் கூடவே தொட்டுச் செல்கின்றார். அன்னார் வானொலியிலே தமிழ்க் கவிதைக் குக் கொடுத்த சிறப்பிடம் இன்றைய ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதை வளர்ச்சியிற் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

மஹாகவி இன்றைய ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதைக்கு வரையறுக்கக் கூடியதும் இனங்கண்டு கொள்ளக் கூடியதுமான வடிவப்பண்புகளை அளித்தார். 'பாரதிக்குப் பின் பாரதி தாசனையும் மேவியெழும் தமிழ்க்கவிஞரை வளரும் திறமையும் செயலும் மஹாகவியிடம் உண்டு' என்று மு. தளையசிங்கம் குறிப்பிட்டது வெறும் புகழாரம் அல்ல (மு. பொன்னம்பலம்: அது பக். 6, 1968) பிற நவீன சிருஷ்டியிலக்கியங்கள் போன்று கவிதையிலும் தற்கால விடயங்களைக் கையாண்டு ஜனரஞ்சகமாக்கி, அதனை இன்றைய உலகுக்கு இழுத்து வராவிட்டால் அது உண்மையாகவே அருகி வரும் கலையாகிவிடும் என மஹாகவி பூரணமாக நம்பினார். (வீடும் வெளியும், 1973, முகவுரை) 'சாதாரண மனிதனின் பழுதுபடா உள்ளத்திற் பாயப்பிறப்பது கவிதை' என அவர் கருதினார் (பேராசிரியர் சு. வித்தியானந்தன், மஹாகவி நினைவுமலர், பக். 7, 1971).

. அதற்கியைய நாளாந்தம் நமது வாழ்விற்கு ணும் சாதாரண மனிதர்களின் அன்றாடப் பிரச்சினைகள், உறவுகள், ஏக்கங்கள், அபிலாஷைகள், அவர்கள் மத்தியில் நாம் காணக் கூகம் நிதரிசனக் காட்சிகள் முதலியவற்றையெல்லாம் இன்றைய சமூக பொருளாதாரப் பின்னணியிலே தெளிவாகச் சித்தரித்து, அவர்களின் மனப்பாங்கு இயல்புகள், எல்லாவற்றையும் சீராகப் புலப் படுத்தி அதன் வழி மொத்தமான சமூகத்தின் வாழ்வோட்டத்தைப் பூரணமான இயக்கமுறையிற் காட்டிச் சமூகத்தின் மனச்சாட்சியாக விளங்குகின்றார். அவரது தனிப்பாடல்களைப் பொறுத்தவரையிற் சீமாட்டி, செத்துப்பிறந்த சிசு, வீசாதீர், திருட்டு, நீருழ வன், மீண்டும் தொடங்கும் மிடுக்கு போன்ற பாடல்களில் இம்மண்ணின் வறுமைக் கொடுமையின் வழி வந்த இடர்களால் மாய்ந்து மடியாமல் எப்படியும் தம் வல்லமையால் வாழ முனைகின்ற ஏக்கம் மிகுந்த துயரம் தோய்ந்த உயிர்களையும் உழைப்பாளர் கூட்டத்தையும் காட்டுகின்றன. போலிகளை நையாண்டி செய்து பொய்ம்மையாளரை வசை பாடித் தமது கவிதையை நடாத்திச் செல்கின்றார். லாவகமான சொல்லாட்சிகளுடன் ஆற்றொழுக்காக அவரது கவிதைகள் அமைந்து செல்லும் பாணியே தனியானது. அவர்தமது கவிதைகளிற்காட்டும் காட்சிகள், வீசும் கருத்துக்கள் எல்லாவற்றையும் மீறி ஒரு கலைத்துவம் உயிர் பெற்று நிற்பதை நாம் காண்கின்றோம். மஹாகவி தமது தனிப்பாடல்களைத் தவிர கல்லழகி, சடங்கு, கண்மணியாள் காதை, சாதாரண மனிதனின் சரித்திரம் ஆகிய காவியங்களையும், கோடை, புதியதொரு வீடு ஆகிய கவிதை நாடகங்களையும் ஆக்கினார்.

தாம் சொல்ல வந்த வாழ்நிலை சார்ந்த கவிப் பொருளைப் புலப்படுத்துவதற்கேற்ற வாகனமாகக் கவிதையைக் கையாண்ட மஹாகவி, செய்யுள் வடிவத்திலும் புதிய மாற்றங்களை ஏற்படுத்தினார். 'வசனத்தின் உயர்நிலையே செய்யுள்' (வீடும்வெளியும், முகவுரை) எனக் கருதிய அவர் இன்றைய வசன அமைப்பினை ஒத்து, சிறு தொடர் அமைப்புக்கள் நிறைந்ததும் ஆற்றொழுக்கான கருத் தொழுங்கு அமைந்தும், இயற்கையான தாள லயம் குன்றாத பேச்சோசைப்பண்பு பெற்றதுமான கவிதைகளைப் புதிய முறையில் அமைத்தார். 'குறும்பா' மூலம் புதிய கவிதைப் பரிசோதனையையும் செப்தார். இவ்வாறு ஈழத்திற் கவிதை நடையைப் புதிய திசையிற் திருப்பித் தமது காலத்திய கவிஞர்க்கும், கவியுணர்வு கொண்டு வேகமும் வீறும் மிக்க கவிதைகளை ஆக்கத் தொடங்கிய புதிய பரம்பரைக்கும் மஹாகவி ஒரு முன்னோடியாக விளங்கியமையை எவரும் மறுக்கமாட்டார்.

மஹாகவி வாழ்ந்த காலத்தே தமது கவிதை வாழ்க்கையை ஆரம்பித்த முருகையன், நீலா வணன் ஆகியோரிடமும் இக்கவிதைப் பண்புகளை காணமுடிகின்றது. நமது சம கால வாழ்வில் ஏற்பட்ட அகப்புறத்தாக்குதல்கள் சமுதாயத்தைப் பலவாறாகப் பாதிக்கும் பாங்கினைக் கலாபூர்வமான புதிய பார்வையில் முருகையன் சித்திக்கும் பாணியே தனியானது. ஆற்றொழுக்காக, தாள லயம் தவறாது நடக்கும் இவரது கவிதைகள் எளிமையும் தெளிவும் கொண்டவை. இவர் கவிதை களில் உயிர்ப்புடன் நடந்து செல்லும் பேச்சோசை தரும் ஒத்திசைவு வாசகரை இழுக்கும் ஆற்றல் பெற்றதாகும்.

மஹாகவி தற்கால ஈழத்துக் கவிதைக்குக்கொடுத்த உயிரான பண்புகளைத் தமது கலைத்து வத்துக் கேற்ற வகையிற் சாதகமாக்கிப் புதிய பரப்பையினரான நுஃமான், மு. பொன்னம்பலம், சத்தியசீலன், சடாட்சரன், புதுவை ரத்தினதுரை, ஜீவா ஜீவரத்தினம், துரையர் முதலானோரும் வி. கந்தவனம், ச. வே. பஞ்சாட்சரம், காரை. சுந்தரம்பிள்ளை போன்றோரும் கவிதைகள் ஆக்கி நமது இலக்கியத் தனித்துவத்தைப் பேணி வருகின்றனர்

“யாழ்ப்பாணம் ஒரு சிறு நூலையேனும் ஒருசிறுரையையேனும் செய்கு நரில்லாத தேசம் என்றீர். தமிழிலே ஹேமாத் திரிகற்பம், இரகுவம்சம், இராமேசர் கிள்ளைவிடுதாது, செகராசசேகரம், பரராச சேகரம், அழு தாகரம், தக்ஷிண கைலாசபுராணம், சிவராத்திரி புராணம், ஏகாதசி புராணம், பரகிதம், புலியூர் யமகவந்தாதி, கல்வனையமகவந்தாதி, மறசையந்தாதி, திருவண்ணைக்குறவஞ்சி, திருமாவைக்குறவஞ்சி, திருநாகைக்குறவஞ்சி, திருநல்லைக்கிள்ளை விடுதாது, திருநல்லை வெண்பா, திருநல்லையந்தாதி, வேதாந்த சொயஞ்சோதி, நியாயலக்கணம், வீசக ணிதம், விரிவகராதி முதலியன யாழ்ப்பாணத்தாராற் செய்யப்பட்டன வென்பதை அறிந்தடங்கக்கடவீர்”

ஆறுமுகநாவலர்  
நல்லறிவுச் சுடர் கொளுத்தல்

# ஈழத்துத் தமிழ்ச் சிறுகதைகளிற் சமுதாயநோக்கு

க. அருணாசலம், B. A. (Hons)

புனைகதை இலக்கியம் சாதாரண மக்களைத் தலைவர்களாகக் கொண்டு அவர்களின் அபி  
லாஷைகளையும், எழுச்சி வீழ்ச்சிகளையும், இன்ப துன்பங்களையும், பல்வேறு பிரச்சினைகளையும் சித்திரிப்  
பிப்பதாகும். இப்புனைகதை இலக்கியத்தின் ஒரு பிரிவான சிறுகதை இலக்கியம் ஈழத்தில் 1930ம்  
ஆண்டையடுத்துத் தோன்றியது. 'ஈழத்துச் சிறுகதை முன்னோடிகள்' என இலங்கையர்கோன்,  
சி. வைத்தியலிங்கம், சம்பந்தன் ஆகியோர் சிறப்பிக்கப்படுவர்.

இவ்வாரம்ப காலச் சிறுகதையாசிரியர்கள் வரலாற்றுச் சம்பவங்களுக்கும், புராண இதி  
காசக் கருத்துகளுக்கும், ஆண்-பெண் உறவுக்கும், அக உணர்வுப் போராட்டங்களுக்கும் முக்கியத்து  
வம் கொடுத்தார்களேயன்றித் தாம் வாழும் சமுதாயத்தின் பிரச்சினைகளை நேசபாவத்துடனும்  
யுதார்த்தத்துடனும் தம் கதைகளிற் பிரதிபலிக்கச் செய்வதிற் கவனம் செலுத்தவில்லை. இலங்கை  
யர்கோன், வைத்தியலிங்கம் ஆகியோரின் கதைகள் பல, ஈழத்தைக் களமாகக் கொண்டுள்ள  
போதும், பிரதேச மண்வாசனையுடன் அவ்வப் பிரதேசங்களின் சமுதாயப் பிரச்சினைகளைக் காட்டு  
வனவாக அமையவில்லை.

ஏறத்தாழ 1940-ம் ஆண்டையடுத்து இத்தகைய நிலைமை மாறத் தொடங்கியது. தமிழ்  
நாட்டின் மறுமலர்ச்சிச் சிந்தனைகளும், காத்திய இயக்கமும், மணிக்கொடிப் பத்திரிகையினதும்  
அதனைத் தொடர்ந்து வெளியாகிய வேறுசில பத்திரிகைகளினதும் இலக்கியப் பரிசீலனைகளும் மேற்  
கூறப்பட்ட மாற்றத்திற்கு உந்து சக்தியாக விவங்கின. ஈழத்துச் சிறுகதையின் உள்ளடக்கத்தில்  
மாற்றமும் விரிவும் ஏற்படலாயின. சமுதாய உணர்வும் சமுதாய நல ஈடுபாடும் அழுத்தம் பெறக்  
தொடங்கின. அ. செ. முருகானந்தம், அ. ந. கந்தசாமி, தி. ச. வரதராசன் (வரதர்), வ. அ.  
இராசரத்தினம், கனக. செந்திநாதன், சு. வேலுப்பிள்ளை (சு. வே.), செங்கன் போன்றோர் தாம்  
வாழும் சமுதாயத்துடன் இணைந்து நின்று சமுதாயப்பிரச்சினைகளை மனிதாபிமானத்துடன் எடுத்துக்  
காட்டியதோடு, சமூக சீர்திருத்தத்திற்கும், சமூக முன்னேற்றத்திற்கும் சிறுகதை இலக்கியத்தை  
யும் ஒரு கருவியாகப் பயன்படுத்த முனைந்தனர்.

இம்மரபு ஏறத்தாழ 1956ம் ஆண்டையொட்டிப் புதிய வீறுடன் மிகவும் வலுப் பெற்றுவளர்ச்  
சியடையத் தொடங்கியது. 'கலை கலைக்காவே' என்னும் சித்தாந்தம் கைநெகிழ்விடப்பட்டுக் கலை  
மக்களுக்காக, மக்களின் முன்னேற்றத்திற்காக என்னும் கொள்கை உரம்பெற ஆரம்பித்தது. தமிழ்  
நாட்டிற் புதுமைப் பித்தன், விந்தன், ரகுநாதன், அழகிரிசாமி, ஜெயகாந்தன், சுந்தரராமசாமி,  
நீல-பத்மநாபன் முதலியோர் எவ்வதம் தம் கதைகளிற் சமுதாயப் பிரச்சினைகளை ஆழமாகவும்,  
அகலமாகவும், கூர்மையாகவும் நோக்கிச் சித்திரித்தவரோ அதே போன்று ஈழத்திலும்  
பல எழுத்தாளர்கள் சமுதாயப் பிரக்ஞையுடன் சிறுகதைகளை எழுதினர். மத்திய தரவர்க்கத்  
தைச் சார்ந்த எழுத்தாளர்கள் மட்டுமின்றித் தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் எனக் கூறப்படும் மக்களிடையே  
யேயிருந்தும், ஏழைத் தொழிலாளிகள், விவசாயிகளிடையே யிருந்தும் பல எழுத்தாளர்கள் தோன்  
றித் தத்தம் சமூகத்தினரின் குறைநிறைகளையும், இன்னல்களையும், மனக் குமுறல்களையும் எண்ண  
எழுச்சிகளையும் தம் கதைகளிற் தத்ரூபமாகச் சித்திரித்தனர். இவ்வெழுத்தாளர்கள் குறுகிய ஒரு  
வட்டத்திற்குள் நில்லாது, யாழ்ப்பாணம், மட்டக்களப்பு, திரிகோணமலை, கொழும்பு, மலையகம்  
போன்ற இலங்கையின் பல்வேறு பிரதேசங்களிலும் வாழும் மக்களின் பிரச்சினைகளை அவ்வப் பிர  
தேச மண்வாசனையுடன் சிறப்பாகச் சித்திரித்துள்ளனர்.

செல்வந்தர்கள், பெரியவர்கள், தருமவான்கள் என்ற பெயரில் ஏழைகளின் உழைப்பைச் சுரண்டுவார்களின் போலித்தனத்தையும், மனிதாபிமானமற்ற கொடிய செயல்களையும், அரசியல் ஊழல்களையும், யுத்தம், பஞ்சம் போன்ற நெருக்கடி நிலைமைகளைத் தமக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்திப் பணத்தைப் பெருக்கிக்கொள்ளும் வர்க்கத்தினரையும், கூட்டுறவுச் சங்க அதிகாரிகளின் ஊழல்களையும், ஏழைகளை ஏமாற்றிப் பணம் பறிக்கும் நியாயவாதிகளையும் வரதர், அ. செ. முருகானந்தம், என். கே. ரகுநாதன், சொக்கன், சு. வே., சுயா-போன்றோர் தம் கதைகளில் அம்பலப்படுத்தியுள்ளனர்.

நல்லொழுக்கம், கடவுள் பக்தி, நேர்மை, கொல்லாமை, மதுவிலக்கு, கற்பு போன்றவற்றைப் பற்றி மேடைகளிலே வாய்கிழியப் பேசும் பிரமுகர்கள் தமது சொந்த வாழ்க்கையிற் செய்யும் அந்தரங்கஊழல்களையும், சீர்கேடான நடத்தைகளையும், தீண்டத் தகாதவர்களுக்கும் ஏழைகளுக்கும் நன்மை செய்வதாகக் கூறிக்கொண்டு திரியும் தலைவர்கள் சிலரின் உள்ளத்தில் ஊறியிருக்கும் சாதிவெறியையும், விந்தையான எண்ணங்களையும் வரதர், என். கே. ரகுநாதன் போன்றோர் தம் கதைகள் சிலவற்றிற் சுட்டிக்காட்டியுள்ளனர்.

யாழ்ப்பாணத்தில் அடிக்கடி நிகழும் காணித் தகராறுகளையும், எல்லைச் சண்டைகளையும், வழக்குப் பேசிப் பணத்தை விரயஞ் செய்யும் இயல்பையும், அதனால் ஏற்படும் தீமைகளையும் சிலர் தம் கதைகளிற் காட்டியுள்ளனர். சமுதாயத்தில் ஏற்பட்டு வரும் மாற்றங்களையும், அம் மாற்றங்கள் ஏற்படுகையில் பழமைக்கும் புதுமைக்கும் இடையில் நிகழும் முரண்பாடுகளையும் மோதல்களையும், அத்தோடு மாற்றங்கள் தவிர்க்கமுடியாத வளர்ச்சியின் அறிகுறி என்னும் கருத்தையும் அ. செ. முருகானந்தம், கனக. செந்திநாதன், மு. தனையசிங்கம், சுயா ஆகியோர் தம் கதைகளிற் புலப்படுத்தியுள்ளனர்.

தமிழ்ச் சமுதாயத்தின் சாபக் கேடாக விளங்கும் சாதியமைப்பையும், அதன் நுணுக்கமான உட்பிரிவுகளையும், அதனால் ஏற்படும் பிரச்சினைகளையும் சிறுகதை எழுத்தாளர்கள் பலர் சிறப்பாகத் தம் கதைகளிற் சித்திரித்துள்ளனர். தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் எனக் கூறப்படும மக்கள் சாதிப் பிரச்சினையால் அடையும் இன்னல்களையும், சாதி வெறியர்கள் அவர்களுக்கிழைக்கும் அநீதிகளையும் டொமினிக் ஜீவா, டானியல், வ. அ. இராசரத்தினம், என். கே. ரகுநாதன், சிற்பி ஆகியோர் தம் கதைகளில் விரிவாகவும் சிறப்பாகவும் காட்டியுள்ளனர்.

சாதியமைப்புக்கான அடிப்படைக் காரணங்கள், அவை நீங்கவேண்டியதன் அவசியம், அதற்குரிய மார்க்கங்கள் முதலியவற்றையும், தமது உரிமைக்கும் முன்னேற்றத்திற்குமாகத் தாழ்த்தப்பட்டோரெனப்படுவோர் நடத்திவரும் போராட்டங்களையும், கால ஓட்டத்திற்கேற்பத் தளர்ந்து கொண்டு வரும் சாதியாசாரங்களையும் டானியல், செம்பியன் செல்வன், கணேசலிங்கன், நீர்வை பொன்னையன், எஸ். பொன்னுத்துரை, செங்கையாழியான், செ. கதிர்காமநாதன், செ. யோகநாதன், நகுலன் போன்றோர் தம் கதைகளிற் தத்ரூபமாகக் காட்டியுள்ளனர்.

சமூகத்தின் மேல்தட்டு வர்க்கத்தினரின் அந்தரங்க ஊழல்கள், வரட்டுக் கௌரவங்கள், ஆடம்பரச் செயல்கள், போலித்தனமான குடும்ப உறவுகள், மேல்நாட்டு நாகரிகமோகம், கட்டுப்பாடாற்ற வுடுதலை, வக்கிரகாமம் முதலியவற்றைக் கணேசலிங்கன், டொமினிக் ஜீவா, நீர்வை பொன்னையன் போன்றோர் எடுத்துக்காட்டியுள்ளதுடன் வன்மையாகச் சாடியுமுள்ளனர்.

சமூகத்தின் பல்வேறு பாகங்களிலு வாழும் ஏழைப் பெண்கள், பட்டம் பதவி அந்தஸ்து சீதன முறை முதலியன காரணமாக, வாழ வழியற்றுப் பெண்ணாகப் பிறந்தமைக்காக வருந்தும்



பரிதாப நிலையையும், சீதன முறையினால் ஏற்படும் பிரச்சினைகளையும், பணம் படைத்த நவநாகரிகப் பெண்களின் நெறியற்ற நடத்தைகளையும், ஆடம்பரப் போக்கினையும், பணம் சம்பாதிக்கும் சில கயவர்கள் இளம் ஏழைப் பெண்களை ஏமாற்றி அவர்களை வீபசாரிகளாக்கிக் அவர்களின் வாழ்க்கையைக் கெடுக்கும் இராக்கதப் பண்பையும் நகுலன், பவானி, கணேசலிங்கன், நந்தி, பித்தன், நாவேந்தன் போன்றோர் தம் கதைகளிற் காட்டியுள்ளனர். மு. தலையசிகங்கம், எஸ். பொன்னுத் துரை ஆகியோர் சமூகப் பிரச்சினைகள் பலவற்றைப் பாலுணர்வின் அடிப்படையில் நோக்கியுள்ளனர்.

தொழிலாளிகள், விவசாயிகள், மீனவர்கள் ஆகியோரின் சமூக, பொருளாதாரப் பிரச்சினைகளையும், வாழ்வுக்கஷ்டங்களையும் நிலவுடமையாளர்களினதும் முதலாளிகளினதும் அடக்கு முறைகளினாலும் சுரண்டலினாலும் அவர்கள் அல்லலுறுவதையும், சமூக பொருளாதார எண்ணத் தாழ்விற்குரிய அடிப்படைக் காரணங்களையும், தொழிலாளி வர்க்கத்தினரின் போராட்டங்களையும் கணேசலிங்கன், டானியல், நீர்வை பொன்னையன், செ. யோகநாதன், வ. அ. இராசரத்தினம், மருதூர்க் கொத்தன் போன்றோர் தம் கதைகளில் நிதர்சனத்துடன் சித்திரித்துள்ளனர்.

மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் சமூகப் பிரச்சினைகளை மையமாக வைத்தும் பலர் சிறுகதைகள் பலவற்றை எழுதியுள்ளனர். கொடும் மழையிலும், கொளுத்தும் வெய்யிலும், குளிரிலும் நின்று நாள் முழுவதும் மாடாக உழைத்து இரத்தத்தை வியர்வையாக்கி உரமாக அர்ப்பணித்தும் உழைப்பிற் கேற்ற ஊதியத்தைப் பெருது வாழ வழியற்றுத் தவிக்கும் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் இரங்கத்தக்க நிலையையும், அவர்களது பல்வகைப்பட்ட பிரச்சினைகளையும் மலையகத்திற்கு வெளியே உள்ள எழுத்தாளர்களும், மலையகத்தைச் சேர்ந்த இளம் எழுத்தாளர்கள் பலரும் தம் கதைகளிற் துலாம்பரமாகக் காட்டியுள்ளனர். கணேசலிங்கன், தெளிவத்தை ஜோசேப், பெனடிக்டர் பாலன், என்.எஸ். எம். ராமையா, சாரல் நாடன், பன்னீர்ச் செல்வன், மலரன்பன் போன்றோர் இவ்வகையிற் சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.

பொன்னம் பலப்பெயர்ப் புட்கலா வர்த்தம் புராதன நியாயோததி  
புகழ்சங்க லக்கியப் புணரிரா மாயணப் பொருவறு மலக்கர்புவியற்  
றுன்னித் துலங்கிமலி சூதனொலி மாலையாந் தொல்பயோ ததிகாவியத்  
துங்கவார் கலிபார தப்பரவை லக்கணத் தொடுகடல்க டுய்த்தெழுந்தே  
மின்னித் திடுக்கிட விடித்தியாழ்ப் பாணகிரி மீதேறி நல்லெழுடிமேன்  
மேவிப் படிந்துசெந் தமிழ்மேதை நிதிமாரி மிகவும் பொழிந்திட்டதிச்  
சன்மத்து வித்தியார்த் திப்பயிர் தழைத்திடச் சாந்தநா யகிசமேத  
சந்திரமௌ லீசனே யைந்தொழில் விலாசனே சந்திரபுர தலவாசனே

— ம. க. வேற்பிள்ளை உபாத்தியாயர், சந்திரமௌலீசர் சதகம்

## ஈழத்துத் தமிழ் நாவல் இலக்கியம்

நா. சுப்பிரமணிய ஐயர், M. A. (Ceylon.)

வசனவடிவத்திற்கணிசமான அளவு நீளமுடையதாய், நடைமுறை வாழ்க்கையோடொட்டிய கதைப்பொருளுடன், மாந்தரது இயல்பான குணங்களை, உணர்ச்சி மோதல்களுடன், சித்திரிப்பதாக அமைவது நாவலிலக்கியத்தின் பொதுவியல்பு. நான்கு நூற்றாண்டுகளுக்கு மேலாக மேலை நாடுகளில் வளர்ச்சி பெற்றுவந்த இவ்விலக்கிய வடிவம் கடந்த நூற்றாண்டின் இறுதிப்பாகத்திலே தமிழிற் புகுந்தது. தமிழ் நாட்டிலே மாயூரம் ச. வேதநாயகம்பிள்ளையும், பி. ஆர். ராஜமையரும் இவ்விலக்கிய முயற்சிகளில் ஈடுபட்ட காலப்பகுதிக்குச் சற்று முன்பின்கு ஈழத்தவராலும் தமிழ் நாவலிலக்கிய முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன என அறிகிறோம்.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் ஈழத்தில் நிலவிய சமயப்பற்றும் போட்டியும் நிறைந்த சூழ்நிலையும், ஆங்கிலக் கல்வியின் பயனாக உருவாகத் தொடங்கியிருந்த நடுத்தர வர்க்க சமுதாயமும், இலக்கியத்தைப் பொதுமக்களை நோக்கித் திருப்பிவிடும் சாதனமாயமைந்த அச்சவாகன வசதியும், நாவல்போன்ற பொதுமக்களிலக்கியங்கள் தோன்றுதற்கு ஏற்ற பின்னணியாக அமைதன. கிறிஸ்தவசமயப் பிரசார முயற்சியிலீடுபட்டோரும் இஸ்லாமிய மறுமலர்ச்சிக்குத் தொண்டாற்றியவரும் இத்தகைய முயற்சியிலீடுபட்டனர். இவர்கள் தாம் கற்ற மேனாட்டுக் கதைகளைத் தழுவினும் தமிழாக்கியும் வசனவடிவம் தந்தனர். யாழ்ப்பாணம் 'ரிலிஜஸ் சொசைட்டியினர்' வெளியிட்ட காவலப்பன் கதை (1856), சித்திலெவ்வையின் அலன்பேயுடைய சரித்திரம் (1890), இன்னாசித்தம்பியின் ஊசோன்பாலந்தை கதை (1891) என்பன இக்காலப்பகுதியில் எழுதப்பட்டவை. தமிழ்நாட்டின் நாயக்கராட்சிக்கால வரலாற்றிற் கதைப்பொருளைத் தேர்ந்து தமிழின் முதலாவது சரித்திர நாவலை எழுதிய பெருமை ஈழத்தவரான திருக்கோணமலை த. சரவணமுத்துப் பிள்ளைக்குரியது. மோகனாங்கி (1895) என்ற பெயருடைய இந்நாவல் தமிழ்நாட்டில் வெளியிடப்பட்டது.

இருபதாம் நூற்றாண்டின் முதல் மூன்று தசாப்தங்களில் ஈழத்தில் எழுதப்பட்ட நாவல்களில் ஈழத்துமக்களின் வாழ்வோடொட்டிய கதைப்போக்கு உருவாகக் காணலாம். இக்காலப்பகுதியில் ஈழத்திலே அந்நியப் பண்பாட்டுக்கெதிரான தேசியப்பண்பாட்டுணர்வும், அரசியலில் உரிமைகோரும் உணர்வும் வளரத் தொடங்கின. கிறிஸ்தவர்களது சமயப் பிரசார முயற்சிகளும், அவற்றுக்கு எதிராக இந்துக்களின் தற்காப்பு முயற்சிகளும் நாவலர்காலத்தின் தொடர்ச்சியாக இக்காலப் பகுதியிலும் நடைபெற்றன. சமூகத்தில் வாசிப்புப் பழக்கம் ஓரளவு பரவத்தொடங்கி இருந்தது. தமிழ் நாட்டில் எழுதப்பட்ட நாவல்களை ஈழத்தவரும் வாசித்தனர். இந்துசாதனம், சன்மார்க்கபோதினி ஆகிய பத்திரிகைகளின் தொடர்கதைகளாக நாவல்கள் உருவாகின.

முதல் இருபது ஆண்டுகளில் எழுதப்பட்டவற்றுள் மங்களநாயகம். தம்பையா என்பார் எழுதிய நொறுங்குண்ட இருதயம் (1914) குறிப்பிடத்தக்கது. மங்களநாயகம் தம்பையா சமூகத்தில் ஏற்படும் பிரச்சினைகளுக்குச் சமயத்தில் அலமதிகாணும் நோக்கில் இந்நாவலை எழுதினர். தீயபழக்க வழக்கங்களுள்ள ஆண்களாற் பெண்களடையும் தூயரும் உள்ளத்து உடைவும், குடும்பங்களில் ஏற்படும் பல்வேறு பிரச்சினைகளும் இயல்பான கண்ணோட்டத்தில் இக் கதையில் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன. ஈழத்துத் தமிழ் நாவல் சிரியருள் முதலாவது பெண்மணி இவர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இக்காலப்பகுதியில் சி. வை. சி. எனப்பயிள்ளை என்பவர் விஜயசீலம் (1916) வீரசிங்கை கதை (1905) முதலிய வரலாற்று நாவல்களை எழுதினர். விஜயசீலம் ஈழத்து முதல்மன்னனை விஜயனின் கதையைக் கூறுவது. ஒரு காவியநாயகனுக்குரிய சிறப்புடன் விஜயன் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளான்.

அடுத்த பத்தாண்டுகாலப்பகுதியில் எழுதியோருள் ம. வே. திருஞானசம்பந்தபிள்ளை முக்கியமானவர். இந்துசாதனப் பத்திரிகை ஆசிரியராயிருந்த இவர் கிறிஸ்தவசமயப் பிரசார முயற்சிக்கு எதிராகக் காசிநாதன் - நேசமலர் (1924), கோபால - நேசரத்தினம் (1928)

துரைரத்தினம் - நேசமணி (1931) ஆகிய நாவல்களையும் எழுதினார். துரைரத்தினம் நேசமணி என்ற நாவல் சீதனத்தின் காரணமாக எழும் குடும்பப் பிரிவுகளை எடுத்துக் காட்டுவதுடன் நகரப்புறங்களில் வாழும் பெண்களது ஒழுக்கமற்ற போக்கைக்கண்டிக்கிறது.

இக்காலப்பகுதியிற் சம்பவச்சுவையும் துப்பறியும் கதைப்போக்கும்கொண்ட சிலநாவல்களும் எழுந்தன. செ. செல்லம்மாள் எழுதிய இராசதுரை (1924), இடைக்காடரின் நீலகண்டன் ஓர்சாதிவேளாளன் (1925) என்பன இவ்வகையின. இடைக்காடர் சித்தகுமாரன் (1925) என்ற சைவசித்தாந்த அகநிலைத்தத்துவ நாவலையும் எழுதினார். தேம்பாமலர் (1929), ஞானபூரணி (1933), பாவசங்கீர்த்தன இரகசியப்பலி (1928), புனிதசீலி (1927) என்பன இக்காலத்திற் கிறிஸ்தவ சமயத்தினரால் எழுதப்பட்ட நாவல்கள். பொதுவாக இக்காலப்பகுதியை ஈழத்து மக்களது வாழ்க்கையையொட்டிய பிரச்சினைகளையும், சமயப்பிரசாரம், சம்பவச்சுவை ஆகியவற்றையும் நோக்காகக் கொண்டு தமிழ் நாவல்கள் எழுதப்பட்ட காலம் எனலாம். எழுதியவர்கள் தம் உள்ளக்கிடக்கையை வெளிப்படுத்த நாவலை வாகனமாகக் கொண்டனரன்றி உருவரீதியாகப் பரிசோதனைகளில் இறங்கவில்லை.

1930 ஆம் ஆண்டை அடுத்த சுமார் இருபத்தைந்து ஆண்டுகாலத்தை ஈழத்துத் தமிழ் நாவலிலக்கிய வரலாற்றிற் பத்திரிகைக்காலம் எனலாம். பத்திரிகைத் தொடர்கதைகளாக நாவல்கள் எழுதப்பட்டன. வீரகேசரி, ஈழகேசரி, தினகரன் என்னும் பத்திரிகைகள் வார இதழ்களிலும் தினப்பதிப்புக்களிலும் தொடர்ந்து தொடர்கதைகளை வெளியிட்ட காலம் இது. ஈழத்தில் டொனமூர் அரசியற்றிட்டம் நடைமுறைக்கு வந்ததுடன் தொடர்பாக ஏற்பட்ட சமுதாய விழிப்புணர்ச்சியும் செய்திப் பத்திரிகைகளது தோற்றமும் இக்கால முக்கிய நிகழ்ச்சிகள். செய்திப் பத்திரிகைகள் தமது துணைநோக்கமாக இலக்கியப்பணி செய்யத்தொடங்கின. இப்பிரகரவசதி ஈழத்தில் சுமார் நூற்றுக்கு மேற்பட்ட நாவல்கள் வெளிவரக் காரணமாயது.

ஈழகேசரியின் தோற்றம் தொடக்கம் (1930) அதன் நிறைவுவரை (1958) உள்ள இக்காலப் பகுதியில் முதற் பத்தாண்டுகாலத்தில் வீரகேசரி முக்கிய இடம் வகிக்கின்றது. எச். நெல்லையா என்பவர் தான் வீரகேசரியின் ஆசிரியராக இருந்த இப்பத்தாண்டு காலப்பகுதியிற் பத்து நாவல்களைத் தொடர்கதைகளாகவும், தனிநூல்களாகவும் எழுதினார். காதல், சோகம், திடுக்கிடும் சம்பவங்கள் என்பவற்றை இணைத்துக் கதைபுனைந்தவர் இவர்; விறுவிறுப்பான நடையில் எழுதினார். ராஜா ராணிக் கதைகள், நகரவாழ்வோடு தொடர்புடைய சமூகக் கதைகள் என இருபிரிவில் இவர் கதைகள் அமையும். தீண்டாமை, இலங்கையிந்தியர் பிரச்சினை என்பவற்றையும் பொருளாகக்கொண்டு இவர் நாவல்கள் எழுதியுள்ளார். பொதுவாகப் பத்திரிகைக் கதைத் தொடர் மூலமாக நாவலின் வாசகர் தொகையைப் பெருக்கியவர் “கல்கி” ரா. கிருஷ்ணமூர்த்தி என்பர். ஆனால் அவருக்கு முன்பாகவே எச். நெல்லையா அம்முயற்சியில் இறங்கி விட்டார் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

வீரகேசரியில் நெல்லையா தொடர்கதைகள் எழுதிய காலப்பகுதியில் ஈழகேசரியிலும் பல சம்பவச் சுவைக்கதைகள் தொடராக வெளிவந்தன. வரணியூர் ஏ. சி. இராசையா போன்ற சிலர் துப்பறியும் கதைப்பொருள் கொண்ட இவ்வகை நாவல்களை எழுதினர். வே. ஏரம்பமுதலி என்பவர் ஆங்கில நாவலொன்றைத் தழுவித் தமிழில் அரங்கநாயகி (1934) என்ற நாவலை வெளியிட்டார்.

1940ம் ஆண்டின்பின் ஈழத்தில் எழுத்துத்துறையில் ஒரு புதிய அலை பாய்ந்தது. தமிழ் நாட்டின் மணிக்கொடி கால கட்டம்போல ஈழத்தில் மறுமலர்ச்சி இலக்கிய காலம் உருவானது. இக்காலப்பகுதியில் ஈழகேசரி ஈழத்தின் மண்வாசனைவீசும் நாவல்களுக்குக் காரணமாகியது. சம்பந்தன், சச்சிதானந்தன், ககின், சொக்கன், வ. அ. இராசரத்தினம், தேவன், கனக செந்தி நாதன், அ. செ. முருகானந்தன், த. சண்முகசுந்தரம் முதலியோர் ஈழகேசரியின் தளத்தில் நின்று நாவல்களைத் தந்தனர். ஈழத்துச் சிறுகதை முதல்வரில் ஒருவரான சம்பந்தன் நாவலிலக்கியத் துறையிலும் ஈடுபாடு கொண்டார். யாழ்ப்பாணப்பிரதேச மண்வளம் இவர்களது எழுத்துக்களில் புலப்படத்தொடங்கியது. நகைச்சுவையாகவும் உணர்ச்சி மோதல்களை உடையனவாகவும்

இவர்களின் நாவல்கள் எழுதப்பட்டன. இக்காலப்பகுதியில் குறிப்பிடத்தக்க அளவு மொழிபெயர்ப்பு, தழுவல் நாவல்களும் வெளிவந்துள்ளன. ஆங்கிலம், ஜெர்மன், வங்கம், ருசிய மொழி ஆகியவற்றினின்று நாவல்கள் மொழிபெயர்க்கப்பட்டன. தமிழ்நாட்டில் கலைமகள் சஞ்சிகையில் வங்கம், இந்தி, மராத்தி, ஆங்கில மொழி நாவல்கள் மொழி பெயர்த்து வெளியிடப்பட்ட காலம் இது என்பது ஒப்பு நோக்கற்பாலது. இலங்கையர்கோன், சி. வைத்திலிங்கம், தேவன் முதலியோர் ஈழத்தில் இம்முயற்சியிலீடுபட்டனர். தாம் பிறமொழியிற் கற்ற விடயங்களைத் தமிழுக்கு அறிமுகம் செய்யவேண்டுமென்ற உந்துதல் இவர்களை வழிநடத்திய தெனலாம். சம்பந்தனைப்போல இலங்கையர்கோன், சி. வைத்திலிங்கம் இருவரும் ஈழத்தின் சிறுகதை முதல் வர்கள் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை இக்காலப்பகுதியில் சில தழுவல் நாவல்கள் எழுதினார்.

ஈழத்துத் தமிழ்நாவலில் 1956 ம் ஆண்டிலிருந்து புதிய காலப்பகுதி தொடங்குகின்றது. 1948-ம் ஆண்டில் ஈழம் சுதந்திரம் பெற்றது. ஆனால், தமிழ்நாவல், சிறுகதை இலக்கியங்களில் அந்தச் சுதந்திரத்தின் தாக்கம் உடனடியாகக்காணப்படவில்லை. சுதந்திரம் பெற்றுப் பத்தாண்டுகள் கடந்தபின்பே இலக்கிய ரீதியில் புதிய பார்வை தொடங்கியது. 1956 ம் ஆண்டில் ஏற்பட்ட அரசியல் மாற்றம் ஈழத்தில் தேசிய உணர்வுக்கு முக்கியத்துவம் தந்தது. இலக்கியத்திலும் தேசியம், சமூகப்பார்வை என்பன இவ்வரசியல் மாற்றத்தாலே தூண்டப்பட்டன. இலக்கியத்தின் தேவை அல்லது பணி பற்றிக் கருத்து மாறுபாடுகள் தோன்றின. இம்முரண்பாடுகள் தரமான நாவல்கள் எழுதுவதற்கு உந்துசக்தியாயின; சமூகப்பார்வை விரிந்தது. ஆற்றலுள்ள எழுத்தாளர்கள் சமூகப்பிரச்சினைகளை ஆழமாக ஆராய்ந்து அணுகினர். பின்தங்கிய பிரதேசங்கள், சமூகக் குறைபாடுகள் என்பன எழுத்தாளர்களது கவனத்தை ஈர்ந்தன. இக்காலப்பகுதியில் இளங்கீரன், செ. கணேசலிங்கன், கோகிலம் சுப்பையா, நந்தி, பெனடிக்ட் பாலன், எஸ். பொன்னுத்துரை, கே. டானியல், அ. பாலமனோகரன் ஆகியோர் எழுதிவருகின்றார்கள். சமூகத்தில் உள்ள வர்க்கமுரண்பாட்டை இனங்கண்டு அதற்குப்பிரகாரம் காணும் வகையில் எழுதும் இளங்கீரனின் நீதியே நீ கேள் (1959) நாவல் சிதம்பரரகுநாதனின் பஞ்சம் பசியும் (1953) நாவலுடன் ஒப்பநோக்கத்தக்க சிறப்புடைத்து. ஏழைத் தொழிலாளர் வாழ்வின் இன்னல்களை எடுத்துக்காட்டி அவற்றுக்குத் தீர்வுகாண விழைவதை இவரது நாவலிற் காணலாம். யாழ்ப்பாணச் சமூகத்தின் முக்கிய சமூகக் குறைபாடான சாதி உயர்வுதாழ்வும் அதனால் விளையும் கொடுமைகளும் செ. கணேசலிங்கன், கே. டானியல் ஆகியோரின் நாவல் கட்கும் பொருளாயின. கணேசலிங்கனின் நீண்டபயணம் (1965) போர்க்கோலம் (1969) என்பன இவ்வகையிற் குறிப்பிடத்தக்க சிறப்புடையன. மலையகத்தில் அடிப்படையுரிமைகள் அற்றநிலையில் அவலவாழ்வு வாழும் தோட்டத்தொழிலாளர்களின் சமூக வரலாற்று நாவலாக அமைந்தது தூரத்துப்பச்சை (1964). அம்மக்களது போராட்டவுணர்வினைச் சித்திரிப்பது சொந்தக்காரன்? (1968) முன்னைய நாவல் கோகிலம் சுப்பையாவாலும் பின்னையது பெனடிக்ட் பாலனாலும் எழுதப்பட்டவை. யாழ்ப்பாணம், கொழும்பு என்ற இரு பிரதேசத் தொடர்புகொண்ட நடுத்தரவர்க்க “கிவறிக்கல்” உத்தியோகத்தனின் வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகளைக் கலைக் கண்ணோட்டத்தில் காட்டிச் சடங்கு (1966) என்ற நாவலை எழுதியவர் எஸ். பொன்னுத்துரை. இந்நாவலில் நிகழ்ச்சிகளைத் தீட்டுவதிலும் உணர்வுகளைச் சொல்லில் வடிப்பதிலும் இவரது திறன் நன்கு புலப்படுகின்றது. ஈழத்துப் பிரதேச இலக்கியங்கட்கு எடுத்துக்காட்டாக அமையக்கூடிய வகையில் வன்னிப்பிரதேசத்தை இயற்கையாகக் சித்திரிக்கின்றது அ. பாலமனோகரனின் நிலக்கிளி (1973). சமூகப் பிரச்சினைகளை இனங்கண்டு காட்டுவதிலும் பிரதேசப்பண்புகளை இயல்பாகச் சித்திரிப்பதிலும் இன்றைய ஈழத்துத் தமிழ் நாவல்கள் சிறந்து விளங்குகின்றன; இவ்வகையில் தமிழ்நாட்டு நாவல்களை விட கேரளப்பகுதி நாவல்களுடன் இவை ஒத்துள்ளன எனலாம்.



# சிறுவர் இலக்கியம்

க. நவசோதி, B.A. (Hons)

“பள்ளிச் சிறுவர் சிறுமியர்கள் பாடிப் பாடி மகிழ்வெய்த  
தெள்ளத் தெளிந்த செந்தமிழில் தேனார் கவிஞர் செய்துதரும்”

எனும் வாழ்த்தாரம் தமிழகத்துக் குழந்தைக் கவிஞருக்குக் கவிமணியினர் சூட்டப்பெற்ற தாயினும் அப்புகழ் ஆரத்திற்குத் தகைமைசான்ற கவிஞர் பலரை பொதுவாக ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய உலகம்-சிறப்பாகச் சிறுவர் இலக்கியப் பூங்காவும்-பெற்றுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும். பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பாதியிலிருந்து இற்றைவரையிலான இத்துறையின் வளர்ச்சி முற்பட்ட காலத்திற் காணாததொன்றும். சிறுவர் இலக்கிய வளர்ச்சித் துறையில் முன்னோடியான ஆக்கப் பணியில் ஈடுபட்ட பெருமையும் ஈழத்திற்கு உரியது.

## சிறுவர் கதைகள்

உரைநடைத் துறையில் சிறுவர் இலக்கியத்தின் முன்னோடியெனக் கொள்ளத்தகும் தகைமை நல்லைநகர் ஆறுமுக நாவலருக்கு (1822-1879) உரியது. நாவலரின் காலத்தின் பின்னரே சிறுவர் இலக்கியத்தின் மும்மணிகளான மறைமலையடிகள் (1876 - 1950) கவிமணி தேசிகவி நாயகம்பிள்ளை (1876 - 1954) பாரதியார் (1882 - 1921) ஆகிய மூவரின் இலக்கியப்பணியும் தமிழகத்தில் சிறப்புற்றுத் திகழ்வுற்றது. இனிவழங்குநடை வன்ன நடை வசன நடையே எனக் கண்ட நாவலர், தாம் இயற்றிய பாலபாடம், சைவவினாவிடை, இலக்கணச் சுருக்கம் பெரியபுராண வசனம், திருவிளையாடற் புராண வசனம் ஆகிய நூல்களிடையே சிறுவருள்ளும் அறிவாலும் வயதாலும் வேறுபாட்டுறோர் இருப்பதை உணர்ந்து அதற்கமைந்த பேதங்களைக் கொண்ட தான உரைநடையை அமைத்தார். இரண்டாம் பாலபாடத்தின்கண்ணதான இருபத்தொரு கதைகளும் சிறுவர்க்கான சிறுகதை அமையவேண்டிய முறையை நன்கு காட்டுவனவாகும்.

சிறுவர்களின் அறிவு வளர்ச்சிக்குப் பெரிதும் உதவுவன கதையும் பாட்டும் ஆகும். கதைத் துறையில் ஈழநாட்டின் வளர்ச்சி தமிழகத்தோடு ஒப்பிடக்கூடியதன்று. எனினும், நாவலரின் நெறியிற் பாட நூல்களாகவும் துணைப்பாட நூல்களாகவும் பல நூல்கள் எழுந்தன. இவை ஏற்கனவே வடமொழியிலும் தமிழிலும் அமைந்த இதிகாச புராண காவியங்களின் சுருக்கங்களாகவும், அவற்றின் கிளைக் கதைகளாகவுமே இடம்பெற்றமை குறிப்பிடத்தக்கது.

குமாரசுவாமிப்புவலர் சிறுவர்களுக்காக இதோபதேசத்தையும், இளைஞர்க்காகச் சிசுபால சரிதம் என்ற கதை நூலொன்றையும் எழுதியுள்ளார். ஈழத்தாய் ஈன்ற செந்தமிழ் முனிவன் ல்லன். பிரான்ஸிஸ் கிங்ஸ்பரி ஆகிய அழகுசந்தர தேசிகர், இலகு நடையில் இராமன் கதை, பாண்டவர் கதை என்னும் இரு நூல்களையும் எழுதினார். சிறுவர்க்கு இனிய நூல் படைக்குமிடத்து, இயற்கைக்கு மிஞ்சியும் மாறுபட்டுள்ள கதைகளை மெய்க்கதை போல எழுதிய கற்றலாகாத கதைகளைக் களைந்து, கதையைச் சுருக்கி அமைத்தனர். இளையோராயினும் தமிழ் கற்கப் புகுமிடத் துப் புதிச் சொற்களையும் சொற்றொடர்களையும் அறிதல் வேண்டுமெனும் நோக்கிற் பெரும்பான்மை இயற்சொல்லும், சிறுபான்மை திரிசொல் வடசொல்லும் விரவியனவாய் இந்நூல்களைப் படைத்தனர். வட இலங்கைத் தமிழ் நூற்பதிப்பகம் மொழியறிவு வளர்ச்சியைக் குறிக்கோளாகக் கொண்டு இராஜாதேசிங்கு, தமயந்தி, சாவித்திரி, குசேலர் சரித்திரம் எனும் கதை நூல்களைப் பள்ளிச் சிறுவர்களுக்காக வெளியிட்டது.

ஈழத்துச் சிறுவர் இலக்கியத்தில் ஒரேயொரு நாவலாக க. நவசோதி எழுதிய “ஒடிப்போன வன்” நாவலைக் குறிப்பிடலாம். நாவலின் முதலாவது பதிப்பில் (1968) அந்நூல் வாசகங்களையும் சிறுவர்களுக்கான அறிவுரைகளையும் அத்தியாயங்களின் தொடக்கம் தாங்கியிருந்தபோதும் இரண்டாவது பதிப்பில் (1972) அவை நீக்கப்பட்டமையும், ஈழத்து மண்வாசனையும், சூழலும் சிறுவரின்



பள்ளிவாழ்க்கையும் ஒடிப்போனவன் நாவலின் சிறப்புப் பண்புகளில் சிலவாகும். தமிழகத்தில் கண்ணன் வெளியீடாக வெளிவந்த ஆர்வி, தே. பார்த்தசாரதி, லெயோ ஜோஸப், ப. கி. மூர்த்தி பேர்ன்ற எண்ணற்ற குழந்தை எழுத்தாளர்களின் நாவல்கள் சிறுவர்களைப் பற்றியே அமைந்திருந்தமை இங்கு மனங்கொளத்தக்கது.

அண்மைக் காலத்தில் தனிப்பட்ட நிறுவனமொன்றின் முயற்சியால், இளஞ்சிறுருக்கென “தப்பியோடிய தோழர்கள்” “குரங்கின் தீர்ப்பு” “பாடசாலைக்குச் சென்ற யானை” “கிளிப் பிள்ளை” போன்ற கதைப் புத்தகங்கள் வண்ணச் சித்திரங்களோடு வெளியிடப்பட்டுள்ளன. உலகப் பெரியார்களின் இளமைக் காலத்தில் இடம்பெற்ற சுவையான நிகழ்ச்சிகளைச் சிறுவர்கள் அறியுமாறு “இளமைப் பருவத்திலே” எனும் நூல் எழுதியுள்ளார் எம். ஏ. ரஹ்மான். உலகப் புகழ்பெற்ற மேனாட்டுக் கதைகளைத் தமிழில் மொழி பெயர்த்தும் தழுவுகின்ற எழுதிய முயற்சியும் ஈழத்தில் இடம்பெற்றுள்ளது. இத்துறையில் பேராசிரியர் க. கணபதிபிள்ளை எழுதிய “நீரர மங்கை” “பூஞ்சோலை” எனும் கதை நூல்களையும், சோ. நடராசன் எழுதிய “விநோதனின் சாக சம்” எனும் கதை நூலையும் குறிப்பிடலாம். சிங்களச் சிறுவர் இலக்கியத்தில் சிறப்பிடம் பெற்ற சில நாவல்களைத் தமிழில் மொழிபெயர்க்கும் முயற்சியிலே சரோ ஜீனி அருணாசலம் ஈடுபட்டுள்ளனர்.

## சிறுவர் பாடல்கள்

ஈழத்துச் சிறுவர் இலக்கியத்திற் கதைகள் பெற்றிராத முக்கியத்துவத்தினைப் பாடல்கள் பெற்றுள்ளன. ஈழத்துக் கல்விக் கூடங்களில் பயின்ற தமிழ்மொழி நூல்களில் தமிழ் மூதாட்டி ஓளவையாரின் வாக்குண்டாம், ஆத்திசூடி, கொன்றை வேந்தன், நல்லழி, உலக நாதரின் உலகநீதி, அதிவீரராம பாண்டியரின் வெற்றி வேற்கை, விளம்பிநாகரின் நான்மணிக்கடிகை வள்ளுவரின் குறள் உட்பட்ட அறநூல்கள் வகித்து வந்த இடத்தினைத் தமிழகத்தினைப் பொறுத்த வரையில் கவிமணி, பாரதி, சுத்தானந்தபாரதி, நாமக்கல் கவிஞர், பெ. தூரன், அழ. வள்ளியப்பா ஆகியோரின் குழந்தைப்பாடல்களும் ஈழத்தைப் பொறுத்தவரையில் முதுதமிழ்ப்புலவர் மு. நல்ல தம்பி, சோமசுந்தரப் புலவர், வேந்தனார் என்போருடைய குழந்தைப் பாடல்களும் படிப்படியாகப் பெற்று வந்துள்ளன.

சிறுவர்களுக்கேற்ற பாடல்களைக் கொண்ட தொகுப்பு நூல் செம்மையான முறையில் ஈழத்திலேயே முதன்முதல் 1935 ல் வெளிவரலாயிற்று. வட பெரும்பாக வித்தியாதரியாயிருந்த க. ச. அருள்நந்தி அவர்களது பெருமுயற்சியினால் வட இலங்கைத் தமிழ் ஆசிரியர் சங்கத் தாரால் வெளியிடப்பட்ட “பிள்ளைப்பாட்டு” எனும் இந்த நூல் சிறுவர் இலக்கியத்துறையில் சிறப்பாகக் குறிப்பிடப்படவேண்டியதொன்றாகும். ஈழத்தின் குழந்தைக் கவிஞர்களின் ஆற்றலை வெளிக்கொணர்ந்த “பிள்ளைப்பாட்டு” நூல் மூலம், பதின்மூன்று கவிஞர்களை இலக்கிய உலகு அறியலாயிற்று. இவர்களுள், மா. பீதாம்பரம், சோமசுந்தரப் புலவர் ஆகிய இருவரும் குறிப்பிடத் தக்கவராவர். குழந்தைகளின் வயதுக்கேற்ற பாடல்கள் தரம்பிரிக்கப்பட்டுள்ளமை இத்தொகுப்பு நூலின் தனிச்சிறப்பாகும்.

தமிழகத்தின் கவிமணி, குழந்தைக் கவிஞர் அழ. வள்ளியப்பா ஆகியோருடன் ஒப்பிடக் கூடியவர்களாகச் சோமசுந்தரப் புலவர், முதுதமிழ்ப் புலவர் மு. நல்லதம்பி, வித்துவான் க. வேந்தனார் ஆகிய ஈழத்துக் கவிஞர்களைக் கூறலாம். நவாலியூர் சோமசுந்தரப் புலவரின் குழந்தைப் பாடல்களில் பல “சிறுவர் செந்தமிழ்” எனும் தனி நூலில் வெளிவந்துள்ளன. ஈழத்துத் தேசிய கீதத் தினைத் தமிழில் யாத்த முதுதமிழ்ப் புலவரின் சிறுவர் பாடல்கள் “இளைஞர் விருந்து” என்ற நூலாக 1958 ஆம் ஆண்டில் வெளிவரலாயிற்று. இவர் தமிழாசனாகப் பணியாற்றிய சகிராக் கல்லூரி மாணவர் படித்தற்பொருட்டு “தமிழ்ப் பாடல்கள்” எனும் நூலையும் 1937 ஆம் ஆண்டில் வெளியிட்டுள்ளனர். வித்துவான் வேந்தனாரின் எளிமையும் கருத்து வளமும் செந்தமிழ் இனிமையும் ஒருங்கு நிறைந்த சிறுவர் பாடல்களைக் “கவிதைப் பூம்பொழில்” எனும் நூலில் காணலாம். 1964 ஆம் ஆண்டில் வெளிவந்த இந்த நூலில் கற்பனைக் காதல், “அவனும் அவளும்” எனும் இரு காவியங்களும் இடம்பெற்றுள்ளன. சிறுவர்களின் உள்ள உவகைக்கு ஊட்டமளிக்கும் பல பாடல்களை இம்மூவருடைய நூல்களில் காணலாம்.

இந்நூல்களையிட, ஈழத்திலே குழந்தைக் கவிஞர்களின் தனி நூல்களாக, யாழ்ப்பாணனின் பாலர் கீதம், வெ. விநாயக மூர்த்தியின் பாலர் பாமாலை, இ. நாகராஜனின் சிறுவர் பாடல், எம். ஸுபைரின் மலரும் மனம், இ. அம்பிகைபாகனின் அம்பிப் பாடல் என்பன வெளிவந்துள்ளன. குழந்தைகளுக்குக் குதூ கலமும் மகிழ்வும் ஊட்டவல்ல ஏனைய ஈழத்துக் கவிஞர்களுள் கந்தவனம், ஆடலிறை, திமிலைத் துமிலன், சச்சிதானந்தன், சாரணாகையூம், வீரகத்தி முதலியோர் குறிப்பிடத்தக்கவராவார். கோப்பாய் பெண்கள் அரசினர் ஆசிரியர் கலாசாலைப் பேராசிரியை செல்வி சௌந்தரம் சந்தன நங்கை கந்தப்பு அவர்கள், தமிழ் நாட்டினதும் ஈழத்தினதும் குழந்தைக் கவிஞர்களின் பாடல்களுக்கு இசை அமைத்துத் தொகுத்து “செந்தமிழ்ச் சிறுவர் களே சேர்ந்து பாடுவோம்” எனும் பெயரிட்டு வெளியிட்டுள்ளனர். மட்டக்களப்பு தேன்முத இலக்கிய மன்றத்தினர் ஈழத்து இளம் கவிஞர்களது நாற்பத்தொரு குழந்தைப் பாடல்களைத் தொகுத்து “கனியமுது” எனும் நூலாக வெளியிட்டுள்ளனர்.

பிறமொழிச் சிறுவர் பாடல்களைத் தமிழில் அறிமுகப்படுத்தும் பணியில் சில முயற்சிகளைக் கூறலாம். கு. இராமச்சந்திரன், க. நவசோதி ஆகியோர் முறையே ஆங்கிலப் பாடல்களையும் சிங்களப் பாடல்களையும் தமிழில் மொழிபெயர்த்தும் தமது தமயிழைப் படைக்கும் பணியில் ஈடுபட்டுள்ளனர்.

தமிழ் நாட்டைச் சேர்ந்த பதினமூன்று கவிஞர்களினதும் ஈழநாட்டின் பன்னிரு கவிஞர்களினதும் குழந்தைப் பாடல்களைச் “சிறுவர் கவிநயம்” எனும் கட்டுரைத் தொடரில் ஈழநாடு இதழில் இரகிகிணர் கனக. செந்திநாதன் அறிமுகஞ்செய்துவைத்த பணி தமிழகத்திலும் இடம் பெருத தென்பது சுட்டியுரைக்கற்பாலது.

எனினும், தமிழில் சித்திரக் கதைகள், வரலாறு, நாடகம், கலைகள், அறிவியல் துறைகளில் ஈழத்துச் சிறுவர் இலக்கியம் பின்தங்கிய நிலையிலேயே இன்று முளது. இது போன்ற பல்வேறு துறைகளிலும் சிங்கள மொழியில் சிறுவர் இலக்கியம் அடைந்துள்ள வளர்ச்சினைப் போல் தமிழில் சிறுவர் இலக்கியத்துறை வளர்ச்சிபெறவில்லை என்பது கசப்பான உண்மையாகும்.

## சிறுவர் சஞ்சிகைகள்

சிறுவர் இலக்கிய வளர்ச்சித் துறையில் சஞ்சிகைகள் மகோன்னத பணியாற்றலாம் என்பதற்குத் தமிழ் நாட்டின் “அம்புலிமாமா” இதழும் “கண்ணன்” இதழும் தொடர்கதைகளாக வெளிவந்து நூலுருப்பெற்ற எண்ணற்ற நெடுங்கதைகளுமே தக்க சான்றுகளாகும். ஈழத்தில் வெளிவரும் பத்திரிகைகளில் அவ்வப்போது சிறுவர்களுக்கான பகுதிகள் தோன்றி மறைவதைப் போன்றே சிறுவர் சஞ்சிகைகளும் தோன்றி மறைந்துள்ளன. தமிழகத்திலும் அணல், பாப்பா, பாப்பா மலர், டமாரம், கரும்பு, மத்தாப்பு, பூஞ்சோலை, கண்ணன் போன்ற சஞ்சிகைகள் தோன்றி மறைந்துள்ளதைப் போன்றே ஈழத்திலும் மலர்ந்து மறைந்துள்ள சஞ்சிகைகள் எராளம். சிறுவர்களுக்காக இலங்கையில் முதன் முதலில் “பாலியர் நேசன்” எனும் பத்திரிகை அமெரிக்க மிஷனைச் சேர்ந்தவரின் முயர்சியால் 1859 ஆம் ஆண்டில் வெளிவந்தது. 1924 ஆம் ஆண்டில் மிகச் சிறந்த முறையில் “பாலர் மித்திரன்” என்ற பத்திரிகை வெளிவந்தது. இதையடுத்து அவ்வப்போது வெளிவந்த சுரபி, மாணவமணி, சிறுவர் உலகம், தமிழ் மாணவன், வெண்ணிலா, மாணவர் முரசு, வெற்றிமணி எனும் சஞ்சிகைகள் இயற்கை மறைவு எய்தின. குழந்தை இலக்கியத்தினை எளிதிற் படைத்துவிடல் இயலாது என்பதையே இச் சஞ்சிகைகளின் மறைவும் அறைவனவாம்.

## மன்னாற்பு புலவர்கள்

### ம. பெஞ்சமின் செல்வம்

பண்டைக்காலந்தொட்டு விவசாயம்; மீன்பிடித்தல் ஆகிய தொழில்களையும் கிழிஸ்தவம், மகமதியம், சைவம் ஆகிய சமயங்களையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு வாழ்ந்துவருபவர்கள் மன்னாற் மாநில மக்கள். இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்ப காலத்திலிருந்து நல்ல நன்னீர்ப்பாசன வசதியோடு கூடிய விவசாயம் நடைபெறுவதினால் மன்னாற் இன்று மற்றையோரால் மதிக்கக் கூடிய வளம்மிக்க நாடாக விளங்குகின்றது.

இவ்விவசாயிகளுக்குள்ளேயே அவ்வக்காலங்களிற் சிற்சிலர் தோன்றி நல்ல தமிழ்ப் புலமையுடையோராய்த் திகழ்ந்திருக்கின்றனர். அன்னாருள் மாந்தைப் பகுதியைச் சேர்ந்தவரும், இலந்தைவானென்னுங் கிராமத்திற் பதினேழாம் நூற்றாண்டில், வசித்தவரும், வேளாண் வகுப்பைச் சேர்ந்தவரும் கத்தோலிக்குக் கிறிஸ்தவருமாகிய லோறஞ்சுப்பிள்ளையென்பவர் முக்கியத்தராகக் கணக்கப்படுகின்றார். அவர் காலத்துக்கு முன் மன்னாரின் கல்வி நிலையைப்பற்றி யறியக் கூடிய சாதனங்களோ சரித்திரங்களோ கிடைக்கவில்லை.

லோறஞ்சுப்பிள்ளையவர்கள் கல்வியறிவில்லாது, மன்னாரில் வசித்த சாகித்திய பாமர மக்களிடமிருந்து சாதிக்கொரு மாணவனைத் தெரிந்தெடுத்து, அன்னார்க்குத் தக்க கல்வித் தகைமை அளித்தனரென்றும், பிள்ளையவர்களிடம் கற்றுப் புலமை மிக்கோராய்த் திகழ்ந்தவர்களுள் யேசுக் கிறிஸ்து நாதரின் சீடர் பன்னிருவர் சரித்தர்தின் பேரிலும் 12 நாடகங்கள் பாடிய பரத குலத்தைச் சேர்ந்த மரியானுப் புலவர் தனித்துவம் பெற்றுவிளங்கினாரென்றும் கூறுவர். பன்னிரு நாடகங்களை மரியானுப்புலவர் பாடினாலும் பாது காப்பற்று அழிந்தொழந்தவைபோகத் தற்போதைய பாவனையிற் சந்தொம்மையார், சந்தியோகுமையோர், சம்பேதிரு அருளப்பர் ஆகிய நால்வர்பேரிற் பாடிய நான்கு நாடகங்களையே காணக் கூடியதாயிருக்கின்றது. இவை நான்கும் இராக அமைப்பிலே தென்பாங்குகளே. வயித்தியத் துறையிலும் மரியானுப்புலவர் பல பாடல்கள் பாடியுள்ளார்.

கோதுகப்பித்தான் நாடகம் பாடிய கம்மாள் வகுப்பைச் சேர்ந்த சந்தியோகுப் புலவர், மரிகிருதாள் நாடகம் பாடிய சாணா வகுப்பைச் சேர்ந்த வெள்ளைப் புலவர் (இவரின் உண்மைப் பெயர் கிடைத்திலது), திருச்செல்வர், எண்டிறீக்கு எம்பரதோர் ஆகியோரின் சரிதங்களை நாடமாய்ப் பாடிய கரையார் வகுப்பைச் சேர்ந்த குருகுலநாட்டுத்தேவர், தைரியராசன் நாடகம் பாடிய கடையர் குலத்தைச் சேர்ந்த குசைப் புலவர் முதலியோரும் இன்னும் சிலரும் புலவர் வரிசையில் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றனர்.

லோறஞ்சுப்பிள்ளை பிற சாகித்திய மாணவர்களோடு தன் சாகியத்துக் காகத் தன் மகளையே மாணாக்கியாக்கிப் பயிற்றுவித்தாரென்றும் ஐதீகமாகக் கூறப்பட்டு வருகிறது. அம்மாதரான் தான் பாடற்றுறையில் ஈடுபடாவிடினும், தன் வயற்றிற் பிறந்து இளமை தொட்டுப் பாடல் துறையில் ஒப்பாரும் மிக்காரும்ற்றுச் சிறந்து விளங்கிய கீத்தாம்பிள்ளை என்பவர் எருமை, நொண்டி, எண்டிறீக்கெம்பரதோர், புரிசீனகன்னி ஆகிய நாடகங்கள் பாடுதற்கு முக்கிய கர்த்தாவாயிருந்தாரென்று இன்றும் மன்னாற் மக்கள் கூறிக்கொண்டே வருகின்றனர். இக் கீத்தாம்பிள்ளை வரசவப்புலவன்.

பிள்ளையவர்களிடம் கற்றுத் தேறிய மாணவர்கள் ஆசிரியரை அணுகித் தங்கள் தயவீனம் கற்றிருக்கின்றோம், பாடும் வகை தெரிந்திலமேயென வினவ, பாடும் வகையை மாணவர்க்குக் கற்பிக்கும் முறை தழுவி; மூவிராயர் சரிதையை வாசகப்பா வடிவில் மாதோட்டம் பாங்கில் யாத்துக் கொடுக்க, அதைப் பின்பற்றி மாணவர்கள் பாடிய அத்தனை பாடல்களும் மாதோட்டப் பாங்கிலே யுள்ளனவென்பது இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது. தென்பாங்கு வடபாங்கென இரு இசையமைப்புகள் மன்னார்ப் புலவர் பாடல்களிற் காணப்படுகின்றன. தென்பாங்கை மாதோட்ட இராகமென்றும், வட பாங்கை யாழ்ப்பாண இராகமென்றும் கூறிவருகின்றனர். வட பாங்கை முதன் முதல் மன்னார்ப் பகுதிக்குத் தம் எருமை, நொண்டி, என்டிநீக்கு எம்பரதோர் ஆகிய நாடகங்கள் மூலம் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் அறிமுகப் படுத்திய பெருந்தகைமை கீத்தாம்பிள்ளை யவர்களையே சாரும்.

லோறஞ்சுப்பிள்ளை, அவர் மாணுக்கர்கள், அவர் பேரன் கீத்தாம்பிள்ளை ஆகியோரைப் பின்பற்றிப் பின்தோன்றிய அநேக புலவர்கள் நூற்றுக்கணக்கான நாடகங்களையும் வர்சுப்பாக்களையும் சமயச் சார்பாகவும் சமூகச் சார்பாகவும் சிலர் தென்பாங்கிலும் சிலர் வடபாங்கிலும் தத்தமக்கிசைந்த பாங்குகளில் ஆக்கியுள்ளனர். வாசகப்பா ஒரு முழுக் கதையின் அரைக்கூறு; ஓரிரவுக் கதையென்றுங் கூறுவர். நாடகங்கள் இரண்டு, மூன்று, நான்கு இரவுகள் தொடர்ந்து நடக்கக் கூடியவைகளே.

பாவனையிலுள்ள மன்னார் நாடகங்களில் பேராசிரியர் கலாநிதி சு. வித்தியானந்தன் அவர்கள் எடுத்துக்கொண்ட ஈடுபாட்டினாலும் முயற்சியினாலும் மூன்று நாடகங்கள் அச்சேற்றப்பட்டு அவற்றை அந்நூலகம் அறிந்து பார்த்துவருகின்றது; அவைகளின் மற்றவை யாவும் ஏட்டுப் பிரதிகளாய்க்கட்டுப்பெட்டியிற் கட்டிவைக்கப்பட்டு, எலிக்குக் கறையானுக்கும் இரையாய் மைந்துள்ளன என்பதை உன்னுந்தோறும் எந்தத் தமிழ்மகன் தான் கவலையுறுதிருக்க முடியும்? 17ம், 18ம், 19ம், 20ம் நூற்றாண்டுகளில் மன்னார்ப் புலவர்களாற் செய்யப்பட்ட முழு நாடகங்களுள் அழிந்து தேடுவாரற்றுப் போனவை அரைவாசிக்கும் மேலென்றே சொல்லலாம். எஞ்சி இப்போது பாவனையில் நூற்றுக்கும் குறைவானவையே காணப்படுகின்றன. படிப்புத் திறனும் பாடுந்திறனும் முடைய மன்னார்ப் புலவர்களுட் பலர், நாடகம், வாசகப்பா முதலியவையை உற்பத்தி செய்யும் இலக்கியப் பணியைவிட்டு வைத்தியம், மாந்திரிகம், முதலிய பல வரிசைகளிலீடுபட்டு, அதற்காகவே காலமெல்லாம் உழைத்து வந்துள்ளனர்.

கிறிஸ்தவப் புலவர்களன்றி மன்னார் இஸ்லாமியப் புலவர்களும் தம்பங்கைக் குறைவின்றி நிறைவேற்றியுள்ளனர். தம் சமய சரித்திர நாடகங்கள், மற்றும் பல சரித வரிசைக் கோவைகள், சுத்திய வடிவிலனுப்பவேண்டிய எத்தனையோ காரணசாரியங்களைப் பத்திய வடிவில் யாத்துப் பலருக்கனுப்பித் தம்பெயரையும் நிலைநிறுத்தியுள்ளனர். சைவப் புலவர்களும் மன்னாருக்குத் தம்மாலான தமிழ்ப்பணி புரிந்தேவந்துள்ளனர்.

மற்றைய நாட்டுப் புலவர்களாற் கையாளப்படாத பாஷை யென்றொருவகையையும் மன்னார்ப் புலவர்கள் கையாண்டு வந்துள்ளனர். அவை - யூகி - இறை - அலங்காரம் - நடு வெழுத்து என்னும் பெயருடையவை. இவற்றுக்குத் தனி மரபு பொதுமரபென இருவகைகளைக் கையாண்டுள்ளனர். ஒரு பொருளை யூகியில் மாத்திரமோ அன்றி மற்றவையொன்றில்மாத்திரமோ செய்யுளாலமைப்பது தனி மரபு, இவற்றுக்கான சட்டதிட்டங்களுமுள்ளன. இச் சீட்டுக்கவி முறைப்பாடல்களாற் புலவர் ஒருவர்க்கொருவர் தம் யூகத்தைப் பாராட்டப் பின் நிற்பவரல்லர். இதன் பாடல்முறை, பொருள் வைப்பு முறை ஆகியவற்றை விபரிக்கின் பெருகுமென அஞ்சி வீடு கின்றோம்.

# மலையகத்தார் புதுமைத் தமிழ் இலக்கியம்

## படைத்த வரலாறு

ஸி. லி. வேலுப்பிள்ளை

கடந்த பல ஆண்டுகளாக மலைநாட்டு எழுத்துக்கள் - கவிதை, சிறுகதை, நாவல், நாடகம், நடைச் சித்திரம் ஆதியன - அடிக்கடி பத்திரிகைகளில் வெளிவந்து கொண்டிருக்கின்றன. பல ஆண்டுகளாக இவை வெளிவருகின்ற போதிலும் ஒரு சிறு நதியானது திரண்டு நுங்கும் நுரையுமாகப் பிரவாகம் எடுப்பதற்குச் சமார் ஐம்பது வருடங்கள் பிடித்துள்ளன. இந்த ஐம்பது வருடங்களாக மேற்கொள்ளப்பட்டு வந்த முயற்சியே இன்றைய நிலைமைக்கு அத்திவாரமும் ஆதாரமுகமும். இந்த முயற்சியே மலைநாட்டு இலக்கியத்தின் ஒரு சரித்திரப் பகுதியாகும். இந்த ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்னரும், அதாவது சாதாரண மக்களுக்கு எழுதப்படிக்கத் தெரியாத காலத்திலிருந்தே, உயர்வான மக்கள் இலக்கியம் இந்தப் புது நிலத்தில் ஆழமாகவும் தாக்கமாகவும் வளர்ந்து வந்திருக்கின்றது. பரந்த அடிப்படையில் நாம் இவற்றை நோக்கினால் தமிழ் நாட்டிலிருந்து எப்போது மக்கள் வந்து இங்கு குடியேறினார்களோ அன்று தொட்டே தமிழ்க் கலை, கலாசாரம், இலக்கியம் ஆதியன இங்கு வளரத் தொடங்கின. அது மட்டுமல்ல ஒரு தனித்துவமான பிரசித்தத்தோடு அத்துறைகள் வளர்ந்தும் வந்துள்ளன. இத்தகைய தனித்துவ வளர்ச்சிக்குப் பல காரணங்கள் இருந்தன.

1930க்கு முன் மலை நாட்டில் எழுதப் படிக்கத் தெரிந்தவர்கள் பண வசதி மிக்க ஒரு தனிப்பட்ட வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்களாகவே இருந்தனர். அரசாங்க பாடசாலைகளிலும் தனியார் பாடசாலைகளிலும் தங்கள் உயர் கல்வியை மேற்கொள்வதற்கான வசதியும் வாய்ப்பும் இவர்களுக்கு இருந்தன. எனவே, இவர்கள் ஆங்கிலத்தையும், தமிழையும் கற்றார்கள். ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலும் அறிவு பெற்ற காரணத்தால் வெளிநாட்டு இயக்கங்களால் இவர்கள் வெகுவாக உந்தப்பட்டனர். 1930ம் ஆண்டுக்கு முன்னர் இலங்கையிற் செய்தித் தாள்கள், சஞ்சிகைகள் தமிழில் அதிகம் வெளிவரவில்லை. தமிழ் நாட்டில் இருந்து பிரபல சஞ்சிகைகளான லோகோபகாரி, அமிர்த குண போதினி, ஆனந்த போதினி, மகாலக்ஷ்மி தூதன், நவசக்தி, மொடன் ரிவ்யூ, இந்தியன் ரிவ்யூ ஆகிய சஞ்சிகைகள் மலைநாட்டிலுள்ள பணம் படைத்த வீடுகளுக்கு வருவதுண்டு.

இந்தியர்கள் கடல் கடந்து இங்கு வந்து வாழ்ந்த போதிலும் பாரதத்தில் விடுதலைப் போர் நடந்து வருவதை மிக உன்னிப்பாகக் கவனித்து வர அவர்கள் தவறவில்லை. அதன் உத்வேகம் அவர்களைத் தாக்கவே செய்தது. அந்தக் காலத்திற் சுதேச இயக்கத்தைப் பற்றியும் சுதந்திரத்தைப் பற்றியும் தாகூர், சரோஜினி, பாரதி, நாமக்கல் வினாய் இராமலிங்கம்பிள்ளை ஆகிய பெரும் கவிஞர்கள் உணர்ச்சி பிறக்கும் வகையில் அவ்வப்போது பாடி வந்தார்கள்; சுருங்கக் கூறின் இவர்கள் மக்களுக்கு எழுச்சியூட்டி வந்தார்கள். இது தவிர, மதுரை பாஸ்கரதாஸ் போன்ற பாடகர்கள் கீர்த்தனங்கள் மூலமாகச் சுதேச இயக்கத்தைப் பற்றியும் தலைவர்களைக் குறித்தும் பாடல்கள் இயற்றிப் பாடிவந்தனர். அதே வேளையில் வேதநாயகம் பிள்ளை, சங்கரதாஸ் சுவாமி, உடுமலை முத்துசாமிக் கவிராயர் ஆகியோர்களின் படைப்புகளும் மலைநாட்டை எட்டித்தொட்டன.

பொதுவாக உரைநடைச் சித்திரம் வளர்ந்து வந்த காலமது. புதிய நவீனங்கள் படைக்கப் படவில்லை. சாதாரண மக்கள் ஆய்ரம் தலைவாங்கிய அபூர்வ சிந்தாணி, மின்சார மாயவன், இராஜா தேசிங்கு, பாண்டவர் வனவாசம், நளமகாராஜன் கதை ஆகிய கதைகளையும், மாரியம் மன் தாலாட்டு, பதினென் சித்தர் பாடல்கள் ஆகியவற்றையும் மிக ரசனையோடு வாசித்தும் பாடியும் வந்தார்கள். அநேகமாக மலை நாட்டில் உள்ளவர்கள் எழுத்தறிவில் மிகக் குறைந்தவர்களாய் இருந்த போதிலும் "பெரிய வீட்டில்" இருந்தவர்களுக்கு எழுதப் படிக்க வாய்ப்புக் களும் சாதாரண மக்களுக்குப் பலரமோன இலக்கியத்தைச் சுவாரஸ்யத்தோடு ரசிக்கும் தன்மையும் இருக்கவே செய்தன.



1939க்கு முன் இலங்கைக்கும் இந்தியாவுக்கும் இடையே தங்குதடையின்றிப் பிரயாணம் செய்வதற்கான வசதிகள் இருந்தன. அப்பொழுது மதுரை, திருநெல்வேலி, தஞ்சாவூர் ஆகிய பகுதிகளிலும் இருந்து ஏராளமான புலவர்கள், கவிஞர்கள், அறிவாளிகள் ஆகியோர் சுதிர்காமம், சிவஞானிபாதமலை யாத்திரையை மேற்கொண்டு இங்கு வந்தனர். இவர்களில் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு தனிப்பட்ட துறையில் நன்கு பாண்டித்தியம் மிக்கவராகத் திகழ்ந்தனர். பாரதம் பாடும் புலவர், இராமாயணம் பாடும் புலவர், திருப்புக்கழக்கவிராயர், காவடிச் சிந்துப் பாடகர், தியாகராஜ கீர்த்தனங்களை இசைக்கும் சங்கீத வித்துவான்கள் ஆகியோர் தமது யாத்திரைக் காலங்களிற் பெரிய வீடுகளுக்குச் சென்று பாடி சன்மானம் பெற்றுப் போவதுண்டு.

அந்தக் காலங்களிற் சினிமா இல்லை. மலை நாட்டின் சில முக்கிய பட்டினங்களில் நாடகங்கள் நடைபெற்றன. லங்கா தகனம், இராமாயணம், குலேபகாவலி, அரிச்சந்திரன், சத்தியவான் சாவித்திரி ஆகிய நாடகங்கள் இவற்றில் பிரகத்தியாதி பெற்றவை. அதே வேளையில் இந்த நாடகங்களோடு தோட்டங்களில் அரிச்சுனன் தபசு, அரிச்சந்திர விலாசம், நந்தன் சரித்திரம், ஓட்ட நாடகம், மருதைவீரன், பொன்னர் சங்கர் ஆகிய நாடகங்கள் மேடையேற்றப்பட்டு வந்தன. இவை தவிர ஏனைய கிராமிய ஆடல், பாடல்களும் மலிந்திருந்த காலம் அது. இவற்றிலிருந்து மலை நாட்டில் 1930க்கு முன்னரும் உயர்ந்த ரக கலாசாரமும், இலக்கியமும் வேரூன்றி வளர்வதற்கான வித்துக்கள் இடப்பட்டனவென்பது தெட்டத் தெளிவாகும்.

பெரிய வீட்டுப் பிள்ளைகளுக்கு ஆங்கிலமும் தமிழும் படிக்கக் கூடிய வசதி இருந்ததென்று முன்னர் குறிப்பிட்டிருந்தேன். இத்தகைய வசதிகளைக் கொண்டவர்களில் காலஞ்சென்ற சி. சுப்பிரமணியம், ஆர். ராமையா, வெற்றிவேல் கவிராயர் ஆகியோர் ஆனந்த போதினி, அமிர்த குண போதினி போன்ற தமிழ்ச் சஞ்சிகைகளுக்குத் தமது உன்னத படைப்புக்களை ஆக்கியளித்து வந்தார்கள். இவர்களுடைய படைப்புக்கள் பெரும்பாலும் கவிதைகளாகவும் கட்டுரைகளாகவும் இருந்தன. இந்தச் சிருஷ்டிகளில் மக்களது பிரச்சினைகளைப் பற்றியோ லௌகீக விடயங்களைப் பற்றியோ குறிப்பிடப்பட்டவில்லை. அவை அனைத்தும் ஆத்மீகத் துறையை ஒட்டிப் படைக்கப்பட்டவைகளாகும். இந்த எழுத்தாளர்கள் திம்புலப் பகுதியைச் சேர்ந்தவர்கள்.

இந்தக் காலத்துக்குச் சற்று முன்னர்தான், பின் கோப்பி காலத்திற்கும் முன் தேயிலைக் காலத்திற்கும் மத்தியில், மாத்தளைப் பகுதியில் அருட்கவி அப்துல் காதினுப் புலவர் தோன்றினார். மலை நாட்டில் மட்டுமல்ல, முஸ்லிம் கவிஞர்கள் மத்தியிலும் இவர் பெருங் கவிஞராக விளங்கினார். இவருடைய பாடல்கள் பலவற்றை நான் கேட்டிருக்கின்றேன். அவற்றைப் பற்றி இங்கு வியாக்கியானம் செய்வதற்கு எனக்குத் தக்க தமிழ் ஞானமும் ஆற்றலும் இல்லை.

எனவே, 1930ம் ஆண்டில் மலைநாட்டு இலக்கியம் எந்நிலையில் இருந்ததென்பதை உண்மையாகக் கவனிப்போம். இந்திய தேசிய இயக்கத்திற் பங்கு கொண்ட தலைவர்களின் தியாகம், பெருமை ஆற்றல் ஆகியவற்றை வானளாவப் புகழ்ந்து மதுரை பாங்கரதாஸ் பாடிய கீர்த்தனங்களும் சங்கரதாஸ் சுவாமிகளின் கீர்த்தனங்களும் மலை நாட்டில் ஒரு தனி இடத்தை வகித்தன. பாரதியின் அதிமுக்கிய பாடலான 'கரும்புத் தோட்டத்திலே' என்ற பாடல் இங்கும் எதிரொலித்தது. அண்ணாமலை ரேட்டியாரின் காவடிச் சிந்துகளும் ஆட்சி செலுத்தி வந்தன. இவற்றைப் பின்பற்றி சிவஞானிபாதம், சுதிர்காமம் ஆகிய ஸ்தலங்களைப் பற்றியும், பேராதனை, ரதானை, நுவெரெலியா, ஆகிய இடங்களில் நடைபெற்று வந்து குதிரைப் பந்தய விழாக்களைப் பற்றியும், அரசியல் சம்பவங்களைக் குறித்தும், நாவலப்பிட்டி பெரியாம்பிள்ளை, எஸ். எஸ். நாதன், ஜபார், கந்தசாமி கணக்குப்பிள்ளை, எம்டன் ஏ. விஜயரட்ன ஆகியோர் பாடல்களைப் புனைந்தனர். இவற்றைப் புத்தகங்களாக வெளியிட்டுப் பொது மக்கள் மத்தியிற் பாடி விற்பனை செய்தும் வந்தனர்.

வரகலி தாகூர், சரோஜினி போன்ற இந்தியப் புலவர்களின் படைப்புக்களும் மொடர்ன் ரிவியூ, இந்தியன் ரிவியூ ஆகிய சஞ்சிகைகளும் "பெரிய வீட்டுப்" பிள்ளைகளைக்கவர்ந்தன. இந்த உந்துதலில் ஆட்பட்டவர்களில் கே. கணேஷ், வி. வி. வேலுப்பிள்ளை ஆகியோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். இவர்கள் எழுத்துலகிற் புகுந்த சமயத்தில், அதாவது 1934ம் ஆண்டளவில் ரெகிலி காஸ்கடைப் பகுதியிலிருந்து கவிஞர் இ. சிதம்பரநாத பாவலர் உயர்ந்த கவிதைகளைப் படைத்து அளித்துக் கொண்டிருந்தார். "பெளத்த தாயன்" என்ற மகுடத்தில் புத்தபெருமான் சரித்திரத்தைக்

கவிதைகளால் அவர் படைத்துக் கொண்டிருந்த காலப் பகுதியும் அதுதான் நிகைக்கின்றேன். 1940க்கு முன் கணேஷ் தமிழில் மொழிபெயர்த்த திரு. முல்க்ராஜ் ஆனந்தின் ஆங்கில நாவலும், ஸி. வி. வேலுப்பிள்ளை ஆங்கிலத்தில் எழுதிய “பத்மாஜனி” என்ற கவிதை நாடக நூலும் மலை நாட்டில் வெளிவந்தன. இந்நூல்கள் பலரின் கவனத்தையும் கவர்ந்து வந்தன. சக்தி ஏ. பாலையா அவர்கள் கவிதை எழுதும் முயற்சியிலும் சித்திரம் வரையும் பிரயாசையிலும் ஈடுபட்டிருந்தார், 1940க்குப் பின் மலை நாட்டில் பெரிய வீட்டுப் பிள்ளைகளின் ஏற்போக சொத்தாக விளங்கி வந்த தல்வி, எல்லோருக்கும் உரிய சொத்தாக மாறியது. இந்தக் காலத்திலே தான் தமிழகத்தில் “மணிக் கொடி” சகாப்தம் உதயமாயிற்று.

ஆனந்தவிகடன், ஃல்கி, இதர படைப்புக்கள், புதுலம்பித்தன் கதைகள் யாவும் இலங்கை யிற் பரவத் தொடங்கின. இதே வேளையில் மலைநாட்டின் சிறுகதை முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட லாயின. ஸி. வி. வேலுப்பிள்ளையின் “தேயிலைத் தோட்டத்திலே” என்ற தொடர் கட்டுரைகளும் இக்காலத்திலேதான் வெளிவந்தன. தேயிலைத் தோட்டத்தை முதன் முதலாகப் பெருமையோடு “மலைநாடு” என்று குறிப்பிட்டது இந்தக் கட்டுரைகளில்தான் என்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. இதற்குச் சற்று முன்புதான் ஸி. வி. வேலுப்பிள்ளையின் “வழிப்போக்கன்” என்ற ஆங்கிலக்கவிதை நூலும் வெளிவந்தது.

1950 இன் பின்னர் மலை நாட்டில் உத்வேகம் பிறக்கத் தொடங்கியது. தேயிலைத் தோட்டத்து வாழ்க்கையை நிலைக்கொடுக்க வைத்து திருவாளர்கள் பொ. கிருஷ்ணசாமி, திருச் செந்தூரன், ரஃபேல், எம். எஸ். எம். இராமையா, தியாகராஜா, பன்னீர்ச் செல்வம், தெளி வத்தை ஜோசப், தமிழோவியன் ஆகியோர் சிறுகதைகளைப் படைத்தார்கள். ஸி. வி. வேலுப் பிள்ளையின் “வாழ்வற்ற வாழ்வு” என்ற நவீனமும் தினகரனில் வெளிவந்தது. இது தேயிலைத் தோட்டத்து வாழ்க்கையைப் பின்னணியாகக் கொண்டது. இதற்குச் சற்றுப் பின்னர், கே. கணேஷ் ஆங்கிலத்தில் வடித்த கவிதைக்கு ஐப்பாணிய மாளிகையிலிருந்து குறிப்பிடத்தக்க பாராட் டுக் கிடைத்தது. இக்காலத்தில் டி. எம். பீர்முகம்மது எழுதிய “கங்காணிமகள்” என்ற புத்தகமும், அப்பாஸ் சிருஷ்டித்த “ஒரு தளிக் கண்ணீர்” என்ற நூலும் வெளிவந்தன. ஆரம்ப காலத்திற் பாடல்களில் மட்டும் ஈடுபாடு காட்டி வந்த எஸ். எஸ். நாகனும் காலஞ்சென்ற பெரியசாமியும் கவிஞர்களாகவும் போற்றப்பட்டார்கள். கோவிந்தசாமித் தேவர் தொழிலாளர்களின் பலதரப்பட் பட்ட பிரச்சினைகள் சம்பந்தமாகவும், கணக்குப்பிள்ளை கந்தசாமி பிரஜாவுரிமைக் கெடுபிடிகள் குறித்தும் பாடல்கள் பல இயற்றிப் பொது மக்களிடையே இலக்கிய ஆர்வத்தைத் தூண்டினர்.

1957க்குப் பின்னர் முற்போக்கு எழுத்தும் முற்போக்கு இலட்சியங்களும் மேற்குறிப்பிட்ட எழுத்தாளர்களின் சிந்தையில் ஒரு புதிய மாற்றத்தை ஏற்படுத்தின. இக்காரணங்களினால், இயற் கையைப் பற்றிக் கவிதைகள் புனைவதை எடுத்து இலங்கை வாழ் எட்டு லட்சம் மக்களின் அவலக் குரலை எழுத்தில் வடித்தனர். ஸி. வி. வேலுப்பிள்ளை “தேயிலைத் தோட்டத்திலே” என்ற தலைப்பில் ஆங்கிலத்தில் கவிதை படைத்தார். இந்த ஆங்கிலக் கவிதை முயற்சி முதன் முயற்சியாக இருந்த போதிலும் மலைநாட்டைப் பொறுத்த மட்டில் இது முக்கியமானது என்பதை ஆங்கில வாசகர் களுக்கு துலாம்பரமாக எடுத்துக் காட்டியது. இக்கவிதைகள் நூலுருவில் வெளிவந்த போது, இந்தியாவிலும் இலங்கையிலும் உள்ள விமர்சகர்கள் இதைப் பாராட்டியும் போற்றியும் இருந் தாலுங்கூட மலை நாட்டில் இருந்து இதைப் பார்க்கிலும் பன்மடங்கு உயர்ந்த கவிதைகளைப் படைக் கக் கூடிய ஓர் அருட்கவி தோன்றுவான் என்பது எமது நம்பிக்கையாகும்.

1960க்குப் பின்னர் இளம் எழுத்தாளர் குழு ஒன்று தோன்றியது. இக்குழுவின் அதிக மாகச் சிறுகதை, கவிதை, கட்டுரைகளை எழுதுவதில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள். தொழிலாளிக் கவிஞன் தென்னவன், குமரன், இராம. சுப்பிரமணியம், மு. சிவலிங்கம், சிக்கன்ராஜ், மல்லிகை, சி. குமார், சி. எஸ். காந்தி ஆகியோர் இவர்களில் மிக முக்கியமானவர்கள். இரா சிவலிங்கம், எஸ். விஸ்வரத்தினம், கார்மேகம், கு. இராமச்சந்திரன், சாரல் நாடன் ஆகியோர் உரைநடை யிற் கவனம் செலுத்தினர்.

அண்மையில் வெளிவந்த முக்கிய மலைநாட்டுப் படைப்புக்கள், குறிஞ்சிப்பூ, குறிஞ்சி மலர், தூவானம், தாயகம், மலைநாட்டுச் சிறுகதைத் தொகுதி என்பன. “உலாக்கப் பிறந்தவர்கள்” எனும் நூல் சமீபத்தில் வெளியான ஆங்கில நூலாகும்.

## ஈழத்து இலக்கண முயற்சிகள்

பண்டிதர் க. வீரகத்தி

‘எல்லாம் உரைநடையில்’ என்ற உணர்வும் உணர்ச்சியும் முகங்கொண்டு முறுகி எழுந்த காலம் 19ம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதி என்றே ஆகும். இதனால், மொழியைத் திருத்தமாகவும் சரியாகவும் எழுதுவதற்கான இலக்கணத் துறையில் நாட்டம் சென்றது வியப்புக்கு உரியதன்று. இந்த உணர்விலும் நாட்டத்திலும் இவற்றுக்கு உருவம் கொடுத்த செயல் முறைகளிலும் முன்னோடி ஆன பெருமை, ஈழத்திற்கே உரியதாம்.

புதிய சிந்தனைகளுக்கு உருவம் கொடுத்து, புது நூல்கள் ஆக்கம் செய்து, பழையவற்றை இறந்துபடாமற் காத்து, பழையவற்றுக்கு உரையும் புத்துரையும் தந்து, உரைகளுக்கு விளக்கம் கண்டு, காலாகாலமாக இலக்கண உரையாளர்களாற் புலமை நோக்கில் உழக்கப்பட்டு அல்லது பிணையப்பட்டு வந்துள்ள கிழட்டுப் பிரச்சினைகளுக்கு அறுதியான தீர்வு கண்டு, புதிய துறை ஆராய்ச்சிகளுக்கு வழிகாட்டி, அனைத்துக்குமே ‘அடி’ எடுத்துக் கொடுத்து நின்றது ஈழத்து இலக்கண முயற்சியாகும். இம் முயற்சியின் ‘அடிக்கல்’ ஆக அமைகிறது நாவலரின் நன்னூல் விருத்தி முதற்பதிப்பு (1851). ‘அடியூறல்’ தான் விரைவான வளர்ச்சிக்கு வலிவும் வனப்பும் அளிக்கும் என்பதை ஈழம் உணர்ந்துவிட்டது. இவ்வண்ணம் அடிக்கல் நாட்டி, ஏட்டில் இறந்து கொண்டிருந்த பழைய இலக்கண நூல்களைப் புதிதப்படுத்திப் பதிப்பித்ததனால் ஏற்பட்ட அநுபவ - அறிவுவளமும், சமுதாய நோக்கில் நடைபோட்ட புலமை உந்தலும், பிறமொழித்தொடர்பால் ஏற்பட்ட சிந்தனைத் திருப்பமும் காரணிகளாய் அமைந்த புதிய இலக்கண நூல்களின் ஆக்கத்தை முதற்கண் அறிந்து கொள்வது பொருத்தமானதாகும்.

புதுநூல் ஆக்கம் என்றதும் முன் வரிசையில் முன்நிற்பது நாவலரின் இலக்கணச்சுருக்கம் (1874) ஆகும். எந்த மொழியின் இலக்கணமும், ஒலி, ஒலியால் ஆகும் சொல், சொல்லால் ஆகும் தொடர் என்ற இலக்கண முக்கூறுகளின் இயல்பை உரைப்பதாகவே அமையும். இம் மூன்று கூறுகளையும் தனித்தனியாகக் கொண்டு அமைவதுதான் ஓர் இலக்கண முழு நூலாகும். தொல்காப்பியம் தொட்டு நன்னூல்வரை தனியாகத் தொடர் மொழி அதிகாரம் என ஒன்றை வகுத்திடவில்லை என்றால், தொடர் அமைப்பைப் பற்றி அவை பேசவில்லை என்பது கருத்தன்று. சொல் இலக்கணத்திற்குள்ளேயே தொடர் இலக்கணத்தையும் அவை கூறிவிட்டன.

நாவலரோ அதனையும் தனி அதிகாரமாக்கி எழுத்ததிகாரம், சொல்லதிகாரம், தொடர் மொழி அதிகாரம் என மூன்று அதிகாரம் கண்டு, இலக்கணக் கருத்துக்களைத் தெளிவும் திருத்தமுமான வசனநடையில் முதன் முதலாக எழுதினார். சூத்திர யாப்பில் எழுந்த நூல்களிலே தொல்காப்பியத்திற்கு எவ்வளவு மதிப்புண்டோ, அவ்வளவு மதிப்பு வசன நடையில் அமைந்த நூல்களில் இதற்கும் உண்டு. நாவலரின் இலக்கணச் சுருக்கத்துக்கு முன், ‘இலக்கணச் சுருக்கம்’ என்ற பெயரிலேயே இரு நூல்கள் உண்டு. ஒன்று முகவை இராமானுச கவ்ராயர் எழுதியது (1848); மற்றொன்று மயிலை சவேரிமுத்துப்பிள்ளை எழுதியது (1860). வசன நடையிலமைந்த வேறு சில இலக்கண நூல்களும் உள். உளவாயினும், ஒப்பு நோக்குணர்வு, சூத்திர யாப்புக்குத் தொல்காப்பியத்தைக் குறிப்பிடுவதுபோல், வசன இலக்கண நூல்களில் நாவலர் இலக்கணச் சுருக்கம் எத்துணை முதன்மையானதெனும் முடிவைப் புலப்படுத்தும்.

அடுத்து, யாழ்ப்பாணத்துச் சங்குவேலியில் வாழ்ந்த மு. சிதம்பரப்பிள்ளை (உவில்லியம் நெவினஸ்) எழுதிய ‘தமிழ் வியாகரணம்’ என்பதைக் குறிப்பிடல் வேண்டும். சிதம்பரப்பிள்ளை பெருங்கணித நிபுணர்; தர்க்கர் (முதன் முதல் நியர்ய வ்யாகரணம் எழுதியவரும் கூட); நற்றமிழ்ப் புலவரும் ஆவார். தமிழ் வ்யாகரணத்தை ‘மூன்று பர்வம்’ களாகப் பிரித்தெழுதி வெளி

யிட்டார். மூன்றாம் பர்வமான வசன இலக்கணம் 1886 இல் வெளியிடப்பட்டுள்ளது. புதிய சிந்தனைகளுக்கு உருவம் கொடுத்த புதிய நூலாகும். இந்நூலைத், தாதுக்களை அரு-க்கு 'அடி' எடுத்துக் கொடுத்தது என்று குறிப்பிடலாம்.

புதுநூல் ஆக்கத்திற் சன்னகம் குமாரசுவாமிப் புலவர் எழுதிய 'இலக்கண சந்திரன்' (1897) பெரும்பயன் உள்ள ஒரு நூலாகும். வடமொழியிலிருந்து தற்பவமாய்த் தமிழுக்கு வந்த சொற்கள் அனைத்துக்கும் நன்னூலார் விதி கூறவில்லை. நன்னூல் விதிகளுக்கு அடங்காமல், வெளியில் நின்ற சொற்கள் அனைத்தையும் துருவித்துருவித்தேடி, அவற்றை இறுதி எழுத்துக்கள் அடிப்படையில் வரிசைப்படுத்தி, இலக்கிய ஆதாரங்களுடன் முடித்துக்காட்டுவது இலக்கண சந்திரனாக ஆகும். குமாரசுவாமிப் புலவரின் 'வினைப்பகுபத விளக்கம்' (1912) மிக மிக ஓர் அபூர்வமான முயற்சி என்க. வினைப்பகுதிகளை அறியும் முயற்சியை வீரசோழிய ஆசிரியர் தொடக்கி வைத்தார். நட என்பது முதல் கொல் என்பது ஈரக 33 தாதுக்களைக் கண்டு பிறவற்றையும் "இவ்வண்ணம் இயற்றிக் கொள்ளே" (வீரசோழியம்-61) என்பதுடன் நின்று விட்டார் வீரசோழிய ஆசிரியர். பின்வந்த நன்னூலார், வடமொழி வினைப்பகுதிகள் அனைத்தையும் இலக்கணநெறியால் 10 வகைப் படுத்தி உணர்த்திய பண்ணிப்போல், தமிழ் வினைப்பகுதிகள் அனைத்தையும் மொழிஇறுதி எழுத்து அடிப்படையில் 23 வகைப்படுத்தினார். இவ்வாறு வகைப்படுத்திய வினையடிகளில் 350 க்கு மேற்பட்ட வினையடிகளை எடுத்துக் காட்டி, அவற்றிலிருந்து பெயர்ச்சொற்களும் வினைச்சொற்களும் ஆகுமாற்றைக் காட்டுகின்றது வினைப்பகுபத விளக்கம். எத்தமிழ் அறிஞரும் ஈடுகொடுக்க முடியாத புது முயற்சி இதுவாகும். சொல், சொல்லாக்க ஆராய்ச்சியில் ஈடுபடும் விற்பன்னர்களின் 'இரகசிய பாவனை' யில் அல்லது 'அந்தரங்க உப நிதம்' ஆக உள்ளதாம் இவ்வினைப்பகுபத விளக்கம்.

கௌரவ பொன். இராமநாதன் எழுதிய 'செந்தமிழ் இலக்கணம்' (1927) மிகத்தெளிவான, புதுமையான விளக்கங்களைக் கொண்டது. மேலும், ஆ. முத்துத்தம்பிப்பிள்ளை எழுதிய 'நன்னூல் உதாரண விளக்கம்' (1912), செளந்தரநாடகம்பிள்ளை எழுதிய 'நன்னூற் கருக்கம்' (1864), நீர்வேலிச் சிவப்பிரகாசபண்டிதர் எழுதிய 'இயற்றமிழ் இலக்கணசாரம்' ஆகியன குறிப்பிடத்தக்கன.

1851 தொடக்கம் 1890 முடிய உள்ள காலத்துக்குள் அநேகமான பிரதான இலக்கண நூல்கள் அனைத்தையும் அச்சேற்றி விட்டது ஈழம். நாவலர், சி. வை. தா. ஆதியோர் தமிழ் கூறு நல்லுலகத்தின் நன்றிக்கும் வணக்கத்துக்கும் உரியவர்களாய் விட்டார்கள். குறிப்பிட்ட காலத்திற்குள் தொல்காப்பியம் முழுமையுமே வெளிக்கொணர்ந்ததும் ஈழம் தான். இத்துறையில் ஈழத்து இலக்கண முயற்சியை நாடெங்கும் இலக்கணப் படிப்புக்கு அடிகோலிவைத்தது.

பழைய இலக்கணச்சூத்திரங்களிலும் பார்க்க அவற்றுக்கு எழுதிய பழைய உரைகள் வைரம் பாய்ந்தனவாய் அமைந்துவிட்டன. சூத்திர மூலத்தை நேரே அணுகக் கூடியதான இடங்களிலும் கூட, பழைய உரைமூலம் செல்லுகின்ற ஒருவன் மூலமுர்த்தியைக் காண வழியின்றித் திகைத்து விடுவான். இவ் வல்லங்கத்தைப் பேர்க்குவதற்காக இருமுனை முயற்சி ஈழத்தப் புலவர்களால் ஆரம்பிக்கப்பட்டது; ஒன்று புத்துரை எழுதுவது; மற்றது பழைய உரைகளுக்கு விளக்கம் தருவது. இங்கும் ஈழத்து முயற்சியை வழி காட்டியாய் அமைகின்றது. புத்துரையாக நன்னூலுக்குக் காண்டிகையுரை எழுதினர் நாவலர். அப்படியில்லை, விசாகப்பெருமாள் ஐயர் உரையையே திருத்தியும் புதுக்கியும் நாவலர் வெளியிட்டார் எனக் கூறுவோரும் உண்டு. சங்கரநமச்சிபாயர் எழுதிய உரையைத் திருத்தியும் புதுக்கியும் எழுதிய சிவஞானமுனிவர் உரை தனி உரைநூலாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு, சிவஞானமுனிவர் விருத்தியுரை என வழங்கப்படுமாயின், நாவலர் திருத்தியும் புதுக்கியும் அச்சிட்ட உரையைப், புத்துரை என்று ஏன் ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடாது? 'திருத்தியும்' என்ற சொல்லே புத்துரை என்பதைத் தெளவாக நிரூபிக்கின்றது. இலக்கண நூல்களில் ஒவ்வொரு சூத்திரத்திற்கும் புதுக்கப்புதுக்க உரை எழுதிய உரை நூல் ஏதும் இல்லை; இருக்கவும் முடியாது. நாவலர் காண்டிகை உரையே தமிழ் உலகில் சிரஞ்சீவித்துவம் பெற்றுவிட்டது.



இனி இலக்கணப் படிப்பு நோக்கி, சுன்னை குமாரசுவாமிப்புலவர் தண்டியலங்காரத்துக்குப் புத்துரை ஒன்றை வெளியிட்டார் (1903). இதே ஆசிரியரே 1908 இல் யாப்பருங்கலக்காரிகைக்கும் புத்துரை எழுதினார்; நம்பி அகப்பொருளுக்கும் புத்துரை எழுதினார் (1912). இவ்வுரைகளே அனைவராலும் இன்று பயிலப்படுகின்றன. உடுப்பிட்டி சிவசம்புப்புலவர், இயற்றமிழ்ப் போதகாசிரியர் வல்லை வயித்திலிங்கப்பிள்ளை ஆகிய பெரும்புலவர்களும் 'சுரிகை'க்கும் 'நம்பிக்'கும் உரை எழுதியுள்ளார்கள். இவ்வுரை முயற்சிகளே ஐந்திலக்கணப் படிப்பிலும் ஆர்வத்தை உண்டாக்கிவைத்தவை.

உரைகளுக்கு விளக்கம் எழுதுவதிலும் நம்மவர்கள் விட்டுவைத்துவிடவில்லை. நன்னூற் காண்டிகை உரைக்கே விளக்கம் எழுதினார் (1902) யாழ்ப்பாணத்துப் புலோலியூர் வ. குமாரசுவாமிப்புலவர். இந் 'நன்னூற்காண்டிகை உரைவிளக்கம்' இருட்டிலிருந்து ஒளிக்குச் செல்லும் வாய்ப்பை நல்கியது; விடுபடாதிருந்த இலக்கணப் புதிர்களை எடுத்துத் து; சிவஞானமுனிவரின் ஆகுபெயர் அன்மொழிவேறுபாடே ஈடாட்டம் காண, வழிவகுத்து. 'விளக்கப்' பெருமை விளக்கப் பெருகும். அடுத்து, தொல்காப்பியப்பழைய உரைகளுக்குக் கணையர் விளக்கம் எழுதியது நாடறிந்த செய்தி.

இவ்வளவுடன் ஈழத்து இலக்கண முயற்சி தேங்கிவிடவில்லை. தமிழர் அல்லாதவர்கள் தமிழ் படிப்பதற்கும் ஆங்கிலத்தில் தமிழ் இலக்கண நூல்கள் எழுதப்பட்டன. முன்பும் ஐரோப்பியர் சிலர் எழுதியிருந்தாலும், தமிழ்மரபு தவறாமல், யாழ்ப்பாணத்து ஆ. முத்துத்தம்பிப்பிள்ளை Civilians' Tamil Grammar என்ற நூலை 1911 இல் வெளியிட்டார். வேறு சில ஆங்கிலத்தில் எழுதப்பட்ட இலக்கண நூல்களும் இதன் பின்னால் பிரசுரிக்கப்பட்டுள்ளன.

யாழ்ப்பாணத்துச் சங்கரபண்டிதர் வடமொழிக்கே இலக்கணமாக 'சத்தசங்கிரகம்' (1890) எழுதியதையும் அறிக. தொடர்ந்து 'தாதுமலை' என்ற நூலையும் சங்கரபண்டிதரே எழுதியுள்ளார்.

உண்டான காலம் முதல் நோய்வாய்ப்பட்டுக் கொண்டிருந்த ஆகுபெயர் அன்மொழி, போலி சந்தியக்கரம், அளபெடை முதலிய பிரச்சினைகட்கும் முடியான தீர்வு கண்டு, அவற்றையெல்லாம் செந்தமிழ் முதலான பத்திரிகைகளில் ஈழம் வெளிப்படுத்தியுள்ளது. இயற்சொல், திரிசொற்களின் அகரவரிசைகளை நூல்களாக்கியும், அகராதிகளுக்கு ஆதிமுன்னோடிகளான நிகண்டு களைப் பதிப்பித்தும், சொற்பிறப்பியல் முயற்சி ஆரம்பித்தும் ஈழம் செய்த பணிகள் ஆருக்கும் தெரியும்.

டீடர் வி. சுப்பிரமணிய பிள்ளை (— 1873) பற்றி:

“இருநிலத்தோர் கோபியென வெடுத்துரைக்கு மென்கினத்துக் கொருபொழுது மலக்காகா தொழுகியென துளமுழுதும் உருகியகா தலிற்கொள்ளை கொண்டவுற வினன்சீர் பெருகியசுப் பிரமணிய பெருந்தகையோய் நீயன்றே”

ஆறுமுகநாலவர்.



# A Brief Survey of Some English Translations

By Ceylon Tamil Writers.

V. SIVARAJASINGAM, B.A. (Hons.)

The main controversy regarding translation is whether it should be literal or literary. It has been humorously remarked that translations are like women homely when faithful and unfaithful when lovely. However the fact remains that the criterion of translation is protean and eludes exact norms and thereby any attempt to measure the merit of any work in that field is destined to be regarded as a dubious enterprise. Hence what is attempted below is only a brief survey and not an evaluation of some of Ceylon's Tamil translation works from Tamil to English.

Perhaps the earliest known translation of classical Tamil in Ceylon was done by Rev. H. Hoisington who rendered the Sivagnanapotham, Tattuva Kaddalai and Sivapirakasam into English in 1854. But since this survey confines itself only to Ceylonese translators it would be irrelevant to discuss them here. In this brief survey Rev. Issac Thambiah's translation of Sage Thayumanavar deserves to be mentioned first. The work entitled Psalms of a Saiva Saint is the result of 15 years of study. It comprises renderings of 366 psalms.

"Poetry Sir, cannot be translated" declared Dr. Johnson. "It were as wise to cast a violet into a crucible that you might discover the principle of its colour and odour as seek to transfuse from one language into another the creation of a poet" observed Shelley. These and other similar cautionary comments however have not deterred scholars from translating poetic works. For they have been done in the hope that translations would be at least an echo of the original and thereby prove valuable. Rev. Issac Thambiah too must have been motivated by this idea in undertaking this stupendous task. He thought it best to render the verses of Thayumanavar into English verse. Most of the poetic renderings done in the 19th Century happened to be a dressing of oriental thought in English garb. In rendering oriental verse into English verse the translators adopted the English metre and rhyme. But Rev. I. Thambiah broke away from tradition to devise a new form, wherein he used the initial rhyme as in most of the Tamil poetic forms, instead of the terminal rhymes. It would at this juncture be quite apt to allow the translator to speak for himself, regarding the use of form. "How far the English in the following pages has succeeded in reproducing and retaining the alliterative charm of the original is not for me to maintain. I do not feel urged to offer any apology for my poesis. He who insists on verse being not verse if it is not trochaic or iambic is welcome to hug that delusion. The experiment of initial rhymes need not jar upon ears used to terminal rhymes. They have only to treat the stanza as blank verse. Variations of syllabic arrangements have been attempted but not one of them is constructed on any basis of defiance of rules."

As a Christian engaged in the translation of a Saiva Mystic work he is beset with the doubt that his purport might be misconstrued and therefore he concludes his introduction with an apology to ward off any wrong impression as to his Christian leanings and to safeguard the translator against any possible charge of confusion of Siddhanta thoughts with Christian essentials. Here is a specimen of his translation :—

Him the eternal one taintless the holiest  
 who has no fashion or form  
 Limb nor yet lineament, ill-less sustaining all  
 Perfect, the far and the near ;  
 Limitless flame in the fulness of things  
 Spirit transcending sense, speed  
 Immanent made manifest in bliss, peerless one  
 Boundless beatitude let us adore.

—From Adoration— பொருள் விவக்கம்

The author has tried his best to capture the spirit of Thayumanavar's poems. He appears to have elaborately worked on devising new forms with varied syllabic arrangements with a view to carry us far as possible the cadence of the original verses. In this attempt one is inclined to say that he has mechanised verse. In Rev. Thambiah's translation we see more of a technician at work than a poet.

As has been mentioned in Dr. Issac Thambiah's introduction to his translation of the Psalms of a Saiva Saint, some stanzas of Thayumanavar had been already translated by the great savant Sir. P. Arunachalam. Suffice it to quote Sir. C. P. Ramasamy Iyer's words appearing in his introduction to Studies and Translations, to show the author's accomplishments as a translator. Says Sir. C. P. Ramasamy Iyer : "The task of translation is inexpressibly difficult and no higher praise can be given than to say that Sir. P. Arunachalam's translations enable us to comprehend the spirit and some parts of the formal beauty of the original". Besides Thayumanavar's Psalms Sir. P. Arunachalam undertook and accomplished the translation of *Thirumurukattupada* and some stanzas from *Kanthapurana*, *Kalladam* and *Tirukkovaigar*. A stanza from *Kanthapurana* and his translation is given below :—

கோடிவர் நெடுவரைக் குறவர் மாதநீ  
 ஆடிய சுனையதாய் ஆணியும் சாந்தமாய்  
 குடிய மலர்களாய் தோயப்பெற்றிலேன்  
 வாடினன் இனிச்செயும் வண்ணம்யாவதே.

'Highland maid of Kurava clan, would  
 that I were the pool in which thou  
 bathest, the perfumed unguents thou  
 usest, the flowers thou wearest'

This is of course a free rendering of the stanza. Endowed with a fine literary sense and sympathetic insight he knew well that rendering it literally would end up in transverbation.

Another remarkable translation is Muthucumaraswamy's *Harichandra*. Sir Muthucumaraswamy, a maternal uncle of Sir. P. Ramanathan, translated the Tamil classic *Harichandra* into English prose in the form of drama. He dedicated it to Queen Victoria, under whose patronage it was staged at the Royal Court and the author himself played the role of *Harichandra*. In presenting the drama to the English speaking world, the author's intention was to deliver 'an excellent key to the peculiarities of the national tone of thought'. His version is an attempt to reproduce in an English garb not only the peculiarities of Indian thought but also the sinuosities and eccentricities of Indian

sentences. The author's attempt to shape the English sentence in the Indian pattern was a departure from the traditional form. This was indeed a difficult task. The author had to evolve with much effort a personal critical standard that allowed an adequate appreciation of two different literatures.

Ethical Epigrams of Auvaiyar is another landmark in the history of translated literature. This work comprises the translation of *Aathi Soodi*, *Konrai Venthai* and *Moothurai*. In the introduction Sri Kantha, the author, tells us that his translation is a reproduction of some of the renderings by Western Scholars like Percival, Robinson and Strutt, with alterations here and there.

Another beautiful translation of Dr. Sri Kantha is Athiveera Rama Pandya's '*Kokoham*'. It appears that this was meant for private circulation and was therefore not published. The translation is not literal, for his aim was to convey the meaning of the stanzas in language intelligible to the English readers. Though like a humble scholar he says, "the translation certainly has defects," the following example will show the polished artist in him. The entire translation is in prose.

"If men could study the art of Chandrakala, which teaches the pleasures derived from the human currents that flow through every form of the human body and proceed to perform the sports of love, the passion of women could be satisfied so thoroughly that they would melt like a statue made of Chandrakantha moonstone when exposed to the rays of the moon."

It is rather unfortunate that this book has not been published.

This survey does not pretend to be exhaustive. Several other aspirants and their works in the field of translation deserve discussion. The Contribution of non-Ceylonese especially of the missionary people to English literature through their translations is in no way inferior to that of their "Ceylonese Counterparts."

---

"The death of this distinguished Countryman of mine (Sir Ponnambalam Arunachalam) in 1924 removes from the ranks of Tamil Scholars one in whom the graces of the Cultures of the East and the West were happily blended"

— T. Isaac Tambyah  
*Psalms of a Saiva Saint*

## ஈழநாட்டில் எழுந்த தமிழ் அகராதிகள்

எஸ். கெபநேசன் B. A. (Cey) Dip. in Ed. (Cey)

யாழ்ப்பாணத்து மக்களின் கல்வி வரலாற்றிலே பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் முதற்பா கம் உன்னதமான காலகட்டமாகும். அக்காலத்திலே மதப்பிரசாரம் செய்யும்படி வந்த மேனாட்டு மிஷனரிமாரின் நடமாட்டம், அவர்களின் குருவளிப் பிரசாரம், அவர்களை எதிர்த்து நின்று நம் நாட்டவரின் கலாசார சமய உணர்ச்சிகளைத் தட்டியெழுப்பிய நாவலர் பரம்பரையினரின் உணர்ச்சி மிக்க பேராட்டம் முதலியன ஒரு உண்மையான வித்துவக் கிளர்ச்சி ஏற்படக் கூடிய சூழலைத் தோற்றுவித்தன. சமயப் போட்டி உச்சக் கட்டம் அடைந்தகாலே கண்டனக் கட்டுரைகளும் தத்துவரீதியான பேச்சுக்களும் மலிந்து காணப்பட்டன.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் யாழ்ப்பாணத்திற் பணிபுரிந்த மிஷனரிமார் மூன்றுகைப்படுவர். இவர்கள் 1814 ல் வந்த வெஸ்லியின் மிஷனரிகள், 1816 ல் வந்த அமெரிக்க கொங்கிறிகேஷனலிஸ்ட் மிஷனரிகள், 1818 ல் வந்த ஆங்கிலேய சேர்ச் மிஷனரிகள் என்பாரேயா வர். இவர்கள் யாழ்ப்பாணத்தின் வெவ்வேறு பகுதிகளிலே தொண்டாற்றிய பொழுதும் வேதாகம மொழி பெயர்ப்பு, துண்டுப் பிரசுர ஆக்கம் போன்ற பணிகளில் ஓரூமித்தே கரும மாற்றினர். தமிழ் மொழியை ஐயந்திரிபறக் கற்றலொழியத் தமிழ்ப் பிரதேசத்திற் சேவை செய்ய முடியாது என்ற உண்மையை மிஷனரிமார் நன்குணர்ந்திருந்தனர். எனவே ஒரு மொழியைக் கற்பதற்கு அத்தியாவசியமாகவிருந்த அகராதி பற்றிய சிந்தனை அவர்கள் உள்ளத்தில் இயல்பாகவே எழுந்தது.

தமிழ் மக்கள் பண்டைக்காலத்தில் அகராதி என்ற வடிவத்தை அறிந்திருக்கவேயில்லை. அகரா திகளுடன் ஒப்பிடக் கூடிய நிசண்டுகளை அவர்கள் பெற்றிருந்தார்களென்பது உண்மையேயெனினும், அந்நிகண்டுகள் சொற்களின் பொருளை எளிதில் புரிந்து கொள்ள உதவவில்லை. அவை ஒரு பொருள் குறித்த பல சொற்களையும், ஒரு சொல் குறித்த பல பொருள்களையும் தொகைப் படுத்திச் செய் யுள் வடிவத்திலே கூறின. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலே வீரமாமுனிவரின் சதுரகராதியும் 1841ல் உரோட்வரின் தமிழ்-ஆங்கில அகராதியின் நான்காம் பாகமும் வெளிவந் தன. உரோட்வரின் தமிழ்-ஆங்கில அகராதி மேனாட்டு அகராதிகளின் அமைப்பு முறைகளைப் பின்பற்றி எழுதப்பட்ட போதிலும், அது புலந்த குறைபாடுகள் உடையதாகக் காணப்பட்டது. தமிழ் அறிவைப் பெற்றுவிடத் துடித்த ஆங்கிலேய அதிகாரிகளினதும் கிறிஸ்தவ மதப்பிரசாரகர் களினதும் தேவையை அவை திருப்தி செய்வனவாக இருக்கவ்லை.

### மானிப்பாய் அகராதியும் உலின்சிலோ அகராதியும்

1833 ம் ஆண்டிலே யாழ்ப்பாணத்திற் பணிபுரிந்த மேனாட்டு மிஷனரிமார் யாவரும் தமிழ்-ஆங்கிலம், ஆங்கிலம்-தமிழ், தமிழ்அகராதிகளை ஆக்குவதற்குத் திட்டமிட்டனர். சேர்ச் மிஷ் னரி சங்கத்தைச் சேர்ந்த வண. ஜே. நைற் என்பவர் இதற்கான பூர்வாங்க வேலைகளைச் செய்யுமாறு நியமிக்கப்பட்டார். அன்னார் கொழும்பு காபிரியேல் திசெரா, உடுவல் சந்திரசேகரபண்டிதர், இரு பாலை சேனாதிராய முதலியார் ஆகியோரின் உதவியுடன் சொற்களைத் தொகுத்து விளக்குவதில் ஈடுபட்டார். ஆனால், 1838 ம் ஆண்டில் வண. நைற் அவர்கள் தமது சீரிய பணி முற்றுப்பெறு வதனை காணாமலேயே இவ்வுலக வாழ்வை நீத்தனர்.

அவர் சேகரித்த விடயங்களை ஆதாரமாகக் கொண்டு அமெரிக்க மிஷனைச் சேர்ந்த வண. லெவி ஸ்பால்டிங் என்பார் சந்திரசேகர பண்டிதர், வண. ஹர்சின்ஸ் ஆகியோரின் உதவியுடன் 1842ல் ஒரு தமிழ் அகராதியை வெளியிட்டனர். இக்கையகராதி 58,500 சொற்களையுடையது. தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் சொற்களுக்கு விளக்கம் கொடுத்தது. பிற்காலத்தில் இது யாழ்ப்பாண அகராதி, மானிப்பாய் அகராதி என்றும் அழைக்கப்பட்டது. ஈழத்திலேயேமுந்த முதலாவது தமிழ் அகராதி இதுவேயாகும்.

கையகராதி லெளிவந்த போதும் மிஷனரிகள் தாம் தொடக்கத்திற் திட்டமிட்ட தமிழ்-ஆங்கில பேரகராதி முயற்சியைக் கைவிடவில்லை. அதனைத் தொடர்ந்து தொகுத்து முடிப்பதற் கென ஒரு புதிய செயற்குழுவை நியமித்தனர். அமெரிக்க மிஷனைச் சேர்ந்த வண. மைரன் உவின் லிலோ அவர்கள் பொறுப்பாளியராக நியமிக்கப்பட்டனர். இவர் வட்டுக்கோட்டை செமினரி யைச் சேர்ந்த கரோல் விசுவநாதபிள்ளை, மெதடிஸ்த சபையைச் சேர்ந்த நெவின்ஸ் சிதம்பரப் பிள்ளை ஆகியோரின் உதவியுடன் சொற்களைத் தொகுத்தனர். 1855 ஆம் ஆண்டில் வண. உவின் லிலோ அவர்கள் அமெரிக்காசென்றபொழுது இப்பணியை மெதடிஸ்த மிஷனரியான வண. பீற்றர் பேர்சிவல் என்பாரிடம் ஒப்படைத்தனர். வண. பீற்றர் பேர்சிவல் என்பாரே ஆறுமுக நாவலருடன் ஒருங்கிணைந்து பல அரிய மொழிபெயர்ப்புப் பணிகளைச் செய்து முடித்தவர். இவர் களுடைய ஊக்கமான உழைப்பினால் பேரகராதி கருத்தாழமும், நுட்பமும் வாய்ந்ததாய் உருவாகி வந்தது. வண. உவின் லிலோ அவர்கள் அமெரிக்காவிலிருந்து மீண்டதன் பின்னர், இவ்வக ராதி துரித வளர்ச்சியடைந்தது. அவர் இதனைச் சென்னைக்கு எடுத்துச் சென்று ஆங்கில ந்த முதுபெரும் தமிழறிஞர்களாகிய வீரசாமிசெட்டியார், விசாகப்பெருமானாயர், இராமனுஜக் கன்ராயர் ஆகியோரின் ஆலோசனைகளையும் திருத்தங்களையும் பெற்றுக் கொண்டனர். 1862 ம் ஆண்டு இத்தலை பெரியார்களின் அரு முயற்சியினாலும், வண. உவின் லிலோவின் திடசங்கற் பத்தினாலும் தமிழ் ஆங்கில பேரகராதி அச்சவாகனமேறி லெளிவந்தது.

இவ்வகராதியை மேலெழுந்த வாரியாகப் பார்க்குமொருவன் இதனை உருவாக்குவதிற் செலவாகியிருக்கும் உழைப்பையும் ஆசிரியர்களின் திடசங்கற்பத்தையும் உணர்ந்து மெய் சுலிர்க்காமல் இருக்க முடியாது. 67,452 சொற்களையுடைய இவ்வகராதி 976 பக்கங்களைக் கொண்டது. வானசாஸ்திரம், சோதிடம், விவசாயம், பௌதீகம், இரசாயனம், விலங்கியல், புராணம் போன்ற பல துறைப்பட்ட கலைச்சொற்கள் தேடித்தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. தமிழ் இலக்கியப் பரப்பினை ருணுகி ஆராய்ந்து, ஆங்கே செறிந்தள்ள நூலாசிரியர், புலவர், கதாபாத்திரங் கள், ஆகியோரின் பெயர்களை யெல்லாம் தேர்ந்து வளக்கம் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. தமிழரின் பண்பாட்டினை மேனாட்டவரும் நம்மவரும் நன்குணர்ந்து கொள்ளும் வண்ணம் தமிழ்க் குடிமக் களின் தேவர், சமயம், வழிபாடு, சாஸ்திரங்கள், பழக்க வழக்கங்கள் என்பன பற்றிய சொற்களை யுந் தொகுத்துக் கருத்து வழங்கப்பட்டுள்ளது. இதிலே பேச்சு மொழிச் சொற்களும் வடமொழிச் சொற்களும் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. ஆனால், வட மொழிச் சொற்கள் எவையெனக் கண்டுகொள் வதற்கு அவற்றின் மேலே உடுக்குறி போடப்பட்டுள்ளது. வளக்கங்கள் நுட்பமானவையாகவும் தெளிவானவையாகவும் காணப்படுகின்றன. பிற்காலத்தில் எழுந்த மதராஸ் லெக்ஸிகனுக்கு இதுவே வழிகாட்டியாகவிருந்ததென்பர்.

## பிற முயற்சிகள்

மேனாட்டுப் பாதிரிமார் யாழ்ப்பாணத்திலேற்படுத்திவிட்ட வித்துவக்கிளர்ச்சியினால், நம்நாட்டவரும் அவர்கள் காட்டிய பாதையிற் சென்று அகராதிகளை உருவாக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டனர். இவ்வகையில் திரு. வைமன் கதிரைவேற்பிள்ளை, சுன்னாகம் குமாரசுவாமிப்புலவர். நாவலர்கோட்டம் முத்துத்தம்பிப்பிள்ளை, பருத்தித்துறை சுப்பிரமணிய சாத்திரியார் ஆகியோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.

திரு. வைமன் கதிரைவேற்பிள்ளையவர்கள் வட்டுக்கோட்டை மிஷனரியிற் கற்றவர். ஒரு பாரிய தமிழ் அகராதியை உருவாக்கவேண்டுமென்று சொற்களைத் தொகுப்பதில் ஈடு பட்டனர். திராவிட மொழியியல் நன்கு வளர்ச்சியடையாத அக்காலத்தில் அவர் வட மொழிச் சொற்கள் எல்லாவற்றையுமே தமிழ் அகராதியிற் சேர்க்க முனைந்தார். மருத்துவம், இரசாய னம், அளவையியல், சைவசித்தாந்தம், வேதாந்தம், தத்துவம், அலங்காரம், சோதிடம்முதலிய பல துறைக் கலைச்சொற்களை இவர் தேடித்தொகுத்தார். சொற்களின் தொகையையும் அவற் றிற்குக் கொடுக்கப்பட்டுள்ள மிக நுட்பமான விளக்கங்களையும் பார்க்கும் பொழுது ஒரு தனிமனிதனின் ஆற்றல் இவ்வளவா என்ற பிரமிப்பு ஏற்படுகின்றது. துரதிஷ்டவசமாகத் திரு. கதிரைவேற்பிள்ளையவர்கள் தமது அகராதியைப் புத்தகவடிவற் காணாமலேயே மறைய வேண்டியதாயிற்று. அவர் தேடித்தொகுத்த விடயங்கள் யாவும் மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தாரி



டம் ஒப்படைக்கப்பட்டு, மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கப் பிரசுரமாக வெளிவந்தது. இதனது முதலாவது பாகம் 17,600 சொற்களையும் இரண்டாவது பாகம் 18,100 சொற்களையும் மூன்றாவது பாகம் 28,200 சொற்களையும் கொண்டு விளங்குகின்றது.

நாவலர் கேட்டம் திரு. ஆ. முத்துத்தம்பிப்பிள்ளையவர்கள் இருபதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலே தமிழர் வரலாறு பற்றிச் சிறந்த ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகளை எழுதினர். இவர் அபிதான கோசம் என்னும் தமிழ்ச் செஞ்சொல் அகராதியையும் ஒரு ஆங்கில-தமிழ் அகராதியையும் ஆக்கியளித்தார். 1908ம் ஆண்டு வெளிவந்த இவருடைய ஆங்கில-தமிழ் அகராதி இன்று மாணவர் மத்தியிலே பெருஞ்செல்வாக்குப் பெற்றதே திகழ்கின்றது. ஒரு ஆங்கிலச் சொல்லுக்குரிய பல கருத்துக்களைத் தரும்பொழுதே ஒவ்வொரு கருத்தினதும் தமிழ்ப் பதத்தினைக் கூறுவது இவ்வகராதியின் சிறப்பம்சமாகும். ஆங்கிலத்திலுள்ள மரபுச் சொற்றொடர்களுக்கும் இவ்வகராதி விளக்கம் கொடுக்கின்றது.

1914ம் ஆண்டு சுன்னாகம் குமாரசுவாமிப்புவவர் எழுதிய இலக்கியச் சொல்லகராதி வெளிவந்தது. இது இலக்கண இலக்கிய அறிவு பெற்றவர்களுக்கே பெரிதும் பயன்பட்பதாகும். இராமாயணம், மகாபாரதம், கலித்தொகை, சிந்தாமணி முதலிய பழந்தமிழ் நூல்களிலுள்ள பெயர்ச்சொற்களை இதனுட் பெரும்பாலும் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. தாம் சேர்த்துக் கொண்ட புதுச்சொற்களை உடுக்குறியினால் சுட்டிக்காட்டுகின்றார் ஆசிரியர்.

பருத்தித்துறையில் வாழ்ந்த சி. சுப்பிரமணிய சாத்திரியார் 1924 ம் ஆண்டு சொற் பொருள் விளக்கமென்னும் ஒரு கையடக்கமான அகராதியை வெளியிட்டனர். இது அவ்விற் சிறிதெனினும் மாணவருக்கு நல்ல பயன்தரவல்லதாக இருக்கின்றது.

தமிழுலகில் அகராதி அமைப்பதில் ஒரு புதுமையை ஏற்படுத்தியவர் நல்லூர் ஞானப்பிரகாச சுவாமிகளாவர். இவரின் வாழ்க்கையிற் பெரும்பகுதி மொழியாராய்ச்சியிலும், தமிழின் தொன்மையை எடுத்துக்காட்டுவதிலும் செலவிடப்பட்டது. இவர் தமிழிலேயுள்ள பல சொற்களைச் சொற்பிறப்பு அடிப்படையில் ஆராய்ந்து மகிழ்ந்தார். இவ்வாராய்ச்சி தமிழே உலகின் தாய்மொழி என்ற கருத்தை அவர் உள்ளத்தில் உதிக்கச் செய்தது. இவர் ஆக்கிய சொற்பிறப்பு ஒப்பியல் அகராதியின் ஆறுபாகங்கள் 1938 ஆம் ஆண்டுக்கும் 1946 ஆம் ஆண்டுக்குமிடைப்பட்ட பகுதியில் வெளிவந்தன. இவ்வகராதியில், இருகுறியாக்கப்பெயர் கொண்டுள்ள சில மிருகங்கள், தாவரங்கள் ஆகியன நீங்கலாகத் தமிழ்ச் சொற்கள் எல்லாவற்றிற்கும் சொற்பிறப்புக் காட்டப்பட்டுள்ளது. சொற்களின் தலையடிகள், வழியடிகள் எழுந்த வரலாறும் அவற்றினின்று பல்வேறு சொற்கள் கிளைக்கும் பான்மையும் கூறப்பட்டுள்ளன. அவற்றின் முக்கியமான பொருள்கள் அவையவை எழுந்த முறையிற் தெரிவிக்கப்பட்டுப் பெரும்பாலும் அவற்றிற்கு மேற்கோள்களும் வரையப்பட்டுள்ளன. போர்த்துக் கேயம், சமஸ்கிருதம் முதலியவற்றின் வழிவந்த பிறமொழிச் சொற்களையும் ஆராய்ந்து அவற்றிற்கும் அடி கூறப்பட்டுள்ளது. இவருடைய அகராதி தமிழ் வரலாற்று ஆராய்ச்சியிலும் மொழியியலிலும் ஒரு திருப்பத்தை ஏற்படுத்தியுள்ளது. ஆனால், இவர் இரக்கும் பொழுது ஆறு பாகங்கள் மட்டுமே வெளிவந்திருந்தன.

யாழ்ப்பாணம் சம்பத்திரிசியார் கல்லூரிப், பேராசிரியர் வண. தாவிது அடிகளார் இவருடைய படையைத் தொடர்ந்து முடிக்க முனைந்துள்ளார். வண. தாவிது அடிகளாரின் சொற்பிறப்பு ஒப்பியல் அகராதியின் மூன்று பாகங்கள் அண்மையில் வெளிவந்துள்ளன.

இவ்வாறு தமிழ் அகராதி அமைப்பில் சுழம் என்றுமே தமிழகத்திற்கு வழி காட்டியாக இருந்து வந்துள்ளது. மேலாட்டு மீஷனரிமாரின் ஊக்கம், யாழ்ப்பாணத்தவரின் ஆர்வம், பரம்பரைபரம்பரையாக வளர்ந்துவிட்ட ஆராய்ச்சி மனப்பான்மை என்பன இதற்குக் காரணமாகலாம். இன்று சுழத்தில் நிலைபெற்றவிட்ட சுயமொழிக் கல்வி, அகராதி வளர்ச்சிக்கு இன்னும் சிறப்பான எதிர்காலம் இங்கு உண்டு என்பதைக் காட்டிநிற்கின்றது. பல துறைகளில் வளர்ந்து வரும் கல்விச் சொல்லாக்க முயற்சி இதற்குச் சான்று.

## ஈழத்தில் இசைத்தமிழ் வளர்ச்சி

சங்கீதபூஷணம் பி. சந்திரசேகரம், Dip. in Music (Annamalai)

ஈழத்தில் அநாதியில் நாட்டுப்பாடல்களுக்கே பெரும் மதிப்பு இருந்துவந்தது. கிராமங்களிலே தொழில் செய்யும் பெண்டிரும் ஆடவரும் அவ்வத்தொழில் செய்யுந்தோறும் பாடிவரும் பலவகைப் பாடல்களே பொது மக்களை மிகவும் கவர்ந்தன. நாட்டுப் பாடல்களுள் மட்டக்களப்பு நாட்டுப்பாடல்கள் மிகவும், ரசமானவகையிற் கிராமிய கொச்சைத்தமிழிற் சிறுங்கார ரஸம் பொருந்தஅமைந்தவை. அப்பாடல்களுள் தாலாட்டு, ஒப்பாரி, பாவைப்பாட்டு, கரு, லாவணி, பள்ளியெழுச்சி, கோலாட்டப்பட்டு, நலுங்கு, ஊஞ்சல், என்பனவும் புராணபடனம், தேவாரம் ஆகியனவுமே அப்போதைய ஆரம்ப இசையாக இருந்தன. மேலும் கோவில் திருவிழாக்களில் சின்னமேளசதுர்க்கச்சேரி, கதாப்பிரசங்கம், சுரகம், காவடி, நாகசுரம், மேளம் ஆகியனவற்றிற்கே அதிக கிராகி இருந்துவந்தது. இப்போதுள்ள மாதிரியான சங்கீதக்கச்சேரிகள் ஒன்றும் அக்காலத்தில் இல்லை. பிற்காலத்தில் யாழ்ப்பாணத்தில் புத்துவாட்டி சகோதரர்களால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட கருநாடக இசை சங்கீதபூஷணப்பட்டதாரிகளால் ஈழம் முழுவதும் பெரும் உந்தத நிலையில் வளர்க்கப்பட்டு, வடபெரும்பாக்க கல்வித் திணைக்களத்தோடு இணைந்த வட இலங்கைச் சங்கீத சபையின் ஆறு வெவ்வேறான பிரிவுப் பரீட்சைகள் மூலம் வளர்க்கப்பட்டும் தாயகத்திற் கிணையாக அமைந்துள்ளது.

யாழ்ப்பாணத்தில் முதன் முதலாக நாம் கண்ட யாழ்பாடி புத்துவாட்டி நா. சோமசுந்தரம் பிடிவ் வித்துவான் அவர்களே. ஈழத்தில் தோன்றிய விபுலாநந்த அடிகள் தாயகத்தின் அண்ணாமலைச் சர்வகலாசாலைத் தமிழ்த்துறைத் தலைவராக இருந்தபோது ஆங்கு இசைக் கல்லூரி மேற்பார்வையாளராகவும் கடமையாற்றினார். அப்போது ஆங்குள்ள இசைப் பேராசிரியர் க. பொன்னையாபிள்ளை அவர்களோடு கலந்து இசைத்த மழாராய்ந்ததின் பயனாக யாழ்நூல் வெளியாற்று. தமிழிற் சிலப்பதிகாரம் எத்தகைய இடத்தை வகித்ததோ, அதற்கொத்தநிலைய விபுலாநந்த அடிகளாரது யாழ்நூல் இசைத்துறையில் வகித்தது. இயலுக்கு இளங்கோவடிகளும், இசைக்கு விபுலாநந்த அடிகளுமாக இருந்தனர். பழைய இசைமரபினையும், சங்க கால இசைத் திறனையும், சிலப்பதிகாரத்தின் இசையத்தையும் பல்லவர்கால இசை (தேவார இசை), சாரங்கதேவரது இசை ஆகியவற்றையும் ஆராய்ந்து, ஈழத்து விபுலாநந்த அடிகள் யாழ்நூல் இயற்றினார். ஈழத்திலிசைவளம் காணும், இசைவளம் கேளும் என்றிரங்கியவரெல்லாரும், ஈழத்திலிசைவளர்ச்சி கண்டு இறுமாப் பெய்தித் தலை நிமிர்ந்து இசை ரசிகர்களாகிவிட்டனர். ஈழத்தில் இயற்றையோடமைந்த இசையின் நயத்தை விபுலாநந்த அடிகள் விபரிக்கையில்,

“நீலவானிலே நிலவு வீசவே, மாலைவேளையே மலைவு திருவோம்  
சாலநாடியே சலதி நீருளே பாலைபாடியே பலரொடாடுவோம்  
என்ன எழுந்த அந்த இன்னிசைத் தீம்பாடலினைக்  
கன்னலெனக் கேட்டுக் கனித்த புலவனுந்தன்  
அன்பன் முகநோக்கி ஆஹா இவ்வற்புதத்தை  
என்னென் றுரைப்பேன் இசைப்பொரு ளுணர்ந்தேன்”

என மட்டக்களப்பு வாவியில் நின்கள் பாடும் இசையைப் பற்றிக் கவியாத்துள்ளார். தாயகமாம் இந்தியத் தமிழுலகம் வியக்க யாழிசை ஆராய்ச்சி செய்த விபுலாநந்த அடிகளாரது இசைச் சேவை இலங்கைக்குப் பெரும் மதிப்பைத் தேடித் தந்துள்ளது. இவ்வாற்றான் ஈழத்திலிசை வளர்ச்சி சரித்திரங் கண்ட பெருமை வாய்ந்தது.

ஈழத்திசை, நடனம், கூத்து ஆகியவற்றின் வளர்ச்சி நல்ல நிலையை அடைந்து கொண்டிருக்கின்றது. இன்னும் காலப்போக்கில் ஈழம் இசைக் கலைகளில் இந்தியாவையுந் தாண்டிவிடக் கூடிய சாத்தியக் கூறுகள் பலவுள். தென்னிந்திய வித்வசபை, சென்னை இசைச் சங்கத்தைப் பற்றி நாம் சகலருமறிவோம். ஈழத்திசையின் பேரவை சீக்கிரம் உண்டாகத்தான் போகிறது. அப் பேரவையை அலங்கரிக்கப் பல இசைப் பேராசிரியர்கள் இப்போது வளம்படுத்தப்பட்டு வருகிறார்கள். யாழ்நூலை முதலாலாகக் கொண்டு ஈழத்தில் வழிநூலாக இசையிலக்கணம், இசைச் சாஸ்திர நுணுக்கம் ஆகிய நூல்கள் இரண்டு ஈழத்திசைப் பேரறிஞர்களால் வெளிவந்துள்ளன. மேலும் பல நூல்கள் இங்கு தோற்றுவிக்கப்படவுள்ளன. இவ்வாறாக இசைத் துறையில் சாதகவைய ஈழத்திசைக்கலைஞர்கள் நிலைநாட்டியுள்ளனர். யாழ்நகரில் அரசினர் நுண்கலைக்கல்லூரி ஒன்று 1974 தைமாசத்தில் ஆரம்பிக்கப்படவிருக்கின்றது.

கருநாடக சங்கீதத்தின் உயிர்த்துடிப்பு நாகசுரத்திலேயே தங்கியிருக்கிறது. ஈழத்தில் நாகசுரம், மேளம் இரண்டும் மகோன்னத நிலையை அடைந்துள்ளன. இந்தியாவின் கருநாடக இசைக்கிருப்பிடம் தஞ்சாவூர். ஈழத்தில் இணுகையம் பதியாகும். தவில் மேதை மு. தட்சிணாமூர்த் திக்கிணையாக இந்தியாவிலுமிப்போ, ஒருவருமில்லை என்ற கோஷம் கிளம்பியுள்ளது. ஈழத்தில் கோவில்களில் திருவிழாப்பட்சம் என்றால் நாகசுரமேளக் கச்சேரிக்கு அமோக வரவேற்பு. இற்றைக்குப் சிலவருடங்கட்கு முன்பிருந்த சின்னமேளசுதர்க்கச்சேரிக்கு இப்போது மோகங்குன்றி விட்டது. அதற்குப் பதிலாக உயர் குடும்பப் டென்களிக்போது நடனக்கலை பயில்வதில் ஆர்வம் கொண்டுள்ளனர்.

யாழ்ப்பாணம், கொழும்பு, மற்றும் ஈழத்துப் பட்டினங்கள் இன்று கோகுலம்-பிருந்தாவனமாகக் காட்சியளிக்கின்றன. அதாவது சகல பாடசாலைகளிலும் மற்றுமிடங்களிலும் சிறுவர் சிறுமியர் கண்ணனைப் போல் ஆடல்பாடல் இரண்டினும் நாட்டங்கொண்டுள்ளனர். எங்கும் நாத ரஜம் நிரம்பிவழிகிறது. எங்கும் இசை எதிரொலி கேட்டுக் கொண்டேயிருக்கிறது. ஒவ்வொரு வீட்டிலும் ஆண், பெண் குழந்தைகள் அத்தனை பேரும் கானத்திலே அமுதாக நிறைந்துள்ளனர். இப்பிள்ளைகளது ஆடல்பாடல் பெற்றோர் மனதை நிலைகுலையாததாகச் செய்துள்ளது. பெற்றோர் நினைவினிலே நாதவடிவாடிப் பிள்ளைகள் காட்சி அளிக்கின்றனர். கலைப் பண்பு கடவுட்பண்பு என்ற கொள்கை எங்கும் நிலவுகிறது.

ஈழத்தின் சங்கர சுப்பையர், "நாகலிங்கப் பரதேசியார், புத்துவாட்டி சகோதரர்கள், அண்ணாச்சாமிதாயினக்காரர், என். காமாட்சிசுந்தரம் தனில் பிரபலமேதை, சங்கீத பூஷணங்கள் ஆகியோர் ஈழத்திலிசைத் தமிழ் வளர வழிவகுத்தவர்கள். இந்தச் சரித்திர வரலாற்றை எவரும் ஒப்புக் கொள்வர். அக்காலத்தே, கதாப்பிரசங்கத்திற் கிருந்த மதிப்பிற்கோர் எல்லையில்லை. கதாப்பிரசங்கம், புராணபடனம், ஓரளவு இசைக்கலை வளர்ச்சிக்கு ஆதியில் உதவின. வாடுலெலியும் தனது பங்கைச் செய்து வருகிறது.

தேவாரப் பண்முறை இசையிலும் ஈழம் மிகவும் பாண்டித்தியமடைந்துள்ளது. தேவாரப் பண்முறை தேர்ந்த தென்னிந்தியாவிலுள்ள பல இடங்களிலுள்ள சைவத் தேசிகர் பலர் யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள குடும்பங்களுடன் விவாக உறவு வைத்து ஈழத்தையே தமது நிரந்தர வசிப்பிடமாகக் கொண்டுள்ளனர். தேவார இசைக்குப் பேர்போன, வேதாரணியத் தளத்தை அநாதிதொட்டு இன்றுவரை கருகிலவாய் வரண ஆகிய இடங்களிலுள்ள ஈழத்துத் தேசிகர் பரப்பரையினரே தருமகர்த்தாமாராக இருந்து பரிபாலனஞ்செய்து வருகின்றனர். ஈழத்திலுள்ள திருக்கேதீஸ்வரம், திருக்கோணேஸ்வரமிரண்டிற்கும் நாயன்மார்பதிகம் பாடியுள்ளார். அருணகிரிநாதர் ஈழத்து கதிர்காம கந்தனைத் தரிசித்து கதிர்காமத் திருப்புகழ் பாடியுள்ளார். ஈழத்தில் கோயில்களில் நித்திய நெய்நீத்தியக்கிரியைகள் நடைபெறும்போது, தேவாரம் பாட ஓதுவார்கள் இருந்து வருகின்றனர். பண்டிய பண்முறை பிறழாது பாடப்படும் வழக்கம்

சுழத்தில் நடைமுறையிலிருந்து வருகிறது. நாயகத்தில் திருமுறைகளை நவீன இசையுலகிற்கேற்ற, பண்முறைகளை மாற்றிப் பாடுகின்றனர். திருவாசகத்தை இங்கு சுததாங்கமாகப் பாடுகின்றனர். திருவிசைப்பாவிற்குரிய தனி அலாகியால் பாணி, சாளரபாணி என்ற பண்ணுகும். இந்த முறை பிறழாது பஞ்சதிருமுறை ஓதும் வழக்கம் இன்னும் சுழத்தில் இருந்து வருகிறது. இது பாடி என்னும் பண்டைய மரபு ராகத்தில் பிறந்தது.

சுழத்திலிசை, சினிமா ஆரம்பித்த 1937 தொடக்கம் 1947 - 1950 வரை கூட கருநாடக இசையே ஆதிக்கஞ்செலுத்தி வந்தது. 1950 ல் இருந்து கருநாடக சங்கீதத்தோடு மெல்லிசை “டட்டா” வங்கலந்து, 1960 ல் இருந்து மேற்கத்திய ‘ஹலோ’வும் கலந்து விட்டது. இன்று அது மாத்திரமல்ல ‘பொப்’ இசைப்புயல் - ஹாபரே’ நடனம் போன்றவையும் சுழத்திசையிலும் நமது ரேடியோவிலுங்கூடத் தாண்டவமாடுகின்றன. இப்போக்கு நமதுகருநாடக இசைத்துமிழ் வளர்ச்சியை எவ்விதத்திலும் பாதிக்காதென்பது எமது திடமன நம்பிக்கை. சுழத்திசைத்தமிழ் வளர்க.

காலமெ னுந்தேர் பாவமாம் பள்ளங்  
கடுகியே யோடுது கண்முடித் துயிலாய்  
பாலர்கள் பசுகொண்டு பால்மொழி கூறிப்  
பரிதவித் துன்முகம் பார்த்தழல் பாராய்  
மாலுறுத் தும்பஞ்சப் பேய்விரித் தாட  
மார்க்கமொன் றறியாம லேக்கமுங் கொண்டாய்  
ஏலுமட் டும்மின்னல் உற்றனம் லாமோம்  
சுழமா தாபள்ளி எழுந்தரு ளாயே

— சுழமாதா திருப்பள்ளியெழுச்சி

# The Influence of Tamil Dramatic Tradition On Sinhala Theatre

By. S. NADARASA

Tamils, with their Hindu religious and individualistic cultural links lived and flourished in this island from times immemorial sharing its spiritual heritage and contributing in a large measure to the "milieu" of its individual civilization that is Ceylonese, though its main elements are derived from Bharata, the cradle of Asiatic civilization.

The Indian Dramatic tradition known as "Bharata Natyam" found its home exclusively in South India from the dim past and is a part and parcel of the culture of the Tamils who are its best exponents today. According to this tradition which is ascribed to Bharata, the inspired prophet of eternal wisdom, Drama is imitation—'Anukriti'—which reminds us of Aristotle's own theories about the art. To be exact Bharata uses the word 'Avasthanukriti' which means representation of situations. We can extend this reference to mean situations in life because the aim of drama has been the fourfold purpose of life; *Dharma*, *Artha*, *Kama* and *Moksha*—rights and duties, politics, economics and civic life leading towards a final beatitude known as release.

The most original and interesting part of the tradition is the theory regarding the aim of Drama, which is to evoke sentiment—the *rasa*—a unity of impression, which Tholkappiyar in his *Porulhiyal* refers to as *Moyyypatu*. The more appropriate term which we find in Tamilian Aesthetics is "uripporulh", the *uttipana* and *alamhana Vibhavas* of the Sanskrit aestheticians. This aesthetic sensibility consists in the experience of a basic emotion affecting the mind that is completely deindividualised.

Mention is made of this tradition in *Cilappathikaaram*, the national epic of the Tamils, a work probably of the 2nd century A.D. where Madhavi stages her first debut in Bharata Natya. The author gives a complete picture of the whole scene with all the technical details that one is led to believe that the tradition has been at its height during this period. The music director, the singer, the flute player, the harpist, the drummer and all the ensemble that form the orchestra (ஆமந்திரிகை) are detailed and the main types of dances are mentioned. These dances are of two kinds namely "Desi" and "Marga" (தேசியம், மரர்க்கம்) viz. the folk dance and court dance. A reference is given to "Sinhala dance" which points to the dance forms of Ceylon. There is the invocatory song by "Thooriya makalhir" which reminds one of *Thoriya mangalam* of S. India Folk plays and Sinhala dances, the same nomenclature being retained in Sinhala. There is mention of Puppet play (பாலைக் கூத்து) which in its modern form is known as *rukadaya* in Sinhala.

Leather dolls in the puppetry of the *Culavamsa* reminds one of the *Thootpaavai* (தோற் பாலை) mentioned by the commentator of *Cilappathikaaram* as one of the dances for amusement. It is interesting to find in *Cilappathikaaram* commentary that Sinhalese dance is classed as one of the main divisions of dances that exhibit sentiments through gestures.

Bharata Natyam, the classical type of dance, has in its sweep inspired various types of folk dances like *Kathakali* of Malabar and other derivatory folk dances of S. India and Ceylon. The Tamil operatic type of drama which is in vogue today in Ceylon and among the Sinhalese appears to be an embellishment of the *Kathakali* of Malabar which has drawn much of its inspiration from



Bharata's *Natya Sastra*. This is popularly known *Naattukkuuththu* which is popular in various parts of the Eastern, Western and Northern Sea boards of Ceylon. The difference being mainly in the themes of the dances, the idiom of speech and certain indigenous embellishments to suit the racial redilections of the groups. In the Hindu areas the themes are mainly from the stories of Mahabharata and Ramayana. In the Buddhist areas they are based on Buddhist mythology known as *Jataka* stories connected with the incidents of Lord Buddha in his various incarnations. In Roman Catholic areas the themes are Biblical and Western. The *Naattukkuuththu* of Tamil areas have a traditional repertoire of *vilaacams* and *NaaTakams*. The modern Tamil and Sinhala drama have a slightly different story to tell.

There is in the Sinhalese areas a kind of ritual dance known as devil dancing or *bali toyil-toyil* being a corruption of the Tamil word *Thozhil* which has been flourishing in the villages for the purpose of curing diseases and warding off evil effects such as "*Asyas*" and "*Katavas*" in Sinhala (*Nhaavuu'u* and *KaNNuutu* of the Tamils). This dance has its artistic merit and social significance. This reminds one of the "*VetiaaTTu*" and தெய்வம் ஏறி ஆடும்கூத்து found in the *Cilappathikaaram* and *Cangam* works of the Tamils. These are religious dances to propitiate gods and *yakkas*. This dance is invariably connected with magic and witchcraft and during the passage of time has influenced other types of dances of the Sinhalese and even contributed to the development of Sinhala tradition of dances. This dance form reminds one of *Kathakali*, a tapestry of complicated design through which is woven the thread of occultism. This type of dancing, like the Sinhala and Tamil *NhaaTakam*, goes on throughout the night and ends with mimetic vicarious nuances by the village priest (who is quite different from the Buddhist clergy) who exorcises devils who have afflicted the patient with various diseases. In this type of dance sometimes dialogues take place between the priest and the demons who appear with hideous masks depicting various *yakkas*, the *bhutas* found in *Cilappathikaaram*. The dances though performed with serious religiosity sometimes deviate into ribaldry and vulgarity, perhaps a concession to entertain the audience.

Not only are the demons propitiated but gods and goddesses are also appeased. In the rituals connected with the worship of Gods, *Pathini* occupies the chief place. *Pathini* is *Kannagi*, the heroine of *Cilappathikaaram*. *Kannagi* is considered as an incarnation of *Pathini* who has an interesting legend among the Sinhalese. The stories current in Ceylon about her birth suggest that she was originally a vegetation deity or a native deity in whom are combined the deities of several phenomena. Besides *Pattini* there are the *Kataragama Deviyo*, and the twelve deities and the nine Planets. One sees the Tamil influence in three rituals. During the course of the rituals two characters enter dressed in the garb of Tamil Brahmins and in the conversation that follows the Brahmins examine the patient and say he is afflicted because of "*KoTivina*" the Tamil word for dire evil, in witchcraft. The offerings are given to the demons in a "*pideni tattu*", *pideni* being the obligation and *thaTTu* the Tamil word for plate. There is a lighting ceremony where *vilhakku*—(Tamil—lamp) is lit. The torches used are known by the popular word *pantham* and, the dance consists of *adavvus* of Bharata tradition. *Adavvus* are the dance movements of arms and legs moving in coordinated rhythm.

*Kolam* or the masked play is another type of dramatic performance found in Sinhalese areas particularly in the Ambalangoda and Bentota townships on the western sea board of Ceylon. This area is also noted for its *bali* ceremonies discussed above. *Kolam* is a Tamil word used for mask, it also means appearance; it refers to costume, or appropriate dress or attire as worn by an actor. There is a dance form in Malabar which is known as *Kolam Kali* similar to the Sinhala *Kolam* dance where elaborate masks are used; it is interesting to note that the three dance forms of Malabar—*Kathakali*, *Kolam Kali* and *Chorkali*, the latter known as *Sokari* in Sinhala—are reflected in the dance forms of Sinhala.

*Kolam* is a masquerade of mythological characters some of which appear in the Bali ceremonies. Some of the characters are down to earth real characters whom we see in daily life, certain types like the washerman, the soldier, the police, the chettiar, the flighty washerwoman etc. The Court crier or the *Kattiyakkaran* of Tamil *Kuttu* is represented as "*Ana Bera*" (*ana* meaning the king's order; *bera* is the Sanskrit and Tamil word for drum). The character who represents the Court Crier is a *Panikkar* of Malabar origin and his head gear reveals this. There is an interesting mask by the name of five women pots, "*Pancha Nari Ghata*" where five luscious women are worked into a design of a pot which is a head dress. Besides human and mythological characters there are the masks of animals like the dog, the tiger, the lion, the fox, bull, the *Garuda* and the incarnation of Vishnu as *Narasimha*, half man and half lion. The masks of animals and the *Kolam* tradition have already made a recognisable contribution to modern Sinhala drama as is evident in the costuming and movement of *Sinhabahu* and *Naribana*, the traditional *nacagam* or folk play of today. The masquerade begins in the night and ends with the dawn. The Court crier with his drum announces that the maskers have come and the people must be ready to witness the performance. After reading the prologue the actor advances, while two characters accompanied by torches stand up and as the performers act their respective parts repeat the legend chanting alternately two verses each.

*Kolam* which began as a masquerade of characters later developed into a *nadagam*, a folk play which serves to end up the masquerade. The most popular among these plays are "*Sanda Kiriduru Jataka*" and "*Maname*" which have been revived by the modern Sinhala Theatre with great success. The *Kolam* dancers are introduced by verses which are reminiscent of the Tamil *NacATTu kuthilu*.

A dramatic entertainment confined to the Hill Country and the Vanni areas is known by the name of *Sokari*. This is usually performed on the threshing floor when the corn is gathered and stacked up during the harvesting season. The circular threshing floor provides them with a convenient stage. Farmers who cannot leave their fields in the night have to keep awake and this entertainment with its ribald humour and dramatic incidents of the comic variety serves to while away the time. The drum used is the pot drum of the Kandyan areas or the *utukkai* which is found in the hand of the dancing *Nataraja*. The name *Sokari* may be from a Malayalam word *Solkali* which means an entertainment based on dialogue like *Kathakali* which is drama based on story.

It is in the field of *Nadagamas*—the folk operas of the Sinhalese theatre—we find the greatest influence from Tamil dramas. *Nadagama* itself is a Tamil word to denote the type of Folk plays which were in vogue in the Tamil areas of Ceylon and Tamilakam. There are two types of Tamil Dramas prevalent in the Batticaloa district, viz. the Northern style and the Southern style, *VaTamooTi* and *ThenmooTi*—the one differing from the other in the style of dress and the style of dancing. The main interest of these operas is the story and the dancing which is akin to a degenerate form of the *Kathakali* of Malabar and the dresses which are also reminiscent of the *Kathakali* dances. Here one finds the *Bharata* Tradition interpreted in a popular way to attract the attention of the common people through dance, mime, songs and the spoken idiom. Dr. Saratchandra, who deals with the subject in his interesting study "*The Sinhalese Folk Play and the Modern Theatre*" says "It is clear that the Sinhala *Nadagama* is wholly derived from a variety of South Indian Folk Play known as *Terukkuttu* in the Tamil Nad and as *Vithi Nataka* in Andhra. The *Terukkuttu* was in vogue at one time in Jaffna, but has now disappeared almost entirely from the North. It is now preserved in the Eastern Province and mainly in Batticaloa and the neighbouring villages." The statement that the *Nattukkuttu* has disappeared in Jaffna is not correct. It is still a living tradition in Jaffna, Mannar, Chilaw, Negombo, Puttalam and the Batticaloa District.

# பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு

## ஈழத்துத் தமிழ் வளர்ச்சி

### கலாநிதி பொ. பூலோக சிங்கம்

ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றிலே முன்னைய காலப் பிரிவுகளிலும் குறிப்பிடத்தக்கதாகவும் சிறந்ததாகவும் மிளிர்வது பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு ஆகும். இந்நூற்றாண்டிலே தமிழ் இலக்கியம் புதிய பல சக்திகளின் தாக்கங்களினால் பாதிக்கப்பட்டு வளர்ச்சியடைந்தது.

குரு சிஷ்யக் கிரமத்திலே உயர்கல்வி பயின்ற தமிழ் மாணாக்கரின் தொகையைப் பரவலாகக் கும் வகையிலே பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலே பல கல்லூரிகள் தமிழ்ப்பகுதிகளில் நிறுவப்பட்டன. அமெரிக்க மிசன் சபையினர் டாக்டர் டானியல் பூர் தலைமையில் வட்டுக்கோட்டையிலே 1823 ம் ஆண்டில் 'வட்டுக்கோட்டை செமினரி' யையும் விஸ்ஸலோ பாதிரியாரினதும் அவருடைய பாரியாரினதும் தலைமையிலே உடுவில் மகளிர் விடுதிப்பாடசாலையை 1824ம் ஆண்டிலும் நிறுவியமை சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கது. வெஸ்லியன் மிசன் சபையைச் சேர்ந்த பேர்சிவல் பாதிரியார் 1834-ம் ஆண்டில் யாழ்ப்பாண மத்திய பாடசாலையையும், சேர்ச் மிசன் சபையைச் சேர்ந்த ஜோன்ஸ்ரன் பாதிரியார் 1841-ம் ஆண்டில் சுண்டிக்குளி செமினரியையும் (பின்னர் அர்ச் யோன் கல்லூரி), கதலிக மதத் தலைவரான பெத்தாசினி சுவாமிகள் 1850-ம் ஆண்டளவிலே யாழ்ப்பாண ஆண்கள் செமினரி அல்லது யாழ்ப்பாண கதலிக ஆங்கில பாடசாலையையும் (பின்னர் சம்பத்திரிசியார் கல்லூரி) நிறுவினர். இக்கல்லூரிகள் மாணாக்கர் தொகையை பரவலாக்கியதோடு அமையாது பாரம்பரியமாக வழங்கி வந்த கல்விமுறையையும் மாற்றியமைத்தன. இம்மாற்றங்களினால் ஏற்பட்ட கல்வி விருத்தி இலக்கியத்திற்கும் வளஞ்சேர்ப்பதாக அமைந்திருந்தது என்று கூறலாம்.

புறச்சமயத்தினர் கல்வித்துறையிலே எடுத்துக்கொண்ட முயற்சிகளை அடுத்து உடுப்பட்டி அ. அருளம்பலமுதலியார் முதலானோர் ஆங்காங்கே சைவ மாணாக்கருக்காகச் சிற்சில பள்ளிக் கூடங்களை நிறுவமுற்பட்டனர். அவர்களுடைய முயற்சிகளின் பலாபலங்கள் பற்றி விரிவாக எடுத்துரைப்பதற்கில்லை. ஆயினும் 1848 ம் ஆண்டிலே ஆறு கநாவலர் வண்ணார்பண்ணையிலே நிறுவிய சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலை சைவ மாணாக்கருக்குச் சிறந்த பணியாற்றுவதாக அமைந்திருந்தது என்று அறியமுடிகின்றது. வில்லியம் நெவினஸ் (மு. சிதம்பரப்பிள்ளை) சுதேசிய பட்டண உயர்நிலைப் பாடசாலையை ( The Native Town High School ) 1887 ம் ஆண்டிலே நிறுவுவதற்கும் அது பின்னர் இந்துக் கல்லூரியாக வளர்வதற்கும் நாவலரவர்களின் பணிகளும் அனுபவங்களும் உதவியாயமைந்தன என்று கூறுவதற்குப் பிழையில்லை எனலாம். நாவலரவர்களின் கல்வி முறை பாரம்பரியமான கல்வி முறையிலே புதிய ஆங்கிலக் கல்விமுறையை இணைத்து அமைதி காண்பதாக அமைந்திருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது.

கல்வி வளர்ச்சிக்கான வித்துகள் ஊன்றப்பட்டு மலர்ச்சி காணத்தொடங்கிய இந்நூற்றாண்டிலே அச்சியந்திர வசதிகள் குறிப்பிடத்தக்க அளவிற்கு ஈழத்திலே தோன்றின. இவ்வசதிகள் பலவிதமான பிரகாரங்களை வெளியிடத்தக்க வாய்ப்புக்களை ஏற்படுத்தித் தந்தமையால் இலக்கியம் வளர்ச்சி காணக்கூடிய சூழல் உருவாகியது.

தேசாதிபதி இம்ஹொப் ( Gustaaf Willem Baron Van Imhoff ) காலத்தில் 1736ம் ஆண்டில் ஈழத்தில் முதன்முதலாக அச்சியந்திரம் ஒன்று நிறுவப்பட்டது. 1737 ம் ஆண்டு மே மாதம் முதலாக அவ்வச்சியந்திரத்திலே அச்ச வேலைகள் நடைபெற்றன. இவருடைய ஆளுகையின் கடைக்கூறிலே வேறொரு அச்சியந்திரம் ஒல்லாந்தரால் நிறுவப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. 1739 ம் ஆண்டில் வெளியிடப்பெற்ற சமய வினாவிடையும் செபங்களும் என்னும் நூல் முதலாக ஏறக்குறைய இருபதுக்கு மேற்பட்ட நூல்களைத் தமிழ்மொழியிலே ஒல்லாந்தர் ஈழத்திலிருந்த தமது அச்சகங்களில்

விருந்து வெளியிட்டனர். கிறமர், பி. த. விறிஸ்ட், பிஸ்பு த. மெல்லோ, எஸ். எ. புரென்ஸ்வெல்ட், எம். ஜே. ஒந்தாச்சி முதலிய குருவானவர்கள் சுயமாகவும் தழுவலாகவும் மொழிபெயர்ப்பாகவும் 'இறப்பிறமாது' சமயபோதனைக்கு உதவும் பொருட்டு எழுதிய நூல்களையவை. இவற்றிலே மெல்லோ பாதிரியார் மொழிபெயர்த்த புதிய ஏற்பாடும் (1759) கதலிக மதத்திற்கு எதிராக எழுதிய சத்தியத்தின் செயம் எனும் நூலும் (1753) குறிப்பிடத்தக்கன.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலே எட்வேட் பாண்ஸ் பிரபு (1820-1830) காலத்திலே, அமெரிக்க மிசனர்க்காகக் கறட என்பவர் கொண்டு வந்த அச்சியந்திரத்தினை நிறுவத் தேசாதிபதி அனுமதிக்காததனால் சேர்ச் மிசன் சங்கத்தினர் அதனைப் பொறுப்பேற்று நல்லூரிலே நிறுவினர். ஈழத்தின் வடபகுதியில் முதன்முதலாக நிறுவப்பட்டதாகக் கொள்ளக் கிடக்கும் இவ்வச்சுத்திலே யோசப் நைற் பாதிரியார் முத்திவழி என்னும் பிரசுரத்தைப் பதிப்பித்து வெளியிட்டனர்.

அமெரிக்க மிசன் சபையினர் தமது அச்சியந்திரத்தை நிறுவ அனுமதிக்கப்பட்டதால் அதனை மானிப்பாய்க்குக் கொண்டு சென்று 1834 ம் ஆண்டிலே நிறுவினர். அமெரிக்க மிசனுக்கும் ஏனைய 'புரெடஸ்தாந்து' மிசன்களுக்கும் இவ்வச்சியந்திரம் சமயப்பிரசாரத்திற்கும் இந்து, கதலிக மதங்களுக்கெதிராகக் கண்டனம் செய்யவும் பேருதவியாக அமைந்தது. ஆயினும் பாதிரி மார்களின் தேவைகளையும் மிசன்கள் நிறுவிய பாடசாலைகளின் தேவைகளையும் ஒட்டிச் சமயப் பிரசாரமல்லாத நூல்களையும் இவ்வச்சியந்திரசாலை வெளியிட்டது. மானிப்பாய் அகராதி 1842 ம் ஆண்டிலே மானிப்பாய் அச்சியந்திரசாலையிலிருந்து வெளிப்போந்தது; சூடாமணி நிகண்டு 1856 ல் வெளிவந்தது. டாக்டர் கிறன் அவர்களினதும், அவர்களுடைய மாணுக்கர் சிலரினதுமான விஞ்ஞான நூல்களும் ஜே. ஆர். ஆனோல்ட் எழுதிய வானசாஸ்திரம், சாதாரண இயற்காசம் என்பனவும் வில்லியம் ரெவினஸ் எழுதிய நியாய இலக்கணம், கறல் விகவநாத பிள்ளையின் வீசகணதம் முதலியனவும் மானிப்பாயில் அச்சிடப் பெற்றனவே என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

'புரெடஸ்தாந்து' கிறித்தவர்களுக்கு அச்சியந்திரம் சமயப் பிரசாரத்திற்குப் பேருதவியாக அமைந்திருப்பதைக் கண்ட ஆறுமுகநாவலர் 1849 ம் ஆண்டு நல்லூரிலே வித்தியாநு பாலனயந்திரசாலையை நிறுவினார். இவ்வச்சியந்திரசாலை பின்னர் வண்ணார்பண்ணைக்கு மாற்றப் பட்டது. புறச்சமயத்தாக்கலை எதிர்ப்பதற்காக மட்டுமன்றித் தமிழ்க் கல்வி வளர்ச்சிக்கும், அதன் மூலம் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கும், இவ்வச்சியந்திரசாலை நாவலரவர்களுக்கு உதவியது. நாவலரவர்களின் பாலபாடங்கள், திருத்தொண்டர் புராணம் (வசனம்), திருச்செந்தில் நிரோட்டக யமகவந்தாதிபுரை, திருமுருகாற்றுப்படைபுரை, நன்னூல் விருத்தியுரை முதலியன வித்தியாநு பாலனயந்திரசாலையிலேயே அச்சிடப்பெற்றன.

நாவலரவர்களைப் பின்பற்றிப் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலே கிறித்த வரல்லாதார் பலர் அச்சியந்திரங்களை நிறுவிச் சமயப் பணியுடன் தமிழ்ப்பணியும் புரிந்தனர்.

பொஞ்ஞீன் ஆண்டகைக்கு 1870 ம் ஆண்டிலே கிடைத்த அச்சியந்திரம் கொழும்புத் துறையிலே நிறுவப்பட்டு 1871-ம் ஆண்டிலிருந்து அச்சவேலையிற் பயன்படுத்தப்பட்டது. இவ்வச்சியந்திரம் பின்னர் சுண்டிக்குளிக்கு மாற்றப்பட்டு அர்ச். குசைமா முனிவர் கத்தோலிக்க அச்சியந்திரசாலை என்ற பெயருடன் பயன்படுத்தப்பட்டது.

யாழ்ப்பாணம் இலங்கை நேசமுத்திராசுரசாலை. யாழ்ப்பாணம் சைவப்பிரகாசயந்திர சாலை, வல்வை பாரதிநிலைய முத்திராசுரசாலை, அச்சவேலி ஞானப்பிரகாசயந்திரசாலை முதலியன பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்கூறிலே தமிழ்நூல்களை அச்சிடும் பணிகளிலே முன்னர் கூறியனவற்றுடன் சேர்ந்து பங்குகொண்டன.

அச்சியந்திரங்கள் நிறுவப்பட்டதையடுத்துப் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலே பல பத்திரிகைகள் ஈழத்திலே தமிழ்மொழியிலே தோன்றுயுள்ளன. நாளேடுகள் அக்காலத்திலே தமிழ்மொழியில் இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. வார இதழ்களாகவும் மாதமிகுமுறை இதழ்களாகவும் சிங்கள இதழ்களாகவும் பல பத்திரிகைகள் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலே தோன்றியுள்ளன.



கென்றி மாட்டின், செத் பேசன் என்னும் இரு தமிழரை ஆசிரியராகக் கொண்டு தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் மாதமிருமுறை இதழாக 1841-ம் ஆண்டு ஜனவரி 7-ம் திகதி முதலாக வெளிவந்தது உதயதாரகை அல்லது Morning Star என்னும் அமெரிக்க மிசன் பத்திரிகையாகும். சீமான் காசிச்செட்டி 1841-ம் ஆண்டு முதல் பதின்மூன்று மாதங்களுக்கு நடத்திய திங்களிதழ் உதயாதித்தனாகும். வைமன் கதிரைவேற்பிள்ளை ஏறக்குறைய இரண்டு வருடங்கள் வரை தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் 1853-ம் ஆண்டு மே மாதம் 6-ம் தேதி முதல் நடத்திய திங்களிதழ் வித்தியாதர்ப்பணம் அல்லது Literary Mirror என்னும் பத்திரிகையாகும். வில்லியம் சின்னத்தம்பி என்பவர் சிறுவர்களுக்காக 1859-ம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் முதல் நடத்திய பத்திரிகை பாலியர் நேசன் ஆகும். என். ஜி. கூல் அவர்கள் 1863-ம் ஆண்டு செப்டம்பர் முதல் நடத்திய Jaffna Freeman ஆங்கிலப் பத்திரிகையாகப் பரபரப்பேற்படுத்திய தொன்றென்று ஈண்டு குறிப்பிடுதல் பொருத்தமாகலாம். வைமன் கதிரைவேற்பிள்ளை 1863-ம் ஆண்டு பெப்ரவரி மாதம் 6-ம் தேதி முதல் நடத்திய The Ceylon Patriot என்னும் வார இதழிலே கடைசிப் பக்கம் தமிழ்மொழியில் அமைந்திருந்தது. ஆனால் 1865-ம் ஆண்டில் சொலமன் ஜோன்பிள்ளை அதனைப் பொறுப்பேற்ற பின்பு அப்பத்திரிகை ஆங்கிலப் பத்திரிகையாக மட்டுமே வெளியிடப்பெற்றது. இப்பத்திரிகையுடன் கூல் அவர்களின் முன்னர் குறிப்பிடப் பெற்ற பத்திரிகை 1867-ம் ஆண்டில் இணைப்புறுத்கப்பட்டது.

இலங்கைநேசன் 1875-லும் சத்தியவேத பாதுகாவலன் அல்லது The Jaffna Catholic Guardian 1876-லும் சைவஉதயபாணு 1880-லும் விஞ்ஞானவர்த்தனி 1882-லும் முஸ்லிம் நேசன் அல்லது Muslim Friend 1882-லும் சன்மார்க்கபோதினி 1885-லும் இந்து சாதனம் அல்லது Hindu Organ 1889-லும் முதன்முதலாக வெளிவந்தன. சத்தியவேத பாதுகாவலன் முருகப்பா, பிலிப்பையா என்பவர்களை ஆசிரியராகக் கொண்டு மாதமிருமுறை இதழாக ஆரம்பத்திலே வெளிவந்ததாகும். சைவ உதயபாணு ஊரெழு சு. சரவணமுத்துப் பிள்ளையை (-1916) ஆசிரியராகக் கொண்டு வெளிவந்ததாகும். முத்ததம்பிச் செட்டியார் வெளியிட்டது விஞ்ஞானவர்த்தனி. மு. கா. சித்திலெப்பை அவர்கள் (1838-1898) இஸ்லாமிய சமூக விழிப்பினை மனதில் கொண்டு வார இதழாக வெளியிட்டது முஸ்லிம் நேசன். சன்மார்க்க போதினிகையெழுத்துப் பிரதியாக முன்னர் வழங்கியது; அச்சுவேலி ச. தம்பிமுத்துப்பிள்ளையால் (1857-1934) வெளியிடப்பெற்றது. இந்துசாதனம் ரி. பி. செல்லப்பாபிள்ளை அவர்களின் முயற்சியின் திருவினையாகும்.

மானிப்பாய் ஆ. முத்துத்தம்பிப்பிள்ளை 1898-ல் வைத்திய விசாரணி என்னும் பத்திரிகையை வெளியிட்டுள்ளார்; அதனைத் திங்களிதழ் என்பர்.

வல்வை ச. வயித்தியலிங்கபிள்ளை (1843-1900) வெளியிட்ட சைவாபிமானி முதலாம் ஏனைய சில பத்திரிகைகளின் விபரங்கள் தேடிக் கண்டு கொள்ள வேண்டிய நிலையிலுள்ளன.

அச்சியந்திர வசதிகள் சமுத்திலே சீரந்த பதிப்பாசிரியர் சிலரைப் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலே தோற்றுவித்து அரும்பணி ஆற்றவுகுவின். இவர்களிலே ஆறுமுக நாவலர் (1822-1879), சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை (1832-1901), ச. தம்பிமுத்துப்பிள்ளை (1857-1934), வல்வை ச. வயித்தியலிங்கபிள்ளை (1843 - 1900) முகலியோர் சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கவர். தமது பரந்துபட்ட பணிகளின் ஊடே ஆறுமுகநாவலர் ஐம்பதிற்கு மேற்பட்ட சிறியதும் பெரியதும், மான நூல்களைப் பதிப்பித்துள்ளார். அவருடைய பதிப்புகள் 'நாவலர் பதிப்பு என்றழைக்கப்படும் திறப்பினைப் பெற்றுள்ளன. குடாமணியுரை (1849), நன்னூல் வீருத்தியுரை (1851), திருக்கோவையாருரை (1860), திருக்குறளுரை (1861), சேதுபுராணம் (1866), இலக்கணக்கொத்து (1866), பதினேராம் திருமுறை (1869), கந்தபுராணம் (1869) என்பன அவற்றுட் சிலவாம். சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை தொல்காப்பியம் சேனாவரையம் (1868) வீரசோழியுரை (1881), இறையனாகப்பொருளுரை (1883), தணிகைப்புராணம் (1883), தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம் நச்சினுர்க்கினியமும் போராசிரியமும் (1885), கலித்தொகை



புரை (1887), குளாமணி (1889), இலக்கண விளக்கம் (1889), தொல்காப்பியம் சொல்லதி  
காரம் நச்சினுர்க்கினியம் (1892) என்பனவற்றை முதன்முதலாகப் பதிப்பித்தனர். வல்லை ச.  
வயித்தியலிங்கபிள்ளை குளாமணி நிகண்டு (1875), நம்பியகப்பொருளுரை (1878), கல்வனையந்  
தாதியுரை (1887), கந்தரலங்காரவுரை, சிவராத்திரி புராணம் என்பனவற்றை பதிப்பித்துள்  
ளார். அச்சுவேலி ச. தம்பிமுத்துப்பிள்ளை இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்ப தசாப்தங்களிலும்  
வாழ்ந்தவரெனினும், அவருடைய பதிப்பு முயற்சிகள் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் கடைக்  
கூறிலே ஆரம்பித்துவிட்டன. கதலிக மதத்தினருடைய நூல்கள் பலவற்றைப்பதிப்பித்து உதவிய  
வர் தம்பிமுத்துப்பிள்ளை. திருச்செல்வர் காவியம் (1896), சந்தியோகுமையோர் அம்மானை (1894),  
ஊசோன் பாலந்தை கதை (1891) முதலியவை அவர் பதிப்புகளிலே குறிப்பிடத்தக்கவை.

இவர்களை விடக் காரைதிவு மு. கார்த்திகேய ஐயர் (1819-1898), நல்லூர் வித்துவ  
செரோமணி ச. பொன்னம்பலபிள்ளை (1837-1897) முதலிய வேறுபலரும் பத்தொன்பதாம்  
நூற்றாண்டிலே தமிழ் நூற்பதிப்பிலே ஈடுபட்ட ஈழத்தவராகக் காணப்படுகின்றனர்.

ஆங்கிலக் கல்விமுறையின் அறிமுகத்தினாலே தமிழ் மாணக்கருக்குப் புதிய பாடங்கள்  
பல போதிக்கப்பட்டன. இவற்றைப் பிறமொழியிற் பயிற்றுவதிலும் தாய்மொழியிற் பயிற்றுவது  
பயனளிக்கத் தக்கது என்பதை உணர்ந்து அப்பாடங்களுக்கு வேண்டிய நூல்களைத் தமிழ்மொழியி  
லேயே இயற்றும் முயற்சிகள் தோன்றின. இம்முயற்சிகளிலே சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கவை  
டாக்டர் எஸ். எப். கிறீன் (1822-1884) அவர்களும் அவர்களுடைய மாணக்கரான ஜே. டன்  
போத், டி. டபிள்யூ. சப்மன், வில்லியம் போல், எஸ். சுவாமிநாதர் ஆகியோர் விஞ்ஞானக்  
கல்விக்கு ஆற்றிய அரும்பணிகளாம். இரணவைத்தியம் (1867), மனுஷ அங்காதிபாதம் (1872)  
வைத்தியாகரம் (1872), மனுஷ சுகரணம் (1872), கெமிஸ்தம் (1875), மனுஷ சுகரணம் (1883)  
இந்து பதார்த்தசாரம் (1884) முதலியன அவர்கள் மொழிபெயர்த்தும் தொகுத்தும் தந்த  
விஞ்ஞான நூல்களிலே குறிப்பிடத்தக்கவை. வில்லியம் நெவின்ஸ் (-1889) எழுதிய நியாய  
இலக்கணம் (1850), கறல் விசுவநாதபிள்ளை (-1880) எழுதிய வீசகணிதம் (1855), ஜே. ஆர்.  
ஆனோல்ட் (1820 - 1895) எழுதிய சாதாரண இதிகாசம் (1858), வானசாத்திரம் (1861),  
விளான் பே. சுவாமிபிள்ளை எழுதிய கணக்கதிகாரம் (1844), ஆறுமுகநாவலர் எழுதிய இலங்கைப்  
பூமிசாத்திரம் (1874) என்பன அறிவியற் கல்வி வளர்ச்சிக்கு உதவும் பொருட்டு ஈழத்தவரால்  
எழுதப்பட்டனவாம்.

ஆறுமுகநாவலர் எழுதி யாழ்ப்பாணத்திற் பதிப்பித்த மூன்று பாலபாடநூல்களும்  
(இவை 1852 ம் ஆண்டு ஆகஸ்டு மாதம் பதினேராம் தேதிக்கு முன்னர் வெளிவந்தவை) படி  
முறைவளர்ச்சிலே தமிழ்க் கல்வி போதிக்க வழிவகுத்தன. அவருடைய இலக்கண வினாவிலை  
(1875), இலக்கணச்சுருக்கம் (?1874) என்பன புதுமுறையிலேதமிழ்மொழி இலக்கணத்தைப்  
புகட்ட வழியமைத்தன. ஜி. பி. சவுந்தரநாயகம்பிள்ளை (-1882) நன்னூலின் முக்கியமான  
குத்திரங்களைத் தொகுத்து நன்னூற்சுருக்கம் (1862) என வெளியிட்டு உதவினார். வில்லியம்  
நெவின்ஸ் அதுவரை காலமும் முக்கியத்துவம் அளிக்கப்பெறாத வசன இலக்கணத்தைத் தமிழ்  
வியாகரணம் (1886) என்னும் நூலிலே விளக்கியுதவினார். சங்கதமொழியிலிருந்து இயல்பாயும்  
விகாரமாயும் வந்து தமிழ்மொழியிலே வழங்கும் சொற்களுக்கு சுன்னாகம் அ. குமாரசுவாமிப்  
புலவர் (1854-1922) எழுதிய இலக்கணமாகிய 'இலக்கண சந்திரிகை' 1897-ம் ஆண்டில்  
வெளிவந்தது.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலே பலவகையான வசனநூல்கள் தோன்றின. பத்தொன்ப  
தாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்ப தசாப்தங்களிலும் வாழ்ந்தவராகக் கருதத்தக்க மாதகல் மயில்  
வாகனப்புலவர் யாழ்ப்பாண வைபவமாலை என்னும் வரலாறு சம்பந்தமற்ற நூலை இயற்றினார்.  
பல்வேறு சமயத்தினரும் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலே தத்தம் சமயத்தின் உயர்வையும்  
ஏனையவற்றின் குறையாடுகளையும் துண்டுப் பிரசுரங்கள் மூலமும் சிறுநூல்கள் மூலமும் வெளிப்  
படுத்தியுள்ளனர். கண்டனத்திற்குப் பயன்படுத்தப்பட்ட இத்தகைய நூல்களிலே வசனநடை  
பலவிதமான உத்திகளைப் பெறுவதைக் காணலாம். ஆறுமுகநாவலர், சங்கரபண்டிதர் (1829-  
1870) முதலியோர் இயற்றிய கண்டன் நூல்களை எடுத்துக்காட்டாகக் கூறலாம். திருத்தொண்டர்

புராணம் (1852), வசன குளாமணி (1898), வில்லுணியம் (1875) முதலியன வசனநடையிற் செய்யுளிலக்கியங்களை அறிமுகப்படுத்த ஈழத்தவரால் எடுத்துக் கொள்ளப்பட்ட முயற்சிகளாம்.

வசனநடை செல்வாக்குப்பெற்ற பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலே இருபதாம் நூற்றாண்டின் பிரதான இலக்கிய வடிவங்களான நாவலும் சிறுகதையும் கருக்கொளத் தொடங்கின. காவலப்பன் கதை, அசன்பே சரித்திரம், ஊசோன் பாலந்தை கதை, மோகனங்கி என்பன ஈழத்து நாவலிலக்கியத்தின் முன்னோடிகளாகக் கருதப்படுகின்றன. இவை மொழிபெயர்ப் பாகவும் தழுவலாகவும் அமைவன. இவற்றிலே நாவலம்சம் மோகனங்கியிற் குறிப்பிடத்தக்களவு இடம் பெறுதல் நோக்கற்பாலது. இதனை இயற்றியவர் திரிகோணமலை சரவணமுத்து பிள்ளை. ஜே. ஆர். ஆனோல்ட் அவர்களின் நன்னெறிக்கதாசங்கிரகம், ச. சந்தியாகுப்பிள்ளையின் கதாசிந்தாமனி என்பனவற்றிலே ஈழத்துக் சிறுகதையின் தோற்றத்தைக் காணும் முயற்சிகள் நடைபெற்றுள்ளன.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலே ஈழத்திலே எடுக்கப்பட்ட முக்கியமான முயற்சிகளென்று அகராதி ஆக்கமாகும். 1833-ம் ஆண்டளவிலே சேர்ச்சிசன் சபையைச் சேர்ந்த ஜோசப் நைற் பாதிரியாரின் தலைமையிலே அகராதி ஆக்கத்திற்கு ஒரு குழு புரெட்ஸ்தாந்து\* சபைகளினாலே அமைக்கப்பட்டது. லெவி ஸ்போல்டிங் பாதிரியார், சாமுவல் ஹட்சிங்ஸ் பாதிரியார், வின்ஸ்லோ பாதிரியார், பேர்சிவல் பாதிரியார் ஆகியோரும் இக்குழுவிலே சேர்ந்து பணியாற்றியவர்களாவர். கொழும்பு காபிரியல் திசரா (1800-1838), உடுவில் அ. சந்திரசேகர பண்டிதர் (-1879) கறல் விசுவநாதபிள்ளை, வில்லியம் நெவினஸ் முதலிய ஈழத்தவர் முற்கிளந்த பாதிரியார்களுக்கு உதவியாக அமைந்து அகராதி ஆக்கத்திலே பங்குகொண்டனர். இருபாலை நெ. சேனாதிராய முதலியாரும் (-1840) உதவியதாக அறிகிறோம். இக்குழுவினர் தமிழ், ஆங்கிலம்-தமிழ், தமிழ்-ஆங்கிலம் ஆகிய மூன்றுவகையான அகராதிகளை ஆக்கும் பணியிலே ஈடுபட்டனர். தமிழகராதியும் ஆங்கிலம்-தமிழ் அகராதியும் 1842-ம் ஆண்டிலே வெளியிடப்பெற்றன; தமிழ் - ஆங்கிலம் அகராதி 1862-ம் ஆண்டிலே வெளிவந்தது. தமிழகராதியானது மானிப்பாய் அகராதியெனவும் தமிழ்-ஆங்கிலம் அகராதி வின்ஸ்லோ அகராதி எனவும் அழைக்கப்படுவன. இக்குழுலே பணிபுரிந்த பேர்சிவல் பாதிரியார் சென்னையிலே 1861-ம் ஆண்டிலே தமிழ் ஆங்கில அகராதியொன்றினையும் 1867-ம் ஆண்டிலே ஆங்கிலம் தமிழ் அகராதியொன்றினையும் வெளியிட்டமை ஈண்டு குறிப்பிடத்தக்கது. வில்லியம் நெவினஸ், கெலக் விசுவநாதபிள்ளை (-1884), ஆறுமுகநாவலர் ஆகியோரும் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலே அகராதி ஆக்கத்திலே ஈடுபட்டிருந்தனர். இவர்களிலே கெலக் விசுவநாதபிள்ளையின் தமிழ்-ஆங்கில அகராதி 1870-ம் ஆண்டிலே வெளிவந்தது; ஏனையவர்களின் ஆக்கங்கள் அடைந்த 'கதி' அறியுமறிவிலே.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் ஈழத்தவர் சிலர் தமிழ் இலக்கியத்தினை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்து, அம்மொழி அறிந்தவர்களுக்கு தமிழ்ப் பெருமையை உணர்த்த முற்பட்டுள்ளனர். கு. முத்துக்குமாரசுவாமி பிரபு அவர்கள் (1833-1879) அரிச்சந்திரன் நாடகத்தை ஆங்கிலத்திலே வசனமாக இயற்றியுள்ளார் (1863). இவர் மருகர் பொ. குமாரசுவாமி முதலியார் (1849-1906) குறிஞ்சிப்பாட்டு, பொருநராற்றுப்படை என்பவற்றினை வசனமாக மொழிபெயர்த்து வேத்தியல் ஆசிய சங்கத்தின் இலங்கைக் கிளையின் சஞ்சிகையிலே வெளியிட்டனர் (1894). இவர் தம்பியார் பொ. அருணாசலம் பிரபு அவர்கள் (-1924) திருமுருகாற்றுப்படையையும் கந்தபுராணம், கல்லாடம், திருக்கோவையார், தாயுமானவர் பாடல்கள் முதலியனவற்றிலுள்ள சிற்சில பாடல்களையும் மொழிபெயர்த்துப் பாடல்களாகத் தந்துள்ளார் (Studies and Translations From the Tamil, Madras, 1898). கிறிஸ்ரோபர் பிறிரோ அவர்கள் யாழ்ப்பாண வைபவமாலையை மொழிபெயர்த்துள்ளார். (1879) கெலக் விசுவநாதபிள்ளையும் யாழ்ப்பாணம் மோசஸ் சிந்தாமணி வேலுப்பிள்ளையும் (J. M. S. Velupillai) திரிகோணமலை த. சரவணமுத்துப்பிள்ளையும் ஆங்கிலத்திலிருந்து தமிழ்மொழியிலே பலவற்றை மொழிபெயர்த்துத் தந்துள்ளனர்.

நல்லூர் ம. சரவணமுத்துப்புலவர் (-1845), நீர்வேலி சி. சங்கரபண்டிதர் (1829-1870), சுன்னாகம் அ. நாகநாதபண்டிதர் (-1887), புலோலி வ. கணபதிப்பிள்ளை (-1895)

முதலிய ஈழத்தவர் சங்கதமொழியிலே நுண்புலமை பெற்றவர்களாகப் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலே விளங்கியவர்கள். இவர்கள் சங்கதத்தில் எழுந்த நூல்களைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்தும் சங்கதத்திலே உள்ள நூல்களுக்கு உரை வகுத்தும் சங்கதத்திலேயே எழுதியும் சிறப்படைந்தவர்களாவர்.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலே நாடகக் கலையும் அதன்மூலம் இசைக்கலையும் ஈழத்திலே குறிப்பிடத்தக்க அளவு வளர்ச்சி பெற்றிருந்தன என்றுகருதவைக்கும் சான்றுகள் 'தமிழ் டிராக்' பாவலர் சரித்திர தீபகம் முதலிய நூல்களிலே காணப்படுகின்றன. நாவலரவர்களின் தந்தை ப. கந்தப்பிள்ளை (1766-1842) இருபத்தொரு நாடகங்களை இயற்றினார் என்பர். வட்டுக் கோட்டை கணபதி-ஐயர் (-1803), சுதுமலை வ. இராமலிங்கம், பார் குமாரசுவாமிந்க முதலியார் (1826-1883), வல்வெட்டி க. குமாரசுவாமி முதலியார் (1792-1874), வட்டுக்கோட்டை இ. நாகேசையர் (-1862) முதலிய பல நாடகாசிரியர்களைப் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிற்கு வரிசைப்படுத்த முடியும். ஆயினும் இவர்கள் ஆக்கிய நாடகங்களிலே பல பேணுவாரற்று அழிந்தொழிந்து விட்டமை வருந்தத்தக்கது. நாடகங்களுக்காக அல்லாது தனித்தனியே பதங்கள், கீர்த்தனங்கள் முதலிய இசைப் பாடல்களைப் பாடிய ஈழத்தவரும் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலே வாழ்ந்தனர். ஆயினும் அவர்களுடைய ஆக்கங்கள் இன்றைய சந்ததியினருக்குக் கிடைப்பதற்கரியனவாகவே காணப்படுகின்றன.

இருபதாம் நூற்றாண்டிலே தமிழ் இலக்கிய வரலாறு எழுத முற்பட்டவர்களுக்கு உதவிய நூல்களிலே சீமான் காசிச்செட்டி (1807-1860) எழுதிய 'தமிழ் டிராக்' என்னும் ஆங்கில நூலும் (1859) ஜே. ஆர். ஆனோல்ட் எழுதி பாவலர் சரித்திர தீபகமும் (1886) சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கவை. இவ்விரு நூல்களும் தமிழ்ப்புலவர் சரிதங்களை அகரவரிசைப்படுத்தித் தொகுத்தளிப்பனவாம். பேரிசைச் சூத்திரத்தினையொட்டி சி. வை, தாமோதரம்பிள்ளை வீரசோழியப் பதிப்புரையிலே (1881) திருத்தியளித்த 'தமிழ்பாஷையின் கால வருத்தமானம்' ஆர். ஓ. டி. அஸ்பரியின் தமிழ்ப் பாஷை வைபவத்திற்கு (A History of Tamil Literature, 1886) மட்டுமன்றி பின்வந்த இலக்கிய வரலாற்று நூல்களுக்கும் உதவியுள்ளமையும் ஈண்டு சுட்டற்பாலதாகும்.

மல்லாகம் வி. கனகசபைப்பிள்ளை (1855 - 1906) பண்டைத் தமிழ் இலக்கியத்திற்கு காணப்பெறும் விசயங்களையும் வெளிநாட்டார் நூல்களிலும் இந்திய இலக்கியங்களிலும் பண்டைத் தமிழர் பற்றியுள்ள குறிப்புக்களையும் தொகுத்து, அவற்றை நேர்மையுடனும் ஈடுபத்துடனும் சரித்திரப்பாங்குடனும் பரிசீலனை செய்து, பின்னர் 'ஆயிரத்து எண்ணூறு ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட தமிழர்' என ஆங்கிலத்தில் 1904-ல் வெளிவந்த நூலில் இடம்பெற்ற கட்டுரைகளை 'மதராஸ் ரிவ்யூ' ( Madras Review ) என்னும் சஞ்சிகையில் எழுதத் தொடங்கியது 1895-ம் ஆண்டிலாகும்.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலே புராணம், குறவஞ்சி, தூது, பிள்ளைத்தமிழ், அந்தாதி முதலிய இலக்கிய வடிவங்கள் ஈழத்துப் புலவரிடையே செல்வாக்குப் பெற்றனவாகத்தெரிகின்றன. இவை பெரும்பாலும் சமயம் அல்லது தலம் சம்பந்தமானவைகளாக இயற்றப்பட்டுள்ளன. எடுத்துக்காட்டாக, பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்ப தசாப்தங்களில் வாழ்ந்த கதலிகரான் தெரம் பிலிப்பு ஞானானந்தபுராணம் (1874) எனவும் 'புரோடஸ்தாந்து' சமயத்தினரான அள வெட்டி வே. கனகசபைப்புலவர் (1816-1873) திருவாக்குப் புராணம் எனவும் (1866) கிறித்தவ வேதாகமத்தினை விளக்கிச் செய்யுளாகப் பாடியுள்ளனர். 1815-ம் அல்லது 1816-ம் ஆண்டிலே யாழ்ப்பாணம் செய்குமீரான் அவர்களுடைய பொருளுதவியுறப் பதுறுத்தின் புலவர் முகியித்தின் புராணத்தைப் பாடினார் (1889); இளசைப்புராணம் (1895), நகுலமலைக்குறவஞ்சி (1895), நல்லூர் கந்தசுவாமி கிள்ளை விடுதூது (1924), செல்வச்சந்திதி பிள்ளைத்தமிழ் (1897), மறைசைக்கலம்பகம் (1883) முதலிய தல சம்பந்தமான பிரபந்தங்கள் தோன்றியுள்ளன; தண்டிகைக்கனகராயன் பள்ளு (1932), அருளம்பலக்கோவை முதலிய சில பிரபந்தங்கள் உலகியற் சார்புடையனவாகவும் விளங்குகின்றன.

இப்பிரபந்தங்களிலே கனகிபுராணம், கோட்டுப்புராணம், தாலபுராணம், தத்தை விடுதூது, வடதிருமுல்லைவாயில் மும்மணிக்கோவை முதலியவை சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கன.

வடதிருமுல்லைவாயில் மும்மணிக்கோவை ஒருவராலன்றி மூவராற் பாடப்பட்டதாகும்; இம்மூவருள் இருவர் ஈழத்தவர். தமிழ்நாட்டின் கண்ணுள்ளதாகும் வடதிருமுல்லைவாயிலிலுள்ள தலமூர்த்தி மீது பாடப்பட்ட இம்மும்மணிக்கோவையிலுள்ள ஆசிரியப்பாக்களை நல்லூர் சிற். கைலாசபிள்ளை அவர்களும் (1856-1916) வெண்பாக்களை சிறுப்பிட்டி. தா. அமிர்தலிங்கம்பிள்ளை அவர்களும் கட்டளைக் கலித்துறைப்பாடல்களை க. வ. திருவேங்கடநாயுடு அவர்களும் பாடியுள்ளனர். சி. தா. அமிர்தலிங்கம்பிள்ளை அவர்கள் சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை அவர்களின் புதல்வராவர். இப்பிரபந்தம் சென்னையிலே பிலவனா சித்திரை மீ (1901) பதிப்பிக்கப்பட்டது.

சென்னை 'பிரசிடென்சி' கல்லூரி நூல்நிலையத்தின் தலைவராக விளங்கி, பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலே வாழ்ந்து மறைந்த திரிகோணமலை த. சரவணமுத்துப்பிள்ளை அவர்கள் பாடிய தத்தைவிடு தூது உருவத்திலும் உள்ளடக்கத்திலும் புதுமை பொலிந்து வீங்கு வதாகும். 1892-ம் ஆண்டில் வெளிவந்த தத்தைவிடுதூது இந்து சமுதாயத்திலே உள்ள பெண்களின் அவல நிலையை எடுத்துவிளக்கி. அவர்களுக்கு விடுதலை அளிக்க வேண்டிய முக்கியத்துவத்தைக் கூறுவதாக அமைகின்றது.

தாலபுராணம், கோட்டுப்புராணம் பற்றிப் பாவலர் சரித்திர தீபகம் தரும் செய்தி களன்றி வேறு விபரங்கள் கிடைக்குமாறில்லை. 'பணங்கரய்ப் பாரதம்' என அழைக்கப்பட்ட தாலபுராணம் பண்பெருமை கூறினும் ஓர்போது ஒருவகைக் கேலிப்பாடலாகவும் இருக்கலாம் என்பர் பாவலர் சரித்திர தீபகத்தின் ஆசிரியர். கோட்டுப்புராணம் நீதித்தலத்திலே வாதி பிரதிவாதி களுக்கு நேரிடும் பண்பட்டம், கஷ்டம், தொல்லைகளையும். வரக்கறிகூரின் கந்திரங்க்கையும் இழித்தும் பழித்தும் கூறும் மூலாகும் என்பர்.

'கனகிசயமரம்' என்னும் கனகிபுராணம் வண்ணகிவன்கோயிற் தாசிகனிலொருத்தியாகிய கனகி என்பவளைக் கதாபாத்திரமாகக் கொண்டு இயற்றப்பட்ட அங்கத இலக்கியமாகும். பிரம னூர் வில்லியப்பிள்ளையின் பஞ்சலட்சணத்திருமுக விலாசம், தேசிகவிநாயகம்பிள்ளையின் நாஞ்சில் நாட்டு மருமக்கள் வழி மான்மியம் முதலிய பேர்பெற்ற அங்கத இலக்கியங்களுக்கு முன்னர் எழுந்தது கனகிபுராணம் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

தேடரிய பரராச சேகரன் செகராச சேகரன் செயகேசரி  
செப்புசின் னத்தம்பி நாவலன் சேனாதி ராயமா முதலியார்சீர்  
பாடரிய வரராச பண்டிதன் மயில்வாக னப்பெயர்ப் பாவலனியாம்  
பரவுசர வணமுத்து வித்துவான் வேன்முதலி படிநில்சம் பந்தமைந்தன்  
நாடரிய முத்துக் குமாரநா மன்சீர்த்தி நாட்டுசங் கரபண்டித  
னவிலு மிவ ரும்பிறகு மீண்டுசெந் தமிழ் நிறீஇ நல்லிசை நடாத்துத்தமர்  
தாடருமு பாயநீ தந்ததுவ வந்தனஞ் சாந்தநா யகிசமேத  
சந்திரமௌ லீசனே யைந்தொழில் லலாசனே சந்திரபுர தலவாசனே

— சந்திரமௌலீசர் சதகம்



## ஈழத்தில் புதுக்கவிதையின் தொடக்க காலம்

செ. யோகராசா B. A. (Hons)

ஈழத்துக் கவிதை வளர்ச்சியில் குறிப்பிடத்தக்க முனைப்பான சில மாற்றங்களை ஏற்படுத்தியவர்கள் நாற்பதுகளில் தோன்றிய மறுமலர்ச்சிக் குழுவுடைய என்பது இப்போது ஓரளவு உணரப்பட்டு வருகிறது. பழைய செய்யுள் மரபில் நவீன கவிதைக்குரிய இயல்புகளை-உருவம், உள்ளடக்கம், நடை ஆகியவற்றில் - புகுத்திச் சாதனை புரிந்த மறுமலர்ச்சிக் குழுவினருள் சிலரே ஈழத்தின் புதுக்கவிதை ஆரம்பகர்த்தாக்களுமாவர். அவர்களுள் இவ்விடத்தில் வரதர் (தி. ச. வரதராசன்), சோதி (சோ. தியாகராசா), விஜயன், 'தங்கம்' முதலியோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்; வாழ்க்கை முறை, கல்வி முறை முதலியவற்றில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களும் சஞ்சிகைகளின் தோற்றமும், புதிய சிந்தனைகளின் தாக்கமும், புதுமை வேட்கையும், இளமைக் துடிப்பும் ஒன்றுபட்டு இம்மறுமலர்ச்சிக் குழுவிடம் நவீன இலக்கியத்தில் ஈடுபாட்டினை ஏற்படுத்தின. இத்தகைய ஈடுபாட்டின்-பரிசீலனைத் தாகத்தின்-வெளிப்பாடே புதுக்கவிதையை எழுதிப் பார்க்கவும் தூண்டிற்றெனலாம்.

இவர்களது புதுக்கவிதை முயற்சிக்குச் சமகாலத் தென்னிந்தியப் போக்கும் பெரிதும் உந்து சக்தியளித்தது. ஏலவே, 'மணிக்கொடி' புதுக்கவிதை முயற்சியைத் தொடக்கி வைத்திருந்தது. (1936 இல் மணிக்கொடியில் முதற் புதுக்கவிதையை எழுதிய) ந. பிச்சமூர்த்தி, கு. ப. ரா. முதலியோர் மூலம் மணிக்கொடி 'பெற்ற' புதுக்கவிதைக் குழந்தை, 'சூராவளி' (1939) யில் வளர்ந்தது. புதுக்கவிதை பற்றிய (க. நா. ச. வின் விவாதங்களும்) சூராவளியில் வெளிவந்தன. ஆயினும் 1942 அளவில் வெளிவந்த 'கலாமோகினி' யிலேயே புதுக்கவிதை வெள்ளம்போற் பெருக் கெடுத்து ஓடிற்று, 1943 இல் 'கிராம ஊழி' னும் வெளிவரத் தொடங்கிற்று. கிராம ஊழியன் வெளிவரத் தொடங்கிய காலத்திலேயே ஈழத்திலும் யாழ்ப்பாணத்தில் மறுமலர்ச்சிச் சங்கம் (1943) தோன்றியது. மறுமலர்ச்சிச் சங்கத்தினர் வெளியிட்ட 'மறுமலர்ச்சி'யிலும், 'பாரதி'யிலும், 'ஈழகேசரி'யிலும் எழுதிவந்த படைப்பாளிகட்கு கலாமோகினி, கிராம ஊழியன் ஆகியவற்றோடு நெருங்கிய உறவு ஏற்பட்டது; ஈழத்தவர் படைப்புக்களும் அவற்றில் வெளிவந்தன. 'கலாமோகினி' யில் வெளிவந்த புதுக்கவிதை பற்றிய விவாதங்களிலும் ஈழத்தவர் பங்கு பற்றினர்.

ஆரம்பகாலப் புதுக்கவிதைகள் பெரும்பாலும் வாழ்க்கை பற்றிய பல்வேறு சிந்தனைகளையும், இயற்கைபற்றிய அனுபவங்களையுமே உள்ளடக்கமாகக் கொண்டிருந்தன. 13.6.43 இல் வெளிவந்த ஈழகேசரியில் 'ஓர் இரவிலே' என்ற தலைப்பில் சற்று நீண்ட 'வசனகவிதை' யொன்றை எழுதியிருந்தார் வரதர்; ஈழத்தில் வெளிவந்த முதற் 'புதுக்கவிதை' இதுவாகும்.

“இருள்! இருள்! இருள்!  
இரவிலே நடு ஜாமத்திலே  
என்கால்கள் தொடும் பூமிதொடங்கி  
கண்பார்வைக் கெட்டாத மேக மண்டலம் வரை  
இருள்! இருள்!  
பார்த்தேன்,  
பேச்சு மூச்சற்று  
பிணம் போல கிடந்தது பூமி

என்றுதொடர்ந்து செல்லும் அந் நீண்ட கவிதை.

இயற்கையின் கூத்தை வர்ணித்துச் செல்லும் இக்கவிதை வெளிவந்த காலப் பகுதியிலே ந. பிச்சமூர்த்தியும்” மழைக்கூத்து” என்றொரு கவிதையினை கலாமோகினியில் எழுதியிருந்தார்.



“பார்தீரோ அதிசயம்  
கேட்டீரோ அதிசயம்  
நேற்று நள்ளிரவில்  
நடைபெற்ற நடிப்பினை  
யானே இடிகள்  
அதிர்ந்து நடந்திட  
எட்டுத்திசையும் இடிந்து விழுந்திட  
பார்தீரோ அதிசயம்

வரதரின் கவிதை இயற்கையின் கூத்தினை அச்சங்கலந்த அனுபவ உணர்ச்சியுடன் வெளிப்படுத்த, ந. பி. யின் கவிதை வியப்புணர்ச்சியினை வெளிப்படுத்துகிறது. ந. பி. யின் மழைக்கூத்து வரதரின் கவிதைக்குத் தூண்டுதல் அளித்திருக்கக் கூடுமாயினும் இவ்விருகவிதைகளும் தத்தம் மனவில் வேறுபட்ட உணர்ச்சிகளின் வெளிப்பாடுகளே.

‘சோதி’ எழுதிய புதுக்கவிதைகளில் ஒன்று ‘வாழ்வுத்திரையில்’ என்பது. அது இவ்வாறு தொடங்கும்:

“முகை அரும்பி மலர்ந்து கீழ் விழுகிறது நாம் அறிகின்றோமா?  
காய்கனிந்து கீழ் உதிர்கிறது; பார்க்கின்றோமா?  
இளமை முற்றி, கனிந்து முழுமையாக வாடுகிறது; கவனிக்கின்றோமா?

பாரதியில் (நவ. 1947) ‘க’ என்பவர், ‘எதுவயோதிபம்’ என்ற தலைப்பில் எழுதிய கவிதையொன்று வெளிவந்திருந்தது:

“உடலின் அழகு குறைவதா?  
கண்களின் ஒளி மங்கலா?  
வனப்பின் மெருகு தேய்வா?  
வடிவின் மலர்ச்சியும் சக்தியும்  
தேய்ந்து மாய்ந்து போவதா?

என்று தொடங்குகிறது அக்கவிதை. ‘சோதி’யியும் ‘க’வும் வாழ்க்கை நிலையாகை பற்றிய ஒத்த சிந்தனையுடன் இருக்கும்போது, வாழ்க்கை பற்றிய நம்பிக்கைக் குரலெழுப்பினர் ‘பாரதி’யில் எழுதிய ‘விஜயன்’, தங்கம், ராம் முதலியோர்.

‘நீலக்குமிழ் விடும் ஆழமான நதிகள்  
நவமான செல்வமணி திரளும் கனிகள்  
இவற்றின்மேல் புதுயுகம் பூத்தது  
அதன் சிகரம் உயர்ந்துயர்ந்து  
உழைப்பும் வியர்வையும் இனிது  
என்று முழக்கம் செய்கின்றது  
சிரஞ்சீவிக் குரல் கொண்டு

என்று ‘ராம்’ ‘சிரஞ்சீவிக் குரல்கொண்டு’ என்ற தலைப்பில் எழுதினார். உலகத்தை இன்பச் சுரங்கமாகக் கண்டு கவிதை படைத்தார் ‘தங்கம்’.

“வெட்ட வெளியாகத் தெரிந்த இடம் இன்று  
விண்ணெயெட்டும் சொர்ண பூமியாகத் தெரிகிறது  
அந்த காரத்தின் குகையிலே அதிசயதீபம்  
அதன் ஒளியிலே அகிலமே இன்பச்சுரங்கம்”

எனத் தொடரும் அக்கவிதை. இவ்வாறே கு. ப. ரா. வின் கவிதைகளும் வாழ்க்கை பற்றியும் வாழ்க்கை இன்பங்கள் பற்றியும் அமைந்துள்ளன: எடுத்துக்காட்டாக.

“வாழ்க்கை ஒருவெற்றி ஒரு துடிப்பு  
ஒரு காதற்பா ஒரு இசை”

என்று தொடங்கும் கவிதையை இங்கே குறிப்பிடலாம்.

இவ்வாறு ஈழத்தின் ஆரம்ப காலப் புதுக்கவிதையாளர் பெரும்பாலும் ‘இயற்கை’ யையும் ‘வாழ்க்கை’யையும் உள்ளடக்கமாகக் கொண்டுள்ளதை அவதானிக்க முடிகிறது. தென்னிந்தியப் புதுக்கவிதையாளராகிய ந. பிச்சமூர்த்தி, கு. ப. ரா. முதலியோரும் ஆரம்பத்தில் இவற்றைப் பொருளாகக் கொண்டு எழுதியிருந்தமை ஈழத்துப் புதுக்கவிதையாளரையும் பாதித் திருக்கலாம் என்று எண்ணத்தோன்றுகிறது.

‘பாரதி’யில் கவிதை எழுதியோருள் ஒருசாரார் சமுதாய நோக்குடைய புதுக்கவிதைகள் சிலவற்றை எழுதியிருந்தமையை அவாவிக்கமுடிகிறது. அ. நா. கந்தசாமி மரபுவழிக் கவிதையில் தொழிலாளர் பற்றியும், போராட்டங்கள் பற்றியும் எழுதியிருந்தமை போன்று ‘வத்யா’ முதலியோர் புதுக்கவிதை வடிவில் அவற்றை வெளிப்படுத்தினர். ‘வேலைநிறுத்தம்’ என்ற தலைப்பில் வித்யா எழுதிய,

“ஜில் எனக் குளிர்ந்த ஆழமிருந்த ஆறு  
அதன்கரையில் அசையாத சமதிபோல  
தன்னந்தனியே நிற்கும் தொழிற்சாலைக்  
கட்டிடம் உதவாத சிமிந்திக்கை  
எத்தனை ஜன்னல்கள் அர்த்த மற்ற வீண்வெளிகள்  
ஒளிகெட்ட ஒண்கண் போலத் திருதிரு  
என்று விழிக்கின்றன. புகைமண்டி மண்டி  
வேகமாகக் கனிந்த டூள் மூட்டம்  
நர்த்தனம் செய்யும் புகைக்கூண்டு  
இன்று மத்தியானச் சங்கு ஊதவில்லை  
அப்பா வேலைக்குப் போகவில்லை வேலைநிறுத்தமாம்”

என்று நீண்டு செல்லும் கவிதை இவற்றுள் குறிப்பிடத்தக்க ஒன்றாகும்.

ஆயினும், ஈழத்தில் இவ்வாறு பிறந்து வளர்ந்த புதுக்கவிதைக் குழந்தை சில ஆண்டுகளின் பின்பு சோர்ந்துபோய் ஆழ்துயில் கொள்ளத் தொடங்கிற்று. இதற்குச் சில காரணங்களுண்டு.

ஈழத்தின் ஆரம்பகாலப் புதுக்கவிதைப் படைப்பாளிகட்கு ‘புதுக்கவிதை’ அல்லது வசன கவிதை எழுதவேண்டும் என்ற ஆர்வம் பிரக்ஞை பூர்வமாகத் தோன்றிய ஒன்றல்ல; புது முயற்சி என்ற விதத்தில் ‘மேலெழுந்த வாரியாக’த் தோன்றிய ஆர்வத்தின் வெளிப்பாடு என்று கூறுதலை பொருந்தும். இன்னொரு விதமாகவும் இதனை விளக்கலாம். “மனதிற்கு வினோதமான ஒரு உயல்பு உண்டு. எந்த நிலையில் அது இயங்கி வருகிறதோ அதற்கு நேர் எதிரிடையான முறையில் இயங்கவேண்டுமென்ற நுண்அவா மனதில் எழுவதுண்டு. அந்த முறையில் செயல்படுவதும் உண்டு. இந்த மனதிரி எதிரிடையான தூண்டுதல் என்னுள் ஏற்பட்டதும், அப்பொழுதே மரபான முறையிலும் கவிதையை அமைத்துப் பார்க்கலாமே என்று தோன்றிற்று; அதன் விளைவாக யாப்புக்கிணங்க கவிதைகளும் புனைந்தேன்” என்று ந. பிச்சமூர்த்தி தான் மரபு வழிக்கவிதை எழுதியமைக்குக் கூறும் ஒரு காரணமிருக்கிறதே அதனைச் சற்று மாற்றி, அதாவது “மரபு ரீதிக்கு மாறான முறையிலும் கவிதையை அமைத்துப் பார்க்கலாமே” என்ற அவாவினால் உந்தப்பட்டு, ஈழத்துக் கவிஞர் சிலர் புதுக்கவிதையை எழுதிப்பார்த்தனர் என்று கூறலாம்.

இந்நிலையில், வெளிவந்துகொண்டிருந்த இலக்கியச் சஞ்சிகைகளும் தொடர்ந்து வெளிவராமல் தற்கொலை செய்து கொள்கின்றன. அதுமட்டுமன்றித் தென்னிந்தியப் புதுக்

கவிதையாளர்களிடம் புதுக்கவிதை எழுதுவதில் ஒருவித உற்சாகமற்ற போக்கு சில வருடங்களாகத் தொடர்ந்து நிலவிற்று. 'சரஸ்வதி' முதலிய சஞ்சிகைகள் புதுக்கவிதை முயற்சிகளில் ஆர்வம் காட்டவில்லை. புதுக்கவிதை முன்னோடிகளில் ஒருவரான ந. பிச்சமூர்த்தி கூட ஏறத்தாழ பதினாறு வருடங்களாக (1946-1961) இலக்கிய முயற்சிகள் எதுவுமே ஈடுபடவில்லை. ஆரம்பகாலங்களில் புதுக்கவிதை முயற்சிகளுக்கு அவ்வளவு தூரம் வரவேற்பிருக்கவுமில்லை. "சிறுகதையை ரசிப்பதற்கு எப்படிச் சிலகாலம் சென்றதோ, அதேபோல இப்புதுக்கவிதையையும் ரசிக்க சில காலம் போக வேண்டி இருக்கலாம்." என்று நண்பரொருவருக்கு 1945 அளவில் எழுதிய கடிதமொன்றில் குறிப்பிட்டிருந்தார் ந. பிச்சமூர்த்தி. தென்னிந்தியாவில் இவ்வாறான நிலை காணப்பட்டபோது ஈழத்திலும் புதுக்கவிதை முயற்சிகள் அருகியன்ம வியப்புக்குரியதன்று.

எவ்வாறாயினும் இவ்வாரம்பகால ஈழத்துப் புதுக்கவிதை முயற்சிகளில் அவதானிக்கத்தக்க சில பண்புகளுண்டு. படிமம், குறியீடு, சொற்சிக்கனம் முதலிய தனித்துவ இயல்புகள் சிறப்பாக இடம்பெறும் 'புதுக்கவிதை' யின் பரிணாமவளர்ச்சி, மின்க்கவிதை என்றநிலையை இன்று எய்தியுள்ளது. அது தவிர்க்க முடியாததே. ஆயின், இத்தகைய புதுக்கவிதையின் தொடக்க நிலை மரபு வழிக்கவிதைகளிலிருந்து முற்றாக விடுபடாததும், வசன நடைக்குரிய சிலதன்மைகளைக் கொண்டதுமான 'வசன கவிதை'ப் போக்காகும். 'இரட்டையர்' மொழியில் கூறுவதானால் "இஞ்சுமாகாது பழமுமாகாது செங்காய் என்று சொல்வார்களே அந்த நிலைதான்". 'எழுத்துச் சஞ்சிகை' தோன்றிய பின்பே புதுக்கவிதை, வசனகவிதைப் போக்கிலிருந்து 'புதுக்கவிதை' என்ற உரிய நிலைக்கு மாறிற்று. அதுவரையும் தென்னிந்தியாவில் புதுக்கவிதை 'வசன கவிதை' யாகவே பெரும்பாலும் விளங்கிற்று. ஈழத்திலும் ஆரம்ப காலத்தில் இப்போக்கே காணப்பட்டது எனலாம். 'பிணம்போல் கிடந்தது பூமி, 'மின்னல், - ஆகாயத் தேவன் பூமிக்கனுப்பிய தங்கக்கொடி', 'தொழிற்சாலைக் கட்டிடம் உதவாத சிமிந்துக் கூடு', 'நிகழ்காலம் என்னும் கடுசிறை' முதலிய செம்மையுடைய படிமம், குறியீடு முதலியனவே ஈழத்துக் 'புதுக் கவிதை' களில் இடம்பெற்றுள்ளன.

இன்று மீரா, நா. காமராஜன், தமிழவன் முதலிய புதுக்கவிதையாளரிடம் சிறப்பாகக் காணப்படும் அடுக்கடுக்கான, புதிய, புதுமையான உவமைத் தொடர்கள் முதலியன அன்றைய ஈழத்துப் புதுக்கவிதைகளில் சிலவற்றில் அரும்பியிருந்தன என்று கூறலாம். உதாரணமாக, 'சோதி' யின் புதுக்கவிதையொன்றில் இடம்பெறும்,

"குரியன் வந்த வேலையைச் செய்யட்டும் கூட்டுவளைப்போல  
பணக்காரன் ஏழையை வதைக்கட்டும் அரிவாளைப்போல  
உடம்பெடுத்தவன் உயிரோடு போராட்டும் நண்பர்களைப்போல"

என்ற அடிக்கை இங்கு எடுத்துக்காட்டலாம்.

முன்பு குறிப்பிட்ட மந்தமான நிலை மாறி அறுபதுகளில் எழுத்துச் சஞ்சிகையுடன் தென்னிந்தியாவில் புதுக்கவிதை வீறும் எழுச்சியும் பெற்று வளரத்தொடங்கிற்று என்று கூறலாம்; சுருங்கக் கூறின் 'வசனகவிதை' 'புதுக்கவிதை' ஆயிற்றெனலாம். 'எழுத்து', ஈழத்தவர் பலரைப் புதுக்கவிதையில் ஈடுபாடு கொள்ளச் செய்தது; முதலாவது படிம, குறியீட்டுப் புதுக்கவிதையாளராக தருமு அரூப் சிவராம் அமைந்தார். ஏனைய ஈழத்துப் புதுக்கவிதையாளர் பெரும்பாலும் பழைய தடத்திலேயே-சற்று மெருகிட்டு கொண்டு-சென்றனர்; அதாவது வசனகவிதைக்குரிய பண்புகளே அவர்களது புதுக்கவிதைகளில் அமைந்தன. இத்தகைய ஆரம்பகாலப் பண்பே உள்ளடக்கம் மாறுபட்டாலும் கூட, (உருவத்தைப் பொறுத்தவரையில்) இன்றும் ஈழத்துப் புதுக்கவிதை வளர்ச்சியிலே நிலையூன்றி, ஊடுருவி, விசாலத்துக் காணப்படுகிறது. தென்னிந்தியப் புதுக்கவிதை களுக்கும், ஈழத்துப் புதுக்கவிதைகளுக்கும் இடையிலான அடிப்படை வேறுபாடுகளுள் இது மிக முக்கியமானது.

# ஈழத்துத் தமிழ் நாட்டார் இலக்கியம்

இ. பாலசுந்தரம், B. A. (Hons)

உலக இலக்கியங்கள் அனைத்தையும் ஏட்டிலக்கியம் வாய்மொழி மரபில் வரும் நாட்டார் இலக்கியம் என இரு பெரும் பிரிவுகளாகப் பகுக்கலாம். ஏட்டிலக்கியம் (செந்நெறி இலக்கியம்) சுற்றேரால் ஆக்கப்படுவது; நாட்டார் இலக்கியம் பாமர மக்களின் வாழ்க்கையில் மலர்வது. இது செந்நெறி இலக்கியத்தை விடத் தொன்மை வாய்ந்ததாகும். சகல மொழிகளிலும் செந்நெறி இலக்கியம் தோற்றம் பெறுவதற்குப் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பே நாட்டார் இலக்கியம் தோன்றி வளர்ந்து மக்கள் வாழ்க்கையுடன் வளம் பெற்றுவந்துள்ளது. அத்துடன் அம்மொழிகளில் செந்நெறி இலக்கியம் தோன்றுவதற்கும் அவற்றின் வளர்ச்சிக்கும் நாட்டார் இலக்கியம் முன்னோடியாகவும் கருவூலமாகவும் அமைதது என்பதை சாட்லிக், குமுறே, மில்பன் பரிமுதலிய அறிஞர்கள் இலக்கிய ஆராய்ச்சியின் மூலம் நிறுவுள்ளனர்.

ஒரு நாட்டு மக்களின் பண்பாட்டின் சகல அம்சங்களையும், பழக்கவழக்கங்களையும், நம்பிக்கைகளையும், சமுதாயக்குறை நிறைகளையும் முழுமையாக ஆராய்ந்தறிவதற்கு செந்நெறி இலக்கியத்தைவிட நாட்டார் இலக்கியமே தக்க சான்று அளிப்பது. மானிடவியல் (Anthropology) நாட்டுப்பண்பாட்டியல் (Folklore), சமூகவியல் (Sociology), உளவியல் (Psychology) ஆய்வாளர்களுக்கு தக்க ஆய்வுக்கருவூலமாகவும் முதற்சான்றுகளாகவும் அமைவது நாட்டார் இலக்கியமாகும்.

நாட்டார் இலக்கியப்பரப்பினை பாடல்கள், கதைகள், பழமொழிகள், விடுகதைகள் என நான்காகப் பகுக்கலாம். பாடல்களை (Folk Songs) வகை செய்யும்போது, தாலாட்டுப் பாடல்கள், சிறுவர் விளையாட்டுப் பாடல்கள், தொழிற்பாடல்கள், காதற் பாடல்கள், ஒப்பாரிப் பாடல்கள், சமய வழிபாட்டுப்பாடல்கள், கதைப்பாடல்கள் என ஏழாகப் பிரித்து ஆராயலாம். கதைகளை (Folktales) சமூகக்கதைகள், வரலாற்றுக்கதைகள், புராணக்கதைகள், இதிகாசக்கதைகள் என நான்காகப் பகுத்து ஆராய்வர். விவசாயம், விலங்கினம்-பட்சிகள், மனிதனது உறுப்புக்களும் செயற்பாடுகளும், உணவும்-உணவுதயாரித்தலும், காலநிலை, புவியியல்நிலை-வான மண்டலம்; வாழ்க்கை; சமயம்; உடை; உணவுசேகரித்தல்; நிலைபெற்ற உபகரணப்பொருட்கள் - என பத்துப்பகுதிகளாகப் பகுத்து டொன்லிகார்ட் என்பவர் விடுகதைகளை (Riddles) ஆராய்ந்துள்ளார். பழமொழிகளையும் பல உபபிரிவுகளாகப் பிரித்து ஆராயலாம்.

உலகநாடுகளில் நாட்டார் இலக்கியங்களைச் சேகரிக்கும் இயக்கங்களும், ஆய்வுவேலைகளும் சுமார் 200 ஆண்டுகளாக நடைபெற்றுவருகின்றன. ஆனால் ஈழத்தமிழரிடம் இவ்வியக்கம் காலத்தால் மிகவும் சிந்தித்தோன்றியதோடு, சோம்பிய நிலையில், ஆதரவற்று, இலக்கியத்தின் முக்கியத்துவம் நன்கு வெளிப்படுத்தப்படாத நிலையில் காணப்படுகிறது. இந்தியாவிலும் இலங்கையிலும் முதன்முதலாக நாட்டார் இலக்கியங்களைச் சேகரித்துத் தொகுத்து வெளியிட்டவர்கள் மேல்நாட்டறிஞர்களாவர். சிங்களமக்களின் நாட்டார் பாடல்களைத் தொகுத்த ஹய்நெவல், கதைகளைத் தொகுத்த எச். பாக்கர் போன்ற, நாட்டார் இலக்கியத்தில் அக்கறையுடைய ஆங்கில அரசாங்க உத்தியோகத்தார்கள் தமிழ்ப் பிரதேசங்களில் கடமைபுரியாத காரணத்தால் ஈழத் தமிழரது பழைய நாட்டார் இலக்கியங்கள் பேணிப்பாதுகாக்கப்படும் சந்தர்ப்பம் இழந்துபோயிற்று.

நாட்டார் இலக்கியங்களைச் சேகரிக்கும் முயற்சியின் ஆரம்பகாலம்; உலகநாடுகள் அனைத்திலும் பொழுதுபோக்கு அடிப்படையிலான தனியார் முயற்சியாகவே காணப்படுகிறது. இது ஈழத்து நாட்டார் இலக்கிய வரலாற்றுக்கும் பொருந்தும். ஈழத்தில், நாட்டார் பாடல்களைச் சேகரிக்கும் முயற்சிகள் அரைநூற்றாண்டுகால வரலாற்றையுடையதாகும். இக்காலகட்டத்தில் தனியார் முயற்சியின் அடிப்படையில் நாட்டார் இலக்கியங்களைச் சேகரித்தோர் வரிசையில் சி. அரியகுட்டி, பிள்ளை, தி. சதாசிவ ஐயர், மு. இராமலிங்கம், அருள்செல்வநாயகம், எஸ். எக்ஸ். எஸ். நடராஜா, வி. சீ. கந்தையா, அ. வி. மயில்வாகனம், இரட்டையர்கள், க. ச. அருள்நந்தி, எஸ். வி. வேலுப்

பிள்ளை, மு. இராஜரத்தினம், ஏ. ஆர். எம். ஸலீம், அ. ஸ. அப்துஸ்ஸமது முதலியோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்களாவர். இவர்கள் அரசாங்க உத்தியோகத்தர்களாகவும், ஆசிரியர்களாகவும் இருந்தமையால், நாட்டுமக்களுடன் தொடர்புகொண்டு நாட்டார் இலக்கியங்களைச் சேகரிக்க நல்ல வாய்ப்புக்கள் கிடைத்தன. பொழுதுபோக்கு முறையில், தாமதமும், தமது உத்தியோகத் தர்கள் மூலமாகவும் இவற்றைச் சேகரித்து வந்துள்ளனர்.

இவர்கள் காலத்துக்குக் காலம் தாம் சேகரித்தவற்றைக் கலைமகள், தினகரன், மூலங்கா சுதந்திரன், வீரகேசரி, ஈழகேசரி, ஈழநாடு, இந்துசாதனம், மறுமலர்ச்சி, சுரபி, கலாநதி, கலை வாணி, சிந்தாமணி முதலிய பத்திரிகைகளிலும், சஞ்சிகைகளிலும் பிரசுரித்து வந்துள்ளனர். பத்திரிகைகளில் தமது பெயர் வரவேண்டுமென்பதற்காகப் பாடல்களைச் சேகரித்தவர்களுமுள்ளர்; தமது வித்துவத்தைப்பயன்படுத்தி போலிப்பாடல்களைத் தாமே ஆக்கிப் பிரசுரித்தவர்களும் உளர். மேற்குறிப்பிட்ட பத்திரிகைகளின் பழைய பிரதிகளில் இத்தகைய போலிப்பாடல்கள் பிரசுரிக்கப் பட்டிருப்பதையும் இதைக்கண்டுபிடித்த பத்திரிகை ஆசிரியர்கள் ஆசிரியர் தலைப்பில் இவர்களைக் கண்டித்துப் பல தடவைகள் எழுதியிருப்பதையும் காணலாம்.

தனியார் முயற்சியாக ஈடுபட்டோருட் சிலர், பத்திரிகையோடு நின்றுவிடாது, தமது சொந்தப் பணத்தில் தாம் சேகரித்த இலக்கியங்களை நூல்வடிவாகவும் தந்துள்ளனர். இவர்களுட் காலத்தால் முந்தியவர் சி. அரியகுட்டிப்பிள்ளையாகும். வவுனியா மாவட்டத்தில் வழக்கிலிருந்த பன்றிப்பள்ளு, அருவிச் சிந்து, கதிரையப்பர்பள்ளு, குருவிப்பள்ளு முதலிய பாடல்களைச் சேகரித்து ஒரு சிறு நூலாக வெளியிட்டார். (இந்நூல் 1915 ல் வெளிவந்திருக்கலாமெனக் கருதப்படுகிறது). இந்நூற் பிரதிகள் கிடைப்பது அரிது. இதனையடுத்து, தி. சதாசிவஜயர், மட்டக்களப்பு மாவட்டத் தில் பெருவழக்காகக் காணப்படும் வசந்தன் சுத்துப் பாடல்களைத் திரட்டி “மட்டக்களப்பு வசந்தன் கவித்திரட்டு” என்னும் நூலை 1940 ல் வெளியிட்டிருந்தார். ஈழத்தில் நாட்டார் இலக்கிய நூல்கள் பல வெளிவந்தபோதிலும், இந்நூலைப் போன்று சிறந்த முன்னுரை, அடிக் குறிப்புக்கள், விபரங்கள் ஆகியவற்றுடன் நூல்கள் வெளியிடப்படாமை பெருங்குறை என்றே கூறவேண்டும்.

தனியார் முயற்சியிற் சிறப்பிடம் பெறும் மு. இராமலிங்கம் 1939 ஆம் ஆண்டிலிருந்து, நாட்டார் இலக்கியச் சேகரிப்பாளராகவும் பதிப்பாசிரியராகவும் கட்டுரையாசிரியராகவும் உழைத்துவருகிறார். நாட்டார் இலக்கியத் துறையிற் சேகரிப்பு வேலையில் ஈடுபடும் ஒருவர் (collector) மேற்கொள்ள வேண்டிய வெளிநிலைக் களப்பணி ஒழுங்குவிதிகளையும் (Fieldwork Methodology) இவர் ஒருவாறு கையாண்டுள்ளார். பல துண்டுப் பிரசுரங்கள் வெளியிட்டும் கடிதங்கள் எழுதியும் மக்களுடன் தொடர்பு கொண்டு நாட்டார் இலக்கியங்களைச் சேகரித்து வந்துள்ளார். நண்பர்களைப் பல இடங்களிலும் ஆக்கிக்கொண்டு வசதி ஏற்படும் போதெல்லாம் எல்லா இடங்களுக்கும் சென்று நாட்டார் இலக்கியம் பயன்டும் முறைகளையும் அவதானித்துள்ளார். இவர் ஆரம்பகாலந் தொடக்கமாக இத்துறைபற்றிப் பத்திரிகைகளில் எழுதிவந்ததோடு முக்கியமான நூல் வெளியீடுகளையும் செய்துள்ளார். அவற்றிலே நாட்டார் பாடல் வெளியீடுகள் (1) இலங்கை நாட்டுப்பாடல்கள் (1951) (2) கிராமியக்கவிக் குயில்களின் ஒப்பாரி (1960) (3) வட இலங்கையர் போற்றும் நாட்டார் பாடல்கள் 1961; (4) நாட்டார் பாடல்களில் பாண்டித்தியம் (1971). என்பனவாம்: விடுகதை வெளியீடுகள் (1) சளவுக்காதலர்கள் கையாண்ட விடுகதைகள் (1962) பொது அறிவு விடுகதைகள் (1970). பழமொழிகள், கதைகள் பற்றிய இவரது சேவைளும் இங்கு விரிவாகப் குறிப்பிடத்தக்கன. தனியார் முயற்சியாக நாட்டார் இலக்கியத்தில் ஈடுபாடு கொண்ட யாவரும் நாட்டார் பாடலில் மட்டுமே அக்கறைகாட்டி யுள்ளனர். ஆனால் இவர் பாடலோடு மட்டுமல்லாது விடுகதை, கதை, பழமொழி என்பவற்றிலும் நாட்டங்கொண்டு அவற்றைச் சேகரித்து, பத்திரிகைகளில் வெளியிட்டுள்ளார்.

அடுத்ததாகக் குறிப்பிடத்தக்கவர் எஸ். எக்ஸ். சி. நடராஜாவாகும். இவர் நாட்டார் பாடல்களை மட்டக்களப்பு மாவட்டத்திலே சேகரித்து “ஈழத்து நடோடிப் பாடல்கள்” (1962)



என்னும் நூலாக வெளியிட்டுள்ளார். அத்துடன் திண்ணைக் கல்வி முறையில், மாணவர்கள் பாடுகின்ற “எண்ணெய்ச் சிந்துப்பாடல்” (1953) என்னும் நூலையும் “கண்ணகி வழக்குரை” - முதற்பாகம் (1965) என்னும் நூலையும் வெளியிட்டுள்ளார்.

மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தில் கண்ணகி வழிபாடும் கண்ணகி வழிபாட்டிலக்கியமும் பெரிதும் காணப்படுகின்றன. பண்டிதர் வி. சீ. கந்தையா அவர்கள் கண்ணகி வழிபாட்டிலக்கியங்களுட் சில பாடல்களைச் சேகரித்து “கண்ணகை அம்மன் குருத்திப்பாடல்கள் முதலிய நான்கு நூல்கள்” (1958) என்னும் ஒரு நூலை வெளியிட்டுள்ளார். அருள் செல்வநாயகம் எஸ். பவர் மட்டக்களப்பில் வழக்கிலிருந்த ‘பூ. ணியாள் ஊஞ்சல்’ (1957) பாடலை நூலாகத் தந்துள்ளார். க. த. செல்வராஜகோபால், மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தில் வழங்கிவந்த “கபோதகாதை” (1969) என்னும் கதைப்பாடலைப் பதிப்பித்து வெளியிட்டுள்ளார். எம். ஸி. எம். ஸுஹபர், மட்டக்களப்பு மாவட்டத்திற் பெருவழக்குப் பெருவழக்குப் பெற்றுள்ள காதற்வீகன் சிவற்றைத் திரட்டி, “கண்ணமைச்சி” (1970) என்ற பெயரில் ஒரு நூலாக வெளியிட்டுள்ளார். கிராமியத் தெய்வங்கள், தேவதைகள் வழிபாடுகள் பற்றிய பாடல்களைச் சேகரித்து க. கணபதிப்பிள்ளை என்பவர் மகாமாரித்தேவி திவ்யகரணி” (1971) என்னும் ஓர் அரியநூலைப் பதிப்பித்துள்ளார். மா. செ. செல்லையா - கோவலனார் கதை (1962) என்னும் நூலைப் பதிப்பித்துள்ளார். ஜீவ்வாருகத் தனியார் பலர் தாம் அரிதில் தேடிப்பெற்ற பாடல்களைச் சொந்தப் பணத்தைப் பயன்படுத்தி நூலாகத் தந்து அவற்றுக்குப் பரதுகாப்பளித்துள்ளனர்.

உலகநாடுகளைப் போன்றே ஈழத்திலும் நாட்டார் இலக்கியப் பாதுகாப்புப் பணியில் நிறுவன அடிப்படையிலான முயற்சிகளும் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன. 1960 ஆம் ஆண்டுக்குப் பின்னர் ஈழத்து நாட்டார் இலக்கியச் சேகரிப்பு முயற்சியில் ஒரு மறுமலர்ச்சி காணப்படுகிறது. இதனைத் தனியார் முயற்சியிலும் நிறுவனங்களின் பணியிலும் உணரக்கூடியதாக இருக்கிறது. மட்டக்களப்புப் பிரதேசக் கலாமன்றம், நாட்டார் இலக்கிய வரிசையிலிடப்பெறும் நாட்டுக் கூத்துப் பாடல்களான “அனுவுருத்திர நாடகம்” “இராமநாடகம்” “ரேண்டையும் 1969ல் சீ. வி. கந்தையா அவர்களைப் பதிப்பாசிரியராகக்கொண்டு வெளியிட்டுள்ளது. அது போன்றே யாழ்ப்பாணப் பிரதேசக் கலாமன்றமும் நாட்டார் பாடல்களைச் சேகரித்து ‘வாய்மொழி இலக்கியம்’ (1961) என்னும் நூலை வெளியிட்டுள்ளது.

ஈழத்து நாட்டார் பாடல் வரலாற்றில் பேராசிரியர் சு. வித்தியானந்தன் அவர்களுக்குத் தனியிடமுண்டு. இவரது சேவை நிறுவனங்களுடன் இணைந்ததாகும். மன்னார் மாவட்டத்தில் வழங்கிய நாட்டார் பாடல்களைச் சேகரித்து, மன்னார் மாவட்டப் பலநோக்குக் கூட்டுறவுச் சங்கங்களின் வெளியீடாக “மன்னார் நாட்டுப் பாடல்” (1964) என்னும் நூலைப் பதிப்பித்துள்ளார். அத்துடன் மன்னார் மாவட்டத்தில் வழக்கிலிருந்த நாட்டுக் கூத்துக்களுள் ‘எண்டிறீக்கு எம்பரதோர் நாடகம்’ (1964) “முவிராசாக்கள் நாடகம்” (1966) “ஞானசவுந்திரிநாடகம்” (1967) என்னும் மூன்று நாடகநூல்களையும் மன்னார் மாவட்ட உள்ளூராட்சிமன்றங்களின் வெளியீடுகளாகப் பதிப்பித்துள்ளார்.

மட்டக்களப்புக் காரைதீவு இந்து சமயவிருத்திச் சங்கம், அப்பிரதேசமக்கள் மத்தியிலே பெருமதிப்புடன் பேணப்படும் கண்ணகி கதையாக உள்ள “கண்ணகி வழக்குரை” (1965) என்னும் கதைப் பாடலை வி. சீ. கந்தையா அவர்களைப் பதிப்பாசிரியராகக் கொண்டு வெளியிட்டுள்ளது. கொழும்புப் பல்கலைக்கழக இந்துமானவர் சங்கம் கா. சிவத்தம்பியவர்களைப்பதிப்பாசிரியராகக் கொண்டு “மார்க்கண்டன் நாடகம், வாளபிமன் நாடகம்” (1963) என்னும் இரு நாடகங்களையும் ஒரே நூலாக வெளியிட்டுள்ளது. இவ்வாறாக நிறுவன முயற்சியாக ஒன்பது நூல்கள் வெளியிடப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்க செயலாகும்.

பத்திரிகை நிறுவனங்களும் நாட்டார் இலக்கியங்களைச் சேகரித்தோருக்கு ஆக்கமும் ஊக்கமும் அளித்துவந்துள்ளன. பாடல்களைச் சேகரித்தோர் அவற்றை நூலாக வெளியிடமுடியாத போதும், பத்திரிகைகளில் வெளியிடக் கூடியவாய்ப்பும் அதற்குரிய பலனும் கிடைத்தமையால்

இத்துறையிற் சலியாது உழைத்தனர். முன்னர் குறிப்பிட்ட பத்திரிகைகளின் பழைய பிரதிகளை ஆராயும் போது அவற்றிற் பழைய நாட்டார் இலக்கியங்களை நாம் காணக்கூடியதாக உள்ளது.

இலங்கை வானொலி நிறுவனத்தார் 1949 ல் நாட்டார் பாடல்களை ஒலிப்பதிவு செய்யும் பணியில் ஈடுபட்டும் அதில் வெற்றியடையவில்லை. ஆயினும் 1.5.49 தொடக்கம் வானொலியில் நாட்டார் இலக்கிய ஒலிபரப்புக்கள் இடம் பெறலாயின. சிறந்த நாட்டார் பாடல்களைத் தேர்ந்தெடுத்து ஒலிபரப்புச் செய்வதற்காக ஓர் உபசபை (Radio Ceylon Folk Song Sub-Committee-1950) ஒன்றும் நிறுவப்பட்டது. “கிராமியசங்கீதம்” என்ற ஒலிபரப்பில் நாட்டார் இலக்கிய ஒலிபரப்புக்கள் நடைபெற்றன. இப்பொழுது “கிராமிய நிகழ்ச்சி”யாக வாரந்தோறும் நாட்டார் இலக்கிய ஒலிபரப்பு நடைபெறுகிறது. அனைத்துலக நாடுகளைப் போன்றே இலங்கை வானொலிக் கூட்டுத்தாபனமும் நாட்டார் இலக்கியங்களை மக்கள் யாவருக்கும் அறிமுகம் செய்து வருகிறது.

அரசாங்கக் கல்வித் திணக்கள அதிகாரிகள் நாட்டார் கதைகளையும் பாடல்களையும் சேகரிக்கும் முயற்சியுடன் உதயதாரகைப் பத்திரிகையில் 6.12.1929 ல் நாட்டு மக்களுக்கு இம் முயற்சிக்கு உதவுமாறு வேண்டுகோள் விடுத்திருந்தனர். ஆயினும் அரசாங்க ரீதியான இந்த முதல் முயற்சி ஆக்கபூர்வமான எப்பலனையும் அளிக்கவில்லை. 1953 ல் “இலங்கைக் கலைக்கழகம்” அமைக்கப்பட்டது. அதன் ஒரு பகுதியாக நாட்டார் பாடல்களுக்கும் நாட்டார் நடனங்களுக்கும் ஒரு குழு Panel for Folk Songs Folk Dancing) அமைக்கப்பட்டது. இக்குழுவின் தலைவராக இருந்த பேராசிரியர் சு. வித்தியானந்தன் அவர்கள் மட்டக்களப்பு நாட்டார் பாடல்களைச் சேகரித்து “மட்டக்களப்பு நாட்டுப் பாடல்” (1960) என்னும் நூலையும், “அலங்காரநுபன்” (1962) என்னும் நாட்டுக் கூத்து நூலையும் கலைக்கழகத்தின் மூலம் பதிப்பித்துள்ளார். இக்குழு நாட்டார் இலக்கியத்துக்குப் புத்துணர்ச்சியூட்டுவதற் பல வழிகளில் முயன்றுள்ளது.

இவ்வாறாக ஈழத்து நாட்டார் இலக்கிய சேகரிப்பு இயக்கத்தை ஆராயும் போது தனியார் முயற்சி முதலிடத்தையும் நிறுவன முயற்சி இரண்டாம் இடத்தையும் அரசாங்க முயற்சி மூன்றாம் இடத்தையும் பெறுவதைக் கவனிக்கலாம்.

“திருவு லாங்கலைப் பிலிப்புமே  
லோன்குருச் சிந்தை  
மருவு ஞானநல் லொளியென  
மின்னிமற் றென்வாய்ச்  
சுருதி யாமெனத் தொனித்தினிலே  
னுயிர்க்கரு டொலைமாக்  
கருணை யாமெனப் பொழிந்தது  
காரிருட் புயலே”

— கூழங்கைத்தம்பிரான், யோசேப்பு புராணம்.

## யாழ்ப்பணத்துத் தாலாட்டுப் பாடல்கள்

வட்டுக்கோட்டை மு. இராமலிங்கம்

தமிழ் மொழியைத் தாய்மொழியாகக் கொண்டவர்கள் நாவில் தமிழ் மரபு தொனித்துக் கொண்டேயிருக்கும். பல்லாயிரம் ஆண்டுகளாகத் தமிழர் நாகரிகம் விருத்தியடைந்து வந்ததனால், இன்றும் கல்லாத தமிழரும் முஸ்லிம்களும். கவிபாடுவதைக் காணலாம். இதுவே வாசனை எனப்படும். அதனால் கல்லாத பெண்ணின் நாவெனினும் எழுந்த நாட்டுக் கவியும் தொல்காப்பிய இலக்கண வதிகொண்ட சங்க இலக்கியம் போன்றிருத்தல் வியப்பன்று சொல்லமைதியை வட்டுக் கருத்த மைதியே நாட்டுப் பாடலிற்கொள்ளற்பாலது.

வம்பு ரரத்தல்ல,  
ரரத்துமாடு ஈன்றதல்ல,  
பட்டியிலே நிறை  
பருங்கொம்பன் ஈன்ற கன்று

விலங்கு பறவை முடியிய கருப்பொருள்களின் செயல்களிலிருந்து கொள்ளும் பொருளை இறைச்சிப் பொருள் என்பர். டூனி, அலங்கார நூலோர் உபமானத்தால் உபமேயத்தைக் கொள்ள வைத்தலை ஒட்டணி என்பர். “வம்பு ரரத்தல்ல, ரரத்துமாடு ஈன்றதல்ல” என்பதனால் இச்சிறுவன் வம்பில் பிறந்தவனில்லை; குலமகனே என்றும், தாயோ குலஸ்திரீ என்றும் சொன்னாள். டூனி, தந்தை அந்நியனோ? என்ற குள்ளவிலுக்கு “பட்டியிலே நின்றபருங்கொம்பன் ஈன்றகன்று” என்பதனால் கோத்திரத்தில் வந்த கோமகனே தந்தை எனப் பெருமைப்படுத்தினாள்.

மாற்றுயர்ந்த பொன்னே இந்த  
மண்டலத்து அதிபதியே  
பூத்த புதுமலரே என்

பொக்கிஷமேகண் வளராய்  
கொட்டிவைத்த முத்தே  
குவித்த நரத்தினமே  
கட்டிப் பசும் பொன்னே  
கண்மணியே, நித்திரை செய்

தன் பேரனைத் தாலாட்டும் பாட்டி முதலில் அவளை “மாற்றுயர்ந்த பொன்னே” என்கின்றாள். தட்டாரும் நகை வணிகரும் பொன்னை உரைகளில் உரைத்து அதில் கலப்பு உண்டோ என்று பார்த்து, கலப்பு இல்லாத சுத்தப் பொன்னாகில், அதனை மாற்றுயர்ந்த பொன் என்பர். எனவே அது மதிப்பில் மிக உயர்ந்ததாகும். அதனையே தமிழ்ப் பெண்கள் தம் ஆரபரணங்களுக்கு உவந்து ஏற்பர். அப்படிப்பட்ட பொன் உவம ஆகு பெயராய் ஓர் அழகிய உயரிய அணிகலனைக் குறிக்கும். குறிக்கவே பாட்டி தன்பேரனை “நீ நாரியருக்கு ஆபரணமாகிய பதி” ஆவாய் என்று வாழ்த்துகின்றாள். “நாரீனும் பூஷணம் பதி” என்பர் வடநூலாரும். அடுத்து “மண்டலத்து அதிபதியே” என்று சொல்லித்தன் பேரனை மன்னர் ‘மன்னனே’ என்று வாழ்த்துகின்றாள். மூன்றாவதாக, அவளை “பூத்த புதுமலரே” என்கின்றாள். மங்கையரே மலரில் மிக வீரப்பமுடையர். அவர்கள் புதுமலரைத் தேடிப்பறித்து முதலில் மணந்துவிட்டே பின்னர் தலையில் சூடுவர். முகக்காமல் அவர்கள் மலையும் மலரும் உண்டோ? கழற் சிங்கன் என்னும் 3ம் நந்தி வர்மன்பட்டத்தரசி தன் மன்னனுடன் கோவிலுக்குப் போய், பூமாலை கட்டும் மண்டபத்திலிருந்த புதுமலர் இறைவனுக்கு மாலை கட்டுவதற்குரியது என்பதனை மறந்து, ஒரு மலரை எடுத்து மோந்தாள். உடனே வாளால் மூக்கரியப்பட்டாள் என்பர்சேக்கிழார். இதிலிருந்து பாட்டி தன் பேரனை மங்கையர் உச்சியிலிருந்து உள்ளங்கால்வரை மேர்க்குந் தன்மையன், தகுதிவாய்ந்தவன், என்று பாராட்டு முகத்தால் ‘பூத்த புதுமலரே’ என்றாள். எஞ்சிய அடிகளை இவ்வாறும் பாடுவர்.

காட்டி வைத்த முத்தோ  
 குவித்து வைத்த ரத்தினமோ  
 கட்டிப் பசும் பொன்னோ  
 கண்டெடுத்தபொக்கிஷமோ

முத்து ஒரு மணி, அது ஒன்பது மணிகளில் ஒன்றாகும், கோமேதகம், நீலம், பவளம், புருடராகம் மரகதம், மாணிக்கம், முத்து, வயிரம், வைரீயம் ஆகிய ஒன்பதும் நவரத்தினங்களாம். வயிரம், முதலிய ஏழும் நிலத்தில் தோண்டி எடுக்கப்படுபவை. முத்தும் பவளமும் பெரும்பாலும் கடலில் எடுக்கப்படுவை. மாசற்ற முத்தும் களங்கமற்ற இரத்தினமும், ஒவ்வொன்றும் எடுத்தற்கும் உலகில் அரியன, அவாறிருக்கவும், கொட்டிவைத்த முத்துக்கும் குவித்துவைத்த இரத்தினத்திற்கும் அவனை உவமை கூறியது அவனுடைய செல்வச் செருக்கினை விளங்கவைத்தற்காம். “கட்டிப் பசும் பொன்னே” என்றதுகிடைத்தற்கு அருமை நோக்கியும். “கண்டெடுத்தபொக்கிஷமே” என்றது, புதையலில் காணும் செல்வம் சங்கநிதி பதுமநிதி போன்ற பெருஞ் செல்வமாம்; பேரனும் அது போன்றவன் என்றான். “கண்மணியே கண்வளராய்” என்பதில் கண்மணி என்று ஏன் சொன்னான்? குடுவதில் சிறந்தமணி குடாமணி, சிரோமணி அவயவங்களில் சிறந்தது கண்ணின் மணி “கண்ணடைமணி ஒப்பாய்” என்று சுந்தரமூர்த்தி அடிகளும் சிவபிரானை நோக்கிச் சொன்ன கருத்தினை அறிக. அப்பையன் தன் குலத்திற்கே சிறந்த ஒரு சுடர் விளக்கு என்று கொள்ளவைத்தான்.

பின்னர், தன் பேரனுக்கு உவமிக்கப்பட்ட முத்துப் பிறக்கும் இடத்தையும் அதன் தரத்தையும் வர்ணிக்கின்றான்.

சாதிப் பெருங் கடலில்  
 சங்கீன்ற முத்தல்லோ  
 முத்தான முத்தோ  
 முது கடலில் ஈன்ற முத்தோ  
 முத்தான முத்தோ  
 முது கடலில் ஆணி முத்தோ  
 சங்கீன்ற முத்தோ  
 சமுத்திரத்தின் சாதிமுத்தோ

உலகத்திலே சிறந்த முத்துக் கிடைக்கும், கடல்கள் இரண்டு. அவற்றில் சிறந்தது மன்னார்குடா; மற்றையது பாரதீக வளைகுடா. பாரதீக முத்து பழம்பாக்கவிருக்கும், மதிப்பில் தாழ்ந்தது, விலையில் குறைந்தது. மன்னார்குடா முத்துக்களோ வெள்ளை வெளேரென்று ஒளி தருபவை. ஆணிமுத்து-சிறந்த முத்து; மன்னார்குடாவிலும் இரண்டு பகுதிகளில் முத்து அகப்படும். தூத்துக்குடிக்கு அருகிலும் மறிச்சுக் கட்டியிலும் ஆகும், இதனைச் சில ஊர்களில்.

முத்தான முத்தோ,  
 முது கடலில் ஆணிமுத்தோ  
 சங்கீன்ற முத்தோ,  
 சமுத்திரத்தின் ஆணிமுத்தோ

என்றும் பாடுவார்கள். மன்னார்குடாவைப்பற்றி கௌடில்ய அர்த்த சாஸ்திரம் முதலிய மிகப் பழைய நூல்களும் கூறுகிறபடியால் அதுவே முதுகடல் எனப்பட்டது.

மிருதுவான சதையுடைய முத்துச் சிப்பியின் உடலுக்குள் கடினமான மணல் புகுந்து கொண்டால், அதைச் செரிக்கமுடியாமல் போக, அதனைச் சுற்றிக் கெட்டியான தகைவளர்ந்து, அது நாளாவட்டத்தில் கடினப்பொருளாகிவிடுகின்றது. அதுவே முத்து என்பது வீஞ்ஞானிகளின் அபிப்பிராயம்.

இந்தியக் கவிஞர்களோட்கை, முத்துச் சிப்பியானது நீரின் மேற்பரப்பில் வந்து வாயைத் திறந்து மழைத்துள்ளய வாயிற்கொண்டதும், வாயைமுடிக்க கடலினுள் சென்று, அத்துள்ளயை வளர்த்து வந்ததே முத்து என்பதாகும். இன்னுஞ் சில ஊர்களில் இதனை

முத்தான முத்தே,  
முழுவரம் ஆனமுத்தே  
சாதி வலம்புரியே,  
சங்கீன்ற நல்லமுத்தே!

என்றும் பாடுவார்கள்.

சங்கு ஊர்வனவற்றில் சேர்ந்த கடல் வாழ் ஜந்து, சங்கின் உட்பாகத்திலிருக்கும் ஜீவஜந்து நத்தை போன்றதுதான். ஆயினும் அதிக சக்தி வாய்ந்தது. கடல்படு திரவியமாக இதைக் குறிப்பிடு கின்றார்கள். முத்துக் குளிப்பில் உள்ள சங்கு சங்கு குளிப்பிலும் உண்டு. ஆழ்கடலில் மூச்சடக்கி சங்குகளைத் தேடிப்பிடிக்கத்தக்க அப்பியாசமும் தைரியமுந் தேவை. ஆயிரம் சங்குகளால் குழப்பட்ட து இடம்புரி. இடம்புரி ஆயிரங்களாற் குழப்பட்டது வலம்புரி. இது எளிதில் அகப்படாது. இதுவே இராச சங்கு ஆகும். இது "ஓம்" என்ற பிரணவ மந்திரத்தை மைல்களுக்கு ரீங்காரம் செய்யும் தன்மையுடையது. இதனைக் கரைக்குக் கொண்டுவந்து, வீடிமுத்துச் செல்லுமுன் இது எழுப்பும் குரலோசை ஊரையே அழைத்துவிடும்போலிருக்கும் என்பர். இப்படிப்பட்ட வலம்புரியிலி ருந்து முத்து பிறக்கும் என்பதை 'வலம்புரி ஈன்ற முத்தம் மண்மிசை அவர்கட்கு அல்லால், வலம் புரியயத்தை எய்தாது அணையறே மகளிர் (தம் தாயர்க்கு)' என்று சிந்தாமணியில் வருவதால் அறிக.

மேலும் முத்து நெற்பயிர், கொண்டல், மூங்கில், யானை மருப்பு முதலியவற்றிலும் விளை யும் என நம் பண்டைத் தமிழ் நூல்கள் கூறுகின்றன. ஈழத்து யானை மருப்பிலிருந்து முத்து எடுப் பதனை நாம் நேரில் அறிவோம். பாட்டியும் அவற்றை எல்லாம் அறிந்தவளாய்,

கன்னல் விழைந்து  
கணுக்களிலே முத்துதிரப்  
பொன்னி நதி பாயும்  
பூமான் மருமகனே

என்கிறாள். பொன்னி காவிரி நதி. பொன்னியானது நவழந்து செல்லும் நாடுகளிலே கரும்பானது செழித்து வளர, அதன் கணுக்களிலே முத்து உண்டாகி, நிலத்தில் உதிர்கின்றனவாம். தாய் நாட்டுப்பற்றோ, தவ வழிபாடோ, இத்தாலாட்டுக்கு மூலம் என்பது தெரியவில்லை.

பாண்டவர்களின் தாயாகிய குந்திதேவி பாலியத்தில் துருவாச முனிவருக்குச் சேவை செய்து வந்தாள். அவர், அவளுக்கு வரமாக சூரியபகவானைக்குறித்த திருமந்திரத்தை உபதேசம் செய்தனர். அந்த மந்திரத்தை உச்சரித்தால் என்ன ஆகும் என்று பரீட்சிக்க ஒரு சமயம் அதனை உச்சரித்தாள் குந்தி, உச்சரித்த மாத்திரத்தே கர்ப்பவதியாய் ஒரு குழந்தையைப் பெற்றெடுத்தாள். அவமானத்தை ஒழிக்க அக் குழந்தையைப் பேழை ஒன்றில் அடைத்து ஆற்றில் விட்டாள். அப் பேழை எவனோகையில் அகப்பட அவன் அக்குழந்தையைத் துரியோதனன் அரண்மனையில் சேர்த் தான், தன் குழந்தையைப் போல் அவனைத் துரியோதனன் மனைவி வளர்த்து வந்தாள். துரியோ தனன் இலைபோட்டு உண்ண அமர்ந்தால் ஒரு பிடி அன்னம் மட்டும் எடுத்து உண்ணத்தக்கதா யிருந்தது. எஞ்சியது புழுவாய் மாறிவிடும். அதற்காக நூறு இலைகள் போட்டு ஒவ்வொரு இலை யிலும் ஒவ்வொரு பிடி அன்னம் எடுத்துச் சாப்பிட்டு வயிற்றை நிரப்புவது அவன் வழக்கம். இது ஒது முனிவர் சாபத்தால் ஏற்பட்டது. துரியோதனன் ஒருநாள் சாப்பிட்டுக் கொண்டு இருந் தான். தற்செயலாகத் தவழ்ந்து வந்தான் குழந்தை, அந்த இலையைத் தொட்டு இழுத்தான். புழுவா யிருந்த தெல்லாம் மீண்டும் அன்னமாகமாறிற்று. அக்குழந்தை தான் கர்ணன். இந் நாடோடிக் கதை தாலாட்டில் அழகாக உருவாகின்ற கதைப்பாடுங்கள்.



கலத்துப் புழு மாற்றி  
கண்ணு நீர் உள்ளடக்கி  
இலைப்புழு மாற்றி  
ஏக்கரவு தீர்த்தவனே

இதனை இயற்றிய அன்னையின் கவித்துமே கவித்துவம், பெண்கல்விக்கு முக்கியத்துவம் கொடாத நாடு தகுதியான தாய்மாரைச் சிருஷ்டிக்க முடியாது என்பதனையாரும் மறுக்க முடியுமா?

தாழை கடற்கரையில் வளர்கிறது, சர்ப்பம் அதில் குடிபோகிறது. ஆயினும் தாழையைக் கண்டதும் மக்களுக்கு பிரீதி அதிகம். தாழையுள் இருப்பது நாகம் என அறிந்தால் நடுங்குவர் மக்கள். அதுவும் அஞ்சுதலை நாகமெனின் உடலும் உளமும் ஒருங்கே நடுங்கும். அடை கிடக்குங் கோழியே அருகிற் செல்பவர்களைக் கொத்தப்பார்ப்பதுவும், வளர்த்த நாயானாலும் நன்றணமையில் அணுகுபவர்களைக் கடிக்கப்பார்ப்பதுவும் சர்வ சாதாரணம். அங்ஙனமாக அஞ்சுதலைநாகம் அடை கிடக்கும் போது அதன்மூர்க்கம் எவ்வளவாயிருக்கும் என்பதை நீங்களே சுற்பனை பண்ணிக் கொள்ள லாம்.

அஞ்சு தலை நாகம்  
அடைகிடக்குந் தாழையிலே  
அஞ்சாமல் பூ வெடுக்கும்  
அருச்சுனனார் உங்கள் ஐயா  
பத்துத் தலை நாகம்  
பள்ளி கொள்ளும் தாழையிலே  
பாராமல் பூவெடுக்கும்  
பார்த்திபனார் உங்கள் ஐயா

என்று மகனைத் தாலாட்டுகிறான் ஒரு நங்கை.

கௌரவியன் என்னும் சர்ப்பராசன் மகள் உலாபி என்பாள் கங்கையில் நீராடும்போது அர்ச்சுனனைக் கண்டு காழற்றி, அவனை அவளுடைய பாதாளலோகத்திற்குக் கொண்டு சென்று மணந்தாள். நாகுகன்னியை நாகலோகத்திலே மணக்கும் அர்ச்சுனன் தாழையில் பூவெடுக்க அஞ்சுவனோ? இதனால் உவமையின் உயர்வைக் கவனிக்கலாம். வீரரசம் வீசுகின்றது அன்னையின் நாவில். தாலாட்டாலும் தன்னையின் உள்ளத்தில் வீரம் ஊற்ற வேண்டும் என்பது தமிழ்த் தாயரின் உள்ளக்கிடக்கை.

தாழை யொரு மரமாம்,  
தாழை பூக்கும் பூ ஆயிரமாம்  
தாழை சுற்றிப் பூ வெடுக்கும்  
தருமரல்லோ உங்கள் ஐயா  
புன்னை யொரு மரமாம்  
புன்னை பூக்கும் பூ ஆயிர மாம்  
புன்னை சுற்றிப் பூ வெடுக்கும்  
புண்ணியனார் உங்கள் ஐயா  
அறுகு சிறு புல்லாம்,  
அறுகின் கால் ஆயிரமாம்  
அறுகெடுத்துப் பூசை செய்யும்  
அர்ச்சுனனார் உங்கள் ஐயா  
அலரி ஒரு மரமாம்  
அலரி பூக்கும் பூ ஆயிர மாம்  
அலரி சுற்றிப் பூ வெடுக்கும்  
ஆண்டகையார் உங்கள் ஐயா

பாரதம் படித்திருப்பதுமல்லாது தாவர சாஸ்திரத்திலும் அவ்வன்னைக்குப் போதிய பரிச்சயம் உண்டு என்பது நோக்கத்தக்கது.

## ஈழத்துக் கிராமிய நாடகங்கள்

பேராசிரியர் சு. வித்தியானந்தன், Ph. D. (Lond)

எமது நாட்டின் நாகரிகத்தையும் பண்பையும் உயிரையும் ஒம்பி வளர்த்த பெருமை கிராமங்களுக்குரியது. இயற்கைக்கு மிக அருகாமையில் இருப்பதன்காரணமாக வாழ்வு என்னும் உயிருற்றுடன் கிராமங்கள் நெருங்கிப் பிணைக்கப்பட்டுமனன. இத்தகையகிராமங்களில் வாழும் மக்கள் அழகுக் கலையே கிராமிய நாடகம். இது பல்லாயிரக் கணக்கான பொது மக்களின் விலை மதிக்க முடியாத சொத்து; அவர்களின் உணர்ச்சிகளையும் செயல்களையும் வெளியிடும் சாதனம். அவர்களின் உள்ளத்திற்கு அழகையும் இன்பத்தையும் அளிக்கும் ஆற்றல் இதற்குண்டு. கிராமிய நாடகத்திற்குத் தேசிய முக்கியத்துவம் உண்டு; அது நாட்டின் கலாசார பாரம்பரியத்தின் முக்கிய அம்சம். நாட்டு மக்களின் உள்ளக் கருத்து; குணச் சிறப்பு, கலை, பண்பாடு, வாழ்க்கை முறை முதலியவற்றை எடுத்து விளக்குவது அக்கலை.

பல நூற்றாண்டுகளாக ஈழத்திலே யாழ்ப்பாணம், மன்னார், சிலாபம், மட்டக்களப்பு ஆகிய பகுதிகளிலே கிராமிய நாடகங்கள் ஆடப்பட்டு வந்தன. யாழ்ப்பாணத்திலும் சிலாபத்திலும் இவற்றை ஆடுவோர் தொகை இன்றுமிகக் குறைவென்றே கூறவேண்டும். ஆனால், மட்டக்களப்பிலும் மன்னாரிலும் பொருளாதாரம் இன்றும் விவசாயத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டது; மக்களின் சமூக வாழ்க்கை சமயத்தோடு பின்னிச் கிடக்கிறது. எனவே, மன்னார்ப் பகுதியிற் கிறித்தவ மத அடிப்படையிற் பாடப்பட்ட வட பாங்கு தென்பாங்கு நாடகங்களும் சபாக்களும் வாசாப்புக்களும் ஆடப்பட்டு வருகின்றன. மட்டக்களப்பிலே தென்மோடி வட மோடிச் கூத்துக்களும், விலாசங் களும் ஆடப்படுகின்றன.

மட்டக்களப்புப் பகுதியில் வழங்கும் நாடகங்களில் இப்பொழுது தென்மோடி வட மோடி நாடகங்களே பெரு வழக்கிலுள்ளன. தென் மோடிக்கும் வடமோடிக்கும் கதைப் போக்கு, இசை, ஆடல், உடை முதலியவற்றில் வேறுபாடு உண்டு. வட நாட்டுப் புராதன இதிகாசக் கதைகளைக் கொண்டவை, வட மோடி நாடகங்கள். இராம நாடகம், தர்மபுத்திர நாடகம், பப்பிர வாக நாடகம், பதினெட்டாம் போர், குருக்கேத்திரன் போர், குர சம்மாரம், குசலவ நாடகம், பாண்டவர் வனவாசம், கர்ணன் போர் போன்றவை இன்று ஈழத்தில் ஆடப்படும் வட மோடி நாடகங்கள். இவை போர் செய்து வெற்றி பெறுவதைக் கூறுவன. இவற்றில் வீரம், கோபம், அழகை முதலிய சுவைகள் விரவி வரும். ஈழத்தில் நடிக்கப்படும் தென்மோடி நாடகங்களிற் பவள வல்லி நாடகம், அலங்கார ரூபன் நாடகம், வாளபிமன் நாடகம், நொண்டி நாடகம் முதலியவற்றைக் குறிப்பிடலாம். இவை பெரும் பாலும் தமிழ் நாட்டுக் கதைகளைக் கூறுவனவாய், காதற் சுவை பயந்து, காதல் கைகூடுவதோடு முடிகின்றன. இவற்றில் நகை, வியப்பு போன்ற சுவைகளே பெரும்பாலும் வரும். மேலும், தென்மோடியில் பழைய முறைப்படியே இசை அமைந்தி ருக்கும்.

ஆட்டத்திலும் பாட்டிலும் இரு மோடிக்கும் வேறுபாடுண்டு. தென்மோடி ஆட்டங்கள் வட மோடி ஆட்டங்களிலும் நுணுக்கமானவை; கடினமானவை. இதனாலே தென்மோடி நடிகர் வரவு ஆட்டம் ஆடியதும் களைத்துப் போவதால் வரவைக் குறிக்கும் பாட்டை அண்ணாவியார் அல்லது பக்கப்பாட்டுக்காரர் பாடுவர். வடமோடி ஆட்டம் நுணுக்கமற்ற காரணத்தினாலே வரவு ஆட்டத்திற் பின்னர் தமது வரவுப் பாட்டை நடிகரே பாடுவர். தென் மோடியிற் பாட்டுக்களை இழுத் துப்பாட, வட மோடியிற் சாதாரணமாகப் படிப்பர். வசனங்களும் இவ்வாறே தென்மோடியில் இழுத்தும், வட மோடியிற் சாதாரணமாகவும் சொல்லப்படும். வட மோடியில் நடிகர் ஒரு பாட்டைப் படிக்கப் பக்கப்பாட்டுக்காரர் தோடர்ந்து அதனை முழுதாகப்படிப்பர். தென்மோடியிற்

கடைசி பகுதியை மட்டும் பிற்பாட்டுக்காரர் தொடர்ந்து படித்துவிட்டுப் பாட்டு முழுவதற்குமுரிய தருவைப் பாடுவர். கூத்துப் பாட்டுக்களைப் பாடும் முறையை அமைத்துக் காட்டும் ஒரு விதச் சொற்கோப்பே தரு. உதாரணமாக:

பதினாறு வயது மகனுருவம் - அவன்  
பாவையரோ டனுபவீக்கும் பருவம்

என்ற பாட்டுக்கு,

நன்னன்ன நானன்ன நானு - நன்ன  
நானன்ன நானன்ன நானு

என்று தரு அமையும். இவ்வாறு தரு பாடப்படும்போது, தருவின் தாளத்திற்கேற்ப நடிகர் ஆடுவர். தருப்பாடும் இவ்வழக்கம் தென் மோடிக்கேயுண்டு; வட மோடியில் இல்லை.

ஒவ்வொரு மோடிக் கூத்துக்கும் உடையும் வேறு வேறு அமையும். தென் மோடியார் உடல் வருந்த வளைந்து ஆடுவது வழக்கம்; எனவே, அவர்களின் உடைகள் வடமோடியார் உடையினும் பாரங்குறைந்தனவாய் இருக்கும். வட மோடி அரசருடைய முடி கெருடமாகவும் தென் மோடி அரசருடைய முடி யூ முடியாகவும் இருக்கும். கெருடம் டொபரம், ரச்சு மரம் ஆகிய மரங்களைக் கோதிச் செய்யப்படும். அதன் உச்சியில் ஒரு குடை இருக்கும்; அதற்குச் சந்திர வட்டக்குடை என்று பெயர். கெருடத்தில் யானை, யானி, அன்னம் ஆகியவற்றின் தலைகள் உருவமாக அமைக்கப்படும். வட மோடியில் வில்லும் அம்பும் தண்டாயுதமும் கட்டாரியும் ஆயுதங்களாக அமையும். தென்மோடியில் வாள் ஒன்றே ஆயுதமாகும். வடமோடியார் அணியும் உடுப்பு பெரும்பாலும் கரப்பு உடுப்பாகும். இது வில்லுடுப்பு எனவும் படும். முழு உடுப்பு ஐந்து தட்டினைக் கொண்டதாகவும். அரை உடுப்பு 'மூன்று தட்டினைக் கொண்டதாகவும் இருக்கும். ஒவ்வொரு தட்டாகச் செய்து பின்னர்ச் சீலையில் ஒட்டிக்கொள்வர் ஒவ்வொரு தட்டுக்கும் ஒவ்வொரு கம்பு வளையம் வைத்துப் பொம்மி நிற்கச் செய்வர்.

ஒவ்வொரு பாத்திரத்தின் வரவும் நடைபெறும் போது வெவ்வேறு வகையான தாளங்களை மத்தளத்தில் இசைப்பர். அத்தாளங்கள் வாயாற் சொல்லப்படும் போது பத வரிசைகள், தாளக் கட்டு எனப்படும். ஆட்டத்திற்குரிய தாளங்களைச் சொற்கோப்பினாலே தொடுத்து அல்லது கட்டி அமைத்தலே தாளக் கட்டு. தாளக் கட்டின் முதற் பகுதியை நடிகரின் வரவுத் தொடக்க தில் எட்டு முறை முதற் பன்னிரண்டு முறை ஊரை அண்ணவையார் திருப்பித் திருப்பிப் படிக்க, அதற்குரிய அபிநயம் காட்டி நடப்பர். இத்தாளக் கட்டுகளுக்கு ஏற்ப ஆடும் ஆட்டம் ஆண்களுக்குப் பெண்களுக்கும் வேறுபடும். ஆண்களுக்குரிய ஆட்டங்கள் உலா (நின்ற நிலையிலும் பக்க வாட்டிலும் நடந்து அபிநயம் பிடித்தல்), பொடியடி (மெல்ல மெல்ல முன்னோக்கி ஆடிச் செல்லுதல்), வீசாணம் (வளைந்து வளைந்து பக்கத்திற்குச் சென்று ஆடுதல்) எட்டு (8 என்ற இலக்கத்திற்கு அமைய வளைந்து ஆடுதல்), நாவடி (ஒரு கைக்கும் திரும்பி முறையே நாலு முறை குதித்து மிதித்தாடுதல்), குத்துமிதி (காலின் முன் புறத்தாலும் குதிக்காலினாலும் மாறி மாறி முறையே 4 முறை குத்தி மிதித்தல்) பாய்ச்சல் (முன்னும் பின்னும் பாய்ந்து ஆடுதல்) முதலியன. தாளக் கட்டுக்கு ஏற்பப் பெண்கள் ஆடும் ஆட்டங்கள் ஓய்யாரம் (நின்ற நிலையிற் கால்களை அகல விரித்துத் தாழ்ந்து இரு கைகளையும் அழகுற முத்திரை பிடித்துக் காட்டுதல்), பொடியடி, வீசாணம், எட்டு, தட்டடி (இருகால்களிலும் தனித்தனி தட்டிக் கை அபிநயத்தோடு உடலை நெறித்தாடுதல்) அடந்தை (அட தாளம் தொனிக்க ஆடும் துரித ஆட்டம்) குந்துநிலை (நாவடி

போட்டுக் குந்தி எழுப்பதல் போன்றவையாகும். நடி கருடைய ஆட்டச் சிறப்பினைக் காட்டுவன தாளக்கட்டுக்கு ஏற்ப அவர்கள் ஆடும் ஆட்டங்களே.

ஒவ்வொரு பாத்திரத்திற்குமேற்ப தாளக்கட்டு வேறுபடும். உதாரணமாக, வட மோடி யில் அரசன் னளிக்கு வரும்போது,

தகதிதா தெய்யத் தெய்தெய்  
தாத் தெய்யத் தோம் தகதிகதா

என்ற தாளக் கட்டு முதலிற் பாட்டப்பட்டு எட்டு முறை தொடங்கி 12 முறைவரை உலா ஆட்டம் ஆடப்படும். விதன்பின் பொடியடி, வீசர்ணம், எட்டு முதலிய ஆட்டங்கள் இடம் பெறும். அதன்பின் நடு அரங்கில் ஆடி இறுதியாக.

தாம் தாம்தக தந்தரிகிடதக  
தீந்தாரத் தில்லாண சுந்தரி  
தகணக சுந்தரி ததமிழ்தி கிடதெய்  
தளங்கு தித்தக தகததிங்கிண தோம்  
தகததிங்கிணதோம் தந்ததிங்கிணதோம்

என்ற தாளக் கட்டிற்கு ஏற்ப முன் களியிலும் பக்கங்களிலும் சென்று ஆடுவர். முடிவுறும் போது, 'தகததிங்கிணதோம்' என்ற கடைசித் தாளம் இரண்டு மூன்று முறை மத்தளத்தில் இறுக்கி அடிக்கப்படும். இது 'தாளம் தீர்தல்' எனப்படும். தாளக் கட்டு மட்டக்களப்பு நாட்டுக் கூத்தின் அச்சாணியாகும்.

மன்னூர்ப் பகுதியில் வழங்கும் கிராமிய நாடகங்களின் வகைகளை இங்கு சிறிது நோக்குதல் வேண்டும். அவை மாதோட்டப் பாங்கு, யாழ்ப்பாணப் பாங்கு என இரு வகைப் படும். மாதோட்டப் பாங்கைத் தென்பாங்கென்றும் தென்மெட்டென்றும், யாழ்ப்பாணப் பாங்கை வட பாங்கென்றும் வட மெட்டென்றும் வழங்குவதுண்டு. வட பாங்கிற் கடவுள் வாழ்த்து விருத்தப்பாவிமையத் தென்பாங்கில் வெண்பாவில் அமையும். தென்பாங்கிற் பாத்திரங்களுக்குச் சபைத்தரு (ஆடல்தரு) கிடையாது. மேலும் தெய்வ வணக்கமும் செயற்படு பொருளும் கதைக் சுருக்கமும் கூறும் தோடையம் என்னும் பாவகை வட பாங்கிலே உண்டு. தென்பாங்கிலே இல்லை. தென்பாங்கில் நாடகக் கதை கவி இன்னிசை மற்றும் பாவகைகளாற் கூறப்படும்; வட பாங்கிலே கரு சிந்து வண்ணம் முதலியவற்றினாற் கூறப்படும். தென்பாங்கிற் பாக்கள் பெரும்பாலும் வல்லோசை உடையனவாகவும் வட பாங்கிற் பெரும்பாலும் மெல்லோ சை உடையனவாகவும் அமையும்.

தென்பாங்கிற் பாத்திரங்கள் தத்தம் நிகழ்ச்சி முடியப் போய்வரும். ஒரு பாத்திரம் எத்தனை முறையும் போய் வரலாம். ஒவ்வொரு வரவுக்கும் செல்வுக்கும் தனித்தனி தருக்களும் சிந்துக்களும் அவற்றிற்குரிய ஆடல்முறைகளும் உண்டு. உதாரணமாக, ஞானசவுந்திரி நாடகத் தில் தருமர் ஏழு தடவையும் பிலேந்திரன் பதினொரு தடவையும் தோன்றுவர். அங்கு ஒவ்வொரு முறை தோன்றும் போதும் தரு, சிந்து, ஆடல் முறைகள் உண்டு. வட பாங்கில் ஒவ்வொரு பாத்திரத்திற்கும் ஒரு வரவே உண்டு. பாத்திர நிகழ்ச்சி மீண்டும் இருந்தால் வர வில்லாமலும் ஆடல் தரு இல்லாமலும் கலந்து கொள்ளும்.

இந்நாடகங்களின் சுருக்கங்கள் அமைவன வாசகப் பாக்கள், வாசகப் பா என்ற சொல் வசனம் சலந்த பாட்டு எனப் பொருள் படும். ஒரே கதையை நாடகமாகவும் வாசகப் பாவர்களும் பாடுதல் உண்டு. உதாரணமாக அந்தோனியார் நாடகம், அந்தோனியார் வாசகப்பா சந்தொம்மையார் நாடகம், சந்தொம்மையார் வாசகப்பா, மூவிராசாக்கள் நாடகம், மூன்றிராசாக்கள் வாசகப்பா எனக் கூத்து நூல்கள் இருப்பதைக் காணலாம். ஒரே கதையை ஒருவர் மாதோட்டப் பாங்கிற் பாட, இன்னொருவர் யாழ்ப்பாணப் பாங்கிற்பாடுதலுமுண்டு. எண்டி லீக்கு எம்பரதோர் வரலாற்றைக் குருகுலநாட்டுத்தேவர் மாதோட்டப் பாங்கிற் பாடக் கீத்தாம் பிள்ளை யாழ்ப்பாணப் பாங்கிற் பாடினர்.

மன்னார் மாவட்டத்தில் வழங்கும் நாடகங்கள் சிங்கள மொழியிலும் காணப்படுகின்றன. அம்மொழியில் வழங்கும் 'நாடகம்' எனும் நாடக முறை இந்நாடகங்களின் அமைப்பினைப்பின்பற்றியதே. தென்பாங்கு வட பாங்கு என்ற நாடக முறை சிங்கள நாடகங்களிற் காணப்படாத போதும், நாடக அமைப்புப் பாவகைகளும் மன்னார்ப் பகுதிக் கூத்துக்கள் போன்றவையே. விருத்தம், இன்னிசை, கலிப்பா, தவி, கொச்சகம், வெண்பா, தோடையம் போன்ற பாக்களும் பாவினங்களும் சிங்கள நாடகங்களிலும் அதே பெயர்களுடன் வழங்குகின்றன. தமிழிலே உள்ள எஸ்தாக்கியார் நாடகம், மூவிராசாக்கள் நாடகம், ஞான சவுந்தரி நாடகம் முதலியன எஸ்தாக்கியார், ராஜதுங் கட்டுவ, ஞான சவுந்தரி என்ற பெயர்களிலே, தமிழ் நாடகங்களின் மொழி பெயர்ப்புக்களாக, அமைந்துள்ளன.

தென்னிந்தியக் கிராமிய நாடகங்கள் ஈழத்துக் கிராமிய நாடகங்களுடன் சில அம்சங் களிலே தொடர்புடையன. கன்னட தேசத்து யக்கக்ஷகான நாடகத்திற்கும் மட்டக்களப்பு வட மோடி நாடகத்திற்கும் பல ஒற்றுமைகள் உள். ஒப்பனை, உடை, விறுவிறப்பு, ஆட்டம், களரி போன்றவை இரு வகை நாடகத்திலும் ஒத்திருக்கின்றன. வட மோடி அண்ணாவி அங்குள்ள பாகவத என்பவரை ஒத்திருக்கின்றார். அங்கும் அவரே வாழ்த்துப் பாடிப் பாத்திரங்களை அறிமுகப் படுத்துவார். நடிகர் வரவுக்கு அங்கும் இந்த மாதிரிச் சீலையைத் திரையாகப்பிடிப்பர். தீவட்டி ஒளியே அங்கும் பாத்திரங்களைக் களரியிலே தெரிய வைக்கின்றது. அங்கும் முற் காலத்திற் பாத்திரங்களுக்கு முன்பும் தீவட்டி பிடித்தனர். மகாபாரத இராமாயணக் கதைகளே நாடகங்களுக்கும் கருவாக அங்கும் அமைந்தன.

கதகளிக்கும் வட மோடிக்கும் பல ஒற்றுமைகள் உண்டு. வடமோடி போலவே கதகளி யும் ஆட்டம், இசை, அபிநயம் ஆகியவற்றின் மூலம் கதையை உணர்த்துகின்றது. வட மோடி போலவே வீரம் கோபம் போன்ற கவைகள் மூலம் இதிகாசக் கதைகளைக் காட்சியாகக் கதகளி அமைக்கின்றது. உடை அலங்காரம், தயாரிப்பு களரி அமைப்பு, ஒளி அமைப்பு முதலியவற்றிலும் ஒப்புமையைக் காணலாம்.

தமிழகத்திலே தெருக் கூத்துப் பல்லாண்டாக இருந்து வந்தும் இப்போது வழக்கற்றுப் போகின்றது. வீதி நாடகம் எனவும் வழங்கும் இத்தெருக் கூத்து, இப்போது கிராம வீதிகளின் மத்தியிலே ஆடப்படுவது வழக்கம். தெருக் கூத்து ஈழத்துக் கிராமிய நாடகங் களைக் கதைப் பொருளிலும் வேறு அம்சங்களிலும் ஒத்திருந்த போதும், பொது மக்கள் வாழ்க்கையோடு தொடர்பற்றுப் போய்விட்டது. ஆனால், ஈழத்தில் மட்டக்களப்பிலும் மன்னாரிலும் கிராமிய நாடகம் இன்றும் பொது மக்கள் வாழ்க்கையோடு பிணைக் கிடக்கின்றது; ஈழத்துத் தமிழ் பேசும் மக்களுக்கே உரிய அழகுக்கலைகளில் ஒன்று மிளர்கின்றது.



## “கோலம்” : சிங்கள கிராமிய நாடகம்

கலாநிதி (செல்வி) வி. முத்துக்குமாரு

சிங்கள மக்களிடையே நிகழ்ந்து வரும் கிராமிய நாடகங்களுள் ஒன்றான கோலமும், ஏனையவற்றுள் பெரும்பான்மையினவும் ஏதோ ஒரு வகையில் தம்முடைய மூலத் தோற்றத்தில் சமயச் சடங்குகளுடன் தொடர்புடையனவாகவே காணப்படுகின்றன. இத்தகைய நிகழ்ச்சிகள், ஒரு தனிக்குடும்பத்தினராலோ அன்றேல் ஒரு கிராமத்து மக்கள் கூட்டாகச் சேர்ந்து நிகழ்த்துவதாலோ அமைகின்றன. கோலம் என்ற இந்தக் கிராமிய நாடகத்தின் தனிச்சிறப்பு பாத்திரங்கள் முகமூடி (Mask) அணிந்து நடிப்பதாகும். சிங்கள மக்களிடையே முகமூடி அணிந்து நடிக்கும் நாடகங்கள் இரண்டு வகை உண்டு. ஒன்று கோலம்; மற்றையது ‘சொக்கரி’ எனப்படும் நாடகவகையாகும்.

கோலம் என்ற நாடகம் பல நூற்றாண்டுகளாக இலங்கையின் தெற்குப் பகுதியில் வாழும் சிங்கள மக்களிடையே ஒரு பொழுது போக்குச் செயலாக நிகழ்கின்றது இன்றும் வெலிகம, அம்பாந்தோட்டை, பெந்தர போன்ற பகுதிகளில் வருஷத்திற்கு ஒரு தடவையாவது நடிக்கப்பட்டு வருகின்றது. ஆரம்பத்தில் பேய்விரட்டும் சடங்குகளின் போது அடிக்கடி ஆடப்பட்டு வந்த இந்நிகழ்ச்சி இன்று பெரும்பாலும் பொழுதுபோக்கிற்காகவே ஆடப்படுகிறது. சிங்கள ஜீக்கக்கதைகளின்படி முதன் முதலில் கோலம், மகாசம்மத்த என்ற மன்னனுக்கும் அவன் அரசிக்கும் முன்னிலையில் நடைபெற்றதாகத் தெரிகின்றது. மகாசம்மத்த மன்னனின் அரசி கர்ப்பந்தரித்திருந்த காலத்தில் களியாட்ட விழாக்கள் பார்க்கப் பெருவருப்புக் கொண்டாள். இந்த ஆசையைநிறைவேற்ற மன்னன் பல நடன நாட்டிய நிகழ்ச்சிகளை ஒழுங்கு செய்தான். அவற்றுள் எதுவும் அரசியின் மனதைத் திருப்திப்படுத்தவில்லை. எனவே, மன்னன் மந்திரிகளை ஒரு கோலம் ஒழுங்கு செய்யும் படி கட்டளை இட்டான். அதன்படி நகரிலுள்ள தச்சரால் திறனுடன் செய்யப்பட்ட முகமூடிகளை அணிந்த நாட்டியக்காரர் “கோலம்” நாடகத்தை ஆடி அரசியின் மனதை மகிழ்வித்தனர். இந்தக் கதையை மனதிற கொண்டே இன்றும் இந்த நாடகத்திற்கு மூலமாக “தொலதுக்க” (‘கர்ப்பினியின் அவா’) என்பதைக் கூறுவர்.

கோலம் என்ற சொல்லை தமிழிலிருந்தே பெற்றிருக்கவேண்டும் என்று பேராசிரியர் சரத்சந்திரா கருதுகின்றார். சிங்களத்தில் இன்றும் வழங்கப்படும் ‘கோலம்’ (Kolama) என்ற சொல் பிறரைச் சிரிக்க வைக்கப்போடும் ஓர் கோமாளி வேஷத்தைக் குறிப்பதாகவே அமைந்துள்ளது. இதிலிருந்து இந்த நாடகம் பார்வையாளரைச் சிரிக்க வைத்து மகிழ்விப்பதையே பெரு நோக்காகக் கொண்டு நடிக்கப்படுகின்றது என்பது புலனாகின்றது.

இந்த கோலத்திற்குரிய கதைகள் ஜாதகக் கதைகளிலிருந்தோ அன்றேல் சிங்கள மக்களிடையே வழங்கப்பட்டு வந்த கதைகளிலிருந்தோ எடுக்கப்படுகின்றன. இவ்விதம் கதைப் பொருளாக அமையும் விடயங்களுடன் காலப் போக்கில் ஆங்காங்கே புதுப்புது கிராமியத் துணுக்குகளும் சேர்க்கப்பட்டு நடிக்கப்படுகின்றது. இன்று இலங்கையில் பிரபல்யமாகக் கையாளப்படும் கதைகளுள் கோடைம்பரகதா, மனமேகதா, சந்தகிந்துருகதா முதலியன பிரபல்யம் வாய்ந்தவைகளாகும்.

கோலம் நாடகம் வழக்கமாக ஒரு திறந்த வெள் அரங்கில்தான் நடைபெறும். ஒருவரின் வீட்டு முற்றத்திலோ அன்றேல் இந்த நாடகம் நடைபெறுவதற்காகச் சமைக்கப்பட்ட ஒரு விசேட அரங்கிலோ நடைபெறும். இவ்விதம் அமைக்கப்படும் அரங்கு வட்டமாக ஒரு தீவு வடிவில் தென்னோலைகளால் சுற்றி அடைக்கப்பட்டிருக்கும். கில பாத்திரங்கள் மேடைக்கு வரும்போது, இத்தென்னோலை அடைப்பைத்தாண்டி வந்து குதிப்பர். அநேகமாக அசுரர்கள் போல் நடிக்கும் பாத்திரங்களே இவ்வண்ணம் பார்ப்போருக்கு உண்மை நிகழ்ச்சி என்ற உணர்வை ஊட்டுவதற்காகப் பாய்வர்.

பல்வேறு வகைப்பட்ட பாத்திரங்கள் இக்கிராமிய நாடகத்தில் இடம்பெறுவர். எல்லாக் கோலக் கதைகளும் அமைப்பில் சிறு வேறுபாடு கொண்டிருந்தாலும் பெரும்பான்மையும் ஒரே பாத்திரங்களைக் கொண்டனவாகவே உள்ளன. இவ்விதம் பொதுவாக உள்ள பாத்திரங்களை விட, அந்த நிகழ்ச்சியை நிகழ்த்துவோரின் கவைக்கேற்பப் புகுத்தப்பட்ட புதுப் பாத்திரங்களும் இருப்பர். எல்லாக் கோல நூல்களுக்கும் பொதுவாக உள்ள பாத்திரங்கள், அரசன் அரசி, முதலியார் எனப்படும் ஆராச்சி, போர்வீரன், எழுதுவினைஞன், அரசனது செய்தி பிரகடனப்படுத்துவான், அவன் மனைவி, அவன் உதவியாளன், சோன்கன், செட்டி, மடைக்கிராமத்தான், அவன் மனைவி, நாக இராக்கதன், பறவை இராக்கதன், மரண இராக்கதன், எருது, சிங்கம், புலி, கரடி, நாய், ஞரி, நாரை முதலியவைகளாகும். இப்பாத்திரங்களை அதிமானுட பாத்திரங்கள், மானிடபாத்திரங்கள், மிருக பாத்திரங்கள் என மூவகையாகப் பகுக்கலாம்.

கோல நாடக நிகழ்ச்சி தோற்றுவாய், முக்கிய நாடகம் என்று இருபகுதிகளைக் கொண்டது. தோற்றுவாய் ஐதீகப்பாத்திரங்களான மன்னனும், அரசியும் நாடகம் பார்க்க மேடைக்கு வரும் காட்சியை ஆயத்தம் செய்வதாகவே அமையும், நாடகம் முழுவதையும் உரைப்பதற்கு ஒரு கதை உரைப்போனும் அவனது பின்னணிப் பாடல்களும், மேளம் அடிக்கும் இருவரும் எப்போதும் மேடையிலேயே நிற்பர். தோற்றுவாயின் ஆரம்பத்தில் வாழ்த்துப்பாடல் இடம் பெறும். பின்னர், புத்தருக்கும் தம்பம், சங்கம் முதலியவற்றிற்கும் போற்றுதல் நிகழும். அதைத் தொடர்ந்து கதை உரைப்போன், கோல நிகழ்ச்சி முதன் முதலில் எங்கு நடிக்கப்பட்டது என்பதைப் பற்றிப் பாடுவான். அத்துடன் கூட வாழ்க்கையில் அன்றாடம் காணும் பிரச்சினைகளைக் கேலி செய்து சில பாத்திரங்கள் நடிக்கும். மன்னனும் அரசியும் மேடைக்கு வந்து அமர்ந்ததும், இராக்கதர்கள் நடனமாடுவர். இத்துடன் தோற்றுவாய் முடிய, முக்கிய கதை நடிக்கப்படும். இறுதியில் கர இராக்கதனின் நடனம் எல்லாத் தீமைகளி லிருந்தும் பரிசுத்தம் பெறுவதற்காக இடம்பெறும்.

ஆரம்பத்தில் நடிக்கப்பட்ட கோல நாடகங்களில் கதை உரைப்போனைத்தவிர, வேறெந்தப் பாத்திரங்களும் பேசுவதில்லை. ஒவ்வொரு பாத்திரமும் மேடையில் தோன்றும் போது, கதை உரைப்போன் அப்பாத்திரத்தின் சரிதையைப்பாடுவான். பின்னர் அப்பாத்திரம் நடனமாட அதற்குரிய பாடல்களைப்பாடுவான். இவ்விதம் நிகழ்வதற்கு முக்கியகாரணம் ஒவ்வொரு பாத்திரமும் பேசுவதற்கு முடியாத விதத்தில் முக மூடி அணிந்திருப்பதாகும். கோல நிகழ்ச்சிக்கெனச் செய்யப்பட்ட எந்த முகமூடியும் பேசும் வசதி பெற்றிருப்பதில்லை. ஆனால், பிற்காலத்தில் நோய்களை உருவகித்து ஆடும் பாத்திரங்களின் முக மூடிகள் மேற்பகுதி வேறுக வும், கீழ்ப்பகுதி வேறுகவும் அமைந்திருக்கின்றன. சில சமயங்களில் கண், நாக்கு, மூக்கு, முதலிய உறுப்புகளுக்கு வெவ்வேறுக முகமூடி செய்யப்பட்டு அணியப்படும். காலப்போக்கில் முகமூடிகள் பேசுவதற்கும் பாடுவதற்கும் இடையூறு செய்வதாகக் கருதிப் பாத்திரங்களால் அணியாது விடப்பட்டன. முதலில் நாடகத்தின் தோற்றுவாயின்போது, தோன்றும் பாத்திரங் ன் முகமூடி அணிவதைக் கைவிட்டனர். பின்னர் எல்லாப்பாத்திரங்களும் முகமூடியைக் கைவிட்டபோது, ஒரு புதிய நாடக வகையே தோன்றிவிட்டது. கவி நாடகம் என நாடகம் முழுவதும் கவிதையால் பாடப்படுவதால் அழைக்கப்படுகிறது. தென்னிந்திய கிராமியக் கூத்துக் களுடன் பெரிதும் ஒத்ததாக இது விளங்குகிறது. கோலம், நாடகமாக ஆடப்படும் மனமே கதை, சந்திகிந்துர கதை, முதலியன கவி நாடகமாகவும் நிகழ்த்தப்படுகின்றன. தென்னிந்தியக் கிராமிய கூத்துக்களின் செல்வாக்கை இங்கு காணலாம்.

கோல நாடகத்தில் போடப்படும் முகமூடிகள் மிகு கவர்ச்சிகரமாக அமைந்திருக்கும். முள்முருக்கு போன்ற கனமற்ற மரங்களால் இவை செய்யப்படும். சில மரங்கள், கொடிகள், இலைகள் முதலியவற்றின் சாறும்; ஒருவகைக் களிமண்ணும் பூச்சுகளாகப் பயன் படுத்தப்படுகின்

றன. இராக்கதர்கள், இயக்கர்கள் முதலியோர் அணியும் முகமூடிகள் எடுப்பாகவும் தனித்தன்மைவாய்ந்தனவாகவும் அமைந்திருக்கும். இவை இப்பாத்திரங்களின் அதிமானுஷுத் தன்மையையும், அதித சக்தியையும் எடுத்துக் காட்டுவனவாக அமையும். இவற்றில் பல உருக்குலைந்த மனித முகம்போல் அமைக்கப்பட்டிருக்கும். கண்கள் உருண்டு, பெரிதாய், வெளித்தள்ளி நிற்பனவாயும், மூக்கு பெரிதாக அகன்றும், நாக்கு நீண்டு, சிவந்து தடித்த உதடுகளினின்று வெளியே தொங்குவதாகவும், பற்கள் தந்தம்போன்று நீண்டவைகளாகவும் இருக்கும். இந்த முகமூடிகளில் மரங்கள், மிருகங்கள் முதலியனவும் அழகுக்காக வரையப்பட்டிருக்கும். சில முகமூடிகளின் கண்கள் தாமரைபோன்றும், நாக பாம்பு போன்றும் இருக்கும். சில முகமூடிகள் வாய், மூக்கு முதலியவற்றிலிருந்து நாகங்கள் வெளிப்பட்டு வருவது போலவும் இருக்கும். இவையெல்லாம் இப்பாத்திரங்களின் அதிமானுஷுத்தன்மையை வெளிப்படுத்துவதற்காகவேயாம்.

மனிதர்கள் அணியும் முகமூடிகள் அந்தந்தப் பாத்திரங்களின் குணதிசயங்களை, எடுத்துக் காட்டுவனவாய் அமைக்கப்பட்டிருக்கும். மன்னனும் அரசியினரும் முகமூடிகள் மிகப் பெரியனவாய் மற்றைய மக்களைவிட உயர்ந்தவர்கள் என்ற தன்மையைக் காட்டுவனவாய் இருக்கும். மன்னனும் இராணியும் நடனம் ஆடாது நாட்டியத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு இருப்பவர்களாகையால், இவ்விதம் பெரிதாய் முகமூடி இருப்பது சாத்தியமாகின்றது. வயது முதிர்ந்த பாத்திரங்களின் முகமூடிகளில் முதிர்ச்சியால் ஏற்பட்ட சுருக்கங்கள், நெற்றி, கன்னம், வாயின் ஓரம் முதலியவற்றில் காணப்படும். அத்துடன், முத்த உன்னம், நரை முடி, தாடி, பொக்கை வாய் முதலிய அமிசங்களும் மிகக்கவனமாகச் செதுக்கப்பட்டிருக்கும். இளம்பாத்திரங்களின் அழகை எடுத்துக்காட்ட, ஒழுங்காய் அமைந்த புருவங்கள், அழகான கண்கள், நேரான மூக்கு, வளைந்த உதடுகள், ஒழுங்கான பல்வரிசைகள் முதலியன அழகாகவும் கவனமாகவும் செதுக்கப்பட்டிருக்கும். உதாரணமாக வண்ணன் மனைவியான லென்சீன என்பவளின் முகமூடி மிக அழகாகவும் அழுத்தமானதாகவும் இருக்கும். போர்க்களத்தில் அடிபட்டு, வீடுதிரும்பும் போர்வீரனின் முகமூடி உடைந்த மூக்கும், பிய்ந்த உதடுகளும் உடையதாய், பார்க்கப் பயங்கரமானதாக இருக்கும். கிராமத்தான் முகமூடி சிரிப்பைத் தூண்டக்கூடியதாய்க் காணப்படும். இலங்கையில் வதியும் ஏனைய சமூகத்தவர்களின் குறைகளை வைத்து கேலி செய்யும் பகுதிகளும் இந்த நாடகத்தில் உண்டு. இத்தகைய பாத்திரங்கள் வரும்போது, அவ்வச் சமூகத்தோர் போன்ற முகமூடி அணிந்து வருவர். உதாரணமாக தமிழர் ஆயின் தலைப்பாசையுடனும், தமிழ்ப் பெண்ணையின் மூக்குத்தியுடனும், சோனகர் ஆயின் குல்லாவுடனும், ஐரோப்பியர் ஆயின் வெள்ளைத்தோலுடையவராய்த் தொப்பியுடனும் முகமூடிகள் அணிந்து வருவர். இதேபோல், பறவைகள், மிருகங்களைப்போல் நடிப்பவர்களும் அவற்றைப்போல் முகமூடி அணிந்து வருவர்.

இவ்விதம் அணியப்படும் முகமூடிகள் கோல நாடகம் ஆடாதகாலத்திலும் அதைப் பார்ப்போருக்கு அந்தப் பாத்திரங்களின் குணதிசயங்களை எடுத்துவிளக்குவனவாக அமைகின்றன. இன்னும் வெளி நாடுகளிலிருந்து வரும் உல்லாசப் பிரயாணிகள் பலர் இத்தகைய முகமூடிகளைப் பெருந்தொகையான பணத்தைக் கொடுத்து வாங்கிச் செல்கின்றனர்.

## ஈழநாட்டில் முருக வழிபாடு

செ. நவரத்தினம், B.A. (Hons)

சூறிஞ்சிநிலக் கடவுளாகிய முருகனைப் பலவாறு போற்றிப் புகழ்ந்து வழிபடுவது பண்டுதொட்டு வரும் தமிழர் மரபாகுமென்பதற்குப் பண்டைத் தமிழிலக்கியங்கள் தக்க சான்றுகளாகும். இயற்கையிலேயே தெய்வத்தைக் கண்டு வணங்கிய தமிழ் மக்கள் அழகு, இளமை, மணம், தெய்வத்தன்மை என்னும் நான்கு பொருட்களடங்கிய 'முருகு' என்னும் சொல்லாற் கடவுளைக் குறிப்பிடலாயினர். முருகை உடையனாகிய இறைவன் முருகன் எனப்பட்டான். சேயோன், செவ்வேள், குமரன், கந்தன், ஆறுமுகன் முதலான திருநாமங்களும் முருகனைக் குறிப்பன. மக்கள் தமது மன எழுச்சிக் கேற்ப முருகனது திருநாமங்களைக் கூறி வழிபட்டு வருகின்றனர்.

முருக வழிபாடு ஈழ நாட்டிலே தொன்மைக் காலத்திலிருந்து நிலைபெற்று வந்துள்ளது. ஈழ நாட்டு இந்துக்களிடத்திலே பல்வேறு தெய்வ வழிபாடுகள் நிலவியபோதும் முருக வழிபாடு சிறப்பிடம் பெற்றிருந்தது. அத்துடன் பௌத்த சிங்கள மக்களும் இவ்வுலக வாழ்க்கையில் தாம் விரும்பிய வரங்களைப் பெறுவதற்காக முருகனுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து வழிபடுகின்றனரென்பதும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலந்தொடக்கம் ஈழநாட்டிலே முருக வழிபாடு நிலைபெற்றுச் சிறப்புற்று வத்ததென அறிய முடிகின்றது. வடக்கே செல்வச் சந்நிதி தொடக்கம் தெற்கே கதிர்காமம் வரை முருகனுக்கு ஆலயங்களெடுத்து வழிபாடாற்றுவதைக் காணமுடிகின்றது. தமிழ் மக்கள் வாழ்வுடன் முருகன் இரண்டறக் கலந்துள்ளான். கலியுக வரதனாகிய முருகப் பெருமான் மக்களது வினை தீர்த்து, வேண்டிய வேண்டியாங்கு அளித்து, நல்ல ருள் புரியும் கண்கண்ட தெய்வமாக விளங்குவதால் மக்கள் முருகனை மேலான தெய்வமாகப் போற்றிச் சிறப்பான விழாக்களை எடுத்துச் சிறப்பொடு பூசனை செய்து வேண்டிய வரங்களைப் பெற்றுப் பெருமகிழ்வெய்துகின்றனர். ஆதியும் அந்தமும் இல்லாது எங்கும் நீக்கமற நிறைந்து நின்று, அடியார் வினை நீக்கி, அருள் புரியும் முருகனுக்கு ஆலயங்கள் அமைத்து அங்கு அவனது காட்சியைக் கண்டு ஆனந்தமடைவதற்காகக் கட்டப்பட்டுள்ள ஆலயங்கள் எண்ணற்றவை. தென்னிலங்கையில் கதிர்காமமும் வடலிலங்கையில் மாவிட்டபுரம், நல்லூர், செல்வச்சந்நிதி ஆகியனவும் கிழக்கிலங்கையில் மண்டூர், சித்தாண்டி, வெருகல் முதலியனவும் மிகவும் பிரசித்தமான தலங்களாகும்.

தமிழர்கள் பண்டு தொட்டு அன்பு நெறிநின்று முருகனை வழிபட்டு வந்தனரென்பதற்கு பண்டைத் தமிழிலக்கியங்கள் சான்றாகும். அத்துடன், வேதாகம விதிப்படி நடக்கும் வழிபாடும் தமிழ் மக்களிடத்திற் காலப்போக்கிலே இடம்பெற்று நிலைபெறுவதாயிற்று. அத்தகைய இரு வழிபாட்டு முறையினையும் ஈழநாட்டிலே நாம் காண முடிகின்றது. ஆகம விதிப்படி ஆலயங்கள் அமைத்து, வேதாகம விதிப்படி அந்தணர்கள் பூசை செய்யும் ஆலயங்கள் பல உள்ளன. மாவிட்டபுரம், நல்லூர் முதலிய இடங்களில் இம்முறையே கைக்கொள்ளப்படுகின்றது. அவ்விடங்களில் அந்தணர்கள் வடமொழி மந்திரங்களைக் கூறி, முருகனுக்குப் பூசை நிகழ்வதைக் காணலாம். கதிர்காமம், செல்வச் சந்நிதி ஆகிய இடங்களில் முருகனுக்குப் பூசை

செய்வதற்கு அந்தணர்களில்லை. அங்கு ஆகம விதிகள் பின்பற்றப்படுவதுமில்லை. தமிழரின் அன்பு நெறிப்பட்ட வழிபாட்டினையே அங்கு காணமுடிகின்றதெனலாம். ஆகம விதிப்படி பூசை நடக் குமிடங்களிலும் மக்கள் முருகனது சிறப்பினையும், அவன் அடியார்க்குள் புரியும் மாண்பினையும் புகழ்ந்து கூறியும் முருகனடியார்கள் முருகன்மீது பாடிய பாமாலைகளை ஓதியும் ஆனந்த பரவசத்துடன் அன்பு நெறிநின்று வழிபாடாற்றுகின்றனர். திருவிழாக்காலங்களில் முருகன் திருவுலாப் போகும்கோலத்திலே அன்பர்கள் அவன் புகழைக்கூறும் தோத்திரங்களைப் பாடிச் செல்வதனை எல்லா ஆலயங்களிலும் காணலாம்.

திருவிழாக்காலங்களிலும் கந்த சஷ்டி முதலிய விரத காலங்களிலும் கந்தபுராணம், கந்தரவங்காரம், கந்தரனுபூதி முதலான நூல்களைக் கோவில்களில் படித்துப் பயனுரைப்பதும் அதனை நூற்றுக்கணக்கான மக்கள் கேட்டு அனுபவிப்பதும் ஈழநாட்டிலே குறிப்பாக யாழ்ப்பாணத்திலே முக்கிய வழக்கமாக இருந்து வருகின்றது. யாழ்ப்பாணத்தில் உள்ள எல்லா ஆலயங்களிலும் இவ்வழக்கம் நீண்டகாலமாக நிலைபெற்று வருகின்றது. தென்னிந்தியாவில் கந்த புராண படிப்பு, யாழ்ப்பாணத்தில் உள்ளதுபோல் நடைபெறுவதில்லை. அங்கு கந்தபுராணத்தை அறிந்தவர்களே மிகக்குறைவு எனலாம். "இந்தியாவிலோ வித்துவான்கள் சைவ சமய குருமார்கள் முதலியோர்களுள் கந்தபுராணம் முதலியன அறிந்தவர் சிலர்; இத்தேசத்திலோ பெண்களுள்ளும் அவை அறியாதார் இலர்," என்று ஆறுமுகநாவலர் குறிப்பிட்டிருப்பது இங்கு மனங்கொள்ளத் தக்கது. யாழ்ப்பாணத்தில் அன்னியராட்சியாற் கந்தபுராணப் படிப்புத் தடைப்பட்டிருந்தபோதும் ஆறுமுகநாவலரவர்களின் தோற்றத்துடன் மீண்டும் புத்துயிர் பெற்று வளர்ந்துவருவதாயிற்று.

ஈழநாட்டிலே தேவாரம் பெற்ற தலங்களாகத் திருக்கோணஸ்வரம், திருக்கேதீஸ்வரம் ஆகியன விளங்குவனபோன்று, திருப்புகழ் பெற்ற தலமாக ஈழத்திற் கதிர்காமம் சிறப்புற்றுள்ளது. அருணகிரிநாதர் கதிர்காமத்தின் இயற்கை அழகையும் முருகனின் பெருமையினையும் அவன் அடியார்க்குள் செய்யும் மாண்பினையும் எடுத்துக்கூறியுள்ளார். அருணகிரிநாதரை மட்டுமன்றி வேறுபல தென்னிந்திய பக்தர்களையும் கதிர்காமக் கந்தன் கவர்ந்துள்ளான். ஆண்டுகள் தோறும் பல மக்கள் தென்னிந்தியாவிலிருந்து கதிர்காமத்துக்கு யாத்திரை செய்கின்றனர். காளமேகப்புவலரும்கதிர் காமத்தைத் தரிசித்துள்ளார்கள் என அவர் பாடல் ஒன்றன் மூலம் அறியக் கிடக்கின்றது.

விழாக்காலங்களில் அடியார்கள் காவடி எடுத்தாடுவதை எல்லா ஆலயங்களிலும் காணமுடிகின்றதாயினும் கதிர்காமத்தில் இது சிறப்பாக நடைபெறுகின்றது. தமிழ் மக்கள் மட்டுமன்றிப் பெளத்த சிங்கள மக்களில் பெரும்பாலானவர்களும் ஆண் பெண் என்ற வேறுபாடின்றிக் காவடியாடும் காட்சி கண்கொள்ளாக் காட்சியாகக் காண்போரை ஆனந்த வெள்ளத்துள் ஆழ்த்துவதாக உள்ளது. கதிர்காம ஆலயத்தின் வீதியில் விழாக்காலங்களில் எந்நேரமும் காவடியுடன் அடியார்கள் ஆடிவருவதனைக் காணலாம். இதனால், கதிர்காம முருகன் காவடிக் கந்தன் என அழைக்கப்படுகின்றான்.

ஏனைய ஆலயங்களில் உள்ளது போன்று கதிர்காமத்தில் விக்கிரக வழிபாடு காணப்படவில்லை. கதிர்காமத்தில் முருகன் ஆலயத்தில் முருகக்கடவுள் வள்ளி தெய்வானையுடன் எழுந்தருளியுள்ள காட்சியைத் திரைச் சீலையில் வரைந்துள்ளனர். அடியார்கள் திரைச்சீலையிலேயே முருகனைக் கண்டு வழிபடுகின்றனர். ஆலயத்தினுள் உருவம் உண்டா இல்லையாவென்பது தெரியவில்லை. அங்கு அழகிய மூர்த்தியின் உருவம் முன்பு இருந்திருக்கவேண்டுமென்று இந்தக்கள்கருதுகின்றனர். தக்ஷிண கைலாச புராணம் என்னும் நூல் அத்தலத்தைப் பற்றி வருணிக்கும் போது, இந்திர நீலமணியினால் செய்த சிங்காதனத்தில் முருகன் எழுந்தருளி இருக்கின்றான் என்று தெரிவிக்கின்றது. அருணகிரிநாதர் திருப்புகழில்,



**“கனகமர் ணிக்க வடிவனே மிக்க  
கதிர்காமத்தில் உறைவோனே”**

என்று பாடுகின்றார். இவற்றையெல்லாம் நோக்கும்போது, அங்கே முருகனது உருவம் இருந்த தென்பது தெளிவாகின்றது.

அங்கு இப்போது பூசை செய்பவர்கள் சிங்களவர்களேயாவார். கப்புராளை எனப்படும் பூசாரியார் மஞ்சள் நிறத்துத் துணியால் வாயை மூடிக்கட்டியபடி பூசையைச் செய்கின்றார் கள். வாயை மூடிக் கட்டியபடி பூசை செய்யும் வழக்கம் பண்டைத்திராவிட மக்களின் முறையாக இருக்கவேண்டும். பெட்டியொன்றை யானைமீது வைத்து, கப்புராளையும் யானையில் அமர்ந்து வீதியில் திருவுலா வருவதைக்காணலாம். பல்வேறு இன மக்களும் மத வேறுபாடின்றி கதிர்காம முருகனை வணங்கி அருள் பெறுகின்றனர். முருகன் யானை மீது திருவுலாவருங் காலத்தில் பக்தர்கள் அரோஹரா அரோஹரா என்று ஆனந்த பரவசத்துடன் கோசமிடுகின்றனர். அத்துடன் கற்பூரக் கட்டியை ஏந்தி, கற்பூர தீபகத்தினால் முருகனுக்குப் பூசை செய்கின்றனர். முருகனது ஊர்தியாக யானையினையும் பண்டைத் தமிழ் நூல்கள் கூறுகின்றன. அந்த மரபு இன்றும் கதிர்காமத்திற் பின்பற்றப்படுவது முருக வணக்கத்தின் தொன்மையினை உறுதிப்படுத்துவதாக உள்ளதெனலாம்.

சிங்கள மக்கள் பௌத்த மதத்தைத் தமது மதமாக ஏற்று வந்த போதும் வரலாற்றுக் காலந்தொடக்கம் அவர்கள் முருகனை வழிபட்டு வந்தமைக்கு வரலாற்றுச் சான்றுகள் பல உள்ளன. சிங்கள மக்களின் ஆதி கர்த்தாவான விஜயன் கதிர்காமத்தில் முருகனுக்கு ஆலயம் அமைப்பித்தானென்று யாழ்ப்பாண வைபவ மாலை கூறுகின்றது. துட்டகாமினி மன்னன் எல்லாளைத் தோற்கடிப்பதற்காகக் கதிர்காமக் கந்தனுக்கு நேர்த்தி வைத்ததாகவும், முருகனை வணங்கியதாகவும், எல்லாளைத் தோற்கடித்த பின்பு முருகனுக்கு ஆலயம் அமைப்பித்ததாவும் “கந்த உபாத” என்ற சிங்கள நூல் கூறுகின்றது. பிற்காலத்தில் அரச வம்சத்தைச் சேர்ந்தவனாகிய மானவர்மன் என்பவன் கணக்கை முருகனுக்கு அருச்சித்துத் தான் வேண்டிய வரங்களை முருகனிடம் பெற்றுக்கொண்டானென்று குளவம்சம் எடுத்துக் கூறுகின்றது. இவற்றின்மூலம் சிங்கள மக்களிடம் முருக வணக்கம் உன்னத நிலையைப் பெற்றிருந்ததென்பது புலனாகின்றது.

சிங்களத் தலைநகரான கண்டியிலும் முருக வழிபாடு சிறப்பிடம் பெற்றிருந்தது. பெரஹரா விழாவின் ஊர்வலத்தில் புத்த தந்தம் சேர்க்கப்படுமுன்பு கதிர்காமத் தெய்வத்துக்கு முதன்மை கொடுக்கப்பட்டு வந்ததென அறிய முடிகின்றது. 17 ம் நூற்றாண்டு வரை கண்டிப் பெரஹரா புத்த தந்தம் சேர்க்கப்படவில்லை எனவும், அவ்விழாவில் விஷ்ணுவும், கொட்டரகன் தெய்யோவும் (அதாவது கதிர்காமத் தெய்வமும்) பத்தினித் தெய்வமும் திருவுலாப் போந்தன என்றும் ரெபேட் நொக்ஸ் குறிப்பிட்டுள்ளார். இன்றும் கண்டிக் கதிரேசன் கோவிலில் பல்லாயிரக் கணக்கான சிங்கள மக்கள் சென்று வழிபட்டு வருகின்றரென்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

கண்டியிலுள்ளது போலவே, கொழும்பிலும் பல முருகன் கோவில்கள் உள்ளன. ஆடிவேல் விழா ஈழநாட்டு மக்கள் அனைவரதும் உள்ளத்தைக் கவர்ந்த விழாவாகும். அவ்விழாவில் முருகனது உருவம் திருவுலாப் போவதில்லை; வேலையே முருகனாகப் பாவித்து திருவுலாவின் போது எடுத்துச் செல்லும் காட்சியும், பெருந்திரளான மக்கள் இனவேறுபாடின்றி வழிபாடு செய்யும் காட்சியும் காண்போரை ஆனந்த பரவச மூட்டுகின்றன. இவ்வாறு முருகன் ஈழநாட்டின் எல்லாப் பாகங்களிலும் கோயில் கொண்டெழுந்தருளியிருந்து எல்லா இன மக்களுக்கும் வேறுபாடின்றி அருள் புரிந்து வருகின்றான்.

## ஈழத்திற் கண்ணகை வழிபாடு

ம. சற்குணம், B. A. (Hons.)

கண்ணகி வழிபாடு நீண்டகாலமாகத் திராவிட மக்களிடையே இருந்து வந்திருக்கின்றது. பெண்ணைத் தெய்வமாகவும் தெய்வத்தைப் பெண்ணாகவும் கருதி வழிபட்டுவரும் மக்களிடையே நிலமடந்தை வழிபாடு அல்லது பெண்தெய்வ வழிபாடு இடம்பெறுவது விந்தையான காரியமல்ல. எனவே, திராவிட மக்களிடையே கண்ணகி வழிபாடும் நீண்டகாலமாகவே இருந்து வந்திருக்கவேண்டும் எனலாம்.

பெண்தெய்வ வழிபாட்டைக்கொண்ட மக்களிடையே சக்தி, கொற்றவை, காளி, துர்க்கை, பகவதி, மாரி, ஐயை, நீலி போன்ற பெண்தெய்வங்களுக்கு வழிபாடு ஏற்பட்டன. இது போலவேதான் கற்புக்கடம்பூண்ட பொற்புடைத் தெய்வமான கண்ணகிக்கும் இடம் கிடைத்திருக்கவேண்டும். எல்லாப் பெண்தெய்வங்களும் சக்தியின் தோற்றமே எனக்கொண்டு காலங்காலமாக வழிபட்டு வந்திருப்பதைக் கண்ணகி வழிபாட்டின் தோற்றம், வளர்ச்சி என்பவற்றில் இருந்து அறிந்துகொள்ள முடிகிறது. இவ்வழிபாட்டின் சிறப்பினை நாம் சிலப்பதிகாரம் என்னும் காவியம் ஒன்றின் மூலமே அறிந்துகொள்ளக்கூடியதாய் இருக்கின்றது.

சேரன் செங்குட்டுவன் சேர நாட்டில் கண்ணகிக்கு விழாவெடுத்தபோது கடல்குழ் இலங்கைக் கயவாகு வேந்தனும் சென்று சிறப்பித்தான் எனக் சிலப்பதிகாரம் உரைபெறுகட்டுரையும் வரந்தருகாதையும் கூறியுள்ளன.

இக்கயவாகு வேந்தனே இவ்வழிபாடு ஈழத்திலே பரவி வேருன்றக் காரணமாயிருந்தான். கயவாகு மன்னன் தமிழ்நாடுசென்று கண்ணகி விழாவிற்கு வந்துகொண்டு திரும்பிவரும்போது கண்ணகியின் பாதச்சிலம்பையும் வேறு அணிகலன்களையும் கொண்டுவந்தான் என அறியமுடிகின்றது. இவ்வாறு கண்ணகி வழிபாடு ஈழத்திலே பரவி வேருன்றியதும் பல இடங்களிலும் கண்ணகிக்கு ஆலயங்கள் எழுந்தன. இவற்றைச் சிலப்பதிகாரம் உறுதிசெய்வதோடு இராஜாவலி, கஜவாகு கதை, இராஜரத்னாகர என்னும் சிங்கள நூல்களும் உறுதிப்படுத்துகின்றன. எனவே, ஈழத்திற் கண்ணகி வழிபாடு தோன்றி வளர்ச்சிபெறக் கயவாகு மன்னனே காரணமாயிருந்தான் என்று கூறலாம்.

கயவாகு வேந்தனார் கொண்டுவரப்பட்ட கண்ணகி வழிபாடு ஈழத்திலே வாழுகின்ற சிங்கள தமிழ் மக்களிடையே நிலைத்து வளர்ச்சியடையலாயிற்று. ஈழத்துத் தமிழ்மக்கள் பொதுவாகக் "கண்ணகை" என்று வணங்கி வரலாயினர். கண்ணுக்கு ஒளியைக் கொடுப்பவளாகவும், பார்ப்போருக்கு அழகு பொருந்தியவளாகவும் இருப்பதனாலே "கண்ணகை" என அழைக்கப்பட்டு வழிபடப்பட்டு வருகின்றாள். ஆனால் கண்ணகிக்கு வழிபாடு தோன்றிய இந்தியத் தமிழகத்தில் இவ்வழிபாடு இன்று பெருவழக்காக இல்லை. மலையாள நாட்டிலே சிறுங்கனூர்

அவ்வது கொடுங்கலூர் என்னும் இடத்தில் உள்ள கோயிலிற் பகவதி அம்மன் ஒற்றைமுலைச்சி அம்மனாகவே வழிபடப்பட்டு வருகின்றாள். ஆனால் ஒற்றைமுலைச்சி அம்மன் வழிபாடு ஈழத்தில் இடம்பெறவில்லை.

ஈழத்துக்கு இவ்வழிபாட்டைக்கொண்டு வந்த கயவாகு வேந்தன் ஆடிமாதம்தோறும் தலைநகரிற் பத்தினிக்குப் பெருவிழா எடுத்து வந்தான். இது கண்டி மாநகரில் நடைபெறும் "எசலபெரஹரா" ஆரம்பமாய் இருக்கலாம் எனக் கலாயோகி ஆனந்தக்குமாரசுவாமி தனது "மத்திய காலத்துச் சிங்களக்கலை" என்னும் நூலிற் கூறிப் போந்தார். 'ஆடித் திங்கள் அகவையின் ஆங்கோர் பாடி விழா' பற்றிச் சிலப்பதிகாரம் கூறுவதும், ஆடி ஆவணி மாதங்களில் எசலபெரஹரா நடைபெறுவதும் அகச்சான்றாக அமைகின்றன. இவை அகச்சான்றாக அமைந்தாலும் தமிழ் மக்கள் கண்ணகி விழாவை வைகாசித் திங்களில் எடுத்து வருகின்றனர். ஆரம்பத்திற் பத்தினிக்கே பிரகாரம் நடாத்தப்பட்டபோதும், பிற்காலத்திலேதான் இவ்விழாவிற் புத்தரின் புனித சின்னத்துக்கும் முக்கிய இடம் கொடுக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். நாததெய்வம், விஷ்ணு தெய்வம், சுதிர்காமத் தெய்வம் ஆகியோருக்கும் எசலபெரஹராவில் முக்கிய இடம் உண்டு.

கயவாகு வேந்தன் ஈழத்துக்குத் திரும்பியபோது சம்புத்துறை வழியாகவே வந்திருக்க வேண்டும். மேற்படி துறைமுகத்தின் வழியாக வந்த கயவாகு வேந்தன் கந்தரோடையில் உள்ள அங்கணமைக்கடவையிலே பத்தினிக்குக் கோயிலமைத்துத் தனது உருவச்சிலையையும் கோயில் முன்றலில் நிறுவியிருக்கலாம் என முதலியார் சி. இராசநாயகம் கூறியுள்ளார். இதேபோல முல்லைத்தீவில் உள்ள வற்றுப்பளைக் கண்ணகை அம்மன் கோயிலும் மிக்க பழைமையும் சிறப்பும் வாய்ந்ததொன்றாகும்.

கண்ணகை வழிபாடு ஈழத்தில் அழியாத ஒரு வழிபாடாக நிலைத்துள்ளது. யாழ்ப்பாணப் பகுதிகளிற் பல இடங்களிலும் கண்ணகைக்குக் கோயில்கள் தோன்றியிருந்தன. இவ்வழிபாட்டை ஆறுமுகநாவலரும் அவரது சகாக்களும் ஆதரிக்கவில்லை. எனவே கண்ணகை கோயில்கள் நாகேஸ்வரி, நாகபூஷணி, ராஜராஜேஸ்வரி அம்மன் கோயில்களாக மாற்றப்பட்டனவென அறியமுடிகிறது. யாழ்ப்பாணப் பகுதிகளில் அமைந்திருந்த கண்ணகை அம்மன் கோயில்களின் விபரங்களை அம்மன் பள்ளுப்பாடல் ஒன்றின்மூலம் அறியமுடிகிறது. அங்கணமைக்கடவை, செட்டிபுலம், வற்றுப்பளை, பொறிக்கடவை, சங்குவயல், கோலங்கிராய் என்பன போன்ற ஊர்களிற் கண்ணகைக்குக் கோயில்கள் அமைந்திருந்தனவென அப்பாட்டல்மூலம் அறிந்து கொள்ளலாம். அதேபோலவே கண்ணகை அம்மன் ஐந்தலை நாகமாக உருவெடுத்து, மதுரைமாநகரம் துறந்து, தெற்கு நோக்கிச் சென்று முதலில் நயினாதீவை அடைந்து, பின்னர் வட்டுக்கோட்டைப்பாங்கரில் உள்ள சுருட்டுப்பளை வழியாகச் சேரணி, அங்கணமைக்கடவை, அளவெட்டி, சுருவில் முதலான இடங்களிற் தங்கினாள் என்ற ஐதீகம் ஒன்றைச் சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் கூறியுள்ளார்.

ஐந்தலை நாகம் நகர்ந்து சென்ற வழி வழக்கியாற்றுப் பள்ளமாக மாறியதென்பர். இவ்வாறு ஓடிய வழியில் அமைந்துள்ள ஊர்களிலெல்லாம் ஐந்தலைநாக சந்நிதானமும், அம்மன் சந்நிதானமும் அமைந்துள்ளன. சேரணியில் உள்ள கோயில் நாகம்மாள் கோயில் எனவும்.

அளவெட்டி, சுருவில் ஆகிய இடங்களில் உள்ள கோயில்கள் நாகதம்பிரான் கோயில் எனவும் வழங்கப்பட்டுவருகின்றன. நாகதீவிலிருந்து புறப்பட்ட கண்ணகை கோப்பாய், மட்டுவில், வேலம்பிராய், கச்சாய் வழியாகச் சென்று நாகர்கோயிலை அடைந்தாள் என்று வேறு சிலர் கூறுவர். பின்னர் கரைச்சியில் உள்ள புளியம்பொக்கையை அடைந்து, அப்பால் முல்லைத் தீவில் உள்ள வற்றுப்பளையை அடைந்தாள் என்றும் கூறுவர். இவற்றின் விபரங்களையெல்லாம் மந்திகைக் கண்ணகை அம்மன் ஆலயத்தில் வருடந்தோறும் வைகாசிப் பூரணையிற் படிக்கப் பட்டு வரும் கோவலஞர் கதையிலும், வித்துவான் ச. பொன்னம்பலபிள்ளையால் எழுதப்பட்ட மட்டுவில் பன்றித்தலைச்சி அம்மாள் ஊஞ்சற் கண்ணகை சரித்திரச் சுருக்கத்தின் மூலமும் அறிந்து கொள்ளலாம்.

யாழ்ப்பாணப் பகுதியினைப்போலவே திருகோணமலைப் பகுதியிலும் உவுனியாப் பகுதியிலும் கண்ணகைக்கு ஏராளமான கோயில்கள் அமைந்து காணப்படுகின்றன. கோயிற் புளியங்குளத்தில் உள்ள கண்ணகை அம்மன் கோயில், பத்தினி அம்மன் கோயிலாய் இருந்ததாக ஆர். டபிள்யூ. ஐவேர்ஸ் அவர்கள் குறிப்பிட்டதோடு, மடுத்திருப்பதியில் உள்ள புனித மேரி அம்மனும் பத்தினி அம்மனாகவே வழிபடப்பட்டு வந்ததாக அவர் மேலும் குறிப்பிட்டுள்ளார். பூனகரியில் (பத்தினிபாய்) அமைந்துள்ள கோயிலும் கண்ணகைக்குரிய கோயிலே என்று எஸ். குமாரசுவாமி கருதியுள்ளார்.

மட்டக்களப்புப் பகுதியில் ஊர்கள் தோறும் கண்ணகை அம்மனுக்குக் கோயில்கள் உண்டு. அவற்றை உடுகுச்சிந்து அல்லது ஊர்சுற்றுக்காவியம் விளக்கிச்செல்லும். அதேபோலக் கூவாய் குயில் வசந்தன் பாடல்களும், பட்டிமேட்டு அம்மன் காவியம் போன்றனவும் கூறிச்செல்கின்றன. இவற்றில் இருந்து பட்டிமேடு, தம்பிலுவில், காரைதிவு, வீரமுனை, கல்முனை, நீலாவணை, பாண்டிருப்பு, கல்லாறு, மகிழூர், எருவில், கழுவாஞ்சிக்குடி, கனாதாவளை, பழகாமம், தேத்தாத்திவு, செட்டிபாளையம், கிரான்குளம், புதுக்குடியிருப்பு, மகிழடித்தீவு, மண்முனை, முதலைக்குடா, தாண்டவன்வெளி, கொத்துக்குளம், திமிலைத்தீவு, வந்தாறுமலை, ஈச்சந்தீவு, ஆகிய இடங்களில் உள்ள கண்ணகை அம்மன் கோயில்களைப்பற்றி அறியமுடிகிறது.

யாழ்ப்பாணத்திற் கண்ணகை அம்மன் ஐந்தலை நாகமாக ஊர்ந்துசென்று வழிபடப்பட்டதைப்போலவே, மட்டக்களப்பு பட்டிமேடு என்னும் இடத்திற் கண்ணகைக்குப் பொற்புரு வடிவம் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. இது சேவாக்கை ஐதீகக் கதையில் இருந்து தோன்றியிருக்கலாம் என கிபூ நெவில் அவர்களும், எஸ். ஓ. கனகரத்தினம் அவர்களும் கருதுவர். இதனைப் “பொற்புரு வந்த காவியம்” மூலம் அறிந்து கொள்ளமுடியும்.

ஈழத்திற் தமிழர் வாழும் பிரதேசங்களைப்போலவே சிங்கள மக்கள் வாழும் பகுதிகளிலும் பத்தினிக்குக் கோயில்கள் அமைந்து காணப்படுகின்றன. நிக்கவவ குகையிற் கண்டெடுக்கப்பட்ட சந்தனக் கட்டையாலான கண்ணகை - கோவலன் சிலைகள், கயவாகு மன்னனார் கொண்டு வரப்பட்டனவாய் இருக்கவேண்டும் எனப் “புராதன ஈழம்” என்னும் ஆங்கில நூலிற் ஹென்றி பார்க்கர் கூறியுள்ளார். கொழும்புக்கு அண்மையில் இருக்கும் சுந்தானைப் பகுதியிலே முத்தூராசுவெளி வயல் வெளிக்கு அணித்தாகக் கடற்கரைகண் அமைந்துள்ள நடுவ பிட்டியா என்னும் இடத்தில் பழைய பத்தினி ஆலயம் ஒன்று காணப்படுகிறது. குருணாகலைப்

பகுதி, கட்டுகம்பளைப்பத்து, மினுவங்கொடை, நீர்கொழும்பு முதலான இடங்களில் ஒவ்வொரு பழைய இராசதானியிலும், அனுராதபுரத்தைவிடப் பத்தினிக்குக் கோயில்கள் உண்டு. தெய்வேந்திரமுனை எனப்படும் தேவிநுவரையிலும் பத்தினிக்குக் கோயில் இருந்திருக்கிறது. குண்டசாலையிலும், ஹங்குறன்கட்டையிலும் பத்தினிக்குக் கோயில்கள் இருந்திருக்கின்றன.

இவ்வாறு ஈழத்தின் பல்வேறிடங்களிலும் கண்ணகை அம்மனுக்குக் கோயில்கள் எழுப்பப்பட்டு வணக்க முறைகள் நடைபெற்று வந்தமைக்குக் காரணம் இருக்கவேண்டும். கண்ணகி கண்ணகையாக வணங்கப்பட்டு வந்தபோது அவள் கண்ணோயில் இருந்து பாதுகாப்பைக் கொடுப்பவளாகக் கருதப்படுகிறாள். அதேபோல சிங்கள மக்களும் தமிழ் மக்களும் கண்ணகையை அம்மை, சின்னமுத்து, பொக்குளிப்பான் போன்ற நோயினின்றும், பாதுகாப்பையும் அடைக்கலத்தையும் கொடுக்கும் தெய்வமாகக் கருதி வழிபடுவதாலேயே, ஈழத்து மக்களின் வழிபாட்டிற் கண்ணகைக்கு அதிக இடம் கிடைத்தது. எனவேதான் கொற்றவை, காளி அம்சத்தில் இருந்து தோற்றம் பெற்றதாக நம்பப்படும் கண்ணகைக்குத் திரௌபதி (அழியாத பத்தினி, பார்தாங்கு பத்தினி) மாரி (மழைத் தெய்வம்) ஆகிய தெய்வங்களின் அம்சங்களும் பொருத்தப்பட்டு வழிபாடு நடைபெற்றன. சிங்களவரிடையே பத்தினி துர்க்கை அம்மனாகவும், எட்டுக் காளிகள் அவளைச் சூழ்ந்திருப்பதாகவும் கொள்ளும் ஐதீகம் இன்றும் உண்டு.

மழைத் தெய்வத்துக்கும் அழியாத பத்தினிக்கும் கொடுக்கும் விசேட ஆராதனைகள் யாவும் கண்ணகை அம்மனோடு பொருத்தப்பட்டு வழிபாடு நடைபெற்று வந்ததாலேயே ஈழத்தின் பல பாகங்களிலும் பாடப்பட்ட மாரியம்மன் அகவல், காவியம், பிரார்த்தனை, உற்பத்தி போன்றவற்றிற் கண்ணகைக்கும் இடம் கிடைத்தன. சக்தியில் இருந்து தோற்றம்பெற்ற எல்லாப் பெண்தெய்வங்களின் அமிசங்களும் கண்ணகையோடு பொருந்தியுள்ளன. எனவேதான் கண்ணகை அம்மன் விருத்தங்களிலும், தோத்திரங்களிலும் கண்ணகை சக்தியாகவும், சக்தியின் வல்லமைகள் கண்ணகைக்கு இருப்பதாகவும் கொண்டு பாடல்கள் புனையப்பட்டன, நவாலிக் களையோடைக் கண்ணகை அம்மன் ஊஞ்சல், குஞ்சுப்பரந்தன் பொறிக்கடவை ஸ்ரீ கண்ணகை அம்மன் விருத்தம், மட்டுவில் பன்றித்தலைச்சி அம்மாள் ஊஞ்சல் ஆகியன யாவும் இத்துறை சார்ந்தவையே.

எத்திறத்தாலும் வரந்தரும் இவள் பத்தினிக்கடவுளாகும் எனக்கொண்டு விழாவொடு சாந்திசெய்ய, நாடு மலிய மழைபெய்து நோயும் துன்பமும் நீங்கியனவெனச் சிலப்பதிகாரம் கூறியுள்ளது. எனவே மழைவளம் குறைந்து பசியும் பிணியும் ஏற்படும் காலத்திற் கண்ணகையின் சீற்றமே காரணம் எனக்கொண்டு சாந்தி செய்யவே ஈழத்திற் கொம்பு விளையாட்டு, போர்த்தேங்காய் அடித்தல், குளுத்தி பாடுதல் போன்றவை தோன்றின. கண்ணகை அம்மன் வழிபாட்டோடு சம்பந்தப்பட்டனவாகவே வசந்தன் ஆட்டம், குரவை, தேர்க்கவியாணம் என்பனவும் நடைபெறுகின்றன. மழை வேண்டியே மழைக்காவியம் பாடப்பட்டுள்ளது. இச்சாந்தி விழாக்கள் யாவும் சிங்கள மக்களிடையேயும் உண்டு.

கண்ணகை அம்மன் வழிபாடு தொடர்பாக ஈழத்திலே தோன்றிய முழுமையான காவியம் கண்ணகி வழக்குரையே. இது வழக்குரை, பழிவாங்கிய கதை, கோவலனார் கதை என்று பல பெயர்களால் அழைக்கப்பட்டு வருகின்றது. மட்டக்களப்புப் பகுதிகளிற் கண்ணகி வழக்குரையெனவும், யாழ்ப்பாணப் பகுதிகளிற் கோவலனார் கதை எனவும் இக்காவியம் வருடந்தோறும்



வைகாசித் திங்களிற் படிக்கப்பட்டு வருகின்றது. இக்காவியம் சிலப்பதிகாரத்தைப் பின்பற்றிய போதும் பெரும்பாலான இடங்களிற் கதைகளும் விதத்தில் விலகிச்செல்கின்றது. நாடோடிக் கதைகளுக்கு முக்கிய இடம் கொடுத்துக் கண்ணகி மதுரையை எரிப்பதோடு நிறைவுபெறுகிறது. கண்ணகை அம்மன் மாங்கனிப்பிறப்பு, மீகாமன் வெடியரசன் போர் என்பவற்றை நாடோடிக் கதைகளாகக் கொள்ளலாம். இவை பெரும்பாலும் புகழேந்திப் புலவரின் 'கோவலன் கதை' என்னும் அம்மானை ரூபத்திற் பாடப்பட்ட பாடல்களில் இருந்து தழுவியும் தழுவாமலும் பலபடப் புனையப்பட்டுள்ளன.

அங்கணைமைக்கடவை அம்மன் காவியம், வற்றூப்பளைக் கண்ணகை அம்மன் தோத்திரம், வற்றூப்பளைக் கண்ணகை அம்மன் காவியம் என்பனவும், மழைக் காவியம், கொம்பு விளையாட்டுப் பாடல்கள், வசந்தன் பாடல்கள், குளுத்திப் பாடல்கள், ஊஞ்சற் பாடல்கள் யாவும் கண்ணகை அம்மனோடு தொடர்பான பாடல்களாகவே காணப்படுகின்றன. தமிழிலே கண்ணகை அம்மனுக்குக் காவியங்களும், கவிதைகளும் தோன்றியமைபோலவே, சிங்களத்திலும் பத்தினிக்குக் காவியங்கள் நிறையத் தோன்றியுள்ளன.

எனவே கண்ணகி வழிபாடானது ஈழத்திலே சிங்கள மக்களுக்கும் தமிழ் மக்களுக்கும் ஆத்மீகத் தொடர்பாக இருந்ததோடு, தென்னிந்தியக் தமிழ் மக்களையும் இணைக்கும் ஒரு தொடர்பாக மாறிய பெருமையைப் பெற்றது எனலாம். எனினும் ஈழத்தின் மட்டக்களப்புப் பகுதியிலேதான் இவ்வழிபாடு நன்கு வேரூன்றி நிலைத்துள்ளது. கண்ணகை அம்மனுக்குக் கோயில் இல்லாத ஊரே மட்டக்களப்புப் பகுதியில் இல்லை எனலாம்.



“பழைய கவடிகள் யாவுங் கீலமாய் ஒன்றென்றாய் அழிந்து போகின்றன. புது ஏடுகள் சேர்த்து அவற்றை எழுதி வைப்பாரும் இலர். துரைத்தனத்தாருக்கு அதின்மேல் இலட்சிய மில்லை. சரஸ்வதியைத் தம்பால் வகிக்கப்பெற்ற வித்துவான்களை அவள் மாமி எட்டியும் பார்க்கின்றாளில்லை. திருவுடையிர்! நுங்குணை இந்தாட் தவறினால் பின்பு தவம் புரிந்தாலும் ஒரு தரம் அழிந்த தமிழ் நூற்களை மீட்டல் அரிது. யானை வாய்ப்பட்ட விளம் பழத்தைப் பின் இலண்டத்துள் எடுத்துமென்? ஓடன்றோ கிட்டுவது! காலத்தின் வர்ப்ப்பட்ட ஏடுகளைப் பின் தேடி எடுப்பினுங் கம்பையும் நாராசமுந்தான் மீரும். அரைக் காகக்கழிந்த கற்பு ஆயிரம் பொன் கொடுத்தாலும் வாராது. சங்க மரீஇய நூல்களுட் சில இப்போது தானுங் கிடைப்பது சமுசயம். முப்பால் அப்பாலாய் விட்டது. என் காலத்தில் யான் பார்க்கப்பெற்ற ஐங்குறுநூறு இப்பொழுது தேசங்கடோறந் தேடியும் அகப்பட்டிலது. எத்தனையோ திவ்விய மதுர கிரந்தங்கள் காலாந்தரத்தில் ஒன்றன்பின் ஒன்றாய் அழிகின்றன. சிமரன்களே! இவ்வாறு இறந்தொழியும் நூல்களில் உங்களுக்குச் சற்றுவது கிருபை பிறக்கவில்லையா? ஆச்சரியம்! ஆச்சரியம்!! அயலான் அழியக் காண்கினும் மனத்தளம்புகின்றதே! தமிழ் மாது நுந் தாயல்லவா! இவள் அழிய நமக்கென்னென்று வாளா இருக்கின்றீர்களா! தேசாபிமானம், மதாபிமானம், பாஷாபிமானமென்று இவையிலலாதார் பெருமையும் பெருமையாமா! இதனைத் தயைகூர்ந்து சிந்திப்பீர்களாக!”

— சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை  
கலித்தொகைப் பதிப்புரை, 1887.

# மிருகங்களும் தமிழர் வழிபாட்டு முறையும்

கலாநிதி வி. கே. கணேசலிங்கம்

மனிதன் தன்னைப்போல் தன் இனத்தைச் சார்ந்த மனிதரை மட்டுமன்றி, விலங்குகளையும் விருட்சங்களையும் நேசித்ததாகச் சமய நூல்களும் சரித்திர நூல்களும் கூறுகின்றன. இத்தத்துவத்தை தற்பொழுதும் நாம் காணக்கூடியதாக இருக்கின்றது. குறிப்பாக மனிதன் மிருகங்கள் மேல் வைத்திருக்கும் விருப்பம் அளப்பரியது. சில மிருகங்கள் மனிதனில் தங்கி வாழும் தன்மை கொண்டு, மனிதனின் அன்புக்குப் பாத்திரமாக வாழுகின்றன. மக்களினம் எந்த மிருகங்களிலிருந்து தோன்றியதோ அந்த இனமரபுச் சின்னமாகவுள்ள மிருகங்களை வழிபடுகின்றது (totemism). இவ்வுண்மையை உலகிலுள்ள ஆதியான மனித சமுதாயங்களில் காண்கிறோம். அவர்கள் தாம் அம்மிருகங்களுடன் தொடர்புடையவர்களென்றே அல்லது அம்மிருகங்களினாலே தாம் ஆட்கொள்ளப்படுகின்றனவென்றே கருதுகின்றார்கள். உதாரணமாக, அவுஸ்திரேலியாவின் முதற்குடி மக்கள், அந்நாட்டுப் பெரும் பறவையையும் (Emu) பாம்பையும், புழுக்களையும் பயபத்தியுடன் வணங்குகின்றார்கள். ஆதிகால எகிப்தியர், முதலை, பாம்பு ஆகியவற்றைத் தெய்வமாக வழிபட்டனர். நியூ கினியின் அஸ்மத் பிரிவினர் (Asmat tribe) கும்பிடுபூச்சிகளை தம்மோடு தொடர்புடையனவாகக் கருதுகின்றனர்.

தமிழர்கள் ஒரு சில மிருகங்களையே தொன்றுதொட்டு வணங்கிவருகின்றார்கள். அவற்றை அவர்கள் வணங்குவதற்கான காரணம், தாம், அம்மிருகங்களுடன் தொடர்புடையவர்கள் அல்லது அம்மிருகங்களிலிருந்து தோன்றியவர்கள் என்பதல்ல; அம்மிருகங்களின் குணதிசயங்கள், பயன்கள், அவை உணர்த்தும் தத்துவங்கள், அம்மிருகங்களைப் பற்றிய புராண இதிகாசங்களில் கூறப்படும் உயர் கருத்து, ஆகிய காரணங்களைக் கருத்திற் கொண்டே அம்மிருகங்களைத் தமிழர்கள் வணங்குகின்றார்கள், என்று கருதுதல் பொருந்தும்.

உலகத்திலுள்ள மிருகங்கள் யாவற்றிலும், பசு ஒன்றே தமிழரால் தொன்றுதொட்டு வணங்கப்பட்டு வருகின்றது. எகிப்து, கிரேக்க நாடு, ரோமாபுரி, போன்ற தேசங்களில் எருதுகள் மதிப்புக்குரியனவாகவும் வணங்குவதற்குரியனவாகவும் போற்றப்பட்டு வருகின்றன. இதே போல, ஸ்பெயின் தேசத்திலும் சண்டையிடும் எருதுகளும் பெரு மதிப்புள்ளவையாக இருக்கின்றன.

சாந்தம், அழகு, பொறுமை ஆகிய குணங்களையுடையதாக பசு திகழ்கின்றது. அது ஒரு தாவரப்பட்டினியாகும். மேலும் பசுவிடமிருந்தே இறைவனுக்கு அளிக்கப்படும் பஞ்ச கல்வியமான பால், தயிர், நெய், சாணம், சிறுநீர் ஆகியவற்றை நாம் பெறுகின்றோம். தெய்வத்துக்கான நிவேதனப் பொருள்களைப் பசுவிடமிருந்து பெறக்கூடியதாக இருப்பதினாலும், மனிதனுக்கு வேண்டிய அடிப்படைத் தேவைகளும் பெரும்பயன் தருபவையான பால், தயிர், நெய் முதலியவற்றையும் விவசாயத்துக்கு இன்றியமையாததான பசளை, முதலிய பொருள்களையும் மனிதனுக்குக் கொடுப்பதினாலும் மேற்குறிப்பிடப்பட்ட விசேட நற்குணங்களைக் கொண்

டிருப்பதினாலும், தமிழர் பசுவை வணங்குதற்குரிய ஒரு மிருகமாகக் கருதுகின்றனர் எனலாம். மேலும், சிவனுக்குப் 'பசுபதி' என்னும் ஒரு பெயர் தொன்றுதொட்டு வழங்கி வருவது சிந்தனைக்குரியதொன்றாகும்.

இந்தியாவிற்குப் பாம்புகளை வழிபடும் வழக்கம் நிலை பெற்றிருக்கின்றது. 19ம் நூற்றாண்டில் பாம்புகளை வழிபடும் வழக்கம் இந்தியாவில் அதிக இடங்களில் இருந்ததாகப் புள்ளிவிவரத்தொகுதி காட்டுகின்றது. பாம்புகளை மனித ஆற்றலுக்கு மேற்பட்டவையெனக் கருதி ஆபிரிக்கர்கள் அவற்றை தம் தெய்வமாக வணங்குகிறார்கள். இவ்வழக்கம் இந்தோனேசியாவிலும் தென் கிழக்காசியாவிலும் யப்பானிலும் தற்போது இருந்து வருகின்றது. மத்திய அமெரிக்காவிலும் மெக்சிக்கோவின் புராதன கலாச்சாரத்திலும் பாம்பு ஒரு முக்கிய இடம் பெற்றிருந்தது. கிரேக்க நாட்டிலும் ரோமாபுரியிலும் பாம்புகள் தெய்வீகமாகக் கணிக்கப்பட்டு வந்தன.

தமிழர்கள் தமிழ் இலக்கியங்களிலும் புராணங்களிலும் சிறப்பித்துக் கூறப்பட்டுள்ள பாம்புகளின் பண்புகளை ஆதாரமாகக் கொண்டே பாம்புகளை வணங்கினார்கள் எனலாம். "பாம்பு சிவனின் சடையிலும் கழுத்திலும் ஆபரணமாகத் திகழ்கின்றது; "விஷ்ணு பெருமான் ஆதிசேடன் என்ற நாகத்தின் மேல் துயில்கொண்டும், அதன் தலையில் நின்று நர்த்தனமாடியும் இவ்வுலகையே இரட்சித்தருளுகின்றார்"; "தேவர்கள் மேருமலையை மத்தாகவும், வாசுகி என்ற பாம்பைக் கயிறாகவும் கொண்டு திருப்பாற்கடலைக் கடைந்தபோது, பாம்பிவிருந்து நஞ்சு வெளிவர அந்நஞ்சை சிவபெருமான் உண்டதினால் கழுத்தில் நீலநிறம் படிந்திருக்கின்றது" இத்தகைய கருத்துக்கள் தமிழர்களின்-குறிப்பாக இந்துக்களின் மனதில் நிலைபெற்றிருக்கின்றன. இதன் காரணமாகவே பாம்பை வணங்குகின்றார்கள் என்பதாகக் கருதலாம்.

ஈழத்தில் நாகர் கோவில், நாகவிகாரை, நாகதீபம் போன்ற கோவில்கள் இருக்கின்றன. இக்கோவில்கள் நாகபாம்பு வழிபாட்டையே விசேடமாகக் கொண்டு அமைந்துள்ளன.

தமிழர்கள் பசு, பாம்பு ஆகியவற்றை மட்டுமில்லாமல் குரங்களையும் தெய்வமாக வழிபட்டு வருகின்றனர் என்பதையும் குறிப்பிடலாம். ஆதிகால எகிப்தியரும் குரங்குகளை வணங்கினர். ஆசிய நாடுகள் சிலவற்றிலுள்ள இதிகாசங்களில் குரங்கு ஒரு முக்கிய சிறப்பிடம் பெறுகின்றது. தூர கிழக்குத் தேசத்திலுள்ள இதிகாசங்களில் காணப்படும் தெய்வீக குரங்குகளின் குறிப்புக்கள் இந்திய இதிகாசங்களிலிருந்து பெறப்பட்டவையாகும். யப்பான் தேசத்தில், "தீயவையை பாராதே" "தீயவையைக் கேளாதே", தீயவையை பேசாதே" என்ற அறிவுரைகள் குரங்குகளின் உருவங்களைத் துணையாகக் கொண்டே விளக்கப்படுகின்றன.

இராம தூதனாக அனுமன் இருந்ததினால், இராமருக்கும் அனுமனுக்கும் ஒரு கிட்டிய தொடர்பிருந்தது. அனுமன் ஒரு சிறந்த இராம பக்தன். இதனைக் கருத்திற் கொண்டு இராமரை வழிபடுபவர்கள் அனுமனையும் வழிபட்டனர். காலகதியிற் குரங்குகளையும் அனுமனின் சந்ததியாகவே கருதி, அவற்றையும் வழிபடத் தொடங்கினர். இதன் காரணமாகவேதான் இராமருக்குக் கோவில் கட்டப்பட்டபோது, இராமருக்கு உறுதுணையாக இருந்த அனுமனுக்கும் கோவில் அமைக்கப்பட்டது.

சைவர்கள் எக்காரியம் செய்யினும், விக்கினங் களையும் விக்கினேஸ்வரரை வணங்குகின் றனர். அவருக்கு யானை முகம் இருப்பதினால், யானையும் ஒரு தெய்வமாக வணங்கப்பட்டு வருகின்றது. யானை ஒரு மிக வலிமை மிக்க மிருகம். வேலைகள் செய்தற்குப் பழக்கப்படும் ஒரு அறிவுள்ள மிருகம். அத்துடன், அது ஒரு ஞாபக சக்தியுடைய மிருகமுமாகும். மேலும் அது ஒரு தாவரபட்சிணியாகும். எல்லாவிதத்திலும் வணங்குவதற்குரியதொரு மிருகமாக யானை இருக்கின்றது.

சில மிருகங்கள் இறைவனது வாகனங்களாகக் கருதப்பட்டு வருகின்றன. சிவபெருமா னுக்கு எருது; பிள்ளையாருக்கு—எலி; முருகனுக்கு—மயில்; வயிரவருக்கு—நாய்; காளிக்கு— சிங்கம்; ஐயப்பருக்கு—புலி. இப்படியெல்லாம் தெய்வங்களுக்கு வாகனங்கள் இருக்கக் காண் கின்றோம். தெய்வங்களுக்கும் அவற்றுக்கான வாகனங்களாகக் கருதப்படும் மிருகங்களுக்கும் ஒரு வகைத் தொடர்பிருக்க வேண்டுமென்பது தெளிவாகின்றது. எப்படியான தொடர்பிருக் கின்றதென்பதையும், எவ்வாறு இத்தொடர்பு ஏற்பட்டதென்பதையும் பற்றி மேலும் ஆராய்ச்சிகள் அவசியமாகின்றன.

சீர்மேவி யாழ்ப்பாண திருநெல்வே வியிலியாஞ்  
செய்தவ மெனாவுதித்தான்  
சிந்தும் பழிக்குவெந் துயருழந் தஞ்சிநந்  
தேயமாக லுஞ்சிந்தையான்  
ஏர்மேவு யௌவனத் தெரிஞளிக் குங்கற்பி  
னேந்திழையை யுங்கதறவிட்  
டெய்திச் சிதம்பரத் திறையிறைவி தாள்புக்கொ  
ரேழேழு நாளுபவசித்  
தூர்மேவு கௌடத்தெ முமைபம்மை யருளுந்  
வுற்ற ரியக்கடல்கடந்  
தும்பர்குரு வின்மகா பண்டிதனு மாய்ச்சனன  
முற்றபய னுறவுமையருட்  
சார்மேவு சைவத் தனித்துறவி யாயினான்  
சாந்தநா யகிசமேத  
சந்த்ரமௌ லீசனே பைந்தொழில் விலாசனே  
சந்த்ரபுர தலவாசனே.

— சந்திர மௌலீசர் சதகம்

“தொட்டனைத் தூறு மணற்கேணி மாந்தர்க்குக்  
கற்றனைத் தூறு மறிவு”

Brighton Institute

57, RAMAKRISHNA ROAD;

WELLAWATTE.



# Tamil influence on the structure of Sinhalese Language

By W. S. KARUNATILLAKE, Ph.D. (Cornel)

Sinhalese, the mother-tongue of the majority of the people of Sri Lanka is one of the Modern Indo-Aryan languages which has been completely cut-off from the rest of the Modern Indo-Aryan languages for the last several centuries because of its geographical location. Its oldest extant documents are a couple of stone-inscriptions which are dated as early as the 3rd century B.C. both on epigraphical and linguistic grounds. We have continuous records of the language from this period up to the present day. Modern Sinhalese is found in two distinct varieties, the literary and the colloquial. The source-language of Sinhalese is old Indo-Aryan (Sanskrit), apart from which there had been several secondary linguistic traditions that have exerted varying degrees of influence on the development of Sinhalese. Of these Tamil is one of the most important. There is reason to believe that in the past, the study of Tamil language and literature was cherished by the Sinhalese scholars. Sinhalese poets of the 15th/16th centuries included Tamil along with Sanskrit and Pali as the most important literary languages of the day and considered them ignorant who were not acquainted with these three languages. Even the term '*elhu*' referring to the 'written variety of Sinhalese free from Sanskrit tatsama-words' seems to be etymologically connected to the Tamil word *ezhuthu* 'to write' (cf. *ezhuththu* 'letters' etc.). The purpose of this paper is to investigate some of the aspects of Tamil influence on the structure of the Sinhalese language.

The impact of Tamil, unlike that of the other secondary linguistic traditions can be traced back to the earliest stages in the development of Sinhalese. For descriptive convenience, the major areas of the language that have been affected by Tamil are classified here under phonology, morphology, syntax and lexicon.

As far as the phonemic systems are concerned a significant point of similarity between Sinhalese and Tamil is the absence of the aspirate-stops which puts Sinhalese into sharp contrast with the rest of the modern Indo-Aryan languages. The unconditional merger of the old Indo-Aryan aspirates with the corresponding un-aspirate stops is attested in the earliest Sinhalese documents, and some scholars have considered Tamil interference to be responsible for this significant phonological innovation in Sinhalese. Except for this, the phonemic systems of the two languages are quite distinct. However, there are specific instances of Tamil loan-words that have been operative in creating new canonical shapes as well as in widening the distribution of certain phonemes in Sinhalese. An example for a canonical shape thus newly created in Sinhalese is the (C V C1 C1 V) structure of a considerable number of morphemes. The final 'V' here is primarily 'u' or 'i'. For example, Tamil *Muutta* 'joint'—Sinhalese *muuttu*; Tamil *paaththi* 'vegetable-bed'—Sinhalese *paaththi*.

Considering the phonological changes that Sinhalese has undergone, the above type of canonical shape must be assumed to have gained entry into Sinhalese only after the 8th century A.D. The frequency of occurrence of the vowels 'u, i, e, ee', specially in the word-final position and of the retroflex stops 'T' and 'D' has been greatly increased through Tamil borrowings into Sinhalese. Around the 8th century A.D. 'c' (coming from old Indo-Aryan c/ch) merged with 's' word-initially and in gemination, whereas in its intervocalic single occurrence it merged with 'd', 'j' (coming from old Indo-Aryan j/jh) merged with 'd' in all of its occurrences which resulted in the complete loss of the palatal stops in Sinhalese. The re-entry of 'c' and 'j' into the phonemic system of Sinhalese after this change has been due to borrowings from old and Middle Indo-Aryan as well as from Dravidic sources, and in this regard the impact of Tamil is very significant.

As to morphology, the two languages do not seem to share much similarity worth-noting. The grammatical-category-system of Sinhalese stands in sharp contrast to that of Tamil. However, a passing remark may be made here of the plural marker *-val* (which is one of the alternant plural markers added to inanimate nouns in Sinhalese) which some scholars have suggested to be related to the Tamil nominal pluralizer *-kalh*.

At the level of syntax only some of the apparent similarities between the constructional patterns of the two languages may be noted here. One such instance is the formation of the relative clause in both the language by using a verbal adjective instead of the 'that—— who/which' type of (co-) relative pronominal sets. This feature which is typical of almost all the Dravidian languages is strikingly absent in all the Modern Indo-Aryan languages other than Sinhalese. Consider the following instances :—

Tamil : */nhaan vatikkita vuththakam nallathu/*  
 Colloquial Sinhalese : */mama kiyoona pota hunday/*.  
 (literally I reading book is good)

The occurrence of this type of 'relative-clause' in Sinhalese is attested in one of its earliest literary texts, viz. *Dampiyaa ATuvaa Gaetapadaya* dated around the 10th century A.D. Whether the influence was responsible for the innovation of this syntactic feature which completely replaced the old Indo-Aryan relative-clause structure in Sinhalese needs investigation. Another syntactic feature shared in common by Sinhalese and Tamil is the type of numeral phrase structure in that both languages take a classifier after the numeral. In Tamil, the classifier is *peer* (literally meaning 'name') and it is used only after human-nouns, while in Sinhalese there are two classifiers, *'nama'* (literally meaning 'name') used in counting members of the clergy, and *'denaa'* (literally meaning 'people') used when counting other living-beings. Thus,

Tamil : */manithar muuNTu peer/* 'three men'  
 Sinhalese : */minissu tun denaa/* 'three men'  
*/haamuduruvaru tun nama/* 'three monks'

Also in the formation of higher ordinals involving '10's both Tamil and colloquial Sinhalese agree in having the noun referring to the '10's always preceding the noun referring to the lower-numeral. Compare for instance,

Tamil : */iruvaththi naalu (20+4) 'twenty-four'*  
 Sinhalese : */visi hatara (20+4) 'twenty-four'*

Hindi : */can biis/ (4+20) 'twenty-four' etc.* where the order of the numerals is just the opposite.

A syntactic feature that can be positively said to have been directly borrowed from Tamil, is the alternative construction-type formed by repeating the functor *'hari'* (<Tamil *'cari'*) after every item that is put into alternation. Compare the following examples :

Tamil : */kooppi cari theeththaNNi cari koNTaangkoo/* 'bring either coffee or tea'  
 Sinhalese : */kooppi hari tee vatura hari geenna/* 'bring either coffee or tea'

The formation of the echo-compounds in the two languages presents yet another striking point of similarity.

The most significant impact of Tamil on Sinhalese, however, has been at the lexical level. Tamil loans in Sinhalese have been attested since the earliest inscriptions. Tamil loan-words in Sinhalese can be chronologically arranged considering their phonological history though such an attempt is not made in this paper. For instance a form like '*kaeti*' meaning 'a specific variety of knife' (←Tamil *kathithi* 'knife') must have been borrowed into Sinhalese before the 4th century A.D. because of the umlaut (for it was after the 4th century A.D. that the umlaut-change took place in Sinhalese), whereas a form like *paath:hi* 'vegetable-bed' (←Tamil *paaththi* 'vegetable-bed', must have been borrowed into Sinhalese only after the 8th century A.D. because of the gemination' (for it was during this period that geminate consonant clusters developed in Sinhalese, and hence loan-words containing geminates were phonologically permissible). In borrowing lexical items from Tamil, the retroflex nasal 'N' and the lateral 'lh' have been replaced by the alveolar nasal 'h' and the lateral 'l' respectively; the voiced allophones of the Tamil stops have been systematically represented by the corresponding voiced stop phonemes, and the word-final vowel sequence '-ay' has been replaced by '-e' or '-ee' in Sinhalese depending on the phonological structure of the item involved. As to their form-class affiliation the Tamil loans in Sinhalese are classifiable as nouns, verbs, adjective or functors. The overriding majority of words belong to the class of nouns. A few examples follow :—

	Tamil		Sinhalese
<b>Nouns :</b>			
'thread'	/n <u>h</u> uul/	✓	/nu <u>al</u> /
'mirror'	/kaNNa <u>Ti</u> /	✓	/kaNNa <u>Di</u> /
'umbrella'	/ku <u>Ta</u> y/	✓	/ku <u>Dee</u> /
'basket'	/kuu <u>Ta</u> y/	✓	/kuu <u>De</u> /
<b>Verbs :</b>			
'to start'	/vu <u>ta</u> -/	✓	/pu <u>tə</u> nə <u>va</u> /
'to throw'	/vi <u>i</u> cu/	✓	/vi <u>i</u> su kə <u>rə</u> nə <u>va</u> /
<b>Adjectives :</b>			
'common'	/po <u>th</u> u/	✓	/po <u>d</u> hu/
'short'	/ku <u>t</u> u/	✓	/ku <u>t</u> u/
'either...or'	/ca <u>r</u> i...ca <u>r</u> i/	✓	/ha <u>r</u> i...ha <u>r</u> i/ functors

These loans in Sinhalese cover a very wide range of semantic categories and can be accordingly classified. Kinship terms such as /*appa*/ 'father' (←Tamil /*avva*/), /*akka*/ 'elder-sister' (←Tamil /*akka*/), food-items such as /*hodhi*/ 'gravy' (←Tamil /*cothi*/), culinary terms such as /*muTTi*/ 'cooking pot' (←Tamil /*muTTi*/), terms referring to body-parts such as /*molee*/ 'brain' (←Tamil /*muluhay*/), /*mae nikkaTTuvə*/ 'wrist' (←Tamil /*maNikkaTTu*/), architectural terms such as /*iruppu*/ 'a way of fixing rafters' (←Tamil /*iruppu*/), agricultural terms such as /*paaththi*/ 'vegetable-bed' (←Tamil /*paaththi*/), /*vel*/ 'paddy-field' (←Tamil /*vayal*/) etc. are some instances for these. A detailed study of these loans in terms of their semantic category-affiliation is not possible within the scope of this paper.

# Recent Epigraphical Discoveries in the Northern and Eastern Provinces of Sri Lanka<sup>1</sup>

By K. INDRAPALA, Ph.D. (Lond.)

The role of epigraphy in archaeological studies and in the reconstruction of ancient history, particularly the history of our region, that is South Asia, can hardly be over-emphasized. The absence of any historical literature in most parts of South Asia has given the epigraphical records of this region an importance which similar records do not enjoy in most parts of the world. For many regions of India epigraphic records form the only source of any reliable information for the reconstruction of their early history. Fortunately in Sri Lanka there has been a very strong tradition of historical writing and the epigraphic records of our country assume a different kind of importance, in that they help to a great extent in supplementing and in corroborating the evidence of the chronicles. In a few instances they also help to correct the chronicles.

Sri Lanka is perhaps the only region in South Asia where we get a large number of lithic and other inscriptions for a continuous period of over two thousand years, from the third century B.C. During the last one hundred years, that is from the time the first official epigraphist was appointed (1874), nearly three thousand lithic records have been discovered in Sri Lanka. More than half of these, constituting what are called the Brahmi inscriptions, belong to the earliest period of the Island's history, namely, the period between the third century B.C. and the third century A.D. There are about one hundred and fifty Tamil inscriptions, all belonging to the period after the ninth century A.D. There is also a handful of Sanskrit and Pali inscriptions. The rest are in Sinhala. Every year a considerable number of inscriptions is brought to light, mainly as the result of the opening up of jungle areas for colonisation and agricultural schemes and of the repairing of irrigation tanks and canals.

The vast majority of these inscriptions has been discovered in those provinces where there is an abundance of granite and other forms of hard rock. In this respect, the Northern Province has yielded the least number of inscriptions. Till about five years ago, only four inscriptions of the period before the seventeenth century had been discovered in the Jaffna District. The position regarding the other districts of the Northern Province and those of the Eastern Province was not very different for the same period. A number of factors contributed to this situation.

During the last five years more epigraphic records have been brought to light in these two provinces.<sup>2</sup> In the Jaffna District nine more inscriptions, more than double the number discovered earlier, came to light. Another seven records from the Trincomalee District were examined for the first time in 1972.<sup>3</sup> Some new inscriptions have also been discovered in 1973 in the Vavuniya District. As one who has been going in search of these inscriptions, I can confidently say that a systematic survey of these provinces is bound to throw up many more inscriptions. For that matter, a thorough survey of all the other provinces is also bound to yield similar results.

Most of the newly discovered inscriptions have furnished us with valuable information relating to the history of these two provinces. The majority of the records belongs to the eleventh century, a period for which there are serious gaps in our literary sources. The greater part of the eleventh century was a period when the Island was dominated by the South Indian Cholas, who have left behind a large number of Tamil records. More and more Cola records are now coming to light, especially in the Northern and Eastern Provinces. Some of these are of considerable historical importance.

Of these, by far the most interesting and valuable record comes from Kantalai in the Trincomalee District. This record, which was originally inscribed on a single slab but is now lying in two pieces, is in the Sivan Temple at Kantalai. The first half of the record, inscribed on one piece of the slab, is in a good state of preservation while the other half is unfortunately damaged.

This record is significant in many respects. What will interest many is the fact that it is dated in a regnal year of a ruler of Sri Lanka who is not known to us from any other source. The name of this ruler is given as Sri Sanghavarman Sri Cola Lankesvara Devar. When I first deciphered the record, I was rather puzzled by this unfamiliar name. The writing as well as the Cola place-names occurring in the inscription made it clear to me that it was a record of the period of Cola rule. And yet it was not dated in a regnal year of a Cola emperor, as in the case of the other Cola records of Sri Lanka. That this unknown king was undoubtedly a local ruler was evident from his consecration name Sri Sanghavarman, a variant of the well-known Sinhala consecration name Siri Sanghacchi-varman. But, soon I was able to relate it to the information provided by the South Indian epigraphs and realise the full significance of the name and of the new inscription. It is actually the South Indian records that help us to unravel this mystery.

We find that early in the eleventh century Emperor Rajendra Cola I introduced a new system of administering his empire, whereby princes of the imperial royal family were appointed to position of authority in the different provinces of the empire. In the early years of his reign Rajendra seems to have been assisted by only one such subordinate ruler with jurisdiction over the Pandya country. It is possible that in later years others were similarly recognized elsewhere. Three of Rajendra's successors are said, in their inscriptions, to have continued these arrangements. In fact, the immediate successor of Rajendra is stated to have crowned a prince as a subordinate ruler, and conferred on him the title '*Ilankaiyar-k-iraiva*', the Tamil equivalent of the name Lankesvara.

Of the many subordinate rulers, those of the Pandya country were known by the name of Cola-Pandya, a combination of their own dynastic name with that of the former rulers of the territory over which they now ruled. Similarly, the prince appointed to rule over Kerala was known as Cola-Kerala and that of the Ganga country was named Cola-Ganga. We also find that the Cola-Pandya rulers took the consecration names of the Pandyas. Thus, we are in a position to understand the name Cola Lankesvara, which was obviously the name of the Cola prince installed in Lanka. Cola is his dynastic name and Lankesvara is the name generally applied to a ruler of Lanka. Just as the Cola Pandya rulers took the consecration names of the Pandyas, this ruler of Lanka took the consecration of the kings of Sri Lanka. We also know from the South Indian records that these subordinate rulers enjoyed regal status and were allowed officially to issue orders dated in their own years of office.

In the light of these inscriptions we are in a position to understand how our record from Kantalai came to be dated only in a regnal year of the subordinate ruler at Polonnaruwa. This record, therefore, helps us to learn for the first time that the manner in which the Colas administered Sri Lanka was not different from that adopted in the Pandya, Kerala and Ganga countries.

This inscription is also of interest in other respects. It refers to the deliberations of the local assembly of Kantalai, which place had been renamed by the Colas as Rajaraja-caturvedimangalam after Emperor Rajaraja I. Incidentally, this name was later changed to Vijayaraja-caturvedi-mangalam in the reign of Vijayabahu I, who ruled from Polonnaruwa after defeating the Colas. Our inscription also gives the Cola name of the district in which Kantalai was situated. This name is Rajendra-cola-valanatu, after emperor Rajendra I. Further, an irrigation channel in that area is also named here as Vikramacolan-vaykkal, presumably after Rajendra I, one of whose numerous



titles was Vikramacolan. It appears that the local assembly of Kan'alai met and decided to allocate six 'kacus' or pieces of money for the repair of some watercourses of the irrigation channel named Vikramacolan-vaykkal. Unfortunately the record is damaged at this point and the details are not clear.

Another Cola inscription, which may be regarded as fairly important, was discovered at the Dutch Fort Hammenhil in the Kay's Harbour. The contents of this record indicate that it was originally set up at Mato tam, in the Mannar District. It appears that the Dutch removed this inscribed stone and other bricks from Mato tam to Kayts by boat and used them in repairing Fort Hammenhil. Although this inscription is fragmentary, the preserved portion gives us for the first time the name of the Cola general who led the successful campaign of A.D. 1017 and brought the whole of Lanka under the Cola sway. This general, Jayankontia Cola Muventa Velar, is described 'here as the one who conquered the whole of Lanka and took away the King of Lanka, his queen and his treasures'. Our record thus becomes the only inscription in Sri Lanka mentioning the fact that Mahinda V, king of Lanka at the time of the Cola conquest of 1017, and his queen were taken away with their treasures to South India by the Cola commander. It thus confirms the account of the *Culavamsa*, the Pali chronicle which gives details of the Cola conquest. That the consort of the King of Lanka was also taken away as a captive is a fact that is not mentioned elsewhere, although her capture is referred to in some sources.

Of the several other Cola inscriptions discovered in the Trincomalee District in 1972, two may be mentioned here. These relate to one of the ancient Saiva temples of Trincomalee, now lost and forgo ten. Trincomalee is now well-known among the Hindus for the renowned Konesvaram temple that stood there for a long time till it was pulled down by the Portuguese in the seventeenth century. But there was also another famous temple, the Maccayesvaram, which was also presumably destroyed by the Portuguese. Its memory is preserved only in some late legendary accounts of Trincomalee which were not taken seriously by scholars. Now an inscription from Nilaveli and another from the Trincomalee town establish for the first time the historicity of this venerated shrine and provide some information relating to it.

Some of the other inscriptions discovered in the Jaffna District within the last few years also deserve mention. One is a Brahmi inscription on a potsherd unearthed at Kantarodai by a team of archaeologists from the Pennsylvania University Museum. This is the only Brahmi inscription to be discovered in Jaffna and the oldest of the inscriptions discovered in that district. A pillar inscription discovered in the Jaffna Fort becomes the oldest Tamil inscription to come to light in that district. It is also the only Cola inscription originally set up there to have come to light. A third inscription comes from a tea 'boutique' in Jaffna town. The stone on which it is inscribed appears to have formed part of one of the buildings erected at Nallur in the fifteenth century. The Portuguese who destroyed the city of Nallur in the seventeenth century were probably responsible for its removal to its present site, where subsequently it was built into the floor of the tea 'boutique'. This fragmentary record is dated in a regnal year of Parakramabahu VI of Kotte, whose full titles are given in the preserved portion. It is known from the literary sources that the Jaffna kingdom was annexed to the powerful Kotte kingdom in the reign of Parakramabahu VI by his adopted son Sapumal Kumara who ruled at Nallur for some time as viceroy. But this is the first time that we get epigraphical confirmation of Parakramabahu's overlordship of Jaffna. It is interesting to note that Tamil inscriptions of Parakramabahu VI have been discovered at Naimmana in the southern end of Sri Lanka, at Munnesvaram in the western coast and in Jaffna, all of which go to confirm his claim that he was emperor of the Island.

## NOTES

1. This is the text of a talk broadcast over the English Service (Channel One) of the Sri Lanka Broadcasting Corporation on 31st July, 1973.

2. Several of these records were brought to light as a result of systematic surveys conducted by me with my friends. In the Jaffna District I was assisted by Mr. V. Sivasamy (Lecturer, Jaffna College), Mr. A. Kandiah (Retired Curator, Jaffna Museum) and my former student Mr. S. Gunasingam (formerly an Assistant Lecturer in the Department of History, University of Sri Lanka, Peradeniya Campus). In the Trincomalee District Mr. Gunasingam and Mr. S. Thambirajah (former Chairman of the Sambaltivu Village Committee) were of immense help to me. Credit goes to the latter for having found the new inscriptions of this district. Mr. S. Kanagaiyan (Teacher, Vidyananda College, Mulliyavalai) and his students assisted me in the Vavuniya District. Thanks are gratefully offered to all of them.

3. Three more Tamil inscriptions and a Sinhala inscription were brought to light in the Trincomalee District by Mr. Thambirajah and Mr. Gunasingam in 1973. The contents of these inscriptions are not yet known.

“தமிழுக்கென்று உண்மையில் உழைத்தவர்களில் காலஞ்சென்ற சில பெரியோர் பெயரை நினைவு குறிக்கின்றேன். அவர்கள் ஸ்ரீமான்களான ஆறுமுக நாவலர், பாண்டித்துரைசாமி தேவர், தாமோதரம்பிள்ளை, கனகசபைப்பிள்ளை என்பவராவர்.....ஆறுமுக நாவலர் பொன்னிலமாதரசையை அறத்துறந்து நல்ல பதவி பெறுவதை வெறுத்துத் தமிழையும் கடவுளிடத்தன்பையும் பரவச் செய்வதே பிறந்த பயன் எனக்கொண்டு இரவும் பகலும் உழைத்தனர். தம் முயற்சிக்கு நேரிட்ட இடையூறுகளை அவர் பொருட்படுத்த வில்லை. வண்ணாரப்பண்ணையில் சைவப் பிரகாச வித்தியா சாலையை நிலைநாட்டி அதை நடத்தக் கையிற் பொருளில்லாமல் அரிசிப் பிசைப்பெடுத்து அதன் உதவியைக்கொண்டு நடத்தினர். சிதம்பரம் சைவப் பிரகாச வித்தியாசாலை யாரும் கொண்டாடும் படி செவ்வனே நடைபெறுகின்றது. இவர் அச்சிற் பதித்து வெளியிட்ட தமிழ்ப் புத்தகங்கள் எத்தனை? அவர் ஒருவர் முயற்சியால் தமிழ்க்கல்வி எவ்வளவு பரவியது? பல ஆறுமுக நாவலர்களை அவதரிக்கச் செய்யவேண்டுமென்று கடவுளைப்பிராத்திக்கின்றேன். தாமோதரம்பிள்ளை, கனகசபைப் பிள்ளை இருவரும் உத்தியோகத்திலிருந்தவராயிருந்தும் தமிழுக்கு உழைத்ததை அறியாதார் யாவர்? இவர்கள் மேகத்தைப் போல ஒரு வகைக் கைமாரும் வேண்டாது உழைத்தவர்களாவார்கள்.

— K. S. ஸ்ரீ நிவாஸபிள்ளை, தமிழ்நாடு, முற்பாசம், 8ம் பதிப்பு, 1960, பக் 49

“ யாது முரே யாவருங் கேளிர்  
 தீது நன்றும் பிறர்தர வாரா  
 நோதலுந் தணிதலு மவற்றோ ரன்ன  
 சாதலும் புதுவ தன்றே வாழ்தல்  
 இனிதென மகிழ்ந்தன்று மிலமே முனிவின்  
 இன்ன தென்றலு மிலமே மின்னொடு  
 வானந் தண்டுளி தலைஇ யானது  
 கல்பொரு திரங்கு மல்லற பேர்யாற்று  
 நீர்வழிப் படுஉம் புண்போ லாருயிர்  
 உறைவழிப் படுஉ மென்பது திறவோர்  
 காட்சியிற் றெளிந்தன மாகவின் மாட்சியிற்  
 பெரியோரை வியத்தலு மிலமே  
 சிறியோரை இகழ்த லதனினு மிலமே ”

— புறநானூறு

*With Best Compliments*

*From*

**J. V. R. Joseph**

**“தாமின் புறுவ துலகின் புறக்கண்டு  
காமுறுவர் கற்றறிந் தார்”**

**The Maharaja Organisation, Ltd.**

**MAHARAJA BUILDING**

54, Bankshall Street

COLOMBO-11

**“கேடில் விழுச்செல்வங் கல்வி யொருவற்கு  
மாடல்ல மற்றை யவை”**

**The Cheapside**

94, 2nd Cross Street

Colombo



**With Best Compliments  
From**

**A. K.  
GOLD HOUSE**

**Jewellers & Gem Merchants**

**56 - 58, Sea Street, Colombo - 11.**

**ඒ. කේ. ගෝල්ඩ් හවුස්**

**ஏ. கே. கோல்ட் ஹவுஸ்**

**Articles are all guranteed and genuine**

With The Compliments  
of



# **CEYLON POLYTHENE INDUSTRIES**

Manufacturers and Rotogravure Printers of  
Polythene Film and Bags

P. B. Alwis Perera Mawata,  
Katubedda, Moratuwa

Phone: 072—473

Cable: 'VELPAK'

# CEYLON THEATRES LIMITED

*WITH OVER 45 YEARS IN SHOW BUSINESS  
CONTINUES TO PROVIDE*

THE BEST IN CINEMA ENTERTAINMENT

Specialists in Decca Saree & Cotton Pyjama

Manufactured by

**Puspha Industries,**

COLOMBO-15

Sole Distributor:

**Vilasini & Company**

148, KEYZER STREET, COLOMBO - 11.

PHONE:- 24719, 27196.

# TAJMAHAL TEXTILES PRINTING INDUSTRIES

PRINTERS FOR

Lanka Salu Sala Limited

"MULLTAJ" PRINTED SAREES

"TIPICON" PRINTED FABRICS

**Names that denote quality in Printing Textiles**

*Distributors:-*

SAGAR COMPANY

105, SECOND CROSS STREET,  
COLOMBO-11.

---

*With*

*the*

*Best Compliments*

*of*

*Rharees*

*95, 2nd Cross Street,*

*COLOMBO-11.*

# அன்பளிப்பு



S. P. பெரியண்ணா பிள்ளை & Co,

180, இரண்டாம் குறுக்குத் தெரு

கொழும்பு-11.

தொலைபேசி 25738

ஒளிவள நாட்டில் இன்று ஆயும் மொழி  
வளமிளமையோடு என்றும் விளங்குக

## டொலா கோர்ப்பரேஷன்

14, டாம் வீதி, கொழும்பு-11.

வாசனைத் திரவிய விற்பன்னரும்  
அலுமினிய உற்பத்தி விற்பனையாளரும்.



*With the Compliments  
of*

**ATLAS CHEMICALS  
LIMITED**

**Manufacturers of "VEL BRAND" Camphor  
Tablets**

**561 K. K. S. ROAD  
JAFFNA**

தமிழன்னைக்கு

எங்கள் நன்றி

கலந்த

வணக்கம்

**Maheswari Textile**

196, 2nd CROSS STREET  
COLOMBO-11

தமிழ்த்தாய்

இறும்புதெய்ய

நடைபெறும்

மாநாடு

சிறப்புற

வாழ்த்துகிறோம்

**ரத்தினம்ஸ்**

146, 2ஆம் குறுக்குத் தெரு

கொழும்பு-11

தொலைபேசி— 20406-20361

மாநாடு  
சிறப்பாக  
நடைபெற  
எமது  
நல்வாழ்த்துக்கள்

## கலா டிறேடிங் கம்பெனி

134, இரண்டாம் குறுக்குத் தெரு  
கொழும்பு-11

தொலைபேசி எண் ; 25250

நடக்கப்போகும் நான்காவது

தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாடு

நல்லமுறையில் நடந்தேற

நமது நல்வாழ்த்துக்கள்

## லலிதா நகைமாளிகை

99, 101, 103, 105

செட்டியார் தெரு, கொழும்பு-11

தொலைபேசி 23691

# அன்பளிப்பு



டெக்கா சாறி ஹவுஸ்

121, 3-ம் குறுக்குத் தெரு,  
கொழும்பு-11.

---

“தேமதுரத் தமிழோசை உலகமெலாம்  
பரவும்வகை செய்தல் வேண்டும்”

மா. கு. சுப்பிரமணியம்

112, பாங்ஷால் வீதி,  
கொழும்பு-11.

## அன்பளிப்பு

“தேமதுரத் தமிழோசை உலகமெல்லாம்  
பரவும் வகை செய்தல் வேண்டும்”

## சரஸ்வதி ஸ்டோர்ஸ்

“தலைநகரில் தலைசிறந்த ஐவுளி மானிகை”

75, 77, செட்டியார் தெரு,

தொலைபேசி 22839

கொழும்பு

உம்பர்தருத் தேனுமண்த்	கசிவாகி
ஒண்கடலிற் றேனமுதத்	கூணர்ஆறி
இன்பரசத் தேபருகிப்	பலகாலும்
என்றனுயிர்க் காதரவுற்	றருள்வாயே
தம்பிதனக் காகவனத்	தனைவோனே
தந்தை வலத் தாலருள்கைக்	கனியோனே
அன்பர்தமக் கானநிலைப்	பொருளோனே
ஐந்துகரத் தானைமுகப்	பெருமானே

## LOTUS STORE

157, SECOND CROSS STREET  
COLOMBO

Printed at Albion Press (Colombo Ltd) Colombo-10, Sri Lanka.



*With the best Compliments*

*from*

**A. S. Sangarappillai & Bro.**

6, WOLFENDHAL STREET,  
COLOMBO-11.

T'PHONE;- 32221.

---

“கற்க கசடறக் கற்பவை கற்றபி  
னிற்க வதற்குத் தக”

**RAM BROS**

140, MAIN STREET

COLOMBO-11



## **Ceylon Express**



ESTABLISHED TO PROMOTE  
FRIENDSHIP, UNDERSTAN-  
DING AND COOPERATION  
AMONG PEOPLES VARYING  
AS TO RACE, NATION OR  
CULTURE.

Big or small  
we can handle

ALL YOUR

SRI LANKA (CEYLON) TOURS

As one of Sri Lanka's most experienced Travel Agents and Tour Operators CEYLON EXPRESS can organise all your tours, no matter what size the group.

We offer a wide and varied range of specially tailored tours together with a series of special INTEREST Tours to suit the palate of the most travel-jaded visitor.

We have the right connections world-wide and with all air-lines, hotels and transportation services—Contact our Agents in Jaffna:

FRAJMAL ENTERPRISES,  
Thaiyalmuthu Malihai,  
2131, Power House Road,  
JAFFNA

or

## **CEYLON EXPRESS - World Travel**

126 Y M B A Building  
COLOMBO—1

Telephone 20020, Colombo.  
Gram — EXPRESS — Mt Lavinia.